

Lãnh quân dạ thiếp (Tập 1)

Contents

Lãnh quân dạ thiếp (Tập 1)	2
1. Chương 01-02-03	2
2. Chương 04-05-06	7
3. Chương 07-08-09	15
4. Chương 10-11-12	23
5. Chương 13-14-15	31
6. Chương 16-17-18	38
7. Chương 19-20-21	46
8. Chương 22-23-24	52
9. Chương 25-26-27	59
10. Chương 28-29-30	67
11. Chương 31-32-33-34	73
12. Chương 35-36	81
13. Chương 37-38-39	87
14. Chương 40-41-42	94
15. Chương 43-44-45	100
16. Chương 46-47-48	106
17. Chương 49-50-51	112
18. Chương 52-53-54	119
19. Chương 55-56-57	125
20. Chương 58	133
21. Chương 59	136
22. Chương 60	145
23. Chương 61	150
24. Chương 62	155
25. Chương 63	158
26. Chương 64	164
27. Chương 65	170
28. Chương 66	177
29. Chương 67	181
30. Chương 68	187
31. Chương 69-70	194
32. Chương 71	203
33. Chương 72-73	210
34. Chương 74	215
35. Chương 75	223
36. Chương 76	229
37. Chương 77 Phần 1	233
38. Chương 77 Phần 2	237
39. Chương 78 (hết)	242

Lãnh quân dạ thiếp (Tập 1)

Giới thiệu

Tóm tắt: Sau khi xuyên qua, nàng trở thành tì thiếp của vương gia, trước mắt bao nhiêu người, hân c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-quan-da-thiep-tap-1>

1. Chương 01-02-03

Chương 01

Giữa đêm khuya, một cô gái có dáng người cao gầy đang bỏ trốn, nước mắt rơi trên khuôn mặt. Mưa ở bên ngoài rất to, trên mặt không thể phân biệt được nước mưa hay nước mắt. Trong mắt của nàng hiện lên đầy vẻ bi thương cùng mê mang. Trong đầu nàng vẫn quanh quẩn lời kế phụ nói, xú nha đầu vẫn không biết gì cả, trong một đêm có thể bán được với giá tốt như vậy.

Kế phụ muốn bán nàng đi, không, nàng chỉ mới 17 tuổi, nàng không thể sống như thế. Nàng rất sợ, không người nào phát giác nàng từ trong nhà chạy ra.

Cơ thể nàng lạnh run dừng lại trước một cổng nhà, sau một hồi do dự nàng liền đi vào, cố hết sức bước lên những bậc thang, rồi ấn chuông cửa.

Cánh cửa mở ra, một người thanh niên cao ráo xuất hiện, nhìn người con gái đứng ở trước cửa, con người trầm xuống. Đau lòng nói: “Nha đầu ngốc, mưa thế này sao không mang ô, mau vào đi”.

“Nhất Thần” - Cô gái nói, gương mặt đầm lệ mang theo đau thương, từ trên xuống dưới đều ướt sũng, đầu tựa vào lòng nam nhân tìm chút ấm áp an toàn.

Nhất Thần ngẩng ra, đem cô gái ôm chặt, xoay người đi vào trong, đóng cửa lại. Cô gái ôm chặt thân thể hân không chịu buông tay.

“Hữu Hi, ngoan nào, đi vào tắm rửa trước, nếu không sẽ ngã bệnh”. Nhất Thần đem Hữu Hi từ trong lòng đẩy nhẹ ra, kéo nàng đến trước cửa phòng tắm rồi đẩy cửa vào.

Hữu Hi đứng trong phòng tắm, trái tim hoàn toàn bất lực, mẹ nàng lấy kế phụ không bao lâu thì qua đời. Nàng cùng đệ đệ sống cùng kế phụ, phải đối chịu đánh. Hôm nay, kế phụ cũng đánh nàng.

Nàng biết kế phụ làm như vậy vì một mục đích, ông ta đem bán nàng lấy tiền để vui chơi.

Nàng muốn chạy, nhưng nàng còn phải lo cho đứa em trai, nó lại còn quá nhỏ. Em trai này học hành rất tốt, sau này lớn lên ắt hẳn sẽ thành tài. Dù kế phụ đối xử không tốt, nhưng thằng bé cứ tới đến lại chăm chỉ đọc sách.

Hữu Hi cởi bộ quần áo ướt trên người, dùng nước ấm làm sạch cơ thể của chính mình, trái tim đã có quyết định.

Nhất Thần đợi bên ngoài một hồi lâu, sợ Hữu Hi có chuyện, bởi vì Hữu Hi hôm nay rất khác thường, hắn cầm lấy chiếc áo sơ mi màu trắng đi lại gõ cửa: “Hữu Hi, tắm tốt không, sao lại lâu như vậy?”

“Nhất Thần, giúp ta tìm một bộ quần áo”- Hữu Hi nói, thanh âm mơ hồ truyền đến.

Nhất Thần duỗi tay gõ cửa một lần nữa: “Quần áo cầm tới rồi, mau mở cửa ta đưa cho”.

Nhất Thần nói xong, cũng không thấy Hi Hữu ra mở cửa, hơn nữa cũng không nói không rằng, chân mày nhíu lại, có chút lo lắng: “Hữu Hi”.

Không ai đáp lại, Nhất Thần căng thẳng, thanh âm có chút lo lắng lại vang lên. “Hữu Hi sao không nói lời nào vậy, mau tới nhận quần áo”.

Vẫn giống như lần trước chỉ là sự im lặng, Nhất Thần cố gắng dùng lực đẩy cửa ra, thân người cao cao lách qua khe cửa nhỏ hẹp tiến vào trong.

Hữu Hi vẫn rất khỏe, nàng đứng đó ngay trước mắt, cả thân thể tỏa ra một hào quang sáng, làn da trắng như búp bê, trái tim của Nhất Thần kịch liệt nhảy lên, xấu hổ đứng bất động, muốn xoay người đi ra ngoài một lúc, Hữu Hi dịu dàng nói: “Nhất Thần”.

Hữu Hi tóc dài ướt sũng, chỉ đi vài bước rồi nhào vào lòng Nhất Thần.

“Hữu Hi, mau mặc quần áo vào đi”. Thân thể mềm mại của Hữu Hi khiến cho tâm trí của hắn không yên

Hữu Hi không đồng ý buông tay, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy thắt lưng Nhất Thần, con người trong suốt mang theo một cái nhìn uẩn khuất, bí ẩn: “Nhất Thần, hôn ta đi”.

Nhất Thần rất đẹp trai, gương mặt có chút nhẵn nhụi. Hắn muốn Hữu Hi, nhưng không thể làm như vậy: “Hữu Hi, em đang đùa với lửa”.

Hữu Hi nắm lấy tay Nhất Thần, chậm rãi đặt trước vùng ngực mềm mại của mình: “Nhất Thần”.

Nhất Thần điên mất rồi, áo sơ mi trong tay rơi xuống đất, trong lòng bàn tay chính là vùng ngực của Hữu Hi.

Cô gái là người rất tốt đẹp. Hắn muốn hảo hảo bảo vệ, quý trọng. Chờ đến khi tốt nghiệp, khiến cho nàng trở thành tân nương.

Nhưng bây giờ, bọn họ không thể như vậy, nàng còn quá nhỏ, chỉ mới 17 tuổi: “Hữu Hi, mau mặt lại quần áo, nói cho anh biết hôm nay em làm sao vậy?”. Nhất Thần lui về sau một bước, xoay người bỏ đi.

Hữu Hi một tay ôm lấy Nhất Thần từ phía sau, khóc nói: “Nhất Thần, anh chưa từng nghĩ rằng muốn em sao? Em muốn trao cơ thể của mình cho anh, Nhất Thần, đừng bỏ chạy, đừng”.

Hắn chưa từng nghĩ, chưa từng nghĩ sao? Không, hắn rất muốn, nha đầu ngốc, không thấy hắn đang phải nhẵn nhụi rất khổ cực sao?

Nhất Thần quay người lại, điên cuồng ôm lấy Hi Hữu vào ngực, găt gao hôn lấy môi nàng, thanh âm khàn khàn, ần ần nói: “Hữu Hi, anh vốn nghĩ muốn chờ một chút, chờ em lớn hơn tí nữa...”.

Hữu Hi không đợi Nhất Thần nói xong, liền kiễng mũi chân, hôn Nhất Thần, hai người trẻ tuổi găt gao ôm lấy thân thể của nhau.

Nhất Thần kịch liệt hôn lấy, hai tay hướng tới, một tay ôm lấy Hữu Hi, đi tới giường ở phòng ngủ. Hai người điên cuồng ôm lấy nhau ở trên giường.

Hắn hôn nàng, nàng ngây ngô đáp lại, mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp và tự nhiên.

“Hữu Hi, mau nói không, đừng làm anh mất không chế, bây giờ em còn có cơ hội hối hận”

“Em muốn anh Nhất Thần, không hối hận”- Hữu Hi vuốt ve phần lưng của Nhất Thần, môi hắn mím lại tức giận, Nhất Thần Hô Hấp đầy đặc, cảm thương nói: “Hữu Hi, anh yêu em”

Những lời hứa nồng đậm tình cảm thương yêu rất tốt đẹp, Nhất Thần khao khát tìm kiếm, Hữu Hi mềm mại, xâm nhập, lấy đi sự trong trắng của nàng, làm cho nàng trở thành nữ nhân của hắn.

Một chút máu hồng dính trên tấm nệm. Hữu Hi cau mày, đau, đau quá nhưng thật sự rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc

Nàng giờ đây đã là của Nhất Thần, trên thế gian, nàng yêu nam nhân này nhất, khỏe mắt đắm lệ, nhẹ nhàng nói: “Nhất Thần, ta yêu ngươi.”

Nhất Thần trong lòng tự hứa, hắn sẽ yêu cô gái này suốt đời, cả cuộc đời này!!!!

**Kế Phụ: Cha ghê.

Chương 2

Sau một đêm mây mưa, cả hai người đều cảm thấy chưa đủ, liền một lần nữa triển miên phẳng phất muốn đem xương cốt và máu hòa vào nhau làm một.

Trời đã sáng hẳn, mưa cũng ngừng, hai người ôm nhau tỉnh lại, nhìn nhau ngượng ngùng cười.

- Vẫn còn sớm!

- Vẫn còn sớm!

Nhất Thần cúi xuống hôn vào môi Hữu Hi, dường như lời nói không thể hiện hết nhu tình và yêu thương.

- Ta phải đi rồi!- Mắt Hữu Hi tròn to và sáng ngời, gương mặt ngây thơ vẫn phẳng phất sự trưởng thành sau một đêm lột xác.

- Mau nói cho ta biết, đêm hôm qua ngươi làm sao vậy?- Nhất Thần giữ lấy Hữu Hi, hắn thuận tay vuốt ve sợi tóc của nàng.

Hữu Hi áp mặt mình vào trong lồng ngực rắn chắc của Nhất Thần, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào: “Không có việc gì rồi, ta không việc gì cả, đừng lo lắng”.

- Thật sự không có việc gì?- Nhất Thần vẫn còn có chút lo lắng, không khỏi nghi ngờ.

- Uh, không có việc gì cả, ta cảm thấy rất tốt, mọi thứ đều hoàn hảo.- Hữu Hi vẻ mặt tươi cười, nàng không còn sợ gì nữa rồi, không bao giờ sợ nữa. Đêm hôm qua là lần đầu, nàng đã đem cho người mà nàng yêu nhất, dù cho kế phụ có thể nào đi chăng nữa.

- Thật sự ta rất muốn mỗi ngày tỉnh lại đều được ôm ngươi trong vòng tay- Nhất Thần ngửi lấy mùi hương thơm mát của Hữu Hi có chút lưu luyến không rời.

“Suốt ngày ở trên giường Nhất Thần sẽ rất chán, ta phải rời giường thôi”. Hữu Hi không khách sáo túm lấy cái mền rồi quần quanh người, cúi xuống tìm quần áo của nàng.

Nhất Thần chống đầu dậy, nhìn Hữu Hi đánh một vòng xung quanh giường: “Rất may Hữu Hi và ta có vóc dáng rất khác nhau” .

Gương mặt của Hữu Hi thoáng ửng hồng, nàng cầm lấy quần áo trên tay đi về phái gian nhà tắm, chặn mền tự động rút ra bên ngoài trên mặt đất sau tiếng đóng cửa.

Cảm giác ham muốn lại trở dậy, Nhất Thần quăng thân thể xuống đất, đẩy cửa gian nhà tắm, đi về phía Hữu Hi.

- Nhất Thần!! Ngươi vào đây làm gì, mau đi ra ngoài- Hữu Hi có chút không quen với kiểu thân mật như vậy, nàng không dám nhìn thân thể trắng kiện của Nhất Thần.

- Hữu Hi giúp ta tắm rửa.- Nhất Thần cầm lấy tay Hữu Hi, đem tay nàng xoa thành bọt trên người hắn.

- Đừng!!- Gương mặt Hữu Hi đỏ ửng như quả táo, ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu.

- Muộn rồi- Nhất Thần vừa nói vừa kéo sát hai thân thể vào nhau cùng dính vào một nơi mà cọ xát.

Hôn môi, vuốt ve, ôm nhau, tiến vào...!!!

Trong phòng tắm lại vừa diễn ra một màn đỏ mặt khiến trống ngực đập thành thịch.

Hai người là một đôi rất hạnh phúc, cả trái tim và thể xác đều yêu thương lẫn nhau.

Hai người lưu luyến không muốn chia tay, Nhất Thần phải đi học, vì đã học đến năm ba nên Nhất Thần phải vừa làm thêm để trả tiền thuê phòng.

Nhưng Hữu Hi, vì hoàn cảnh gia đình, mà không có cách nào đến trường, cho nên phải len lén đi đến trường học giả làm học sinh cùng khóa với Nhất Thần.

Năm đó Nhất Thần bước vào năm nhất đại học, Hữu Hi 15 tuổi.

Trên đường về nhà, Hữu Hi trong lòng tuy nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, nhưng vẫn có chút không yên, ý định của kẻ phụ đã thất bại, không biết hắn sẽ tức giận như thế nào.

Nhưng nàng cần phải nói cho kẻ phụ biết, nàng không còn là xử nữ, bán đi chắc chắn không còn giá trị, chỉ còn như vậy nàng mới không bị nam nhân khác chạm vào.

Hữu Hi xoay nhẹ chốt cửa, đi vào, trong nhà rất yên tĩnh, chắc là đệ đệ đã đi học.

- Nha đầu chết tiệt, tối hôm qua mày đi đâu đó?

Một âm thanh cực kì bá đạo vang lên khiến cho người ta chán ghét, Hữu Hi nhìn kẻ phụ từ trong toilet đi ra, chỉ mặc một cái quần đùi, phía trên để trần

Hữu Hi cúi đầu, không nói gì.

“Đi dọn dẹp mau lên, hôm nay đi theo ta gặp một người, hắn đồng ý giá 5 vạn chỉ cần ở với mày một đêm, thật là hào phóng”- Về mặt của kẻ phụ cực kì gian ác, không có chút hảo ý khi nhìn Hữu Hi, làm nàng phát lạnh.

- Đứng đây làm gì, còn không mau đi

- Ta sẽ không đi- Hữu Hi có chút sợ hãi, lớn tiếng nói.

- Mày nói cái gì?- Kẻ phụ mở to mắt trừng trừng.

- Ta đã mất đi đêm đầu tiên rồi, tối hôm qua ta đã cho người khác, vì thế ông cũng đừng mơ tưởng đến việc bán ta”- Vì năm vạn đồng, hắn có thể bán đi thứ quý giá nhất của nàng sao, không thể!

- Mày nói cái gì!!- Gương mặt của kẻ phụ trở nên dữ tợn, tầm mắt cũng chú ý đến dấu hôn màu đỏ còn lưu lại trên cổ nàng. Hắn thẹn quá hóa giận, tiến lên đánh vào mặt Hữu Hi thật mạnh, Hữu Hi ngã xuống đất, đầu óc mê mụi, mặt như phát hỏa cực kì đau đớn, nước mắt thanh khiết rơi trên mặt làm nổi bật năm dấu tay màu đỏ.

- Xú nha đầu, người mau đền tiền cho ta, nếu không xem ta trừng trị mày thế nào- Kẻ phụ siết chặt sản tới.

- Cứu mạng, cứu mạng- Hữu Hi giãy giụa, đứng lên bỏ chạy, nhưng kẻ phụ túm lấy tóc nàng dùng sức đánh vào tường.

“Ah!!!” Hữu Hi đau đớn kêu lên, máu chảy từ trán, kẻ phụ không dừng tay, giống như kẻ điên đánh vào đầu nàng. Hữu Hi cảm giác đầu mình sắp nứt ra, đau quá, đau quá, mắt mờ hồ nhìn tấm ảnh chụp đệ đệ trên bàn.

Chút tỉnh táo cuối cùng bị lấy đi, trước mắt tối sầm cuối cùng mất đi tri thức, lúc bất tỉnh nàng nhớ đến quá khứ, nhẹ nhàng nói: “Đệ đệ, Nhất Thần...”

Kẻ phụ chứng kiến gương mặt Hữu Hi toàn là máu, mất đi tri giác, hắn không khỏi thất kinh, cuống quýt lui về sau. Hắn giết người, là giết người, ý thức được điều đó, hắn sợ hãi chỉ muốn đào tẩu, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến, không được, hắn phải hủy đi thi thể mới đúng.

Hắn vội vàng nâng Hữu Hi kéo vào trong phòng, chính lúc này, cửa nhà bị một người đập tung.

Một chàng trai với gương mặt đậm đà mồ hôi, nhìn gương mặt đầy máu của Hữu Hi, hắn đau lòng hét lớn khiến cho đất như muốn nứt ra: “Ah... Hữu Hi!!!”. Suy nghĩ của hắn đang bị lửa thiêu cháy, tức giận rống lên: “Ta giết người, tên hỗn đản”. Hắn ra tay tàn nhẫn đánh một quyền vào mặt kẻ phụ mang theo sự phẫn nộ, đau lòng, kẻ phụ choáng váng đầu óc hoa lên té trên mặt đất.

Xe cứu hộ và cảnh sát đến rất nhanh, kẻ phụ bị bắt, Hữu Hi được đưa vào bệnh viện.

Nhất Thần thống khổ than khóc, hần lần đầu tiên rơi lệ, vì Hữu Hi mà đau xót, làm cho hần tan nát cõi lòng.

Ngồi bên trong xe cứu thương, hần vừa khóc vừa gọi tên Hữu Hi nhưng nàng vẫn im lìm nhắm chặt hai mắt.

Nhất Thần gắt gao nắm lấy tay Hữu Hi, không thể tin được, lúc sáng hần còn ở cùng với Hữu Hi, là một Hữu Hi đáng yêu xinh đẹp, giờ phút này nàng lại bi thảm nằm yên một chỗ.

Hữu Hi, đừng bỏ ta, đừng, Nhất Thần trong lòng khẩn cầu.

Xe cấp cứu từ trong phòng được đẩy ra, trên mặt đã không còn lưu lại vết máu, nhưng Hữu Hi vẫn an tĩnh nằm đó, giống như đang chìm vào giấc ngủ

- Nàng... có khỏe không?- Đôi mắt Nhất Thần ửng đỏ, tay nắm lấy áo bác sĩ run nhẹ.

Gương mặt bác sĩ không chút biến sắc nói: “Cô ấy không tỉnh lại nữa, nhưng cũng không chết, nói cách khác, cô ấy trở thành người thực vật”.

Nhất Thần cảm giác như trời long đất lở, sắp ngất đi. Tay hần từ từ buông áo bác sĩ, thân thể trắng kiện ngã xuống, Hữu Hi của hần không tỉnh lại nữa, không bao giờ tỉnh lại, Nhất Thần cảm giác như trái tim mình sắp nứt ra.

Hữu Hi, sao nàng lại bỏ ta lại, một mình ta sao có thể tiếp tục sống đây.

Chương 3

Đầu đau quá, kể phụ ra tay thật tàn nhẫn, thiếu chút nữa là lấy đi sinh mạng của nàng, đệ đệ của nàng chắc chắn sẽ rất sợ hãi, nhất là sau mỗi lần bị kể phụ hành hung.

Nàng cố gắng mở mắt nhìn rõ mọi thứ xung quanh chứng tỏ mình còn sống, nhưng những hình ảnh hiện lên cực kì cổ quái, xa lạ.

Kì quái, Hữu Hi nhắm chặt mắt, vốn tưởng rằng mình bị hoa mắt, nhà của nàng không phải như thế, cả bệnh viện cũng chẳng có hình dạng như vậy, đây là nơi nào?

Trong đầu nàng một mớ mớ, không hiểu gì cả!!

Hữu Hi muốn ngồi lên, để bản thân mình xác định rõ nơi này là đâu, thỉnh thoảng một giọng nói trầm thấp cực kì sắc bén từ trong phòng vang lên.

“Rất tốt, người cuối cùng cũng tỉnh dậy”.

Hữu Hi quay đầu nhìn về phía nơi âm thanh phát ra, trước mắt nàng là một nam nhân cực tuấn mỹ nhưng lại ẩn chứa sự quái dị.

Thân hình cao lớn cường tráng, ngũ quan xinh đẹp, dung nhan giống như được điêu khắc rất tỉ mỉ mà tạo thành, mái tóc đen dài dùng ngọc trầm quấn lại.

Hình như... hình như chỉ có trong phim cổ trang mới có, hần đứng đó cách không xa cũng có một người nam nữ ăn mặc cổ quái giống hần... nàng nằm mơ sao?

“Người là ai? Đây là đâu vậy?”- Đây là vấn đề mà Hữu Hi quan tâm nhất, tâm trí nàng hỗn loạn, không thể giải thích mình đang ở đâu.

“Giả ngây giả đạo”- Nam nhân nhẹ nhàng giễu cợt, gương mặt tuấn mỹ tràn đầy hận khí, vẻ mặt này nghĩa là gì... Hữu Hi dám chắc mình chưa từng đắc tội với hần.

Hữu Hi đột nhiên nhớ tới thân thể mình phát hiện nó không tài nào nhúc nhích được, nàng vội vàng nhìn xuống, tay chân đều bị trói chặt nằm trên chiếc giường gỗ, cả người quang lỏa...

“Hả!!”- Hữu Hi thất kinh kêu lên một tiếng, làm cho nàng sợ hãi trong lòng. Nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng, chẳng lẽ nàng gặp tên háo sắc, trong âm thanh mang theo nỗi hoảng sợ bất an hô lớn: “Tại sao lại trói ta, mau thả ra.”

Hữu Hi vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, những người trước mắt nàng đều cực kì cổ quái, cho nên Hữu Hi không phát hiện giọng nói của mình có chút không bình thường.

“Không... các người mau ra ngoài, mau đi ra ngoài” Hữu Hi nhắm mắt lại, cố gắng lừa dối bản thân mình, nàng cảm thấy rất xấu hổ.

“Người không phải luôn chờ đợi tới giờ phút may mắn này sao?- Tên nam nhân như Sứ Giả Địa Ngục chậm rãi lên tiếng, sau đó Hữu Hi cảm giác thân thể nặng nề của hắn, trước mắt mình là một nam nhân, thân thể của hắn ở trên nàng.

Trái tim nàng hoảng sợ như muốn nhảy khỏi lồng ngực, khó khăn lắm nàng mới mở miệng ra được: “Người... người muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì?”- Nam nhân nở nụ cười tà ác đôi mắt ngập tràn huyết lạnh. “Ta muốn người chuộc tội”.

“Chuộc tội”- Hữu Hi như rơi vào trạng thái mê mang, nàng không biết hắn đích xác đang nói cái gì. “Ta không biết người đang nói cái gì, ta không nhận ra người!”.

“Lãnh Dạ Hủy, người đừng đóng kịch, hôm nay ta sẽ bắt người phải chuộc tội, người có chạy cũng không thoát”- Nam Nhân thô bạo nắm lấy Hữu Hi trong sự kinh ngạc của nàng.

Hữu Hi cau mày, giãy giụa thân thể nhưng cũng chỉ uống phí sức lực, bản tính hiền lành mọi ngày biến mất, nàng kích động nói: “Ta là An Hữu Hi, không phải Lãnh Dạ Hủy các người lầm rồi, thả ra.”

“Bốp!!” Một âm thanh khô khốc vang lên, nam nhân dùng tay hung hăng đánh vào mặt Hữu Hi.

Hữu Hi cảm thấy tai mình ù đi, trong miệng tràn ngập máu tươi, đau đớn đến mức không thể nói chuyện. Nam nhân tức giận siết lấy cằm nàng: “Con đàn bà chết tiệt, ai cho phép người rộng to như thế”.

Hữu Hi hoảng sợ, nước mắt đầm đìa nhìn nam nhân, nàng bị hắn hù dọa đến mức nước mắt liên tục chảy ra, cúi đầu khóc, bất lực thét to: “Nhất Thần ca, cứu ta, Nhất Thần ca...”

“Cái gì Nhất Thần ư, ta xem hôm nay ai dám ra tay cứu loại đàn bà độc ác như người. Người trước đây chẳng phải luôn chờ mong ta sung hạnh sao, hôm nay ta cho người thỏa lòng mong ước.”

Sung hạnh, là ngôn ngữ hồi xưa, nàng hiểu rất rõ nó có nghĩa gì, Hữu Hi hoảng sợ mở to hai mắt, không!! Đừng, nàng là người phụ nữ của Nhất Thần, không thể trước mắt bao nhiêu người lại bị người nam nhân khác cưỡng bức.

“Không, đừng, ta thật sự không hiểu người đang nói cái gì, ta không phải Dạ Hủy, mau thả ta ra, thả ta ra. người đang phạm tội, luật pháp sẽ trừng trị người, mau thả ta ra”- Hữu Hi sợ hãi quên hết tất cả, ngay cả khóc nàng cũng không để ý nữa, sắc mặt tái nhợt, chỉ có thể cầu xin nam nhân này buông tha nàng.

Nam nhân không hề nghe nàng nói, tát nàng một bạt tay nữa. Đầu Hữu Hi choáng váng, nói không nên lên, Nam nhân cương quyết thô bạo đem thân thể của hắn xuyên qua nàng không chút lưu tình.

Đau quá, cơ thể như muốn xé rách làm đôi, giống như lần đầu tiên của nàng và Nhất Thần, không, so ra còn đau hơn gấp mấy lần.

Trái Tim hữu Hi cũng kịch liệt đau đớn, trước mắt bao nhiêu người, nàng bị một nam nhân cưỡng bức.

Toàn thân của nàng đều đau đớn, linh hồn như muốn bị xé rách. Nàng cảm thấy xấu hổ chỉ muốn chết đi, nam nhân còn bắt đầu di chuyển trong nàng, đầu nàng bắt đầu mất đi ý thức. Trước khi ngất đi, nàng còn mơ hồ chứng kiến nụ cười lãnh huyết của nam nhân kia.

** Quang lõa: Nude (Không mảnh vải che thân)

2. Chương 04-05-06

Chương 4

Nếu như ngủ say nàng tình nguyện không bao giờ tỉnh lại, nếu như sự thật tàn khốc đến như vậy, nàng hi vọng đây chỉ là giấc mộng.

Nhưng đây chính là sự thật, dù tàn khốc đến cỡ nào, nàng vẫn phải mở hai mắt để đối diện với nó.

Ánh nắng mặt trời chiếu sáng rực, nàng không biết mình đã mê man bao lâu rồi, hạ thể kịch liệt đau đớn, nhưng Hữu Hi vẫn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ chống tay ngồi dậy, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, đám người cổ quái đó đã rời đi. Đầu óc Hữu Hi càng lúc càng rối loạn, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nàng vừa bị cưỡng bức, hơn nữa lại còn làm trò đó trước mặt rất nhiều người, nàng cúi đầu nhìn xuống giường một mảng hồng cực kỳ bắt mắt. Chẳng phải lần đầu tiên của nàng là Nhất Thần rồi sao? Tại sao bây giờ vẫn còn ra máu. tất cả mọi người ở đây đều mặc đồ cổ trang, hẳn tại sao lại nói nàng tội thiếp, tại sao lại đối xử với nàng như vậy.

Hữu Hi trên mình không có quần áo, nàng nhìn lại chính bản thân mình, trái tim như bị xé rách thành từng mảnh rất đau đớn.

Nàng chậm rãi bước xuống giường, bắt lực cuộn mình vào trong góc, muốn che lấp đi cơ thể quang lỏa của chính mình.

Những giọt nước mắt trong trẻo rơi xuống, nàng chỉ biết im lặng mà khóc không hề phát ra tiếng, đôi mắt hoảng sợ nhìn tứ phía, nàng tự nói với chính mình nhất định phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Có người đẩy cánh cửa tiến vào, Hữu Hi cố gắng cuộn tròn lấy cơ thể của mình, đôi mắt kinh hoàng hướng về phía cánh cửa. Gương mặt Hữu Hi ngẩn lệ, hoảng sợ nhìn người phụ nữ trung niên đi tới.

Chứng kiến Hữu Hi không quần không áo, bộ dạng thê thảm, trên mặt lộ ra nét hận ý xen lẫn sự thương tiếc.

Bà đặt quần áo kẹp ở bên nách xuống kế bên Hữu Hi. “Mặc xong quần áo rồi đi theo ta”.

Hữu Hi ôm lấy bộ quần áo, lúng túng mặc vào, đáng thương hỏi: “Đây là đâu? Bà là ai vậy?”.

“Người...!!”- Người phụ nữ trung niên đối với Hữu Hi có chút kì quái.

“Nói cho ta biết đi, đây là nơi nào, ta thật sự không nhớ ra!!”- Dĩ nhiên là nàng không nhớ, nàng cái gì cũng không biết, mọi thứ xảy ra khiến cho như muốn phát điên.

“Đây là Nghĩa Vương Phủ!!”- Người phụ nữ nghĩ rằng Hữu Hi phải chịu một trận đả kích rất lớn, ngay cả là người cũng không chịu được, dù sao cũng là một người nữ nhi nhưng lại bị đối đãi như thế.

“Nghĩa Vương phủ”- Cái này chẳng phải là địa danh ở thời cổ đại sao, chẳng lẽ nàng đã trở về thời cổ đại.

“Ta là Phúc ma ma, trước đây luôn chiếu cố ngươi, sau này cũng vậy”.

“Chiếu cố ta? Ta với vương phủ có quan hệ gì chứ?”- Hữu Hi cố gắng suy nghĩ, nàng cần phải biết đích xác chuyện gì đã xảy ra, mặc kệ nội tâm cuồng loạn cỡ nào, nhưng nàng trước tiên phải làm tỉnh táo.

“Ngươi là thiếp của vương gia, Dạ Hủy ngươi không sao chứ?”-Người phụ nữ lo lắng hỏi.

“Phúc ma ma, có thật ta là thiếp của vương gia không?”- Nàng là người ở thế kỉ 21, chỉ có một nam nhân duy nhất là Nhất Thần. Nhưng mọi chuyện trước mắt lại thật kì lạ, chẳng lẽ... Chẳng lẽ nàng đã trở về thời cổ đại. Trong đầu chợt nhớ tới các cuốn tiểu thuyết xuyên qua mà mình từng đọc, chẳng lẽ nó có thật sao...Loạn, loạn hết rồi!!!

“Đúng vậy, không sai”- Phúc ma ma ngay lập tức trả lời.

“Nhưng ta... ta không biết các người, tại sao nam nhân kia lại đối xử với ta như vậy, ta đã làm sai cái gì?- Hữu Hi nghĩ tới tên nam nhân đã thô bạo đối xử với nàng, trái tim như bị một đao cửa vào đầy oan khuất.

“Ngươi nói vương gia... ngươi còn có mặt mũi để nhắc đến sao, mọi thứ hôm nay ngươi phải chịu đều rất đáng”- Phúc mama nói với giọng tàn nhẫn, bà đứng lên nhìn Hữu Hi với ánh mắt thống hận và khinh miệt.

“Ta làm gì sai chứ?”- Thì ra hẳn là vương gia, kẻ thô bạo cướp đi thân thể chính là vương gia.

Nàng sai ở đâu, không phải do nàng làm, trong miệng hẳn lúc nào cũng nói Lãnh Dạ Hủy làm sai cái gì đó. Bọn họ một mực khẳng định nàng là Lãnh Dạ Hủy, nói chính xác, bộ dạng của nàng và Lãnh Dạ Hủy giống nhau, linh hồn của nàng!!!! Hữu Hi lại một lần nữa chịu đả kích rất mạnh.

Hiện tại, nàng đã chết rồi sao, nàng bị kẻ phụ đánh chết, nàng sẽ không còn được gặp Nhất Thần nữa? Đệ đệ của nàng phải làm sao bây giờ?

Nghĩ đến chính mình không còn được gặp lại Nhất Thần và đệ đệ, trái tim nàng dấy lên một tia đau đớn cùng cực.

“Hừ, ngay cả chuyện mình làm, người cũng quên rồi, ta cũng chẳng muốn dong dài, đi theo ta, sau này sống hay chết thì phải xem tạo hoá của người!”- Người phụ nữ trong lòng vừa oán hận Lãnh Dạ Hủy nhưng cũng có điểm cảm tình, nếu không sẽ chẳng cùng nàng nói nhiều như vậy.

“Đi đâu”- Hữu Hi không nhịn được hỏi, ngay cả một cảm giác an toàn nàng cũng không có, mọi thứ đều xa lạ khiến cho nàng không cách nào thích ứng.

“Cứ đi là được”- Bà ấy nói xong liền quay lưng bước ra ngoài.

Hữu Hi cũng lập tức đi theo, mỗi lần bước đi là hạ thể đau đớn sắp nứt làm đôi. Không cần nói cũng biết, tên vương gia kia đã hành hạ nàng thô bạo đến mức nào.

Phúc mama đưa Hữu Hi men theo một con đường nhỏ, rồi cuộc dừng lại trước một căn nhà gỗ cũ nát.

“Sau này người sẽ ở đây, tất cả đều do vương gia an bài”- Phúc ma ma vừa nói xong liền quay người bỏ đi.

Hữu Hi đẩy cửa vào, chậm rãi đi vào. Bên trong rất đơn sơ, nhưng lại sạch sẽ, trên giường có một lớp chăn bông, bàn trang điểm cũ nát, có đầy đủ bàn ghế.

Hữu Hi đóng cửa lại, ngồi lên trên giường, tâm trí hoảng hốt, nàng cần phải tìm cách thoát khỏi cái chuyện quái dị này.

Nàng xuyên qua đi tới thời cổ đại. Gương, Dạ Hủy, Hữu Hi theo phản xạ đứng dậy, đi tới phải trước gương đồng.

Nhìn gương mặt của mình trong gương, nàng sợ ngây người, dù gương mặt nàng có biến dạng ra sao nàng vẫn có thể nhận ra, nhưng đây tuyệt đối không phải là dung nhan của nàng, nàng không có cách nào thừa nhận chính mình đã biến thành người khác.

Nhất Thần, đệ đệ, Hữu Hi đau lòng đến mức sắp vỡ tung ra, hai tay ôm lấy mặt mình ngồi bệt xuống đất mà khóc.

Cánh cửa đột ngột đẩy ra, trong phòng cũng theo đó mà sáng lên, Hữu Hi ngẩng đầu, che hai mắt đang ướt đầm lệ của mình lại, nhìn về phía cửa.

Còn chưa kịp nhìn rõ ai, thì bên trong gian phòng đã đầy người, Hữu Hi kinh ngạc đứng dậy, mơ màng nhìn những người phụ nữ như hoa như ngọc trước mắt... Các nàng là ai?

“Đáng thương, sao lại khóc, muội muội sao lại phải một mình thương tâm thế này”- Người phụ nữ mặc áo hồng dùng tay che mũi, cất tiếng nói, ngẩng đầu lên nhìn phòng rồi tiếp tục: “Phòng này vốn ra không dành cho người ở, nhưng nó lại rất thích hợp với muội muội”.

“Đúng thế, không phải ai cũng thích hợp ở đây, muội muội nhất định là vui mừng đến phát khóc, bị vương gia sủng hạnh như vậy, sao lại tự nhiên khóc thế”- Kẻ đang nói chính là người phụ nữ mặc sam y màu xanh, nhìn nàng với vẻ mặt chế giễu xen lẫn sự sợ hãi.

“Aiya, thật sự là bội phục muội muội, nếu đổi lại người khác, làm trò đó trước nhiều người như vậy chắc chắn sẽ rất xấu hổ, không còn mặt mũi để sống”- Một người nữa xen vào.

“Đúng vậy, muội muội thật là rất có phúc, gây ra nhiều tội lớn như vậy, nhưng lại lấy được sự sủng hạnh của vương gia, không thể không nói muội muội thật cao tay”.

“Nói đúng ra, nếu đổi lại là người khác, không biết sớm đã dùng dây treo cổ mà chết, làm gì còn mặt mũi để sống, quả nhiên là trời đã sinh ra một thứ hạ tiện như vậy”.

Bảy tám người phụ nữ, mỗi người một lời góp vào chỉ trích Hữu Hi vô sỉ, hình như chuyện nàng còn sống trên đời này là một điều sỉ nhục rất lớn.

Nhưng nàng đã rất khó khăn mới sống nổi, chẳng lẽ lại đi tìm cái Hữu Hi, về mặt mơ hồ, nàng nhẹ giọng hỏi: “Ta... tại sao lại muốn ta chết, những chuyện này ta đều không muốn, vương gia trước mặt các người cũng làm trò đó, nếu như các người nói như thế có phải cũng bắt vương gia chết đi.”

“Người... thật to gan, lại còn dám trù Vương gia chết đi, xem ra ta phải giáo huấn người mới được”- Hồng y nữ tử bước lên hô to một tiếng, đánh vào mặt Hữu Hi để lại vết ngón tay màu hồng trên mặt

“Đúng là không giáo huấn người, người không biết cái gọi là đau đớn”- Những người phụ nữ khác cùng xông lên đánh Hữu Hi.

Hữu Hi bụng đầy oan khuất, phần nộ, bị vương gia xem thường, vô lực phản kháng đã rất thống khổ. Những người phụ nữ trước mắt lại hung hăng lăng mạ nàng, như chẳng phải quá dễ dàng. Oán hận, phần nộ, mặc dù là mềm yếu nhưng cũng có vài phần mạnh mẽ. Sự tình đã đi đến nước này, Hữu Hi còn sợ cái gì, nàng gơ cao ghế, nổi điên cầm nó quơ qua quơ lại: “Có gan thì lại đây đánh ta nữa xem.”

Những người phụ nữ yếu điệu này, tưởng rằng Hữu Hi sẽ không phản kháng, ai ngờ nàng lại phát điên. Cầm ghế uy vũ đi tới, mấy người phụ nữ thoáng một cái đã bị trấn áp, sợ chiếc ghế và vào mặt các nàng.

Kêu lên sợ hãi, bát nháo thành đoàn, Hữu Hi phần nộ, đỏ hoe mắt, quơ ghế, thấy người nào sẽ giết người đó. (nguyên bản là Ks, ta cũng tính để nhưng thấy kì quạ nên để từ khác)

Mấy người phụ nữ bị sự tức giận đến cuồng nộ của Hữu Hi làm ột phen thất kinh, té ngã chạy ra khỏi gian phòng.

Hữu Hi thở hồng hộc, nước mắt chảy xuống, ghế trong tay rơi xuống mặt đất, ngọn lửa âm ỉ trong lòng bộc phát cũng đủ dọa chết người

Hữu Hi càng lúc càng dần sâu vào mọi chuyện!!!!

Chương 5

Tẩm cung của vương gia là “Nghĩa Hàn Lâu”, lúc này những ánh nến lung linh chảy sáp xuống, nó tự thiêu đốt chính mình để thấp sáng cho người khác.

Phía ngoài, trên bàn cao đầy những món ngon, Nghĩa vương gia Lăng Khiếu Dương ngồi trên trường ghế rộng, xung quanh là các tì thiếp rất quyến rũ, đối diện hẳn là các vũ công đang ca múa

Tiếng nhạc làm không khí xung quanh trở nên thật náo nhiệt và sinh động, hai mắt Lăng Khiếu Dương tỉnh lặng như bầu trời về đêm.

Hai mắt của hắn tựa như đang nhìn các ca kỹ biểu diễn, tựa hồ lại suy nghĩ về cái gì đó, phượng nhãn hẹp dài mang theo tia nhìn lạnh lùng, bờ môi mím chặt.

Lăng Khiếu Dương dường như có chút không yên lòng, trong đầu quay cuồng hình ảnh của Hữu Hi đang khóc lóc.

Ánh mắt vô tội, những giọt lệ như phát sáng, dường như không hề bị nhiễm những thứ trần tục ngược lại còn giống tiên tử, nhưng mặc kệ vẻ bề ngoài ra sao thì tâm địa của nàng vô cùng độc ác.

Hắn hận là không thể giết nàng, nhưng hắn sẽ khiến nàng thống khổ đến chết, hắn chính là muốn nàng sống không bằng chết.

Mùi hương của cơ thể nàng, khiến Lăng Khiếu Dương nhớ lại lúc tiến vào sâu trong thân thể Hữu Hi.

Cơ thể của nàng vừa chặt vừa nhỏ, khiến hắn thiếu chút nữa không thể nào xuyên qua được, bên trong thì lại siết chặt đến mức hắn không cách nào xô xuyên qua cơ thể mềm mại của nàng.

Vừa nghĩ tới, cơ thể Lăng Khiếu Dương không tránh khỏi căng thẳng, hắn đột nhiên ngồi dậy.

Các tì thiếp đứng bên cạnh cũng phát run, không biết Lăng Khiếu Dương có gì phân phó, các nàng đều rất sợ vương gia, vì tâm tình hắn luôn bất định.

“Đi, đem Dạ Hủy truyền đến”- Lăng Khiếu Dương con mắt chớp động mang theo cái nhìn âm tàn, có chút gì đó đợi chờ.

“Vâng ạ” Có người liền lên tiếng, sau đó đi ra ngoài kêu người.

Mấy người thị thiếp vừa nghe Vương gia truyền người phụ nữ đáng chết kia tới, không tránh khỏi ghen tỵ, nhưng cũng chẳng dám nhiều lời, chỉ oán hận trong lòng.

Nếu không nói đến thân phận tôn quý của Lăng Khiếu Dương, chỉ cần nhìn gương mặt tuấn mỹ phi phàm của hắn đã có thể lấy được trái tim nữ nhân.

Sau khi phân phó xong, Lăng Khiếu Dương tựa vào ghế, ánh mắt lãnh đạm không biểu lộ chút tình cảm “Các người tiếp tục đi”.

Lăng Khiếu Dương vừa lên tiếng, các ca kỹ đang đứng lùi một bên bắt đầu vào hàng ngũ tiếp tục múa hát.

Trong đại sảnh lại trở nên náo nhiệt, các thị thiếp lại ngồi xuống, tiếp tục quyến rũ, tranh giành tình cảm của Lăng Khiếu Dương.

Hắn chính là rất cao quý!!!.

Thời gian lại trôi qua thêm một lúc, Hữu Hi vẫn chưa đến, hắn có chút không kiên nhẫn, nhưng chỉ âm trầm không nói gì.

Kế bên các nha hoàn, còn có thị thiếp đang cẩn thận hầu hạ, bọn họ mong Hữu Hi có thể mau đến một chút, nếu vương gia không thể kiên nhẫn chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình

Rốt cục, dáng vẻ nhỏ nhắn thướt tha cũng xuất hiện, ánh mặt ngây thơ, thanh lệ thoát tục tựa như thiên nữ.

Nhưng mọi người đều dùng ánh mắt si nhục để nhìn.

Hữu Hi vừa bước vào đại sảnh liền tiếp nhận ánh mắt sắc bén của Lăng Khiếu Dương, nó sáng quắc tựa như muốn xuyên thấu cơ thể nàng.

Hắn là nam nhân đẹp nhất mà nàng từng gặp qua, đồng thời cũng vô cùng tàn nhẫn và độc ác. Hữu Hi không nhận được nhớ tới ngày hôm qua nàng nhục nhã như thế nào không khỏi có chút đau đớn, có lẽ những người trong này, ngày hôm qua đều có mặt chứng kiến, bọn họ không có nhân tính hay là không dám ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị nam nhân kia cưỡng bức.

Nàng không cách nào chấp nhận xã hội cổ đại này, vương gia quyền cao chức trọng, mặc dù thân thể này không phải là của nàng, nhưng nàng vẫn hận, rất hận tên nam nhân đã khiến mình nhục nhã. Tất cả những người ở đây đều dùng ánh mắt châm biếm để si nhục nàng.

“Lại đây!”- Con người đen của Lăng Khiếu dương phát ra một cái nhìn ma mị, hắn có chút không kiên nhẫn giọng nói lớn mang theo sự tức giận

Hữu Hi đi ngang qua các ca kỹ, chậm rãi tiến lại gần, lòng tràn ngập sợ hãi. Vương triều phong kiến và cả những con người máu lạnh vô tình này đều xa lạ với nàng

Lăng Khiếu Dương hất hai tay lên, lộ vẻ vương giả và quyền uy, các ca kỹ lập tức lui xuống, tiếng nhạc như xé gió cũng ngừng lại.

Không khí xung quanh trở nên yên tĩnh khiến Hữu Hi càng lo lắng

“Người tìm ta có việc gì?”- Trước đây nàng sống và lớn lên như thế nào, cách nói chuyện đã trở thành thói quen, không cách nào thay đổi ngay được. Chính mình cũng không muốn thay đổi.

Lời nói của nàng làm cho trong đại sảnh trở nên im lặng, mọi người tựa hồ ngay cả thờ cũng không dám.

Hữu Hi quan sát mọi người xung quanh, bọn họ giật mình quay lại nhìn nàng, gương mặt lộ vẻ muốn nói “người muốn chết hả”.

Cặp mắt của Hữu Hi dừng lại trên người vương gia, chỉ thấy đôi mắt hắn tràn ngập sắc huyết giống như quái vật mà nhìn nàng

“Người... to gan, nhìn thấy vương gia còn không thi lễ, còn cả gan dùng khẩu khí đó nói chuyện với vương gia”- Bên cạnh vương gia là một nô tài lớn tuổi, có thể vì sợ hãi vương gia tức giận có chút sợ hãi lắp bắp đứng lên.

Hữu Hi cau mày suy nghĩ, nàng nói gì sai sao, nhưng trước giờ nàng vẫn nói chuyện như thế “Vây... ta nên nói như thế nào”.

Nàng vô tội nói, sau đó, trong đại sảnh một luồng không khí thổi tới như muốn xé gió, nàng kinh hãi nhìn mọi người, rồi lại nhìn về tên nam nhân khiến nàng đau đớn.

Nhãn quan của Lăng Khiếu Dương leo lên tia nhìn phức tạp, tràn ngập sắc huyết và lạnh khốc, có chút nghi hoặc và châm biếm.

Bờ môi hé mở, lộ ra một nụ cười mê hoặc, nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác lạnh sống lưng “Xem ra thiếp của ta không biết quy củ thì phải?”.

“Vương gia, ý của ngài là...?”- Lão nô đứng bên cạnh cẩn cẩn đợi chờ chỉ thị, vì căn bản hắn không đoán ra ý định của chủ tử.

“Phế vật”- Lăng Khiếu Dương quát lớn, mọi người trong phòng đều sợ hãi quỳ xuống, kể cả mấy người ti thiếp cũng không dám lên tiếng.

Hữu Hi vẫn đứng im tại chỗ? Thì ra xã hội cổ đại là như thế này sao, nàng có chút không quen, cũng không thể tự giác quỳ xuống vì nàng không phải là người cổ đại. Nhiều việc nàng không biết nên làm thế nào.

Cơ thể cường tráng của Lăng Khiếu Dương đứng lên, hắn từ nhìn Hữu Hi, lạnh lẽo nói: “Không biết quy củ, thì ta sẽ dạy nàng”.

“Vâng ạ”- Lão Nô lúc này bắt đầu si chuyển, cuối cùng đã hiểu ra ý tứ vương gia nên liền đi ra ngoài, nhưng Lăng Khiếu Dương lại quát lên: “Đứng lại”.

Hữu Hi trong lòng sợ hãi, nàng nhìn chằm chằm Lăng Khiếu Dương, đáy lòng dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Mấy người thị thiếp bên cạnh Lăng Khiếu Dương trần mặt lộ vẻ tươi cười chờ xem kịch. Thân thể cao lớn tráng kiện của Lăng Khiếu Dương đi qua đi lại trước mặt Hữu Hi.

Hắn cách nàng gần như vậy, cả người toát ra hàn khí, làm cho nàng có cảm giác như đang dần dần bị trấn áp, Hữu Hi lúc này mới phát hiện, hắn cao hơn nàng cả một cái đầu.

Hai mắt nhìn nàng chằm chằm, một uy lực kinh người từ trên thân thể hắn phát ra.

Hữu Hi đột nhiên cảm thấy đầu của mình rất đau, hai cổ chân mềm nhũn, người rơi xuống quỳ trên mặt đất, hai đầu gối va chạm mạnh, đau quá...

Hữu Hi cau mày, cắn chặt môi mới không bật khóc. Ác ma vương gia dùng sức túm lấy tóc nàng, khiến nàng ngẩng cao đầu ngửa về phía sau, nàng quan sát gương mặt hắn.

Cực kì tuần mĩ nhưng lại lạnh lùng, đôi mắt xinh đẹp ngập tràn sắc huyết.

“Nhìn thấy bốn vương, nhớ kĩ phải quỳ xuống, nếu lần sau tái phạm, bốn vương sẽ không bỏ qua, bắt người cả đời phải quỳ”- Vừa nói tay hắn vừa tăng thêm lực dường như muốn đem tóc nàng bứt khỏi da đầu mới cam tâm.

Hữu Hi đau đớn, hai trong mắt muốn tố giác vương gia đối xử với nàng thô bạo nhưng lại không dám chỉ có thể ngậm ngùi nhẫn nhịn.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt xinh đẹp tràn ngập thống khổ của Hữu Hi, lạnh khốc nói “Còn nữa, ta là chủ tử của người, sau này gọi là Vương gia chủ tử hoặc vương gia, còn dám kêu “người”, bốn vương sẽ cắt lưỡi người”.

Hữu Hi trầm mặc, nàng phải làm thế sao, chung quy những người này đều giống nhau, đều run rẩy quỳ xuống.

Nàng không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt vô tội cùng sự đau đớn nhìn hắn, Lăng Khiếu Dương tức giận phất tay lên cao, tát vào mặt Hữu Hi, tức giận nói: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, nói, ngươi hiểu không?”

Hữu Hi cảm thấy lỗ tai mình như nứt ra, nàng cố gắng nhẫn nhịn không khóc, nhưng cũng không đồng ý hạ thấp mình. Nàng vì tên nam nhân cường bức mình mà khúm núm sao? Không!

Tốt lắm, bắt đầu khi nào mà trở nên quật cường như vậy. Con mắt tà ác của Lăng Khiếu Dương trở nên sâu hoắm, bờ môi của hắn dán sát vào một bên má đang sưng đỏ của nàng, mang theo mùi máu hôn vào mặt nàng, phẳng phất như muốn đem nàng đập vỡ: “Mùi vị ngày hôm qua phải chăng rất dễ chịu, ta nghĩ ngươi muốn thử lại lần nữa”

Trong đáy mắt Hữu Hi tràn ngập sự sợ hãi...

Chương 6

Hữu Hi sợ hãi nhìn nam nhân trước mắt, hắn khom lưng cúi người ngồi xổm trước mặt nàng.

Lực đạo trên tay có chút nhẹ đi, đầu nàng vẫn còn chút ngửa ra, nhưng lại là đối mặt với hắn.

Hai tay Hữu Hi cố gắng đẩy hắn ra, nhưng chỉ phí công, môi hắn tiến tới, cơ thể cường tráng cũng vì thế gần sát nàng.

Gương mặt tà ác của nam nhân gần trong gang tấc, có thể nhìn rõ ràng được hàng lông mi của hắn, mang theo khí tức lạnh lùng có chút uy quyền.

“Buông tay...”- Hữu Hi không thể đẩy tay Vương gia ra, vừa sợ vừa hấp tấp.

Wang gia lại một lần dùng sức, lôi nàng về phía sau kéo đi. Thân thể của Hữu Hi ngã xuống, thân thể của hắn cũng vì thế mà đè tới.

“Hả”- Hữu Hi rơi xuống bịch một tiếng, thẳng tắp nằm trên mặt đất, mà tay hắn vẫn như cũ giữ lấy tóc nàng, đau quá đau quá....

Thân thể trắng kiện của Lăng Khiếu Dương nặng nề đè lên người Hữu Hi, quần của hắn lả lướt rũ trên nàng, thân thể của nàng hoàn toàn bị hắn che ở dưới.

“Buông tay? Ngươi ra lệnh cho ta sao?”- Bàn tay của Lăng Khiếu Dương nổi lên dưới lớp váy của Hữu Hi, lần lượt đi vào, vẽ mặt châm chọc, tay hắn vừa chạm đến da thịt nàng. Sắc mặt Hữu Hi sợ đến tái nhợt, kinh hô: “Không... đừng”.

“Đừng?”-Lăng Khiếu Dương vẽ mặt tức giận, cúi đầu hôn lên đôi môi như hoa của Hữu Hi, mùi hương trên cơ thể nàng cực kì thơm ngọt làm cho người khác có cảm giác mê mẩn.

Hữu Hi giãy giụa, lại bị nụ hôn cưỡng chế, hắn bá đạo dùng lưỡi xâm nhập vào bên trong miệng nàng, thô bạo mà hôn tới. Tay của hắn vẫn liên tục di chuyển, vuốt ve da thịt nhẵn nhụi và ấm áp của Hữu Hi.

Cơ thể bắt đầu mềm mại, Hữu Hi sợ hãi mắt ứa lệ, bàn tay của nam nhân càng lúc càng quá đáng, nhưng đổi lại hắn kịch liệt hôn nàng. Hai bàn tay tà ác của hắn nắm lấy cổ áo nàng kéo ra, ngay cả quần áo cũng không thể che đậy cơ thể, Hữu Hi nghiêng răng nhai vào môi hắn hung hăng cắn xuống.

“Ah!”- Lăng Khiếu Dương đau đớn, hai người trong miệng tràn ngập vị tanh của máu, hắn nhú chặt mào, buông lỏng Hữu Hi, bên môi vẫn còn chảy máu. Hữu Hi dùng lực lớn nhất, dĩ nhiên một miếng thịt từ môi Lăng Khiếu Dương rơi xuống.

Trong mắt Lăng Khiếu Dương tràn đầy huyết sắc.

Mắt Hữu Hi lệ đọng đầy, cuống quýt đứng dậy lui về sau.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, mắg, chết tiệt, chưa cò tiện thiếp nào dám cản hắn, chưa từng có nữ nhân nào đủ dũng khí làm vậy, hắn chính là trời, hắn có mọi thứ, chưa từng có người nào dám phản kháng, người phụ nữ trước mắt chính là kẻ đầu tiên.

Sự yên lạnh là điềm báo của bão táp đang kéo đến, tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, sợ Hữu Hi xúc phạm vương gia chọc giận ngài mà hại tất cả mọi người, khiến hắn giận cá chém thớt.

“Tiện nhân, người dám cắn ta”- Lăng Khiếu Dương bàng hoàng, thân thể mang theo sự tức giận đứng lên, vươn đầu lưỡi kiếm vào nơi môi vừa bị Hữu Hi cắn, mùi màu tươi càng đậm.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, nàng đứng dậy, nắm chặt lấy quần áo của mình, âm thanh mềm mại mang theo tia sợ hãi hô lớn: “Người không có quyền đối xử với ta như vậy.”

“Quyền, tốt lắm, hôm nay ta sẽ cho người biết cái gì gọi là quyền”- Lăng Khiếu Dương vung tay, phần nội quát: “Lưu An, thay bốn vương đem con tiện nhân này đi giáo huấn, làm cho nàng biết thề nào là nghe lời”

“Nô tài tuân mệnh”- Lão nô gọi là Lưu An, hần trả lời một tiếng liền hướng Hữu Hi đi tới.

Lúc này hai nam nhân phụ cũng đi lên, tóm lấy hai tay Hữu Hi, làm cho nàng không cách nào nhúc nhích.

Mặc khác hai người nam nhân cũng từ đầu bước ta, một người trong tay cầm chiếc thước rất dày, người còn lại cầm đăng điều.< ta cũng=“” không=“” rõ=“” cái=“” này=“” là=“” gì.=“” ai=“” biết=“” thì=“” để=“” lại=“” cm.=“” sorry=“”> Hình phạt này độc ác ở chỗ khiến người ta không thể nói, chân không thể di chuyển, không cách nào mở miệng nói chuyện, ăn cơm uống nước, đi lại giống như một phế nhân.

Hai người nam nhân dùng sức buộc Hữu Hi quỳ gối trên mặt đất, có người đá rơi giày của nàng, lộ ra bàn chân nhỏ bé.

Bọn họ muốn làm gì, trái tim Hữu Hi đập mạnh sợ hãi, con người mang theo tia nhìn oán hận đối với Lăng Khiếu Dương. Hần tươi cười nhìn nàng, hần ý từ đáy lòng dâng lên.

Lưu An hô: “Đánh cho ta”.

Một tiếng hô lên, nàng nhân cầm thước giống như roi quát mạnh vào ngoài miệng Hữu Hi.

Phía sau nam nhân kia thì dùng đăng điều quát vào gan bàn chân nàng.

“Ah”- Đau đớn, rất đau, toàn tâm đau đớn, Hữu Hi không nhịn được phát ra tiếng kêu thảm thiết, âm thanh của nàng vang lên trong đại sảnh, hận không thể giờ phút này chết đi, chấm dứt sự thống khổ này.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng tái nhợt mà thống khổ, máu từ trong miệng chảy ra, gan bàn chân nổi đỏ, thân thể theo tiếng đánh mà run rẩy, Vì đau đớn mà mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng, ánh mắt tràn ngập thống khổ, nhìn về phía trước, vẻ mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương không nhân tính nhìn người thiếp của mình sống dở chết dở.

Đau đớn tận tâm can, chỉ có thể chết lạnh, nàng không cách nào khóc thành tiếng, gọi lớn tiếng, chỉ biết cúi đầu khóc, Nhất Thần ca, Hữu Hi nhớ người, Nhất Thần, Hữu Hi đau quá, nhưng Hữu Hi muốn sống, vì Hữu Hi muốn gặp lại người.

Nhất Thần ca... Hữu Hi không cách nào tiếp tục tự vấn mình, trước mắt tối sầm mà ngất đi, đầu gục xuống. Máu tươi đầy đất.

“Vương gia, nàng đã bất tỉnh”- Lưu An chấp tay nói.

Lăng Khiếu Dương mặt âm trầm, mắt lạnh khóc, hướng về phía Hữu Hi đi tới, cao ngạo đứng trước mặt nàng, quan sát nàng từ trên xuống dưới.

Tay nắm lấy cổ Hữu Hi, nhìn nàng trên mặt đầy máu tươi, dữ tợn nói: “Để cho con tiện nhân này sống”- Nói xong vung tay quát- “Kéo xuống, đừng để ô uế nơi ta ở”.

“Vâng ạ”- Hai tên thuộc hạ kéo Hữu Hi đang mất đi tri giác hướng ra phía ngoài, trong đại sảnh một mảnh tĩnh mịch.

Ngay các các vũ công, ca kỹ cũng không dám di chuyển, Lăng Khiếu Dương nghĩ tới con mắt tràn ngập thù hận của Hữu Hi, trong lòng trở nên phiền muộn, phát tay nói: “Lui xuống đi”.

“Vâng ạ”- Trong sảnh lại ồn ào, những người liên can sốt ruột vội vàng lui xuống.

Mấy người thiếp thân cận cũng yên lặng lui đi.

Lăng Khiếu Dương trong lòng xúc động, hai con mắt đen như nước sơn hướng ra phía cửa nhìn lên trời, Dạ Lan, ta đáp ngươi không giết nàng, nhưng ta cũng sẽ không để nàng vui vẻ mà sống.

Ta muốn nàng phải chuộc tội cho cái chết của ngươi, Dạ Lan, ngươi rất vui phải không, ngươi thấy không, kẻ hại chết ngươi đánh phải chịu sự trừng phạt.

Màn đêm yên tĩnh, trên mặt đất đầy máu là làm người ta kinh hãi, tưởng chừng chưa xảy ra chuyện gì.

...

Đau quá, đau quá, Hữu Hi dần dần tỉnh lại, mở mắt nhìn bên ngoài toàn một màu đen, nàng biết là mình đang ở trong căn phòng nhỏ. Sự yên lặng, tĩnh mịch khiến cho người ta sợ hãi, cô đơn muốn khóc.

Nhớ tới lúc ở đại sảnh, Hữu Hi cuộn lấy thân thể, đau lòng hét lên, Nhất Thần, Hữu Hi còn gặp được người sao, nếu như chết rồi sau này có thể gặp nhau, nếu như chết đi có thể nhìn thấy Nhất Thần ca, Hữu Hi nguyện ý chết đi.

Bởi vì cuộc sống ở đây quá đau khổ, Vương gia muốn hành hạ Hữu Hi, hẳn thật đáng sợ, Nhất Thần ca... Hữu Hi rất nhớ người.

Thể xác và tinh thần đau nhất, lệ rơi đầy mặt, ngay cả khóc cũng không dám khóc thành tiếng.

Bởi vì miệng rất đau, rất đau.

Chân cũng cũng vậy, cũng rất đau, Nhất Thần ca, người... Có hay không đang suy nghĩ tới Hữu Hi, Hữu Hi rất nhớ người, luôn muốn gặp người...

Ở trong đêm khuya, một người nữ tử cô độc bất lực khóc, trong lòng đau đớn.

3. Chương 07-08-09

Chương 7

Hình phạt này đúng là hạnh hạ người, mặt Hữu Hi sưng phù giống như đầu heo, chân cũng đau đớn không cách nào đứng dậy.

Nàng lần đầu tiên biết được, ngoại trừ kẻ phụ, có kẻ so với kẻ phụ còn ác độc hơn, người ở hiện đại đã bạo lực như vậy, huống chi là một vương gia muốn làm cái gì cũng được, trừ hoàng đế ra không ai có thể trừng phạt hắn.

Khối thân thể vốn là tái thể của nàng, nàng đành phải tiếp nhận sự thật này

Thân thể không phải của mình, nhưng suy nghĩ lại là của nàng, nàng chính là nàng, chỉ yêu một mình Nhất Thần ca.

Quyền lực của hoàng đế là chí cao vô thượng, quyền lực của vương gia dưới một người trên vạn người, tất cả mọi người trong phủ đều khúm núm. Hữu Hi nhớ tới những vở kịch cổ trên tivi, quả thật trên tivi diễn một điểm cũng không giả.

Hữu Hi có thể cảm nhận càng lúc càng sâu về vấn đề đó, không phải bất cứ cái gì mà miệng cũng có thể nói, muốn sống thì phải tuân theo nguyên tắc trò chơi, muốn sống thì phải nhẫn nại.

Nàng muốn sống!!

Nàng muốn nhìn thấy Nhất Thần ca!!

Nàng muốn báo thù!!

Báo thù, nàng không đáng để phải chịu một sự nhục nhã như vậy!

Cuộn chính mình lại, vừa đau, vừa lạnh, vừa đói. Nhưng không ai thèm để ý tới nàng.

Khắp thân thể nàng đều đau đớn, nhưng nàng luôn tự nhắc mình nàng còn Nhất Thần còn một đệ đệ đang mong ngóng.

Rất muốn ngủ, ngủ rồi lại tỉnh dậy, nhưng làm thế nào cũng không thể mở hai tròng mắt, Hữu Hi cảm thấy có chút kì quái, nàng làm sao vậy, nàng muốn tỉnh lại nhưng chỉ có thể lâm vào mê mang trong những giấc mộng.

Nàng mơ tới Nhất Thần và đệ đệ đang sống rất tốt, đột nhiên nàng muốn ngủ vậy cũng tốt, có thể nhìn thấy những người mình yêu nhất.

Hữu Hi mê man đến ngày thứ hai Phúc mama mới phát hiện liền bẩm báo với vương gia.

Vị đại phu chẩn đoán cho Hữu Hi rồi cung kính nói: “Khởi bẩm vương gia, thương thể trên người gây nóng sốt, tiểu nhân kê vài toa thuốc bổ là ổn”.

“Đi đi”- Lăng Khiếu Dương phát tay.

Ay, người nào đang nói chuyện, ầm ĩ như vậy, Hữu Hi chau mày muốn tỉnh lại, nhưng bỗng nhiên lại trở nên nhẹ hẫng lâng lâng.

Lăng Khiếu Dương đứng cách giường Hữu Hi không xa, nhìn Hữu Hi nằm trên giường, gương mặt cao cao, hàng mi khẽ nhắm lại, lông mi che mất mọi suy nghĩ, trên trán mồ hôi hột đổ xuống.

Chính là xà hạt mỹ nhân, cướp đi tính mạng của Dạ Lan, một người phụ nữ yêu kiều có vẻ yếu đuối lại dám cầm ghe đe dọa những thế thiếp của hắn.

Lăng Khiếu Dương không thể tin được, một người phụ nữ nhỏ bé lại vừa ác độc vừa to gan. Nàng vốn là thiếp bị thất sủng, nhưng lại có dũng khí làm can, không đem hắn cùng mấy vị thiếp để vào mắt.

“Nhất Thần”- Hữu Hi nửa tỉnh nửa mê không rõ phát ra âm thanh gì nói mơ, cắt đứt suy nghĩ của Lăng Khiếu Dương.

Nhất Thần!!!

Tên này không phải lần đầu tiên hắn nghe được, ngay lần đầu tiên nàng đã nhắc đến cái tên này, bây giờ nhớ kỹ lại, hắn tâm lý có chút không thoải mái.

Hắn khẳng định, đây là tên một người nam nhân, hơn nữa là nam nhân cực kì quan trọng đối với nàng.

Nàng!!! Chỉ là một tiện thiếp, chỉ xứng đáng để làm vật chơi đùa của hắn, không đáng để nhớ thương một người nam nhân.

Nàng chẳng phải luôn chờ mong hắn sủng hạnh sao, tại sao lại nhớ nhung người khác, hắn không cho phép.

Nếu như nàng mơ thấy Nhất Thần, hắn sẽ phá vỡ nó, nếu như nàng để tâm tới, hắn sẽ giúp nàng tiêu trừ, trừ đau đớn cùng với thương tâm, nàng căn bản không xứng có được gì cả.

Hừ!! Hôn mê, mà cũng không quên nam nhân.

Hai con mắt của Lăng Khiếu Dương nhắm lại, ánh mắt âm trầm nhìn Phúc mama, lạnh lẽo nói: “Đừng để nàng chết, bốn vương vẫn chưa chơi đùa xong.”

Phúc mama cúi đầu nói: “Vâng thưa vương gia, lão nô biết rồi”.

Lăng Khiếu Dương, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại Hữu Hi, Phúc mama, cùng đại phu.

Vương gia nói Hữu Hi không thể chết thì nàng chính là không thể chết.

....

Lúc nóng lúc lạnh vô tình hạnh hạ cơ thể Hữu Hi, nàng giống như vừa chạy xong ba ngàn thước, cả người mệt nhoài, nhẹ hẫng, không còn cảm giác.

Vừa mở mắt ra, nhìn thấy căn phòng đơn giản quen thuộc, Hữu Hi nhẹ nhàng thở hắt.

Thật hy vọng, vừa mở mắt ra nàng có thể trở về hiện tại, nhưng tất cả chỉ là giấc mộng.

“Tỉnh dậy rồi sao? Mau uống thuốc đi”- Bên tai truyền đến âm thanh của Phúc mama

“Uống thuốc”- Nàng vốn tưởng mình dù sống hay chết cũng không ai quan tâm chăm sóc, tưởng rằng cứ như thể tự sinh tự diệt.

“Ừh, uống thuốc đi”- Phúc mama đem bát thuốc bưng lại trước mặt nàng.

Hữu Hi nhìn Phúc mama, cảm giác được chân với mặt nàng vẫn còn đau đớn: “Phúc mama, người cho ta thuốc, liệu có bị trách phạt?”

Trong mắt Phúc mama tựa hồ hiện lên cái gì đó, có điểm không nhận ra con người trước mắt mình: “Uống đi, là do vương gia phân phó.”

Hữu Hi cử động thân thể, nàng tiếp nhận chén thuốc. “Cám ơn”- Nói xong, nàng liền nín thở uống xong bát thuốc,

Bởi vì mặt vẫn còn đau nên nàng uống rất chậm, rất chậm!

Nàng muốn nhanh lên một chút có thể đứng dậy, nên cố gắng uống thuốc,

Phúc mama đưa tiếp chén thuốc, Hữu Hi không nhịn được liền suy nghĩ, Vương gia tại sao lại can thiệp vào việc sống hay chết của nàng?

Vốn là sợ nàng chết đi, không còn có thể tiếp tục hành hạ, hẳn đã từng nói sẽ khiến cho Lãnh Dạ Hủy sống không bằng chết.

Đáng tiếc chưa từng ai tin nàng không phải lãnh Dạ Hủy, mặc kệ nàng giải thích thế nào, bọn họ đều xem nàng là kẻ điên hoặc vì muốn thoát tội nên nói thế.

Phúc mama dù nguyện ý chiếu cố nàng, nhưng vẫn là không có chút hảo cảm, Lãnh Dạ Hủy, có người đang chờ người nhận tội?

Rốt cuộc là có chuyện gì làm ọi người hận nàng như vậy.

...

Phúc mama vẫn không muốn cùng Hữu Hi nói chuyện, chỉ im lặng đưa thuốc, im lặng xử lý vết thương, im lặng đưa cơm.

Thời gian cứ như vậy qua hơn nửa tháng, chân của Hữu Hi cũng bắt đầu tốt lên, nơi khoe miệng trở xuống vẫn còn vết sẹo dài, những nơi khác bị thương đều khỏi hẳn.

Nửa tháng này nàng học được không ít kinh nghiệm, chỉ có cách đem tất cả đau khổ để lại đằng sau mà quên đi...

Hữu Hi mặc y phục màu vàng, mặc dù là đã cũ nhưng vẫn không cách nào che giấu đi được sự xinh đẹp của Hữu Hi.

Nàng đứng ở ngoài cửa, hoạt động chân tay, nhìn lên bầu trời lóng lánh đầy sao, hít một luồng không khí trong lành vào cơ thể, tự nói với chính mình, còn sống thì còn hi vọng.

Nguyệt quang chiếu vào mặt Hữu Hi, làm nàng tựa hồ giống như tiên tử, thanh lệ thoát tục, gương mặt nhợt nhạt lộ ra chút tươi cười, nàng tự cổ vũ chính mình phải cố gắng.

“Phu nhân”- Phúc mama đi vào cửa tiểu viện, hô một tiếng, không hề hành lễ.

Hữu Hi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Phúc mama có việc gì sao?”

Phúc mama cau mày rồi liếc mắt nhìn gương mặt tươi cười của Hữu Hi, cảm thấy khó hiểu, xảy ra nhiều chuyện như vậy, vẫn còn có thể cười được.

“Vương gia tuyên người đến Nghĩa Hàn Lâu”.

Phúc mama vừa nói xong, nụ cười của Hữu Hi cứng đờ rồi biến mất...

“Có thể không đi được không”- Mỗi lần gặp Vương gia nàng từ đáy lòng dâng lên sự sợ hãi.

Phúc mama nhìn Hữu Hi như quái vật: “Vương gia nói ai dám không nghe, người quên mình phải chịu khổ thế nào rồi sao?”

Đúng vậy, Vương gia nói thì chính là lệnh, dám cãi lời dù giữ được tính mạng cũng gần như bị phế bỏ đi mất nửa mạng, nàng đã lĩnh giáo, chính mình đã thông suốt. Trái tim thật sự sợ hãi nhưng không cách nào bước lùi lại.

“Ta biết rồi”.

“Đi thôi”- Phúc mama khẽ lắc đầu, đơn giản nói một tiếng, liền hướng ra ngoài mà bỏ đi.

Hữu Hi cũng đi theo hướng về phái Nghĩa Hàn Lâu.

...

Đến cửa, Phúc Mama trao cho Hữu Hi cái nhìn liền rời đi, Hữu Hi đứng trước cửa, do dự rồi lấy hết dũng khí đẩy cửa vào.

Nơi này vừa hoa lệ vừa uy nghiêm, chính tại đây nàng phải chịu cực hình thống khổ hơn nửa tháng.

Trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh, ngọn lửa màu đỏ thiêu đốt ngọn nến, Hữu Hi nhìn bốn phía không nhìn được hiểu kì.

Vương gia... không có đây sao, nàng không thể làm gì hơn đành phải đi vào bên trong, nội thất bên trong đều to lớn và huy hoàng.

Vương gia chẳng phải luôn có nha hoàn, cùng tì thiếp, trong tivi tối thiểu cũng có được như thế, nhưng khắp nơi đều yên tĩnh, ngay cả ảnh cá nhân cũng không có.

Hữu Hi nhìn chung quanh, nếu như, Vương gia không có ở đây, liệu nàng có thể bình yên rời đi.

Đang nghĩ tới điều đó, thì phía sau lưng tràn đến một trận gió máy, tiếp theo một cánh tay đặt vào thắt lưng nàng, do quá bất ngờ, quả thật làm cho Hữu Hi giật mình.

Phía sau người cực kì mát mẻ, giống như hàn băng, làm cho Hữu Hi không cần quay lại cũng biết ai.

“Như thế nào, chưa gì đã bị ta dọa rồi sao?”- Lăng Khiếu Dương thanh âm quỷ mị, vang lên bên tai Hữu Hi, luồng hơi thở ấm áp mà bá đạo lan man trên da thịt nàng.

Hắn đúng là quỷ, sao lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ truyền thuyết Càn khôn Đại Na Di là có thật?

“Vương gia...”- Phía sau lưng Hữu Hi, là bờ ngực rắn chắc của Lăng Khiếu Dương đang dán chặt, thân thể trở nên cứng ngắc, thậm chí có chút run rẩy.

Bàn tay Lăng Khiếu Dương từ từ tiến lên trên, vừa thô lỗ vừa bá đạo chiếm lấy vùng ngực mềm mại của Hữu Hi. “Không... đừng như vậy”. Hữu Hi vừa xấu hổ vừa tức giận, gương mặt không còn chút huyết sắc, bàn tay nhỏ bé không tự chủ được đẩy tay Lăng Khiếu Dương ra.

Lăng Khiếu Dương tàn khốc nói: “Xem ra, ta giáo huấn người vẫn chưa đủ”.

Những chữ không nên nói thì đừng nói ra, mặt Hữu Hi trắng toát, đầu đột nhiên thanh tỉnh, không dám đẩy tay Lăng Khiếu Dương, mặc kệ hắn tùy ý vuốt ve rồi xoay tròn, hắn chính là muốn làm nàng đau đớn.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy cánh tay nàng, đột nhiên dùng sức, nhắc lấy cơ thể nàng, tiêu sái đi đến giữa chiếc bàn rộng lớn

“Bịch” một tiếng, đem Hữu Hi thả xuống, rồi nhanh chóng để người lên trên, không đợi Hữu Hi giãy giụa, thân thể cao lớn của hắn đè xuống.

Cơ thể nặng nề của hắn, khiến nàng không cách nào cử động, hắn chống một tay xuống bàn, đáy lòng Hữu Hi dâng lên một tia rừng mình.

Chương 8

Hắn đè cả cơ thể nặng nề của mình xuống, một tay kia xé rách quần áo nàng, không hề báo trước tiến nhập vào cơ thể nàng.

Đau đớn... phần uất, nước mắt chứa đầy sự tủi nhục, phần không rõ là do đau lòng hay tại vì thân thể của nàng quá đau đớn. Hấn đóng đưa thân thể không chút thương tiếc, thân thể của hấn chạm vào cạnh bàn lạnh lẽo, tiếp tục bạo ngược khiến nàng đau đớn.

Hấn hưởng thụ sự chặt chẽ bên trong nàng, làm cho hấn sướng khoái vô cùng, càng không bận tâm xem nàng có nhỏ hay không để dung nạp được phần thân cực lớn của hấn.

Nàng khóc không ra tiếng, hô hấp của hấn dày đặc, cúi đầu rống lên, cả bàn đều rung động, lòng của nàng cùng thân thể bị xé rách... đau đớn!!

Sau khi bão táp triền miên trên bàn đã qua, hấn đứng dậy, trên mặt vẫn còn hơi ửng đỏ, hai tay buông Hữu Hi ra.

Hữu Hi ôm lấy quần áo đã bị xé rách bao lấy cơ thể mình, đau đớn khóc, quát: “Ngươi là tên hỗn đản, là ác ma”.

Hai mắt nhắm lệ mang theo tia nhìn ủy khuất cùng thống hận nhìn Lăng Khiếu Dương, nước mắt chảy xuống giống như pha lê, gương mặt như bao mang đầy lệ bộ dạng đau đớn đáng thương, hấn trong lòng có chút thương tiếc, nhất định là ảo giác, bởi vì mi mắt của nàng và Dạ Lan giống hệt nhau.

“Cút đi”- Hấn đột nhiên chán ghét nhắm mắt lại, phát tay rống giận.

“Ngươi không phải người!- Hữu Hi tức giận mắng xối xả, rồi khóc chạy ra ngoài.

Lăng Khiếu Dương vung ống tay áo, hai mắt đen nhìn theo thân ảnh của Hữu Hi rời đi.

“Đây là do ngươi đáng phải chịu”.

Sau đó xoay người đi tới giường lớn.

Hữu Hi trên đường chạy về gian phòng nhỏ của mình, nằm ôm lấy chăn mền khóc nức nở.

Nàng nhất định phải rời khỏi nơi này, nơi này là địa ngục, là ngục tù, lau khô lệ, nàng đứng lên. Thay hết quần áo, ra khỏi phòng.

Vương phủ rất lớn, nàng không biết đường để chạy, đường nào mới có thể rời đi, cửa chính lại có người canh, không thể làm gì khác ngoài việc treo tường.

Hạ thân của Hữu Hi đau đớn, toàn tâm toàn ý rời khỏi nơi này, lén lút đi tới bên tường, tường viện rất cao, rất khó để bò lên.

Hữu Hi sờ soạng nhìn chung quanh, ở phía bên góc tường có vài tấm ván gỗ, trong lòng không nhịn được tràn ngập hi vọng.

Từng bước từng bước, nàng theo hướng đó bò tới, cả người lúc thì nâng lên lúc thì phải hạ xuống, linh hoạt cử động, rốt cuộc cũng đã bò thành công qua khỏi tường.

Cao như vậy, Hữu Hi có điểm sợ hãi, không dám nhảy xuống, nhưng chỉ cần nhảy ra là nàng đã có thể được tự do.

Hữu Hi tự nói với chính mình, trong lòng tràn ngập quyết tâm, từ từ nhắm hai mắt nhảy xuống, “Ah”, nàng té xuống, thất kinh hô một tiếng, bề bộn bưng kín miệng mình.

Bên ngoài hết thấy đều xa lạ, nàng đau đớn đứng dậy, mới cảm giác được chân truyền tới một trận đau đớn.

Nàng cố gắng quên đi cơn đau, dù đau đớn cách mấy cũng phải chạy, nàng giống như quái nhân âm thầm chạy đi trong bóng đêm.

Chân của Hữu Hi rất đau, từ trên cao như vậy nhảy xuống khiến cho chân bị trật, nhưng một khắc nàng cũng chưa từng dừng lại cố gắng làm cho bản thân rời xa Lăng Khiếu Dương.

Nhưng khí lực để chạy cuối cùng cũng cạn kiệt, nàng định thần lại, từ từ đi vào bên trong một ngôi miếu đổ nát.

Ngôi miếu đã bị bỏ hoang rất lâu, sớm đã không còn hương khói, mặt đất đầy tro bụi cùng cây cỏ khô. Hữu Hi uể oải, kéo thân thể mệt mỏi, đau đớn của mình vào trong góc, bắt tri bắt giác thiếp đi.

.....

Sáng sớm, vương phủ.

“Vương gia, không tốt rồi, Dạ Hủy từ tối qua đã không thấy- Phúc mama vốn sáng nào cũng bưng nước đến cho Hữu Hi rửa mặt, phát hiện trong phòng không có bóng người, hơn nữa tìm kiếm xung quanh cũng chẳng gặp, liền vội vàng đi về phủ Lăng Khiếu Dương bẩm báo.

Lăng Khiếu Dương nhíu mày, ánh mắt sắc bén, vẫn vững vàng ngồi yên một chỗ, ngón tay nhẹ nhàng vịn chặt vào tay ghế sâu kín nói: “Đã tìm chung quanh chưa?”.

“Khởi bẩm vương gia, đã tìm nhưng không thấy ai cả”- Phúc mama nơm nớp lo sợ nói

“Tốt lắm, còn dám chạy trốn”- Lăng Khiếu Dương đứng lên, trên môi mang theo nụ cười tàn khốc, ngón tay nhẹ nhàng vỗ vào chiếc nhẫn ngọc bên tay kia: “Cho dù là nàng chạy trốn cũng không thể thoát khỏi bàn tay bốn vương”.

Lời vừa buông ra, người đã nhanh chóng hướng ra phía ngoài, hẩn cứ như vậy mà để cho Hữu Hi chạy thoát sao!

Nàng vốn là tội thiếp, cả đời phải chịu đau khổ, ngay cả hành vi giờ cũng đã phạm tội, nàng chỉ là công cụ mỗi đêm để hẩn phát tiết.

Làm sao có thể dễ dàng bỏ chạy như vậy, hẩn tuyệt đối sẽ không để nàng như ý!

...

“Thật là không uống phí công của chúng ta mà, ha ha”

Một âm thanh chói tai truyền đến bên tai Hữu Hi, nàng kinh hãi mở mắt, mơ hồ nhìn ba nam nhân mặt áo xanh trước mắt, trái tim cả kinh, lùi lại vài bước, nàng hoảng sợ nhìn bọn chúng chắc chắn không phải nam nhân tốt.

“Đại ca, mang nàng giao cho chủ thượng, chúng ta chẳng phải sẽ có thuốc giải”- Một nam nhân có dáng người nhỏ gầy nói.

Cái gì chủ thượng? Tại sao lại muốn đem nàng cho chủ thượng, chẳng lẽ họ đang nói đến vương gia? Không, nàng không muốn bị bắt lại, Hữu Hi sợ hãi nhìn nam nhân trước mắt.

“Nhị đệ nói đúng”- Vị đại ca đáp, gương mặt có một chòm râu, cười đến gập cả lưng, một tay hung hăng kéo lấy cánh Hữu Hi.

“Buông ta ra, các người muốn làm gì?”- Tại sao nàng luôn gặp phải những tên nam nhân vừa kì quái, vừa tàn nhẫn.

“Xú nữ nhân, ít lời lại một tí, nếu không các đại gia sẽ giáo huấn ngươi”- Một nam nhân đen gầy đe dọa Hữu Hi

Hữu Hi rất sợ bị bắt về, nàng dùng tay đẩy đầu tên nam nhân: “Buông ta ra, ta không muốn đi cùng với các người”

“Ba” một âm thanh vang lên, nam nhân hung hăng vung tay đánh vào mặt Hữu Hi. “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt”

Hữu Hi trong lòng tràn ngập nỗi hận, hận chính mình quá yếu đuối, nên bị người ta khi dễ, nàng vương tay “Ba” một tiếng, đánh vào mặt nam nhân trước mắt.

Mọi người đều giật mình, không nghĩ tới Hữu Hi có gan đánh người, đại ca tức giận, một tay đẩy té Hữu Hi trên mặt đất: “Ta giết ngươi”.

“Đại ca, không được, giết nàng chúng ta cũng sẽ chết”- Hai người tiểu đệ ôm lấy đại ca đang tức giận, không cho hẩn hạ đao xuống

“Không được, ta nhất định phải giết nàng, dám đánh lão tử”- Đại ca một khi đã tức giận thì giống như hổ báo.

“Đại ca, mặt mày của nàng cũng không tồi, không bằng đem người sáng khoái một tí xả hết giận”- Nam nhân gầy nhỏ vẻ mặt cười xấu xa.

Đại ca lúc này mới tỉnh táo lại, đánh giá gương mặt Hữu Hi, đột nhiên lộ ra vẻ cười cợt: “Đúng là tiểu mỹ nhân, lão tử chưa bao giờ chạm qua”.

“Đại ca ném thử mùi trước đi, sau đó... đến lượt huynh đệ chúng ta ném thử!”

“Được”- Tên đại ca vẻ mặt dâm tà, cười, đem đao vút xuống, hướng Hữu Hi vồ tới.

“Hỗn đản, các người đều là hỗn đản”- Hữu Hi nắm lấy đám ngói vụn quăng về phía ba người, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản tên đại ca tiến lại.

“Muốn chết sao”- Một đám âm trầm mà khí phách vang lên phía sau ba người.

Ba người cau mày quay lại, là ai có dũng khí ngăn cản bọn chúng, ngoại trừ chủ tử, ánh mắt Hữu Hi vừa sợ hãi vừa bối rối nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người mặc áo bạc, dễ nhìn. Tóc đen bù xù, hai mắt sáng rực như sao, ngũ quan hài hòa, phách phách mười phần!!

Chương 9

“Người là ai, dám kêu lão tử ta”- Tên đại ca nhất vũ khí lên, khí phách chỉ vào người nam nhân đó, mặc dù vương nhai múa vuốt, nhưng cách nói chuyện có chút lo lắng.

Cả người nam nhân mơ hồ tỏa ra một luồng sát khí mãnh liệt, khiến cho hắn đứng ở nơi này vẫn cảm giác bị áp bách, nam nhân kia không nói lời nào, nhưng khí thế đã thắng một nửa.

“Muốn chết, thì đánh, muốn sống, thì biến”- Lời nói nam nhân ngắn gọn rõ ràng, không hề dư thừa một chữ nói nhảm nào.

“Mẹ kiếp... lão tử phải lấy mạng của người”- Tên đại ca bị chọc giận, quơ đao chém tới.

Nam nhân anh tuấn vẫn vững vàng đứng đó không hề né tránh, chỉ hay ngón tay đã kẹp chặt lấy đầu mũi đao của tên đại ca.

Tên đại ca tránh nhỏ mồ hôi, hắn dù cố cách nào cũng không thể rút vũ khí ra khỏi tay nam nhân kia.

Nam nhân mặc áo màu bạc chỉ bằng hai ngón tay đã khiến cho bọn chúng đầu hàng. Mồ hôi của tên đại ca từ trên trán chảy xuống, con người mở to sợ hãi nhìn nam nhân áo bạc.

Con người đen của nam nhân kia thẳm lại, ngón tay nhẹ nhàng dao động, đao đã bị chém làm đôi, trường thủ bị ném đi, nửa còn lại bị ném dính sâu vào giữa tường.

Hả!!!

Ba người nam nhân khí thế kiêu ngạo giảm xuống, lùi lại một chỗ, không dám bước ra. Đứng ở đó mà phát run.

Hữu Hi tròn tròn con mắt, đây là công phu trong truyền thuyết Trung Quốc sao? Hữu Hi quên mất sợ hãi, giống như đang nhìn cảnh trên tivi quả nhiên không khác nhau tí nào, khiến nàng vừa tò mò vừa sùng bái

“Ah, đại ca, mau đi, mau đi thôi”- Hai vị tiểu đệ sợ đến tè ra quần, dần dần phục hồi lại tinh thần, đem theo tên đại ca kéo ra ngoài.

Trước khi đi ra cửa, khí phách nam nhân giơ chân đá vào tên đại ca, ba người không hẹn mà cùng nhau ngã xuống như chó ăn cứt, phát ra tiếng kêu thảm, lão đảo đứng lên, bỏ chạy không dám quay lại.

Nam nhân nghiêng người liếc mắt nhìn Hữu Hi, xoay người muốn rời đi, Hữu Hi hấp tấp gọi lại: “Ah, người đừng đi”

Nam nhân gương mặt lạnh lùng có chút không kiên nhẫn, nghiêm mặt lại, không nói lời nào, nhưng ngừng cước bộ.

Hữu Hi dựa vào tường đứng dậy, nhảy đến trước mặt nam nhân “Cảm ơn người đã cứu ta”.

Nam nhân khẽ gật đầu, coi như trả lời, xoay người rời đi.

Thật sự là tích chữ như vàng!

Hữu Hi tính nói cái gì đó, nhưng khoe miệng co quắp lại, hay đừng nói, nam nhân vốn không yêu thích nói chuyện lắm.

Nàng khập khiễng đi ra ngoài, không tự chủ được đi theo sau nam nhân, lưng quả thật rộng, vóc người cao, võ công cao cường, Hữu Hi tưởng chừng mình đã gặp được nam nhân chỉ có trong thần thoại.

Trong lúc xuất thần suy nghĩ, Hữu Hi “bạch” va vào cái gì đó, hồn liền quay về, phát hiện chính mình ngã vào lòng ngực của nam nhân.

“Xin lỗi, xin lỗi!”- Nam nhân đột nhiên dừng lại, Hữu Hi cuống quýt bước về sau, nhưng vì chân vẫn còn đau, di chuyển khó khăn, thân thể ngã về sau.

Nam nhân vẫn phong độ đứng đó, tùy ý nhìn Hữu Hi ngã ngổ trên mặt đất, không hề có ý vươn tay tương trợ.

“Đừng đi theo ta”- Con mắt đen của nam nhân trầm xuống, lưng đứng thẳng, lạnh lùng ở yên đó.

“Oh!”- Hữu Hi thấp giọng trả lời.

Nam nhân không thèm nhắc lại, xoay người theo đường cũ mà đi, Hữu Hi ngồi một chỗ, chân đau bất lợi, nhớ đến việc chạy trốn, đau đớn thế này không cách nào tiếp tục bỏ chạy.

Cúi đầu, tầm mắt phát hiện ra cái gì đó đặc biệt, đây là cái gì?.

Hữu Hi di động thân thể về phía trước, cầm lấy, một lệnh bài màu vàng, trên đó viết mấy chữ phồn thể, chất liệu vốn là hoàng kim, được điêu khắc tinh xảo, không phải vật thường.

Chẳng lẽ người cứu mình lại làm rơi, Hữu Hi hấp tấp đứng dậy.

Kéo một chân đau đớn cố gắng nhìn về trước đuổi theo, nam nhân này đi thật nhanh, thoáng một cái đã không thấy thân ảnh.

Hữu Hi nhìn chung quanh, chứng kiến nam nhân đang ngồi xổm bên con sông nhỏ, tựa hồ đang mức nước vào túi.

Hữu hi trong lòng vui vẻ, vẫn chưa đi xa lắm, liền gấp gáp đi về hướng đó.

Nam nhân đứng dậy, xoay người thì thấy Hữu Hi, mặt không chút thay đổi, chỉ để ý đến con đường của mình mà đi.

“Này, chờ một chút”- Hữu Hi đứng đối mặt với bóng lưng của nam nhân hô to,

Nam nhân không để ý đến Hữu Hi, cũng không dừng bước.

A, nam nhân gì thế này, thật là bất lịch sự, Hữu Hi miễn cưỡng đuổi theo hai bước.

Lầm bầm nói: “Này, người không tính lấy lại đồ vật làm rơi sao?”

Nam nhân vẫn tiếp tục đi.

“Ha, kim quang phát ra, trên đó viết chữ Hoàng, cái gì Bắc, không biết là vật gì”- Hữu Hi vừa nói, vừa liếc mắt nhìn nam nhân một cái.

Nam nhân quay đầu, hướng Hữu Hi đi tới, vẻ mặt đầy hàn ý, khí phách lạnh lùng, khiến Hữu Hi ớn lạnh.

“Là của người”- Hữu Hi quơ quơ vật đó trong tay.

Nam nhân liếc nhìn Hữu Hi một cái, không hề khách khí cướp lấy nó, cất vào lòng.

Hữu Hi cảm thán, nam nhân ở nơi này thật kì lạ, giống như muốn dọa chết người, vẫn chỉ có Nhất Thần ca vừa tốt vừa tốt, ôn nhu lại vừa ân cần.

Đồ vật cũng đã trả lại, nam nhân lại rõ ràng chán ghét nàng, nàng cũng không muốn nghĩ tới, không hề để ý đến nam nhân, tiến đến bờ sông, ngồi xuống.

Dùng tay rửa sạch mặt mũi, sau đó chủ động cởi bỏ giày, chân nàng giống hệt như bánh bao, đưa đón Hữu Hi nhìn không được cau mày, đem chân thả xuống nước, như vậy có thể làm giảm bớt sưng.

“Một cô gái tốt, không nên để lộ chân”- Một âm thanh lạnh lùng truyền đến, rồi giống như bóng ma bao phủ lấy Hữu Hi.

“Đây là ý gì, ta chỉ ngồi xuống muốn lấy nước rửa chân như thế cũng là tội sao”- Hấn không bỏ đi, Hữu Hi tưởng rằng hấn đã cầm đồ vật đi xa rồi cứ, chân nàng giống như bánh bao, tung chân hất nước lên, nàng nhìn không được nghịch ngợm một chút.

Nam nhân ngồi xổm xuống, bắt lấy chân Hữu Hi.

“Người làm gì vậy?” Hữu Hi trừng mắt, hai con ngươi sáng ngời nhìn nam nhân quái dị cử động.

Nam nhân không nói gì, động tác nhẹ nhàng đem chân của Hữu Hi từ nước ra, đặt trong lòng bàn tay.

Hấn nhìn bàn chân sưng đỏ của nàng, Hữu Hi dĩ nhiên có chút ngượng ngùng.

“Nhấn nài một chút”- Nam nhân lạnh lùng, mắt nhìn Hữu Hi nói,

“Oh” Hữu Hi vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, nam nhân cử động tay, chỉ nghe được chân của nàng phát ra một âm thanh, đau nhức vô cùng.

“Ah, đau quá”- Hữu Hi cắn môi đau đớn hô to.

Nam nhân buông chân của Hữu Hi, đứng dậy: “Tốt lắm, người tự thu xếp việc sau đó đi”.

Thật sự tốt hơn rất nhiều, không còn đau đớn, Hữu Hi đang muốn nói lời cảm ơn, thì nam nhân đột nhiên bưng kín miệng nàng, đem nàng ôm đi, sau đó truyền đến một trận xay sấm, Hữu Hi phát hiện chính mình bay lên.

Oa... nàng đang bay, Hữu Hi tròn tròn hai mắt, cô gắng nhìn mọi thứ, nhưng đầu nàng xoay như chong chóng, thật là cao quá.

Thân thể nam nhân bị ôm chặt, cả người rơi xuống, sau đó đáp xuống một chỗ bí ẩn sau núi.

Hai con ngươi của Hữu Hi xoay tròn, nhìn nam nhân khí phách tuấn mỹ trước mắt, thật thần kỳ, hấn ôm nàng bay đi.

Nam nhân cẩn thận hướng mắt nhìn ra ngoài, tựa hồ lẩn tránh ai đó, nam nhân thấp giọng tiếng nói như muốn xé gió: “Muốn sống thì đừng đi đâu cả.”

Hữu Hi gạt đầu, trong lòng không yên, là ai tới đây? Muốn truy bắt nam nhân này, hay là người của vương phủ?

“Hoàng Bắc Thiên, người đừng có trốn tránh nữa, ra đây nhận lấy cái chết”- Một người cao giọng nói.

Hoàng Bắc Thiên, một cái tên đặc biệt, tràn ngập khí phách, là ai muốn tới tìm hấn kiếm chuyện? Hữu Hi không khỏi có chút lo lắng.

Thân ảnh Hoàng Bắc Thiên nhẹ nhàng như chim yến bay ra, trái tim Hữu Hi cơ hồ bị siết chặt.

4. Chương 10-11-12

Chương 10

Hữu Hi không nghe thấy tiếng Hoàng Bắc Thiên nói chuyện, trong một thời gian ngắn, chỉ có âm thanh va chạm của đao kiếm vang lên.

Nàng bất an lén hướng đầu ra ngoài nhìn, chỉ thấy mấy hắc y nhân bao vây tấn công Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên thân hình linh hoạt di chuyển trong một khoảnh nhỏ, thanh kiếm trong tay phát ra ánh sáng màu xanh, thân thể bay lên như múa, cùng với bọn hắc y nhân đánh nhau.

Cái gì mà chiêu thức, cái gì che lộ, Hữu Hi hoàn toàn không hiểu, chỉ thấy truyền đến một trận hải hùng khiếp vía, hoa cả mắt.

Bốn phía lá cây sần sật rung động, trên mặt đất các loại cỏ cũng đang bay múa, chung quanh một loại khí tức không hề tầm thường bắt đầu xuất hiện.

Hữu Hi trong lòng khản trương, bàn tay ướt đẫm mồ hôi, mắt chăm chú nhìn Hoàng Bắc Thiên bị hắc y nhân bao quanh, đem vũ khí chém xuống đầu hắn.

Hoàng Bắc Thiên gơ kiếm ngăn cản, thân thể bị chèn ép xuống, nhìn không thấy thân ảnh của hắn. Trái tim Hữu Hi lo lắng như sắp nhảy ra ngoài, thân ảnh Hoàng Bắc Thiên giống như cột trụ chống trời, kiếm khí tỏa hồng, bao vây toàn thân thể, chạy ra khỏi vòng vây của hắc y nhân.

Dây thần kinh bị thắt chặt của Hữu Hi lúc này mới giãn ra, hai người hắc y nhân ngã xuống, đầy máu tươi, giống như đã chết rồi.

Hữu Hi lần đầu tiên trực tiếp chứng kiến cảnh giết người, miệng há to nói không nên lời, ngay cả hô hấp cũng đình chỉ.

Không đợi nàng lấy lại tinh thần, Hoàng Bắc Thiên còn giết chết thêm một người, Hữu Hi không thể tin được, mọi thứ diễn ra trước mắt, giết người giống như ăn cơm bữa.

Chỉ nghe hai tên hắc y nhân còn sống sót nói: “Chúng ta đi!”.

Sau đó, Hữu Hi nhìn thấy một trận sương mù, sau khi sương tan, xa xa chỉ còn lại có Hoàng Bắc Thiên.

Thật là lợi hại!

Hữu Hi nhìn dáng người cao cao của Hoàng Bắc Thiên, trái tim đột nhiên bị loạn nhịp, sao lại có một người nam nhân đẹp trai đến thế, mấy động cực kì tiêu sái.

Lần đầu tiên mà đã rung động như vậy!

Hoàng Bắc Thiên đứng ở đó, liếc mắt nhìn Hữu Hi, nhưng lại không nói gì, trực tiếp qua mặt sang hướng khác rồi đi.

Hắn không phải muốn một mình bỏ đi chứ, Hữu Hi nhìn đất đầy xác người chết, trong lòng khiếp đảm, từ phía sau hòn đá lớn chui ra, nghĩ muốn rời khỏi nơi này, nhưng sau đó lại phát hiện Hoàng Bắc Thiên đi chậm lại, sau đó cả thân thể lệch đi, kiếm chống xuống đỡ lấy toàn bộ thân thể hắn.

Hữu Hi cả kinh, chẳng lẽ lại bị thương, nàng vội vàng đi qua, phát hiện bụng Hoàng Bắc Thiên đang chảy máu.

“Này... này, người bị thương”.- Hữu Hi sợ đến mặt trắng bệch.

Hoàng Bắc Thiên bực mình liếc nhìn Hữu Hi một cái, nhưng cố gắng đứng dậy, tiếp tục hướng về trước mà đi, coi Hữu Hi như không khí, hoặc là hắn rất chán ghét phụ nữ.

“Chúng ta đi tìm tìm thấy thuốc!”- Hữu Hi không chút nghĩ ngợi, chạy lên đỡ cánh tay hắn, vóc dáng nhỏ bé dĩ nhiên không chống giữ nổi bờ vai hắn.

“Phía trước hình như có thôn trang, chúng ta đi nơi nào tìm... đại phu!”- Hữu Hi cầm lấy tay hắn khoát lên vai mình, tay ôm lấy thắt lưng hắn, cố gắng giúp hắn bước đi.

Hai con mắt đen của Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, ánh mắt kì quái, nàng là người đầu tiên chạm vào thân thể hắn mà không bị đánh bay ra.

Hắn không cự tuyệt, khoát cánh tay dài lên bờ vai gầy yếu ớt của Hữu Hi, hướng về phía thôn trang trước mặt.

Hắn bị thương, khiến đi rất khó khăn, người Hữu Hi toàn là mồ hôi, nam nhân này chân sao lại nặng như vậy.

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên gặp một khách điểm tên là “Như Ý”, đứng trước cửa, do dự không biết có nên vào hay đi tiếp.

“Ông chủ, chúng tôi muốn thuê phòng!”- Hữu Hi gắng sức đứng ở ngoài nói.

“Bây giờ trời đã tối, chỉ còn lại một gian phòng, nhị vị có thể chịu khó ở chung phòng cùng nhau.”- Chương quỹ nhân nhã nói.

Ở cùng nhau, có điểm hơi khó, nhưng Hoàng Bắc Thiên bị thương nặng như vậy, xung quanh lại không còn khách điểm nào khác, việc cấp bách là phải để hắn nghỉ ngơi, sau đó tìm một đại phu.

Ánh mắt Hoàng Bắc Thiên có chút gọn sáng, liếc mắt nhìn Hữu Hi một cái.

Hữu Hi mở miệng nói: “Được, chúng tôi ở”

Chương quỹ nói: “Cả đêm tám mươi văn tiền”.

“Này, người có tiền không?”- Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên hỏi.

Hoàng Bắc Thiên móc bạc ra đặt trước mặt chương quỹ nói: “Không cần thối lại”.

“Hai vị khách quan bên này, xin mời”- Tiểu nhị gật đầu cúi gập đầu nói, mang theo Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên hướng lên phòng ở tầng hai.

Hữu Hi dìu Hoàng Bắc Thiên nằm xuống, sau đó liền ra ngoài gọi tiểu nhị đi tìm đại phu, tiểu nhị liền rời khỏi, Hữu Hi lo lắng Hoàng Bắc Thiên.

“Người cổ chịu đựng thêm một lát, đại phu sẽ rất nhanh tới.”

Hoàng Bắc Thiên nhắm mắt, hừ lạnh một tiếng, một vết thương còn con có thể khiến hắn dễ dàng chết như vậy sao?.

Nhưng Hữu hi lại lo lắng đi qua đi lại, kiễng chân nhìn ra ngoài, ngóng trông đại phu nhanh đến.

Rốt cuộc tiếng đập cửa vang lên, Hữu Hi mở ra, thấy một người khá già tay cầm hòm thuốc bằng gỗ đi tới.

Hữu Hi kéo ông tay áo của đại phu hướng vào bên trong: “Đại phu, ông xem dùm hắn một chút, hắn bị thương”.

Đại phu vội vàng kiểm tra thương thế của Hoàng Bắc Thiên, nói: “Ngoại thương, không đáng ngại, nhưng không được...”.

Đại phu đang muốn nói đừng lo lắng, hai tròng mắt của Hoàng Bắc Thiên lộ ra tia giết người, mỗi câu chữ tuôn rằng gần từng tiếng.: “Không được cái gì?”.

Đại phu rùng mình, bị ánh mắt lạnh lẽo làm cho sợ hãi, đầu linh hoạt nói, vội vàng sửa lời: “Vết thương không nên để nước vào, hảo hảo chăm sóc, nếu không... Ai đi theo lão phu lấy thuốc?”

“Đại phu, hắn bị thương rất nghiêm trọng sao?”- Hữu Hi lo lắng hỏi, đại phu nói chuyện mờ mịt, thật khó hiểu.

“Ân, có thể nói là vậy”- Đại phu gật đầu, sau đó băng bó vết thương cho Hoàng Bắc Thiên.

“Ta đi theo người lấy thuốc”.

“Được, đi theo ta”.

Hoàng Bắc Thiên ôn tồn đặt vào tay Hữu Hi một thỏi bạc.

Hữu Hi mỉm cười, sau đó nói với đại phu: “Đại phu, đi thôi”.

Đại phu gật đầu, sau đó dẫn ra ngoài, Hữu Hi theo ở phía sau.

Xuyên qua không biết bao nhiêu ngõ nhỏ, rốt cuộc cũng dừng lại, Hữu Hi chờ trong chốc lát, đại phu liền đi lấy thuốc.

Hữu Hi cầm thuốc, vội vàng rời khỏi đó, hy vọng trở về nhanh, mong Hoàng Bắc Thiên sẽ không chết.

Chương 11

Hoàng Bắc Thiên ở trong khách điểm chờ Hữu Hi, mắt thấy trời bắt đầu tối sẫm lại, còn Hữu Hi vẫn chưa thấy về.

Hắn bước ra khỏi giường, tinh mâu mang theo một chút lo âu, đáng chết, chỉ đi lấy thuốc, sao lại lâu như vậy?.

Bị người ta lừa đem bán? Hay dọc đường bị cướp bóc.

Ý niệm vừa nảy lên trong đầu Hoàng Bắc Thiên, hắn liền không chút suy nghĩ nhảy ra khỏi khách điểm.

Trong không khí tràn ngập khí tức nặng nề, trời tựa hồ muốn mưa, thân ảnh Hoàng Bắc Thiên dừng lại ở ngã tư đường, ánh mắt nhìn bốn phía tìm kiếm thân ảnh Hữu Hi.

Bầu trời “răng rắc” một tiếng nổ, sấm chớp nảy ra, trong nháy mắt, mưa tầm tã.

Trên đường bắt đầu thưa thớt người vội vàng tránh né cơn mưa bất chợt, mưa lớn rơi trên người Hoàng Bắc Thiên, nhưng hắn không rãnh để đi tránh.

Chịu đựng đau đớn, trong bóng đêm tìm kiếm Hữu Hi, đáng chết, đi nào rồi?.

Hắn... hắn tại sao lại lo lắng?

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên đi chậm lại, cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Ngẩng đầu nhìn tia điện quan lóe lên trên bầu trời, nước mưa gột sạch gương mặt hắn, chần chừ xoay người lại. Phát hiện trong một ngõ ngách, một bóng người nhỏ nhoi đang cuộn mình lại, lạnh run, hắn bước tới, chân giẫm lên những giọt nước tựa như xé gió, khiến cho người ngồi trong góc giật mình chú ý.

Tia chớp xẹt ngang bầu trời, hai người nhìn nhau, nàng giống như con sơn dương lạc đường.

Không đợi Hoàng Bắc Thiên nói gì, nàng đứng lên, không chút do dự nhảy vào lòng hắn: “Có sét đánh”.

Hữu Hi nhỏ giọng run run nói. Thân thể lạnh như băng, giống như nai con đang hốt hoảng, tìm kiếm an toàn trong lòng hắn.

Hoàng Bắc Thiên muốn nói điều gì đó với, nhưng khóe miệng co quắp lại, cuối cùng chỉ vươn tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, vỗ về nàng tựa hồ giống như an ủi.

Nàng như thế lại sợ sét đánh?!!

“Không biết trở về nhanh một chút sao?”.

“Ta... ta cầm hết thuốc trở về rồi”- Hữu Hi trốn trong lòng ngực rộng của Hoàng Bắc Thiên rầu rĩ nói.

“Được điểm rất xa sao?”- Âm thanh lạnh lẽo mang theo tia tức giận.

“Không xa, nhưng mà...”.

“Nhưng mà cái gì...?”

“Ta bị lạc đường”- Hữu Hi xấu hổ nói ra sự thật, cảm được ngực Hoàng Bắc Thiên phập phồng lên xuống, không biết là tức giận hay như thế nào.

Hữu Hi không dám ngẩng đầu lên, lạnh rung nói: “Ta rất sợ, chúng ta trở về thôi.”

Khóe môi Hoàng Bắc Thiên co quắp lại, cuối cùng chỉ ôm lấy Hữu Hi hướng về phía khách điểm, nước mưa trải rộng, trên đường lưu lại chuỗi chuỗi dấu chân của hai người.

...

Quần áo hai người ướt đẫm, đẩy cửa đi vào, Hữu Hi lấy từ trong lòng ra hai bao thuốc, đặt lên bàn.

Hoàng Bắc Thiên nhờ tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước nóng, thuận tiện tìm hai bộ quần áo sạch sẽ, một bộ lớn hơn bộ của tiểu nhị.

Hoàng Bắc Thiên tiến vào trong phòng, thấy trên bàn có hai bao thuốc cực kì sạch sẽ, không hề bị ướt.

Tay hắn nắm lại, không nhận được một chút xúc động, phía trên cơ thể vẫn còn lưu lại sự ẩm áp.

Hữu Hi chỉnh sửa lại đầu tóc, đột nhiên nhớ tới vết thương Hoàng Bắc Thiên, giống như đầu xe lửa vọt đến trước mặt hắn, nhìn vết thương lấp bắp nói: “Người... người... miệng vết thương của người, đều tại ta không tốt, người mau cởi quần áo ướt ra, ta giúp người xem vết thương”.

Gương mặt Hoàng Bắc Thiên không chút thay đổi nhìn Hữu Hi, nước trên thân thể hắn rơi xuống chân.

“Người tự chăm sóc tốt chính mình đi”- Lạnh giọng nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài.

Hắn không phải đang bị thương sao, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, Hữu Hi có chút lo lắng, muốn giữ hắn lại, nhưng lại hất xì một cái.

Chỉ một lát sai. Hoàng Bắc Thiên đã trở lại, cầm trong tay hai bộ quần áo, đem chúng nhét vào người nàng.

Mặt mày lãnh khốc nói: “Mau đi thay”

“Oh”- Hữu Hi cầm lấy quần áo, hướng về phía bình phong đi ra sau nó, cởi quần áo ướt ra rồi mặc bộ quần áo khô ráo vào, lúc này mới đi ra.

Vừa ra đã thấy Hoàng Bắc Thiên ngồi bên cạnh bàn, phía trên không mặc áo, bờ vai trần rộng, cơ bắp hiện rõ, cường tráng mà khỏe đẹp.

Hữu Hi nóng mặt, cúi đầu, đầy ngây ngất không dám nhúc nhích.

“Lại đây!”- Hoàng Bắc Thiên bá đạo, lãnh khốc hô lên một tiếng.

“Oh” Lại đây?

“Giúp ta bôi thuốc”- Hoàng Bắc Thiên ngửa mặt hất lên, tràn đầy khí phách, làm cho người khách có cảm giác lời hắn nói chính là lệnh.

Quên đi, tốt xấu gì cũng vừa cứu nàng một mạng, lại còn dầm mưa đi tìm nàng là ướt cả vết thương.

Hữu Hi đi tới, nhìn thấy trên bàn có miếng vải trắng liền cầm lấy nó.

Đối với băng bó vết thương nàng không xa lạ, lúc ở với kế phụ nàng thường xuyên bị thương, nên luôn phải tự mình băng bó, sau khi Nhất Thần phát hiện, hắn đau lòng muốn chết, quyết đi tìm kế phụ tính sổ.

Làm như vậy chỉ càng khiến kế phụ tức giận, nàng càng thêm bị thương, bởi vậy, mỗi lần Nhất Thần nhìn thấy nàng băng bó vết thương, nàng phải dùng biện pháp ôn nhu khuyên giải hắn.

Hữu Hi mở gói thuốc, nửa ngồi nửa đứng trước mặt Hoàng Bắc Thiên, đem thảo dược cầm máu đắp lên vết thương của hắn.

Vết thương vừa sâu vừa dài, Hữu Hi trong đầu từng đợt tê cứng, tay không nhận được có chút run rẩy, lực mạnh hơn, nàng lo lắng nhìn Hoàng Bắc Thiên, chỉ thấy mi mắt hắn khẽ cử động, hình như... Hình như không sao cả.

Hữu Hi dùng được tốt nhất, cùng với vải trắng sạch sẽ băng bó cho Hoàng Bắc Thiên, lúc này mới trút được gánh nặng đứng lên, ngồi chồm hổm đã lâu, chân vì tê mà tê đi, thân thể vô tư thẳng tắp ngã vào lòng Hoàng Bắc Thiên.

Tay nàng vô thức đặt trên ngực Hoàng Bắc Thiên... nóng rực, cứng rắn... gương mặt Hữu Hi nóng rực như phát hỏa.

Cuống quýt buông tay ra, thân thể vội vàng lui về sau, rút khỏi lòng Hoàng Bắc Thiên, nhưng vì chân còn tê mà ngã té về sau.

“Ta... ta không phải cố ý”- Hữu Hi đỏ mặt, cổ găng không đau đớn, bối rối giải thích.

Gương mặt Hoàng Bắc Thiên một chút cũng không biến sắc, đứng dậy hỏi: “Trên mặt đất rất thoải mái sao?”

“Oh... không, không phải”- Hữu Hi vội vàng đứng lên, tay dấm vào chân.

Lúc này, tiểu nhị gõ cửa đưa thức ăn, tạm thời giảm bớt sự ngượng ngùng xấu hổ giữa hai người, hai người dùng qua bữa tối, Hữu Hi cảm thấy thân thể bắt đầu ấm dần lên.

“Ngủ đi”- Hoàng Bắc Thiên liếc Hữu Hi một cái, nói đơn giản hai chữ.

“Oh”- Nhưng chỉ có một cái giường.

“Người ngủ trên giường”- Hoàng Bắc Thiên vừa nhìn đã thấy nỗi băn khoăn của Hữu Hi. Thân thể cảm chân mình đặt trên mặt đất.

“A, người bị thương, người ngủ trên giường, ta ngủ trên mặt đất là được rồi”

“Được!”- Hoàng Bắc Thiên đáp một tiếng, dậm dậm đi về phía giường.

Hắn ngủ ở trên giường, nàng ngủ trên mặt đất, Hữu Hi không nhận được cuộn thân thể của chính mình.

Bên ngoài thỉnh thoảng có sấm chớp, làm cho nàng không có cách nào ngủ được, rất sợ hãi, đột nhiên tiếng sấm nổ lên.

“Răng rắc” Một tiếng nổ, Hữu Hi gắt gao cuộn mình lại, bưng kín lỗ tai, cắn môi.

Thân thể gầy yếu tìm kiếm một nơi an toàn để trốn.

“Đi lên”- Âm thanh bá đạo của Hoàng Bắc Thiên vang lên.

Hữu Hi kinh ngạc quay đầu lại, trong mắt tràn ngập sợ hãi cùng lệ quang.

“Lại đây”- Hoàng Bắc Thiên không kiên nhẫn bá đạo ra lệnh.

Hữu hi như bị hấp dẫn bởi bờ ngực rộng áp áp, an toàn của hắn, liền giống như con thỏ ôm chần mền lúi thủ đi về giường.

Hoàng Bắc Thiên đưa chân mền cho nàng, giữ lấy tay nàng lại: “Ngủ”.

Thanh âm vẫn như cũ cực kỳ bá đạo lạnh lùng, nhưng đối với Hữu Hi nàng nghe thấy nó cực kỳ ấm áp. Hắn lôi kéo tay nàng, Hữu Hi trong lòng nảy lên tình cảm ấm áp.

Tia chớp cùng tiếng sét cũng không còn phá rối, cảm giác an toàn bao phủ, nàng an tâm chìm vào giấc ngủ.

Con người Hoàng Bắc Thiên trong đêm lóng lánh như ánh sao, hắn nhìn mặt Hữu Hi, vừa rồi còn hoảng sợ giờ đã bình tĩnh lại.

Nàng ngủ, nhưng là cực độ không nằm yên, đầu rúc vào ngực hắn, tay nàng giống như theo thói quen ôm lấy thắt lưng hắn.

Từng có người được nàng ôm như vậy sao?

Con mắt sáng của Hoàng Bắc Thiên thâm trầm như mực, nhìn không được ven tay, làm cho tay nàng chạm vào cánh tay hắn, tay kia chậm chậm ôm lấy thắt lưng nàng.

Hữu Hi lại tiếp tục cúi đầu vào sâu trong lòng hắn, gương mặt nhỏ nhắn dán vào trong ngực hắn.

Hắn một điểm cũng không chán ghét cảm giác thân mật này, tay cứng nhắc ôm lấy Hữu Hi, nàng giống như một đứa trẻ tham luyến tìm sự ấm áp.

Trêu chọc hắn đến cực hạn.

Thân thể có loại cảm giác khác thường, không nhìn được dừng lại trên gương mặt nàng, sau đó cẩn thận hôn lên.

.....

Một đêm ngủ thật êm đềm, Hữu Hi tỉnh lại, dùng tay che chắn đôi mắt còn buồn ngủ, trước mắt một mảng màu sắc.

Trái tim giống như được sưởi ấm, thân thể lui về sau, bất ngờ phát hiện, chính mình đang cuộn vào lòng ai đó cực kì ấm áp, bàn tay vô sỉ còn đặt trên da thịt người khác.

Tỉnh táo, đêm qua nàng vì sợ hãi sét đánh, mà cùng Hoàng Bắc Thiên ngủ trên một giường.

Tiếp tục lui về sau, trời ạ, nàng quả nhiên trốn vào lòng Hoàng Bắc Thiên nhất định là vì quá sợ hãi.

Tiếp tục lui về sau, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bờ ngực rộng rãi của Hoàng Bắc Thiên, không dám ngẩng đầu, sợ đụng mặt Hoàng Bắc Thiên xấu hổ vô cùng.

“Người muốn rút xuống sao”- Âm thanh của Hoàng Bắc Thiên đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu.

“Hả”- Hữu Hi rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm.

Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt chế giễu: “Đồ ngốc!” . Người cũng đứng lên, thân thể cao lớn đi về phía bàn cầm lấy quần áo, mặc vào.

“Người đi đâu vậy”-Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên đi ra ngoài không nhịn được liền hỏi.

“Ta có việc cần làm, người ở chỗ này chờ”-Hoàng Bắc Thiên không quay đầu lại, nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Hữu Hi chống tay trên mặt đất lạnh lẽo, nhưng cả người một mảng nóng rực.

Chương 12

Sau khi Hoàng Bắc Thiên rời khỏi đây, Hữu Hi sửa sang lại đệm giường, rồi đi rửa mặt một phen. Trong đầu luôn nhớ tới gương mặt lãnh khốc nhưng khí phách của Hoàng Bắc Thiên, con mắt sáng như sao, thân thể trắng kiện.

Hắn nhìn tuy lạnh lùng, nhưng nội tâm không phải thế, vì vô tình nên không để ý đến nhận thức của người khác khiến người ta sợ hãi.

“Khâu khâu”.

Đang suy nghĩ thì truyền tới tiếng đập cửa, Hữu Hi đoán đó là tiểu nhị của khách điếm, nàng đứng dậy mở cửa, đã thấy phía ngoài là một nam nhân cao trắng, trong mắt lóe lên tia nhìn khiến người khác sợ hãi.

“Hả!”- Hữu Hi không kịp kêu lên, nam nhân đã vươn tay bóp cổ, đem nàng đẩy vào phòng, cánh cửa bị hắn dùng chân đóng lại.

Hữu Hi hô hấp khó khăn, hoảng sợ nhìn nam nhân trước mắt, nhưng lại kêu không ra tiếng.

Nam nhân nhìn nàng giống như đang chứng kiến con mồi của giầy giụa cực kì hưng phấn, bóp lấy cổ nàng đi đến bên cửa sổ, sau đó điểm vào cổ nàng. Cánh tay ôm lấy thắt lưng, bay khỏi cửa sổ, rơi xuống trên nóc nhà.

Hữu Hi muốn hô cứu mạng, nhưng lại phát hiện chính mình không cách nào phát ra âm thanh, nam nhân mang nàng bay đi Hữu Hi cảm thấy say sẩm, mọi thứ trước mắt đều mờ ảo nhìn không ra.

Nam nhân có cảm giác an toàn mới ngừng lại, Hữu Hi phát ra một trận buồn nôn chỉ muốn ói ra tất cả, “Oa” một tiếng, nhắm ngay tên nam nhân rồi phun ra tất cả.

“Ahh... con phụ nữ đang chết”- Nam nhân bị Hữu Hi ói lên người, vội vàng buông tay, đem thả Hữu Hi té trên mặt đất, cầm ghét cau mày tay giơ lên như muốn đánh Hữu Hi.

Hữu Hi nằm im ngất xỉu trên mặt đất!!

Nam nhân hùng hù hỏ hỏ rút vài đám cây cỏ đem những thứ ô uế lau sạch, lúc này Hữu Hi mới bình tĩnh đứng dậy.

“Xú nữ nhân, ta thật sự muốn một chưởng đánh chết người”- Nam nhân vừa nói xong liền dùng tay xé quần áo Hữu Hi.

Hữu Hi phục hồi tinh thần lại, nhìn nam nhân nói với nàng chưa quá câu đã vội cởi quần áo nàng, Hữu Hi sợ đến cuống cuống, tay chân giãy dụa.

“Thật là phiền toái”- Nam nhân bực mình nói, sau đó mạnh tay xé quần áo Hữu Hi, lộ ra làn da trơn bóng ở phía sau lưng.

Hả! Hả! Nam nhân này bị biến thái sao, đầu Hữu Hi trở nên tê dại, muốn kêu cứu nhưng lại không ra tiếng.

Hình như nam nhân đã điểm vào cổ, khiến nàng không cách nào nói chuyện, đây gọi là điểm huyết sao?

Hữu Hi giãy dụa có suy nghĩ muốn chạy thoát, nam nhân lại không buông tay, đem Hữu Hi đặt trên mặt đất, ép cả người nàng xuống

Một chân bị nam nhân khóa chặt, hấn ngồi lên trên đùi Hữu Hi, Hữu Hi chỉ có thể nằm dài trên mặt đất, không cách nào phản kháng.

“Không phải nói có bí mật sao, nhưng sao chẳng thấy gì cả, đúng là da, quả thật không sai mà”- Nam nhân dùng tay một chút.

Hắn muốn cái gì? Hữu Hi giương miệng quát to, nhưng không có âm thanh, thân thể giãy dụa khỏi sự giam cầm của nam nhân nhưng chỉ phí công.

Nam nhân nhàn nhả nói: “Thành thật mà nói, mang theo người sống rất phiền toái, ta xem hay lột da người xuống mang theo cho dễ”.

A? Cái gì, lột da? Hắn nói cái gì bí mật, Hữu Hi không nhịn được đổ mồ hôi lạnh, tại sao nàng lại tới thời cổ đại, gặp ai cũng biến thái.

Hữu Hi ngẩn ra, cảm giác lạnh lẽo vây trên lưng nàng, có chút đau đớn.

Trời ạ, thật là khủng khiếp, có ai tới cứu nàng không? Ngay lúc này, nàng nghĩ tới bốn chữ “anh hùng Cứu Mỹ nhân”, bất lực tuyệt vọng nhìn trời, trong lòng liên tục hò hét, Bỏ tất ơi, ông trời ơi, nếu như ai tới cứu nàng, nàng tình nguyện gả cho người đó.

Hữu Hi bất lực hò hét, đột nhiên cảm giác trên người nhẹ hẫng, nam nhân ngồi trên người nàng hình như đã rời đi, nàng vui vẻ đang tính đứng dậy, đột nhiên nghe tiếng vù vù vang lên, lúc đó mới hoảng sợ phát hiện vô số mũi tên đang hướng về nàng bay tới.

Tiếp đó một thân ảnh bay tới, hai mắt nàng xoay tròn, thân thể rời khỏi mặt đất, nàng bị nhét vào lòng ngực của ai đó.

Hữu Hi quay đầu lại nhìn, trái tim hung hăng thất kinh, sợ hãi lan tràn toàn thân. Nếu như có thể, nàng tình nguyện để bản thân mình bị cái tên biến thái kia lột da, nếu như có thể nàng hi vọng chính mình đang nằm mơ. Vì giờ phút này, nam nhân đang ôm nàng trong ngực không ai khác là cái tên tàn bạo vô cùng Vương gia Lăng Khiếu Dương, nhìn thấy hắn, giống như gặp quỷ. Sắc mặt Hữu Hi trắng như tóc bạc, trái tim sợ hãi như muốn nhảy khỏi ngực.

Cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân, rõ ràng là ác quỷ tới lấy mạng. Nàng không thể gả cho nam nhân như vậy, Bỏ tất nhất định là không có thật. Hữu Hi phục hồi lại tinh thần quay đầu bỏ chạy, nhưng cánh tay bị Lăng Khiếu Dương nắm lại, siết chặt đến đau nhức.

“Dừng khí của người đầu, mau cướp ta lại.”- Hữu Hi hướng về nam nhân lột da đang bị vũ tiễn tấn công, bay xa vài thước, nhìn Hữu Hi bị cướp đi, có chút không cam lòng.

Hữu Hi chứng kiến mười mấy nam nhân mặc quần áo giống nhau, tay cầm cung tên, nhắm ngay nam nhân kia.

Lòng Ngực Lăng Khiếu Dương cực lạnh, không giống Hoàng Bắc Thiên rất ấm áp, gương mặt cương nghị mà tuấn mỹ, lạnh lùng, còn hắn thì lãnh khốc không có chút cảm tình. Lăng Khiếu Dương không để ý đến nam nhân kia, ngược lại đôi mắt phượng của hắn mang theo tia huyết sắc nhìn nàng, lạnh lẽo nói: “Người nói xem ta phải trừng phạt người như thế nào mới đáng? Huh?”.

Một câu nói đơn giản nhưng lại làm cho Hữu Hi phải run rẩy.

Lăng Khiếu Dương nói xong, liền ôm Hữu Hi rời đi, còn lại mười mấy người cùng nam nhân kia giằng co.

Hữu Hi trong lòng run rẩy, nàng trốn không được, trở về, quay về đối diện với vương phủ, là địa ngục của nàng?

Không! Hữu Hi nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn thấy cảnh vật đang hiện lên trong mắt mình.

...

Hoàng Bắc Thiên quay về, phía sau mang theo một nam tử thanh tú trở về khách điểm, Hoàng Bắc Thiên chứng kiến trong phòng một khoảng vắng lặng.

Không nhìn thấy Hữu Hi, chỉ có cửa sổ bị gãy nát, trong lòng thầm kêu lên không hay rồi, từ cửa sổ phi thân ra.

“Gia, người đi đâu vậy? - Nam tử hỏi một tiếng, rồi đuổi theo.

Hoàng Bắc Thiên đáp xuống mặt đất, giữ lấy một người bán đồ ven đường, dữ tợn, lo lắng hỏi: “Người có nhìn thấy một người phụ nữ không?”

Người bán hàng rong liền nghĩ tới người phụ nữ bị nam nhân ôm đi, vội nói: “Bị một nam nhân mang đi theo hướng kia” - Người bán hàng rong chỉ tay về một hướng.

Hoàng Bắc Thiên buông người bán hàng rong ra, thân ảnh hướng theo phương hướng kia mà đuổi theo. Nam tử đi theo sau Hoàng Bắc Thiên, dùng cặp mắt kì quái nhìn chủ tử của mình. Chủ tử làm sao vậy, chưa khi nào vội vàng, cấp bách như vậy, nghĩ tới hắn liền đuổi theo.

Nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng Hữu Hi.

Hắn giương mắt thất vọng nhìn bốn phía, hai tay siết chặt.

“Chủ tử, người đang tìm gì vậy?”

Hoàng Bắc Thiên trong mắt ngập tràn thất vọng, quay đầu, lạnh lùng nói: “Về thôi”.

“Vâng”.

Hai người một trước một sau, rời khỏi nơi này.

5. Chương 13-14-15

Chương 13

Vương phủ.

Xôn xao!! Cửa bị đá văng ra, trước mắt Hữu Hi tối sầm, bị Lăng Khiếu Dương hung hăng đẩy vào một gian phòng lạ. Nàng bị hắn đẩy mạnh đến té lăn trên mặt đất, đau đớn nhưng cũng chỉ có thể nhắm mắt, không dám hó hé một tiếng

Nàng đã trở về lại, trở về nơi từng hành hạ hàng, mới vừa rời khỏi đây mấy ngày, hắn đã nhanh chóng tìm ra nàng.

Thân thể cao lớn, đứng yên một chỗ quan sát nàng, phượng nhãn tràn đầy tia huyết sắc.

Gương mặt vừa tuấn mỹ vừa lãnh khốc đã trở nên quen thuộc với nàng, nó làm người khác sợ hãi, Hữu Hi không nhịn được kéo thân thể lui về sau.

Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, bàn tay xinh đẹp của hắn nhanh nhẹn giữ lấy cằm nàng.

“Ánh mắt của người có ý gì? Sợ hãi sao?”- Ở phía trên môi hắn còn lưu lại vết sẹo nhạt, là kiệt tác của nàng, nàng cắn hắn, chọc giận hắn, mang thêm vết sẹo đôi môi của hắn vừa mở ra rồi khép lại trở nên cực kì gợi cảm. Lời nói nhẹ nhàng nhưng âm trầm khiến cho người khác sợ hãi.

Hữu Hi nắm chặt tay, vừa khấn咒 vừa sợ hãi, lòng bàn tay toát ra rất nhiều mồ hôi. Giống như cá gặp nước, con người càng tràn ngập sợ hãi, mắt ngơ ngác nhìn Lăng Khiếu Dương, miệng khóa chặt không nói nên lời.

“Người tại sao lại phát run, ta làm cho người sợ hãi sao?”- Tay Lăng Khiếu Dương buông ra, di chuyển xuống trước ngực Hữu Hi, hai tròng mắt nhìn gương mặt xinh đẹp, thoát tục của Hữu Hi. Khóe môi còn lưu lại vết sẹo tròn nhạt nhạt, không phải là hắn muốn trừng phạt này vì đã để lại vết sẹo đó chứ. Nếu như thể nàng sẽ cười rộ, vì vết sẹo nhất định rất giống hai lúm đồng tiền...

Hữu Hi tái nhợt, nghiêm mặt, cố gắng kích hoạt âm thanh trong cổ họng, nhưng nàng không cách nào sắp xếp được lời nói của chính mình. Bởi vì nàng biết mình nói ra cái gì cũng đều sai, tốt hơn hết là cứ im lặng trầm mặc.

Môi của Lăng Khiếu Dương điểm một nụ cười, tuy mang theo chút sắc huyết nhưng lại đẹp đẽ làm cho người khác bị mê hoặc. Thân thể của hắn tiến đến gần nàng, hô hấp phả vào mặt nàng, không khí xung quanh tràn ngập sự bá đạo và chèn ép.

“Xem người đi, sợ hãi đến mức sắc mặt tái nhợt giống như quỷ, nếu biết sợ, sao còn dám bỏ chạy”- Lời nói của hắn dùng toàn từ hoa lệ, tay hắn hung hăng ôm lấy vòng eo nhỏ bé củ Hữu Hi.

Hữu Hi nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn gần trong gang tấc, sợ hãi nhìn Lăng Khiếu Dương. trong mắt hắn nàng tưởng chừng mình có thể nhìn ra vô số phương pháp hành hạ nàng. Hắn càng tỏ ra bình thường không nóng không lạnh, càng khiến nàng sợ hãi.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Người nói xem ta nên trừng phạt người thế nào mới tốt đây, mới có thể giúp cho người nhớ kỹ lần giáo huấn này?”

“Không, buông tha ta, buông tha ta, ta không muốn bị người trừng phạt, ta không muốn”- Hữu Hi bị hắn bức bách đến đường cùng, bật khóc kêu to, đôi tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực kiên cố của hắn, vì sợ hãi nên nước mắt không ngăn được mà chảy xuống

Lăng Khiếu Dương tùy ý để Hữu Hi đánh vào người hắn, sắc mặt không hề biến đổi, cười lạnh nắm lấy cằm Hữu Hi, khiến cho gương mặt đầy lệ phải đối diện hắn.

Con người đen kịt của hắn mang theo một loại ma lực, thẳng tắp nhìn nàng, làm cho nàng phải ngưng khóc.

“Nói ta biết, có phải người rất sợ hãi”- Giọng nói của Lăng Khiếu Dương mang theo một vài tia ôn nhu “Nói thật”.

Hữu Hi cắn môi, gật đầu, đôi mắt đẹp hoảng sợ, mang theo vài tia khó hiểu, khiếp vía nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương thản nhiên nói: “Người cũng biết, trong vương phủ có một tòa thủy lao, bên trong nuôi rất nhiều rắn và các loại trùng khác nhau, ta đang suy nghĩ, không biết có nên cho người vào đó thử một lần”

“Không, đừng!”- Hữu Hi hoảng sợ cuống quýt lắc đầu, vừa nghĩ tới mấy con trùng đó, nàng đã xúc động đến muốn nôn ra, từ nhỏ nàng đã rất sợ hãi mấy thứ này, tên nam nhân này, chẳng lẽ là trời cao phái tới là khắc tinh của nàng sao.

“Không?”- Lăng Khiếu Dương lạnh lẽo cười, hai tay chậm rãi di chuyển trên người Hữu Hi, một bên nắm lấy phong của Hữu Hi, dẫn tới cả người Hữu Hi cứng đờ, muốn giãy dụa, nhưng bất gặp ánh mắt cảnh cáo của Lăng Khiếu Dương liền bị dọa đến phát run, cả người bất lực nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Ta cho người một cơ hội chuộc tội, nhưng phải xem người có biết giữ lấy nó không”- Lăng Khiếu Dương tựa như một con mèo đang vờn con chuột mà mình vừa bắt được, đặt nó trong lòng bàn tay để đùa chọc.

Lăng Khiếu Dương mỉm cười, giọng nói vô cùng mê người, mỗi câu mỗi chữ đều dừng lại bên tai Hữu Hi: “Lấy... lòngta”.

“Lấy lòng người?”- Hữu Hi lặp lại câu nói của Lăng Khiếu Dương.

Thân ảnh cao lớn của Lăng Khiếu Dương đột nhiên đứng lên, tiêu sái ngồi trên chiếc giường gỗ.

Hữu Hi chậm rãi đứng lên, nhìn Lăng Khiếu Dương, trái tim lạnh lẽo, lấy lòng hẩn, là một việc cực kì khó khăn, nàng đã hiểu hàm nghĩa trong câu nói. Nhưng chủ động lấy lòng nam nhân, thứ nhất nàng chưa bao giờ làm điều đó, cho nên không thể, thứ hai, đối phương là ma quỷ, từng sỉ nhục, từng lấy đi sự trong trắng của nàng.

Nàng không đi tới, không kèm lòng được mà lui về sau.

Lăng Khiếu Dương cũng không vì thế tỏ hấp tấp, ưu nhã ngồi trên cao, con ngươi đen nhìn chăm chăm nàng, giống như đang nhìn con mồi trong túi của mình: “Đừng quên người là đê mê của ta, nếu như không nghĩ tới việc hầu hạ, ta sẽ để cho rất nhiều nam nhân hầu hạ người.” < đê mê=“” thiếp=“” ta=“” nghe=“” thấy=“” hơi=“” kì=“” kì=“” nhưng=“” không=“” biết=“” thay=“” thế=“” nào.=“” >

Hữu Hi một trận choáng váng, hẩn là ác quỷ, thật sự là ác quỷ, Hữu Hi thôi không lùi lại, cẩn trọng từng bước tiến về phía Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương hài lòng khi thấy Hữu Hi thỏa hiệp, khuất phục dưới hẩn, trên môi nở nụ cười chế giễu, vươn tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, hai người ngã xuống giường.

Hữu Hi ở trên, hẩn ở dưới.

Hai người thân mật dính chặt vào nhau, bọn họ là đã từng làm rất nhiều chuyện thân mật, nhưng không phải như thế này.

Tay Lăng Khiếu Dương kéo một vạt áo của Hữu Hi, len lỏi vào lớp áo bên trong. Bờ vai của Hữu Hi để lộ ra ngoài, vô cùng xinh đẹp.

Hữu Hi rơi vào thế kẹt, thống khổ, không biết nên làm sao cho đúng, hẩn nắm bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên trên ngực hẩn.

Nàng nửa ngồi nửa nằm trên người hẩn, tư thế mập mờ, nỗi sợ hãi lúc này không cánh mà biến mất như mây khói.

Con ngươi đen của hẩn sáng quắc như sao, nhìn chăm chăm gương mặt nàng, bàn tay mềm mại, nhỏ bé của nàng lại có thể dễ dàng khiến hẩn run rẩy.

Hữu Hi vuốt ve hẩn, chú ý đến từng nét biến đổi trên mặt Lăng Khiếu Dương, nàng đột nhiên thích loại cảm giác này. hẩn bị nàng khống chế, chịu sự sắp đặt của nàng.

Hô hấp của hẩn trở nên nặng nề, gằm nhẹ nói: “Đáng chết, người chỉ biết thế này thôi sao?”.

Hữu Hi nghĩ ngợi một lát, con ngươi di chuyển, liền cúi đầu, đôi môi đỏ mọng lướt xuống cổ hẩn, hôn từ nơi này sang đây khác, giống như con chó nhỏ đi đến đâu gặm đến đó, trong ngực Lăng Khiếu Dương kịch liệt phập phồng- tựa như đang nhìn cái gì đó, không biết là đang cười, hay đang tức giận mà thở dốc. Hữu Hi muốn ngẩng đầu lên xem, thì đầu óc bị một cơn choáng váng, vừa sức tỉnh lại thì phát hiện hai người đã đổi vị trí.

Trong mắt hẩn mang theo tia tức giận, tựa hồ đối với nàng không hài lòng, trái tim Hữu Hi nhện không được truyền đến một trận co rút.

“Người thất bại rồi”

Lăng Khiếu Dương lãnh khốc nói, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Hữu Hi, dục vọng trong thân thể bộc phát dễ dàng.

Nàng từ từ nhắm mắt, trong lòng khóc, nàng đã rơi xuống địa ngục, không cách nào cứu vớt, Nhất Thần, xin lỗi, ta không nên sống buông thả như vậy...

Hẩn nhìn nàng nhắm mắt, bên môi nở ra nụ cười lạnh lẽo, trừng phạt, sẽ không khinh địch như trước đây. Người bất quá chỉ là công cụ để ta phát tiết, ta sẽ làm cho người biết, chạy trốn sẽ nhận hình phạt nặng như thế nào.

Chương 14

Nhất Thần ôn nhu mà lời nói nồng đậm thâm tình: “Hữu Hi ta yêu ngươi!”- Mỗi một chữ trong lời thề khắc sâu vào tâm trí, khiến người ta rung động.

“Nhất Thần, ta cũng yêu ngươi!”- Hữu hi ngọt ngào đáp lại.

Nhất Thần dịu dàng hôn nàng, cảm giác ấm áp, cuồng nhiệt vây lấy nàng, làm cho những thứ hắc ám, lạnh lẽo như băng dần dần biến mất.

Ngay lúc nàng tỉnh vượt ve gương mặt Nhất Thần, mới phát hiện, nam nhân trước mặt không phải Nhất Thần mà là Lăng Khiếu Dương.

Nỗi sợ hãi, hắc ám trong nháy mắt vây lấy nàng, muốn thoát khỏi Lăng Khiếu Dương, đi tìm lại Nhất Thần của nàng.

Nhưng Nhất Thần sớm đã không gặp, chỉ còn lại gương mặt dữ tợn của Lăng Khiếu Dương, phảng phất muốn đem nàng xé nát. Hữu Hi hoảng sợ không nhìn được thét chói tai, “Ah” một tiếng vang lên, Hữu Hi thở hổn hển từ trong mộng tỉnh lại.

Nhất Thần, Lăng Khiếu Dương, tất cả chỉ là mơ, Hữu Hi nhìn lại căn phòng đơn sơ, giường chiếu bẽ bộn, cả thân thể đau nhức, chứng minh cuộc hoan ái đêm qua là sự thật, con người thô bạo kia đã rời khỏi.

Hữu hi vùi mặt vào lòng bàn tay, lòng đau khổ không nguôi, Nhất Thần ca, ngươi có khỏe không? Hữu Hi rất nhớ ngươi, chỉ cần nghĩ tới thôi trái tim đã đau đớn.

Trần tĩnh lại suy nghĩ, Hữu Hi đột nhiên nhớ tới điều gì đó, liền quăng thân thể xuống đất, đi tới phía giường đồng tiền, đưa lưng về giường, xoay qua, xoay lại, muốn nhìn thấy vật trên lưng mình thông qua gương, nàng xem đi xem lại, vẫn chỉ thấy cái vết hồng ngân do Lăng Khiếu Dương lưu lại, ngoài ra không còn gì cả, nhưng tại sao người kia muốn lột da lưng nàng? Trên lưng nàng có bí mật gì sao? Không, nó chẳng có gì cả.

Hữu Hi cảm thấy nghi ngờ, nhưng cũng đành bỏ qua mặc lại quần áo, đang chuẩn bị đi rửa mặt thì cánh cửa lại bị một người hung hăng đẩy ra. Hai người nam nhân mặt không chút thay đổi xông vào.

“Các ngươi có việc gì sao?”- Hữu Hi cau mày, đối với hai người nam nhân vừa xông vào có chút sợ hãi.

Hai người không nói lời nào, trực tiếp tiến lên nắm lấy tay Hữu Hi.

“Hã, các ngươi làm gì vậy!”- Hữu Hi tránh né, thét chói tai, nhưng chân bị chộp lại.

Một người nam nhân giữ chặt tay nàng, giữ ở phía sau lưng, nam nhân khác ở trong tư thế ngồi xổm cúi xuống

“Hã, không, cái ngươi làm gì vậy, mau buông ta ra”- Hữu Hi hoảng sợ chứng kiến nam nhân trong tay cầm Thiết vòng, muốn khóa vào cổ chân nàng.

“Đây là lệnh của vương gia, hy vọng ngươi phối hợp, không nên chọc giận vương gia”- Nam nhân ngồi xổm bất nhân nói.

“Không, người không thể đối xử với ta như vậy, ta là người, không phải động vật, các ngươi không thể đeo nó vào trên chân ta”- Hữu Hi điên cuồng giãy dụa thân thể chính mình, hoảng sợ kêu to, chân đá loạn xạ, rồi đá vào mặt nam nhân kia một cái.

“Đáng chết!”- Nam nhân mắng một câu, bàn tay ngăm đen tóm lấy chân nàng, răng rắc một tiếng, vững vàng giam cầm lấy chân nàng, rồi sau đó đeo nó vào. Thiết vòng trang sức được gắn vào chân nàng.

Hữu Hi nhìn cổ chân mình bị thiết vòng khóa chặt, đau xót thành tiếng: “Không, sao có thể như vậy, các ngươi đều là ác quỷ, đều là súc sinh, đều là động vật máu lạnh, không có tính người”

Hai nam nhân buông lỏng nàng ra, Hữu Hi ngã xuống dưới đất.

“Không, đừng, đừng mà”.

Nước mắt Hữu Hi không nhịn được chảy xuống, thống khổ khóc to, cố gắng cởi thiết vòng trang sức trên cổ chân nàng. Thiết vòng trang sức ở dưới chân nàng phát ra tiếng “đinh, đinh”, tay nàng bấu lấy nó đến khi chảy máu. Nhưng thiết vòng trang sức vẫn bình yên ở trên chân nàng, dù nàng có bẻ, có kéo cũng không thể tháo ra.

Hữu Hi thống khổ ôm lấy đầu mình, nắm sấp trên mặt đất, rống đến thất thanh, thiết liên không chỉ trói chặt chân nàng, còn giam cầm lấy đi sự tự do, càng đoạt lấy tự tôn của nàng.

Hữu Hi khóc đến lên, kéo theo thiết vòng trang sức nặng nề, hướng ra phía ngoài, nàng đi vội vàng, nhưng bởi vì thiết vòng trang sức dính chặt trên chân, làm nàng nàng sấp xuống, đầu gối lấn cổ tay đều chảy xuống, nhưng nàng vẫn tiếp tục đi trong vương phủ tìm kiếm cái gì đó.

Gương mặt tái nhợt, thống khổ tràn đầy lệ xuân, con ngươi xinh đẹp đau xót, nha hoàn đi qua đều dùng ánh mắt đồng tình để nhìn nàng, nàng vừa khóc vừa quát lên: “Lăng Khiếu Dương ở đâu, nói cho ta biết, Lăng Khiếu Dương đâu?”.

Không kịp để nha hoàn trả lời, nàng vội vã cước bộ, mỗi bước chân liên tiếp đều phát ra tiếng đi đinh đang, bước đi thì khó khăn, dù bước nhanh nhưng tốc độ vẫn rất chậm.

“Lăng Khiếu Dương ngươi là tên hỗn đản, ngươi ra đây cho ta, mau ra đây”- Hữu Hi bắt lực thống khổ kêu lên, nhìn về bốn phía, gào thét, trong lòng phần nộ cùng thống khổ mà phát tiết, nước mắt rơi xuống, rục rỏ nhưng lại đau đớn.

Tiếng Hữu Hi la lên truyền đến tai Lăng Khiếu Dương, hắn không nhịn được nhìn ra ngoài, hành vi của phụ nữ này thật ngoài dự đoán mọi người, còn dám thẳng thừng kêu tên hắn.

Hắn từ thư phòng bước ra, tiến đến trước mặt Hữu Hi, trên mặt mang theo nụ cười lãnh khốc.

“Như thế nào? Chưa gì đã vội vã tới cho ta xem thứ trang sức mới của ngươi sao?”

Hữu Hi lão đảo nhìn Lăng Khiếu Dương, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hắn, gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tái nhợt mang theo vài giọt lệ, ngửa đầu nhìn Lăng Khiếu Dương, phần nộ quát: “Ngươi nghĩ mình là vương gia, thì muốn làm gì thì làm sao, trong mắt ngươi ta là cái gì, súc sinh cũng không bằng sao, ta đã nói ta không phải người ngươi cần tìm nhưng ngươi một mực không tin, mặc dù là ta sai, nhưng ngươi không thể muốn làm gì cũng được chẳng cần biết lý do, sao ngươi có thể lãnh huyết tàn nhẫn đến vậy, ngươi cho rằng cái thứ này có thể trói buộc ta sao, dùng cái này để làm cho ta giống như một con chó mà sống sao, không! Ngươi vọng tưởng!”.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt tái nhợt của Hữu Hi, người phụ nữ nhu nhược này, lại to gan lớn mật, là người đầu tiên đến chất vấn quyền lực của hắn.

Hắn nói một, ai dám nói hay, ngay cả hoàng đế cũng có phần kiên nhẫn, nhưng người phụ nữ nhu nhược này dám giữ lấy quần áo hắn, nói hắn lãnh huyết tàn nhẫn, nói hắn không có quyền làm như vậy, không biết nên giận hay nên cười.

“Xem ra ta giáo huấn ngươi vẫn chưa đủ, trước khi nói ta lãnh huyết, ngươi hãy nhớ lại cái việc dơ bẩn mà mình làm trước đây, giữ lấy cái tiện mạng của ngươi, đứng ra ngươi phải cảm ơn ta đã nhân từ, càng phải cảm ơn lòng tốt của Dạ Lan, làm người, ta so với ngươi còn có tư cách hơn”.

Hai tay Hữu Hi run rẩy, sau đó li khai, hướng ra phía ngoài, Hữu Hi lùi lại mất bước, sẩy chân mà ngã xuống đất.

Đôi mắt phượng của Lăng Khiếu Dương mang theo tia âm tàn, nhìn lướt qua Hữu Hi ngã ngổ trên mặt đất, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hữu Hi thống khổ nhắm chặt hai mắt, co hai chân lại, cánh tay gầy yếu ôm lấy đầu gối, hai tròng mắt giống bị chân hành hạ đến đau đớn.

Trái tim nhịn không được mà cũng đau đớn, cúi đầu khóc nức nở, nàng là cái gì, là người, vật chơi đùa, hay là cô hồn.

Chương 15

“Nghĩa Hàn Lâu’

Lăng Khiếu Dương tà tà nằm trên cao, thân mặc nội sam màu trắng, cổ mở rộng, lộ ra lồng ngực kiên cố, hần có vóc người hoàn hảo, gương mặt mê người đủ để khuynh đảo nhiều phụ nữ.

Lúc này, một người phụ nữ ghé sát vào người hần, quần áo nửa kín nửa mở, tinh tế ôm lấy cổ hần, lấy lòng Lăng Khiếu Dương.

Nhưng Lăng Khiếu Dương lại hứng thú rãi rời, con mắt sáng như tinh nhìn ánh nến trên cao, mới có vài ngày, hần trong đầu liên tục nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi nàng tựa một hài tử yếu đuối bất lực. Gương mặt mờ ảo như tiên, nhưng tâm địa lại giống ma quỷ.

Chung quy hần cảm giác Hữu Hi cùng nữ nhân khác có chút bất động, nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng lại to gan lớn mật làm người ta lú lờ, không có người phụ nữ nào đủ dũng khí hướng về hần mà rống to, cũng không có nữ nhân dám như vậy chống đối ai, không người phụ nữ nào có thể khiến cho hần của hần như bay đi.

Vừa nghĩ tới, cơ thể Lăng Khiếu Dương truyền đến một trận sóng nhiệt, hần xoay người áp đảo người phụ nữ kia xuống, tiến vào, vừa dùng sức di chuyển hai cái liền mất hết cảm giác.

Hưởng thụ qua mùi vị cơ thể Hữu Hi, tựa hồ đối với người phụ nữ khác đều mất hết hứng thú, cứ đêm đến, lại nhớ tới khối cơ thể mềm mại kia, còn cả cảm giác tê dại.

Lăng Khiếu Dương xúc động bứt ra, một tay đẩy Bạch Uyển, hô to: “Người đâu”.

“Vương gia ngài có chuyện gì phân phó”- Quân gia lưu an từ phía ngoài thất đi tới, cúi đầu hỏi.

“Mang nữ nhân đó đi thị tắm”- Lăng Khiếu Dương cong môi nói mỉm cười, gọi cảm giác mê người, nhưng lại mang theo mùi lạnh lùng.

Quân gia suy tư một lúc, liền biết Lăng Khiếu Dương vừa nhắc đến nữ nhân đó là ai: “Nô tài cáo lui”.

Quân gia vừa lui ra ngoài, Bạch Uyển vừa xấu hổ lại tức giận, thất vọng. Lăng Khiếu Dương đối với nàng không hề hứng thú, vừa tiến vào đã mất hứng thú, liền muốn thay người, trong lòng sinh ra niềm khổ sở.

“Đi ra ngoài”- Lăng Khiếu Dương vô tình ra lệnh.

“Vâng ạ”- Bạch Uyển, không tình nguyện đi xuống giường, cúi đầu nhìn thân thể, không cam lòng rời đi.

Lăng Khiếu Dương thì về mặt chờ mong, nằm ở nơi này cùng hần chính là tội thiếp, ban đêm xuất hiện trên giường cùng hần chơi đùa.

...

Vì thiết vòng khóa chân, Hữu Hi đã khóc đã rống đã tức giận, nhưng trừ một điều không cách nào giải khai được, chính là sự thống khổ đến vô cùng.

Nàng vẫn cứ như vậy mà cố gắng sống tiếp, mới hai ngày, nhưng đã bị dày vò đến thống khổ.

Hữu Hi ngồi trên ghế, thống hận nhìn thiết vòng trang sức trên chân, sự phẫn nộ vẫn như cũ chưa từng thuyên giảm.

Lúc cửa bị đẩy ra, Hữu Hi ngẩng đầu lên nhìn, nhưng chỉ thấy quân gia mang theo hai người phụ nữ đi tới, trong đó có Phúc mama, trái tim Hữu Hi không nhận được sự sợ hãi, không biết chuyện gì đang chờ nàng phía trước.

“Đứng lên đi, vương gia cho người đi thị tắm”- Phúc mama tiến lên từng bước, giải đáp nghi hoặc của Hữu Hi.

Thị tắm! Tốt lắm!.

Hữu Hi chậm rãi đứng dậy, lúc nàng hai người mang theo dục thùng rất lớn đi vào, sau đó đổ đầy nước vào.

Phúc mama cùng một người phụ nữ nữa tiến lên động thủ, Hữu Hi lùi lại một bước: “Ta tự làm được, các người ra ngoài đi”.

Phúc mama cau mày, đáp ứng nói: “Được, người làm tốt một chút, đừng để vương gia đợi lâu”.

“Ta biết”- Hữu Hi cúi đầu nói.

Quản gia đưa Phúc mama chìa khóa, Phúc mama đón lấy chúng, mở khóa thiết vòng trên chân nàng.

Chân vừa được giải thoát, cảm thấy thật dễ chịu, sau đó cầm thiết vòng cùng mọi người lui ra, chỉ còn lại một mình Hữu Hi.

Cổ chân đã bị sưng đỏ, nàng cố gắng không nhìn thương thể của bản thân, nhanh chóng cởi quần áo, tiến vào dục thùng. rửa sạch thân thể chính mình, sau đó quang hỏa ngồi trước bàn trang điểm.

Nàng thử người ra một chút, liền lấy một ít tương đỏ trong bao trộn lẫn với ít phấn. Sau đó tinh tế vẽ lên môi, trên mặt, trên cổ, bên tai, cùng với vùng ngực ở trên.

Đêm này nàng rất mỹ lệ, môi đỏ thắm, lông mi như núi, da thịt như tuyết, vô cùng mịn màng, quần áo không mới không cũ rất đơn giản, nhưng cũng khó che đi vẻ xinh đẹp thoát tục của nàng.

“Xong chưa”- Tiếng Phúc mama không kiên nhẫn truyền đến.

Hữu Hi đi tới trước cửa, mở nó ra: “Đi thôi”.

Ngoài cửa những người vừa nhìn thấy dung nhan Hữu Hi liền lặng đi, sau đó tiện thể hộ tống nàng đến Nghĩa Hàn Lâu, cũng không nghĩ tới Hữu Hi lại đồng ý phối hợp.

Chỉ chốc lát đã tới Nghĩa Hàn Lâu, quản gia mang theo Hữu Hi đi vào.

Tiến vào nội thất, Hữu Hi liền nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đang nằm trên giường, ăn hoa quả, uống trà thơm, đầy đủ các loại sơn hào mỹ vị, trong ánh mắt khó nén tia nhìn lạnh khốc.

“Người đã đưa tới rồi thưa vương gia, nô tài xin cáo lui”- Quản Gia nói xong liền cúi người lui ra ngoài, trả lại không gian cho Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương ưu nhả vươn tay, ý bảo Hữu Hi tiến lại, ngũ quan tuần mỹ khắc sâu vào tâm trí, đến chết cũng không quên.

Hữu Hi khấn trương đi tới, trong mắt mang theo tia bất an, sợ hãi, mới vừa đến gần Lăng Khiếu Dương, tay hần nhanh nhẹ bắt lấy cổ tay nàng, một tay kéo nàng ngã vào lòng hần.

Vẫn chưa kịp nói gì, hần đã trực tiếp cướp đoạt đi cơ thể Hữu Hi, hôn lên môi nàng, sau đó thô bạo tiến vào gây cho nàng không ít đau đớn.

Hần cúi đầu thở dốc, môi tìm kiếm bờ môi như cánh hoa của Hữu Hi, gặm cắn, hôn, hần thích hôn môi, cắn vào cổ nàng, lại còn cả vùng phong doanh xinh đẹp, trên đó lưu lại toàn vết hôn màu hồng, giống như ấn ký của hần.

Hữu Hi chỉ có thể yên lặng chấp nhận, cau mày, nhắm mắt lại... Thống khổ.

Da thịt Lăng Khiếu Dương chảy mồ hôi hột, tóc đen bừa bộn, bị khoái cảm làm cho điên cuồng.

Hữu Hi từng chút một từ từ tái nhợt, cảm giác từng đợt không thoải mái, nàng nhìn Lăng Khiếu Dương đột nhiên lộ ra nụ cười khinh蔑.

Một nụ cười đẹp sáng rực đến quái dị, làm cho kẻ rong đang đuối trên người nàng không khỏi giật mình, còn chưa kịp phản ứng, Hữu Hi “Oa” một tiếng, nôn ra toàn máu tươi.

Thăng tấp phun vào ngực hần, khiến hần run rẩy một chút, hoảng sợ không biết chuyện gì xảy ra.

Đỏ tươi tựa huyết, giống như hoa hồng nở rộ, rơi trên đầu gối, bắn tung tóe vào làn da thịt trắng nõn của nàng, cả gương mặt xinh đẹp cũng nhiễm đỏ.

“Đáng chết, người làm sao vậy?”- Bộ dạng nhuộm đầy máu ai thấy cũng giật mình, Lăng Khiếu Dương bị Hữu Hi làm cho ngây người, hần vội vàng trấn tĩnh, trong thanh âm chứa cả sự khẩn trương.

“Ta... sẽ không... cho người như ý”- Trong miệng Hữu Hi toàn máu tươi, nhưng lại đang cười, hai mắt xinh đẹp nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cực kỳ tức giận, trái tim rối bời cùng hoảng sợ, lo lắng mà phần nộ quát: “Đáng chết, người hạ độc!”.

Hữu Hi chậm rãi nhắm mắt lại, âm thanh yếu ớt nói. “Cùng nhau... cùng nhau trầm luân đi”.

Lăng Khiếu Dương lo lắng hô to: “Người đâu!”-Sau đó đứng dậy, mặc lại quần áo, nhưng cũng cảm giác một trận không khỏe.

Quản gia cùng nha hoàn nghe được tiếng Lăng Khiếu Dương kêu to, vội vàng tiến vào, chứng kiến Lăng Khiếu Dương trước ngực đầy máu, mà trên giường gương mặt Hữu Hi cũng bê bết máu, ai nấy đều kinh hãi.

“Vương gia... Ngài làm sao vậy, nô tài đi truyền thái y.” Quản gia hoảng sợ nói.

Lăng Khiếu Dương đầu choáng váng, ngã ngồi trên giường.”Nhanh đi truyền thái y... !”

“Vâng ạ. Nô tài đi ngay”.- Quản gia vội vàng chạy đi ra ngoài.

Lăng Khiếu Dương quay đầu bất tri bất giác nhìn Hữu Hi, vươn tay, gắt gao nắm lấy cằm Hữu Hi: “Thật to gan, ngươi muốn cùng ta đồng quy vu tận sao, ta đánh giá thấp ngươi rồi, muốn chết, không dễ vậy đâu”.

Lăng Khiếu Dương nói xong người cũng ngất đi, thân thể cao lớn đè lên người Hữu Hi. Ngay khi bất tỉnh, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, Hữu Hi không thể chết!

“Vương gia, Vương gia!” Hai người nha hoàn sợ đến không biết làm sao

*Thị Tẩm: hầu hạ vua (vương gia)

** Dục thùng: bồn tắm

g n @ /p>

Không nhìn thấy Hữu Hi, chỉ có cửa sổ bị gãy nát, trong lòng thầm kêu lên không hay rồi, từ cửa sổ phi thân ra.

“Gia, người đi đâu vậy?”- Nam tử hỏi một tiếng, rồi đuổi theo.

Hoàng Bắc Thiên đáp xuống mặt đất, giữ lấy một người bán đồ vật ven đường, dữ tợn, lo lắng hỏi: “Người có nhìn thấy một người phụ nữ không?”

Người bán hàng rong liền nghĩ tới người phụ nữ bị nam nhân ôm đi, vội nói: “Bị một nam nhân mang đi theo hướng kia”- Người bán hàng rong chỉ tay về một hướng.

Hoàng Bắc Thiên buông người bán hàng rong ra, thân ảnh hướng theo phương hướng kia mà đuổi theo. Nam tử đi theo sau Hoàng Bắc Thiên, dùng cặp mắt kì quái nhìn chủ tử của mình. Chủ tử làm sao vậy, chưa khi nào vội vàng, cấp bách như vậy, nghĩ tới hắn liền đuổi theo.

Nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng Hữu Hi.

Hắn giương mắt thất vọng nhìn bốn phía, hai tay siết chặt.

“Chủ tử, người đang tìm gì vậy?”

Hoàng Bắc Thiên trong mắt ngập tràn thất vọng, quay đầu, lạnh lùng nói: “Về thôi”.

“Vâng”.

Hai người một trước một sau, rời khỏi nơi này.

6. Chương 16-17-18

Chương 16

Thái y vội vàng đi tới, chẩn đoán ra Lăng Khiếu Dương bị trúng độc, hơn nữa đây là độc được lấy từ động vật, lượng trúng độc không lớn, vì thế Lăng Khiếu Dương không đáng lo ngại.

Thái Y cấp cho nha hoàn mấy tang thuốc giải độc, sau dùng tiến hành châm kín, không lâu sau đó Lăng Khiếu Dương tỉnh lại.

Ánh mắt nhìn vào thái ý rồi mấy vị thị thiếp xinh đẹp đứng ở bên cạnh.

“Vương gia, thật tốt quá ngài không có việc gì rồi, thiếp rất lo lắng cho người”- Có người mừng rỡ kinh hô, trên mặt toàn nước mắt.

“Bồ tát phù hộ, vương gia đã tỉnh, vương gia ngài không việc gì thì tốt ra”- Có người liền nói A Di Đà Phật, thấy Lăng Khiếu Dương bình an vô sự tỏ ra yên tâm.

“...”

Mấy người thiếp vừa khóc vừa cười, líu ríu tranh nhau lấy lòng, cố gắng tỏ ra mình rất quan tâm đến hân, sợ Lăng Khiếu Dương chỉ quan tâm đến người khác.

Lăng Khiếu Dương đột nhiên ngồi lên, quát lớn: “Câm miệng cho ta”.

Mấy người thị thiếp cứng đờ, không dám líu ríu nói tiếp, nước mắt cũng ngừng rơi, khiếp vía nhìn Lăng Khiếu Dương

“Lãnh Dạ Hủy đâu?”- Lăng Khiếu Dương đứng lên, nhìn quanh bốn phía.

“Nàng đã trở về phòng rồi ạ”- Nha hoàn thấy Lăng Khiếu Dương không đáng lo ngại nữa, thở dài một hơi.

Lăng Khiếu Dương sắc mặt trầm xuống, tóm lấy vạt áo thái y: “Người đi xem bệnh cho nàng chưa?”.

Thái y sợ hãi lắp bắp nói: “Vi thần chỉ ở lại đây cấp cứu... vi thần chỉ lo lắng cứu vương gia trước, chưa tới kịp...”

Lăng Khiếu Dương lòng như lửa đốt, buông lỏng thái y, lo lắng giận dữ hét: “Đủ rồi, lập tức đi cứu người”.

Lăng Khiếu Dương rống hết cỡ, thân thể cao lớn phóng ra ngoài cửa sổ, chẳng khác gì lúc còn khỏe mạnh, giống như gió bay đến chỗ Hữu Hi.

Thái y nơm nớp lo sợ, ôm lấy hòm thuốc, theo đi ra ngoài.

Mấy người thị thiếp ngây ngốc nhìn Lăng Khiếu Dương sau đó vội vã rời đi, vừa hận vừa giận, Bạch Uyển hạ thấp giọng oán giận nói: “Chưa bao giờ thấy vương gia tỏ ra cấp bách giống như lửa lớn sắp lan đến nơi vậy!”

Đơn Đào cau mày, thở dài nói: “Đúng vậy, lần đầu tiên thấy vương gia vì một người mà cấp bách như thế”.

Nhất Nhu vẻ mặt nghi hoặc, đối với hành vi Lăng Khiếu Dương có chút khó hiểu: “Vương gia không phải hận nàng đến chết sao? Tại sao lại sợ nàng chết như vậy”.

Nam Lôi lãnh đạm, cười cười nói: “Làm sao biết được tâm tư của vương gia, chúng ta cũng đừng đoán già đoán non nữa, đi hóng mát thôi”.

Thư Huyền ngay lập tức hưởng ứng, nói thêm vào: “Đúng rồi, vương gia chính là trời, không có việc gì xảy ra là tốt, ai, bệnh đau đầu của ta lại tái phát, ta về phòng trước đây”.

Nói xong Thư Huyền quay người rời đi, còn lại mấy vị thị thiếp lần lượt bỏ đi, chỉ có Bạch Uyển không cam lòng vẫn đứng ở đó, nhớ tới vương gia đối với nàng không hứng thú chỉ vì một kẻ tội thiếp, trong lòng đau đớn, hóa thành cừu hận, cuối cùng vung ống tay áo, mang theo tức giận rời đi.

Trong phòng lại trở nên an tĩnh, chỉ còn lại mùi phấn son nồng đậm.

Gian phòng Hữu Hi đầy người, vẻ mặt lo lắng của Lăng Khiếu Dương, còn có thái y nơm nớp lo sợ, hai người nha hoàn đứng bên cạnh quần gia chờ sai bảo.

Thái Y sau khi cấp cứu cho Hữu Hi, xoa mồ hôi đầy trán, vừa muốn quay ra bẩm báo, nhưng Lăng Khiếu Dương liền lo lắng hỏi: “Nàng thế nào”

Thái y nhìn bộ dạng sốt ruột khẩn trương của Lăng Khiếu Dương, vội nói: “May mà cứu kịp, tính mạng không sao cả, chỉ cần uống thuốc là tốt rồi, nhưng từ từ mới tỉnh lại”.

Lăng Khiếu Dương nghe thái y nói, thần sắc khẩn trương mới dần dần hòa hoãn xuống, thân thể từ từ đứng lên.

Hắn ngồi xuống bên người Hữu Hi, nhìn dung nhan tái nhợt, đáy lòng nổi lên tia tức giận.

Phụ nữ này ăn gan báo rồi sao? Muốn cùng hắn đồng quy vu tận, nghĩ tới dáng vẻ thông minh, gương mặt tươi sáng, xinh đẹp, những ngón tay Lăng Khiếu Dương khổng khổi xoa nhẹ gương mặt nàng.

Hắn thích thô bạo tiến vào bên trong nàng, thích hôn vào bờ môi đỏ mọng, gương mặt, cổ, cả vùng phong doanh xinh đẹp.

Nàng chính vì đã quá quen với cách làm của hắn, nên mới nghĩ tới việc dùng son phấn vẽ lên môi mà hạ độc hắn.

Đây chỉ là phỏng đoán của Lăng Khiếu Dương, chỉ có cách đó, mới có thể làm hắn trúng độc, trách không được nàng tự nhiên lại mềm mại, nguyên lai là vì muốn lấy mạng hắn.

Nộ, Hận, đùa cợt!!.

Bàn tay to vuốt ve gương mặt Hữu Hi, rồi nắm lấy cằm nàng, oán hận nhìn Hữu Hi nói: “Ta nói cho người, muốn chết cũng là rất khó”.

Tầm mắt Lăng Khiếu Dương lướt xuống người Hữu Hi, quần áo của nàng còn lưu lại vết máu màu đỏ. Trong đầu nghĩ tới cảnh Hữu Hi phun máu tươi vào mặt hắn, trái tim hắn đã cực kì hoảng sợ.

“Vương gia, thuốc đã nấu xong”- Giọng nha hoàn mang thuốc tới cắt đứt suy nghĩ Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, để nha hoàn bưng chén thuốc đến giúp Hữu Hi uống.

Nha hoàn đi lên, nâng đầu Hữu Hi lên, đem bát thuốc đặt trên môi để nàng uống thuốc.

Nhưng Hữu Hi không cách nào uống thuốc, nói cách khác, trong ý thức của nàng không nghĩ tới uống thuốc, tất cả thuốc đều đổ ra bên ngoài, tích lại trên quần áo. Thử mấy lần đầu như thế, nha hoàn có điểm sốt ruột, sợ Lăng Khiếu Dương trách nàng vô dụng.

Lăng Khiếu Dương xúc động đẩy nha hoàn ra, run rẩy cầm lấy tay Hữu Hi, lạnh lùng mà tức giận quát: “Người muốn chết phải không, người cho rằng chết đi là hết sao?”

Những người liên can đều nhìn bộ dạng sốt ruột khẩn trương của Lăng Khiếu Dương, không biết làm sao cho đúng, người phụ nữ này chết đi chẳng đúng ý vương gia sao?

Nhưng vì sao, vương gia thoát nhìn lại khẩn trương như thế.

“Mang thuốc đến đây”- Gương mặt tuần mỹ của Lăng Khiếu Dương mang theo lo lắng lẫn tức giận.

Nha hoàn vội vàng cầm bát thuốc đặt vào tay Lăng Khiếu Dương, bất an lui ra sau.

Lăng Khiếu Dương ngồi trên giường, một tay cầm được, một tay ôm lấy thất lưng Hữu Hi.

Nhìn Hữu Hi đang chết đi, hắn đem toàn bộ đổ vào miệng, rồi cúi xuống hôn môi Hữu Hi, chính là dùng phương thức bá đạo như vậy, đem toàn bộ thuốc cường bạo đưa vào trong miệng Hữu Hi.

Thái y, nha hoàn, quản gia, thái y đều bị hành động thành linh của Lăng Khiếu Dương làm cho chấn động, đều cúi đầu, không dám trực tiếp nhìn, nhưng rồi không nhịn được len lén liếc nhìn một cái.

Chỉ có vương gia mới có thể làm vậy, thật sự là làm cho người khác đỏ mặt tía tai, nhưng đây cũng là phương pháp hữu hiệu nhất.

Trong mắt Lăng Khiếu Dương hoàn toàn không tức giận Hữu Hi, toàn tâm toàn ý đem thuốc cho nàng uống, căn bản không rảnh quan tâm đến những kẻ đứng xung quanh, cũng không nhìn thấy ánh mắt quái dị của vài người.

Lần lượt thân mật tiếp xúc, cho đến khi thuốc hoàn toàn trôi xuống, Lăng Khiếu Dương mới bỏ ra.

Cánh tay buông lỏng, Hữu Hi thẳng tắp nằm xuống, Lăng Khiếu Dương lúc này mới hài lòng, quay đầu lại, liền chứng kiến thân sắc vài người, mới ý thức được chính mình vừa xúc động lo lắng khác thường, mạnh bạo ném chén thuốc xuống mặt đất, nát vụn, đứng dậy, phẫn nộ quá: “Có phải bốn vương quá xem trọng các người, các người nếu dám coi bốn vương là trò hề, dù cuốn gói ra đường cũng đừng mong sống sót”

Lăng Khiếu Dương nói xong liền dùng dùng nỗi giận rời khỏi phòng Hữu Hi, đi nhanh vài bước, liền đứng lại trong sân, nhìn bầu trời đầy sao, lại nhớ đến tên Dạ Lan.

Dạ Lan, là vì lời hứa với Dạ Lan, tất cả đều vì lời hứa, hắn mới khấn trương như vậy.

Hắn muốn nàng sống, nhận hết hành hạ, chết đi chẳng phải rất dễ dàng cho nàng.

Chương 17

“Nhất Thần ca, ta không chết, ta tưởng mình đã chết, nhưng lại vẫn tiếp tục sống, như vậy có cơ thể gặp lại người rồi, nhưng ta không mong như vậy. Ta muốn mình tạm thời sống buông thả, sau đó tìm cơ hội li khai nơi này, nhìn thiết vòng trang sức trên chân, ta cảm giác rất thống khổ, rất hận tên nam nhân đó”.

“Nhất Thần ca, ta rất nhớ người, hy vọng người sống vui vẻ, nhưng xin đừng quên ta, đừng đem Hữu Hi quên đi tất cả, rất mâu thuẫn phải không, tóm lại, ta rất nhớ người”

Hữu Hi ghé vào giường, viết xong những lời đó vào một cuốn vở. Cuốn vở nhỏ đơn sơ do chính Hữu Hi dùng giấy ghép lại, bút cũng chính mình làm, viết một chữ cũng đã rất tốn chi phí. Nhưng, đó là cách duy nhất để nàng ghi lại những ký ức của mình, nói ra tâm sự của chính bản thân.

Cho dù là nhờ kỹ như vậy, nàng vừa tỉnh lại một khắc, đã thấy đôi mắt xinh đẹp của hắn nhưng lại làm cho người ta sợ hãi. Ánh mắt tràn ngập sắc huyết. đang nhìn nàng dần dần tỉnh lại, tựa hồ không nói lời nào, nhưng ánh mắt khó có thể giải thích được.

Ngày thứ hai tỉnh lại, cổ chân nàng đeo thiết vòng trang sức cũng đã đỡ nhiều, nỗi thống khổ vẫn còn, nhưng nàng đã bình tĩnh lại. bởi vì nàng muốn sống sót, muốn tìm kiếm cơ hội, rời đi nơi này, có một cuộc sống tự do.

Hữu Hi thu lại cuốn vở, trong lòng có chút thê lương, yên lặng tự hỏi chính mình, Nhất Thần, ta có thể gặp lại người không?

Không ai có thể trả lời được vấn đề này, chính nàng cũng không có câu trả lời...

Hữu Hi chìm đắm trong tâm sự của mình, trong lúc đó tại đại sảnh của vương phủ Nghia Hàn Lâu đang rất vui vẻ.

Không vì chuyện gì đặc biệt, chỉ là khoản đãi một người khách quý rất quan trọng, có thân phận không bình thường, không chỉ có người vừa uy quyền cao quý, mà còn có kẻ nắm giữ cả ngân sách quốc gia.

Lăng Khiếu Dương ngồi ở đại diện bên phải, chính giữa là một nam tử mặc quần áo màu vàng lãnh đạm. Bên trái là một người tuấn mỹ, bất phàm, nhưng lại là nam nhân rất lạnh lùng.

Hai bên đại sảnh còn có một ít đại, mọi người cùng nâng chén đồng, thật là náo nhiệt.

Ngay lúc mọi người vừa hô uống xong chén rượu, một người nam nhân đột nhiên đứng lên cười nói: “Nghe nói trong phủ vương huynh có mất vị cơ thiếp xinh đẹp như hoa, hơn nữa lại giải ca múa, vũ đạo tuyệt luân, sao không gọi ra cho các vị khách quý xem mặt, cùng các đại thần thưởng thức một bài vũ khúc một chút.”.

Nam tử mặc áo màu vàng lãnh đạm có vẻ mặt chờ mong nhìn Lăng Khiếu Dương: “A?, nhị vương thúc, tam Vương thúc nói có phải là sự thật không?”

Tam vương gia nhìn Lăng Khiếu Dương, không sợ chết nói: “Nhị Vương huynh sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ, không muốn thì cứ nói ra”.

Lăng Khiếu Dương lạnh lùng cười: “Nếu thái tử có hứng thú, có gì không thể”- Lăng Khiếu Dương nói xong phất tay áo ý bảo, quần gia đứng một bên linh mệnh rời đi, trong đại sảnh ai nấy đều chờ mong, mọi người bắt đầu hàn huyên uống rượu

...

Hữu Hi đang chuẩn bị nghỉ ngơi, cánh cửa lại bị một người mạnh mẽ đẩy vào, Phúc mama đi đến, phía sau là vài tiểu nha hoàn.

Những người này thật sự chẳng có chút lịch sự, tiến vào cũng không gõ cửa, có chút phản cảm nhìn hai nha hoàn: “Có việc gì sao?”.

“Vương gia phân phó cho phu nhân ra hiến vũ!”- Một người nha hoàn nhanh miệng trả lời.

Hiến vũ? Hữu Hi không dám tin nhìn quần áo nha hoàn cầm trên tay, cổ đại mà cũng có những chuyện thế này sao.

“Tại sao ta lại phải hiến vũ, ta không đi”- Hữu Hi lui lại, trở về trong chăn.

Phúc mama bực mình nói: “Hôm nay vương phủ có khách quý, mấy vị phu nhân đều phải đi, phu nhân mau chuẩn bị, nếu không sẽ chọc giận vương gia, không chỉ một người bị phạt”.

Hữu Hi khó hiểu hỏi: “Các nàng cũng đi, các nàng ấy chẳng phải là sủng thiếp của vương gia, sao lại phải làm chuyện như vậy?”.

Phúc mama tiến lên túm lấy Hữu Hi: “Người muốn chọc giận vương gia sao, người gặp nạn ta không nói, nhưng người khác sẽ không tránh khỏi liên lụy.”.

“Nhưng mà...”.

“Người không có quyền lựa chọn, đây là lệnh của vương gia!”- Phúc mama lôi kéo Hữu Hi xuống giường, mở thiết vòng trên chân ra, hai nha hoàn cũng bước lên giúp Hữu Hi thay quần áo.

Hữu Hi bị bài bố, nàng như thế nào cũng không giải thích được, thiếp ở cổ đại không có nghĩa là thê tử, không cần bảo vệ hay trân trọng, nếu như nam nhân nguyện ý, thiếp có thể tùy tiện tặng người khác, vứt bỏ, bất cứ địa vị gì cũng không có, ngay cả việc sinh hài tử, cũng không thể giúp mẫu thân hô mưa gọi gió, mà người có thể gào là phu nhân chính thức.

Hiến vũ, không phải nàng xấu hổ vì thân phận của mình, dù sao nàng cũng chưa bao giờ thật sự trở thành nữ nhân của hắn, không vì thế mà khó chịu.

Hữu Hi bị Phúc mama cùng nha hoàn kéo túm lấy, hướng Nghĩa Hàn Lâu đi tới, xa xa là những ngọn đèn dầu, những tiểu thiếp sớm đã có mặt trong đại sảnh, đứng ở trung tâm sảnh mà cao quý hành lễ.

Hữu Hi cau mày đứng ở cánh cửa không chịu vào, hai nha hoàn sốt ruột, hung hăng đẩy vai Hữu Hi, thân ảnh Hữu Hi lảo đảo ngã xuống, may mắn rơi vào cơ thể ai đó, nhân tiện té lăn quay xuống đất.

Chỉ là trong nháy mắt, Hữu Hi cảm giác được, ánh mắt mọi người bình tĩnh rớt trên thân thể nàng, nóng rực làm cho người ta không khỏe.

Hai bên sườn là các đại thần, trên cao nhất là chỗ nam tử, còn ngồi bên phải là Lăng Khiếu Dương. Ánh mắt Lăng Khiếu Dương có chút không thích hợp, sắc huyết mang theo nồng đậm lửa giận, Hữu Hi ở xa như vậy, cũng có thể cảm nhận được Lăng Khiếu Dương tức giận, ánh mắt phảng phất muốn đem những thứ trên người nàng cởi ra.

Nàng cau mày tránh né ánh mắt sáng quắc đó, không nhìn được nhìn nam nhân ngồi bên trái, lòng ngăn ra, không phải là nam nhân ngày đó cứu nàng chứ? Vừa chữa cho chân nàng tốt lên, ban đêm khi sét đánh còn ôm nàng cực kì ấm áp.

Ánh mắt của Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên không tự chủ được mà cùng nhìn nhau. Ánh mắt của Lăng Khiếu Dương sắc bén nhìn Hữu Hi sau đó là Hoàng Bắc Thiên, tay hắn vịn chặt thành ghế, xương lộ ra trắng bệch.

Mấy người thị thiếp nhìn thấy Hữu Hi xuất hiện, rồi lướt qua bộ áo trên người nàng, lộ ra chút chế giễu như đang xem hài kịch. Nhưng không nói lời nào, trực tiếp đứng vào vị trí, chuẩn bị hiến vũ, Hữu Hi hoàn toàn không biết, ngơ ngác đứng ở sau cùng.

Nhạc khúc vừa vang lên, năm vị thiếp nhẹ nhàng uyển chuyển di động. Hữu Hi không tìm được vị trí của mình, càng không biết nhảy múa ra sao. Mấy vị thị thiếp, coi nàng như vật cản trở, mỗi người vừa múa vừa hung hăng dẫm nát chân nàng,

Hữu Hi đau đớn, tránh né, nhưng lại giẫm lên váy của thị thiếp khác, ngã ngồi xuống đất, vị thị thiếp cũng bị Hữu Hi làm cho sẩy chân, ngã ngồi dưới đất, loạn thành một đoàn.

Các vị đại thần ngồi ở bên không biết nên im lặng hay cười, chỉ biết cúi đầu uống rượu.

Về mặt thái tử có ý cười cợt, tam vương gia thì cười lớn nhất định làm càn, châm chọc nói: “Lời đồn nói quả thật không thể tin, ai nha, nhị vương huynh hôm nay kiến thức của ta cũng được mở rộng ít nhiều, thật sự là làm Bắc vương huynh chê cười.”

Hoàng Bắc Thiên nhìn thoáng qua tam vương giam tầm mắt lại rơi vào người Hữu Hi, nhìn nàng ngã ngồi ở đó, hẳn thiếu chút nữa xúc động, nhớ lại quá khứ.

Ngày đó nàng đột nhiên không gặp nữa, như thế nào lại ở vương phủ, hơn nữa là còn thị thiếp của Lăng Khiếu Dương, tâm trí Hoàng Bắc Thiên rầu rĩ đau đớn, không nhận được uống hết chén rượu.

Mấy người thị thiếp sợ đến run quỳ ở đó, hoa dung thấy sắc, cuống quýt dập đầu, tranh nhau nhận lỗi, hy vọng Lăng Khiếu Dương không trách tội, càng tối hận Hữu Hi

Lăng Khiếu Dương vẫn như cũ nhàn nhã ngồi ở chỗ này, nhấp dài một ngụm rượu, lạnh lùng nói: “Thật xấu hổ mất mặt, còn sống thì để làm gì, kéo xuống, đem đi chém cho bốn vương.”

Một câu nói của Lăng Khiếu Dương, làm mấy người thị thiếp sợ hãi, kêu khóc đứng lên.

“Vương gia tha mạng , vương gia tha mạng”.

Tam vương gia không dám nói thêm lời nào, hôm nay dù sao cũng vì Hoàng Bắc Thiên mà tới, có ý nghĩa rất lớn, nếu như máu tươi văng khắp nơi, tiệc vui sẽ tan rã, hẳn tránh không được bị hoàng thượng trách cứ, thôi thì cứ thu xếp tốt mọi việc đã, hẳn cười nhẹ một tiếng ngồi xuống

“Kéo xuống”- Lăng Khiếu Dương lãnh huyết vô tình nói, không thể đem lời cầu khẩn của mấy người thị thiếp để vào lòng

Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, âm thanh chậm rãi nói: “Vương gia không nên vì chuyện nhỏ mà so đo, chỉ là tiêu khiển một chút, cần gì phải làm máu tanh chảy xuống”.

“Bắc vương nói sai rồi, ai làm sai đều sẽ bị phạt”- Lăng Khiếu Dương nói xong, liền ra lệnh: “Kéo xuống”.

Ra lệnh một tiếng, mấy người nam nhân kéo thị thiếp xuống, hướng ra phía ngoài, Lăng Khiếu Dương nói thật sao?.

Vì nàng làm cho phụ nữ kia sẩy chân, các nàng ấy phải chết sao, tính mạng của họ lại bị xem nhẹ đến thế sao, Hữu Hi hoảng sợ ho lớn: “Đừng”.

Một tiếng hô, đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Ai cũng không dám nói lời nào. Nhìn Hữu Hi, nghĩ nàng muốn chết sớm hơn một tí.

Hữu Hi giãy dụa khỏi tay nam nhân, nhìn Lăng Khiếu Dương, phẫn nộ nói: “Là ta sẩy chân, hại các nàng, người chỉ cần xử phạt ta là được, buông tha cho các nàng ấy.”

“Không biết sống chết, người có tư cách gì cầu xin”- Con người của Lăng Khiếu Dương đen lại, âm trầm nhìn Hữu Hi, Hữu Hi ngửa đầu nhìn lại.

“Không phải chỉ là nhảy múa sao, ta nhảy cho các người xem là được”- Hữu Hi vẫn như cũ không cách nào hòa nhập vào thế giới cổ đại, vẫn như lần đầu tiên mới đến.

“Không có hứng thú”- Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt nói.

Chương 18

“Thái tử ta nghĩ việc đó cũng rất tốt”- Thái tử mỉm cười, hỏi Hoàng Bắc Thiên: “Bắc vương ý các hạ như thế nào?”.

“Thần cũng rất chờ mong”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn không được hướng về phía Hữu Hi.

Thái tử vỗ tay một cái nói: “Rất tốt, mọi việc đều do thái tử làm chủ, người múa một vũ khúc, nếu như vũ đạo không mới lạ, thì vương gia xử trí như thế nào, thái tử ta cũng không cách nào can thiệp, người nghe rõ rồi chứ”.

“Đa tạ thái tử”- Người trẻ tuổi này là thái tử, Hữu Hi thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người thị thiếp đối với nàng bất nghĩa, nhưng cũng chỉ là một đám phụ nữ đáng thương, nếu như vì nàng mà bị giết, cả đời nàng sẽ sống trong cơn ác mộng mất.

Hữu Hi thoáng nhìn Hoàng Bắc Thiên, nhợt nhạt cười, tin tưởng bản thân, khom lưng cúi giầy nhét vào một bên.

Nàng muốn nhảy gì đây, ba-lê vũ, không phải là vũ đạo nàng thích nhất, mẹ nàng lúc còn sống, đã cho đi đọc, nhưng sau khi qua đời, chỉ còn lại ba, nàng ngay cả cơ hội đi học còn không có, huống chi là vũ đạo.

Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, nghĩ tới động tác mà mình muốn nhảy, bắt đầu cử động nhẹ nhàng, mở rộng, bắn ra, mở ra, duỗi bàn chân nhấc lên, đá chân, động tác vẽ thành một vòng tròn, còn có một loại kỹ thuật, xoay tròn người, nhảy với một tâm trạng nhớ thương Nhất Thần, còn đối với Lăng Khiếu Dương là cực hận, kỹ thuật nhảy của nàng rất đẹp, vừa nhu nhược yếu đuối, vừa thể hiện sự cô độc động lòng người.

Làn váy ở đầu gối theo nàng mà xoay tròn, bàn chân mảnh khảnh di chuyển.

Đôi chân nhỏ nhắn trắng toát, dùng mũi chân mà múa, chỉ cần xem thì sẽ bị nó làm ê muội, tất cả mọi người đều đắm chìm ở đó

Chỉ có Lăng Khiếu Dương giống như một ngọn núi lửa, mỗi động tác xoay tròn, bay vọt của Hữu Hi, cũng làm cho hắn xúc động muốn đem nàng bóp nát.

Cánh tay trắng nõn, cùng đôi chân tinh tế, là cho hắn say mê, hắn rất muốn, rất muốn đem tất cả trông mắt của nam nhân ở đây tháo ra.

Gương mặt Lăng Khiếu Dương âm trầm đáng sợ, nhưng ánh mắt lại mê say nhìn Hữu Hi.

Hữu Hi liên tục xoay tròn cực kì đẹp mắt, ưu nhã dừng lại, khúc nhạc cuối cùng cũng hết, nàng vững vàng đứng ở đó, hơi thở dồn dập, nàng đã cố hết sức rồi, mặc dù có điểm mới lạ, những người ở đây không biết có nhìn ra.

“Tốt, nhảy rất đẹp”- Thái Tử về mặt kinh ngạc, vỗ tay nói tốt.

Các đại thần cũng không nhìn được mà vỗ tay, vũ đạo của Hữu Hi bọn họ chưa từng nhìn thấy, vừa mới lạ lại vui đùa, hơn nữa còn thuần khiết mang theo vài tia ướt át.

Tầm mắt của Hoàng Bắc Thiên dừng lại trên chân Hữu Hi, thật lâu không cách nào dời đi, chân nàng có sao không?.

Hữu Hi hành lễ lui ra, nàng chỉ muốn bảo vệ tánh mạng của mọi người, nên thôi lui đi ra cửa cùng mấy người thị thiếp quỳ gối xuống.

Vương gia cũng không tái ra lệnh kéo xuống giết hết, mọi người vẫn tiếp tục tiệc rượu.

Tất cả náo nhiệt đứng lên, coi như chuyện vừa qua chỉ là một tiểu khúc nhỏ, Hữu Hi cúi đầu, nhưng vẫn như cũ có thể cảm giác được một ánh mắt sáng quắc đang dao động trên người nàng.

....

Tiệc rượu kết thúc, đầu gối của Hữu Hi cũng đau nhức chết lặng, Hữu Hi cùng các vị thiếp rời khỏi đại sảnh.

Các đại thần nói lời tạm biệt, rồi ôm lấy thái tử hướng ra phía ngoài, Hữu Hi nghe đằng sau mình những âm thanh hò hét, cũng từng bước chững về nơi của mình

Chân có chút đau đớn, vì không mang giày, nên đi lại rất chậm, đột nhiên nghe được sau lưng nàng một âm thanh lạnh lẽo quát lên: “Đứng lại!!”.

Hữu Hi không tự chủ được nghe theo lệnh, thân thể bình tĩnh chậm rãi xoay người, nhưng lại nhìn thấy gương mặt tuần tú của Hoàng Bắc Thiên.

Hắn hướng nàng đi tới.

“Này!”- Hữu Hi dơ tay đánh người đơn giản bất chuyện, không rõ vì sao Hoàng Bắc Thiên lại cùng vương gia quen biết nhau, thật sự rất trùng hợp, chân không để hắn chứng kiến bộ dạng của nàng.

Hoàng Bắc Thiên đứng bên cạnh, một câu cũng không nói, chỉ ngồi xổm xuống, sau đó túm lấy tay nàng dùng sức kéo, Hữu Hi liền ngã vào lòng Hoàng Bắc Thiên, ngồi trên đầu gối của hắn.

Hữu Hi còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trong tay Hoàng Bắc Thiên có một đôi giày, nàng vừa cởi giày là hắn đã nhặt được, Hữu Hi có chút ngượng ngùng không được tự nhiên.

“Đau không?”

“Thương thế của ngươi đã tốt hơn chưa”

Hai người đồng thanh đặt câu hỏi. Lặng im...

“Đã không đáng ngại nữa”- Hoàng Bắc Thiên nắm lấy chân của Hữu Hi.

Hã, hắn không phải giúp nàng mang hài chứ? Hữu Hi vội nói: “Oh, đã không đau nữa rồi, ta tốt lắm”.

Hoàng Bắc Thiên vẫn như cũ cố chấp, lòng bàn tay nâng lấy chân Hữu Hi, giúp nàng mang giày vào.

Một người nam nhân cường tráng, nhưng lại làm một việc nhỏ thế này, trái tim Hữu Hi ảm áp mà cảm động, hắn là người đầu tiên đối tốt với nàng kể từ khi nàng đến thời cổ đại này.

Hoàng Bắc Thiên ngẩng đầu, gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi gần trong gang tấc, môi gần như muốn chạm vào nhau, trong đêm nàng có thể nhìn rõ mặt Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi vội vàng đứng lên, cách xa vài bước. Cúi đầu nói: “Cám ơn ngươi, ta phải đi rồi”- Hữu Hi vừa nói xong liền xoay người rời đi.

Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, nhưng lại không nói, yên lặng xoay người cưỡi bộ về phía ngược hướng với Hữu Hi.

“Này, ngươi tên là gì?”- Hữu Hi đột nhiên quay lại, hướng về phía lưng Hoàng Bắc Thiên mà hô.

“Hoàng Bắc Thiên”- Hoàng Bắc Thiên không xoay người lại, lạnh lùng bỏ lại ba chữ, biến mất trong màn đêm.

“Ah, ta gọi là Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên tên rất hay, Hữu Hi nhẹ mỉm cười.

Biến mất trong màn đêm, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại tự nhủ thầm, tên là Hữu Hi, Hữu Hi.

Hữu Hi nhìn cho đến khi Hoàng Bắc Thiên biến mất, len lén đi ra phía cửa sau, mới vừa đi được hai bước, trước mắt đã thấy một bóng đen hiện lên, ngăn cản đường của nàng.

“Muốn chạy trốn?”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng mở miệng.

Trái tim của Hữu Hi trong nháy mắt nhảy lên theo bản năng, hít thở không thông suốt, lui lại mấy bước. “Ta chỉ muốn quay về chỗ của mình ở”.

Lăng Khiếu Dương bóp lấy cổ của Hữu Hi, lạnh lùng nói: “Ai cho phép ngươi ăn mặc như vậy, giống như kỹ nữ xuất hiện trước mặt mọi người, thành tâm đối với bốn vương người để ở đâu?”

Kỹ nữ? Chỉ là một cái váy đầu rách chỗ nào, cũng đã dài tới gối, váy không có ống tay áo, nàng không cảm thấy có chỗ nào sai cả, hiện đại mặc còn ít hơn thế này. Hơn nữa chẳng phải do hắn mà nàng phải mặc thế này?

Hơn nữa còn tức giận, phi thường tức giận, nhưng tại sao nàng lại tức thế này, Hữu Hi hô hấp khó khăn, gian nan nói: “Không phải tại vì ngươi mà ta mặc thành thế này sao?”

Lăng Khiếu Dương vỗ tay, nhìn thấy đôi chân trơn bóng Hữu Hi, , phần nộ kéo rút váy nàng: “Ngươi cho dù có mặc hay không vẫn có điểm giống với kỹ nữ”.

Hữu hi bên trong mặc cái quần đùi dạng ống, hay chính là nội sam, còn lớn hơn là quần lót của ngươi hiện đại.

Nhưng cảm giác bị kéo vụn quần áo quả thật rất khó chịu, tay nàng dùng sức bài khai tay Lăng Khiếu Dương, hy vọng hắt bỏ tay.

Nhưng Lăng Khiếu Dương găm lấy bả vai nàng. Trần ngập sắc huyết nói: “Ta đứng ra phải đối đãi với ngươi như kỹ nữ, ngươi như thế mới thỏa mãn”.

7. Chương 19-20-21

Chương 19

Hữu Hi cố gắng chịu đựng đau đớn, không thể thở được, cảm giác thống khổ, dùng hết khí lực nói: “Ngươi có thể đối đãi cơ thể như với kỹ nữ, nhưng trái tim của ta vĩnh viễn sẽ không cùng loại với kỹ nữ, sẽ không yêu ngươi, ngươi đường đường là vương gia, lại dùng thủ đoạn tì tiện, đoạt lấy tự do, thân thể của người khác, ngươi giẫm đạp lên tôn nghiêm của ta, ngươi là cái gì, nhân cách của ngươi ở đâu, ngươi được dạy dỗ ở đâu, hành vi của ngươi so với cầm thú khác nhau chỗ nào?”.

Hữu Hi nói xong, liền cảm giác một bên bả vai bị cắn nhẹ, lực đạo trên cổ cũng nghe đi, nàng mở mắt, trong đêm tối cố gắng chống lại ánh mắt của Lăng Khiếu Dương, trái tim đập mạnh, con ngươi của hắn vừa sáng vừa lạnh lẽo lại kỳ quái.

“Nhân cách, tu vi? Ngươi có sao? Tự tay hại chết tí tí mình, xứng đáng có nhân cách sao?”

“Tỷ tử của ta?”- Đầu óc Hữu Hi chuyển động, Lăng Dạ Hủy giết chết tỷ tử mình? Thật sự không thể tin được, nhưng mặc kệ là thật hay giả, hắn cũng không được quyền đối với nàng như vậy

Lăng Khiếu Dương chế giễu nói: “Ánh mắt của ngươi không có chút áy náy, thống khổ, ngay cả hối hận cũng không, ngươi cố tình sao? Ngươi sống là để nhận hết thống khổ này, dựa vào cái gì Dạ Lan an nghỉ ở dưới đất, mà ngươi thì vẫn sống, ngươi đáng phải sống trong đau khổ, ta chỉ giúp mang lại thống khổ cho ngươi thôi, ngươi căn bản không xứng đáng có được hạnh phúc..!”

Vì vương gia rất quan tâm và yêu tỷ tử của Dạ Hủy, cho nên mới hận nàng đến như vậy.

Nhưng, hắn mang lại cho nàng toàn thống khổ, làm sao không hận hắn cho được. Hữu Hi nhìn chằm chằm con ngươi Lăng Khiếu Dương, nghĩ tới những nhục nhã cùng thống khổ mà hắn gây ra, nàng trả lời một cách mỉa mai: “Trong lòng ngươi hận ta, nhưng lại năm lần bảy lượt chiếm lấy cơ thể ta, chính là ngươi đã phản bội tỷ tử, thân thể của ngươi đã phản bội tỷ tử rồi, cũng phản bội chính ngươi. Ngươi luôn miệng nói yêu Dạ Lan, nhưng chính mình lại phát tiết trên người ta, ngươi là tên nam nhân khốn khiếp nhất, căn bản ngươi không biết yêu là gì?”.

“Ba”- Một âm thanh thanh thúy vang lên, Lăng Khiếu Dương vung tay, phần nỡ đánh vào mặt Hữu Hi.

Lực đạo ra tay rất mạnh, làm cho Hữu Hi ngã ngồi xuống đất, hoa mắt choáng váng đầu óc, làm nàng một trận phát mộng.

Nam nhân sinh ra đã bạo lực, đánh người giống như động vậy sao? Không, không phải tất cả nam nhân đều thế, Nhất Thần ca sẽ không, ngay cả Hoàng Bắc Thiên cũng không, chỉ có nam nhân trước mắt. Hắn là kẻ thô bạo, ác liệt, khốn khiếp nhất.

Hữu Hi cảm giác mặt mình nóng rực, đau đớn... tức giận nhưng không biết làm thế nào, tay sờ soạn trên mặt đất, mò lấy một hòn đá nhỏ, không chút nghĩ ngợi đập bẻ về phía Lăng Khiếu Dương.

“Đỉnh!! Nàng nện chính xác vào trán Lăng Khiếu Dương, hấn dĩ nhiên không kịp tránh né, là hấn khinh thường không nghĩ Hữu Hi chống trả bằng cách này. Trán Lăng Khiếu Dương một trận đau xót, tay xoa trán, đi hai bước về phía Hữu Hi đang ngã ngồi dưới đất: “Đáng chết”.

Hữu Hi ném xong, mới cảm thấy sợ hãi, hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, mình đã đánh trúng rồi!!.

Lăng Khiếu Dương cau mày, không dám nhìn Hữu Hi, phảng phất như đang nhìn quái vật, cái phụ nữ không biết sống chết này, dám dùng hòn đá đập bẻ đầu hấn. Thật là lá gan rất to, không biết sống chết là gì.

Không thể phủ nhận, Hữu Hi nói, giống như cây kim chạm vào tâm lý của hấn, đúng vậy, hấn tham luyện chiếm lấy cơ thể nàng, thích loại cảm giác tiêu hồn, nhưng không phải là hấn phản bội, không phải!.

Lăng Khiếu Dương phần nộ nắm chặt tay, tới gần Hữu Hi, Hữu Hi vẻ mặt hoảng sợ, nhìn Lăng Khiếu Dương nắm tay, quên cả việc đứng dậy đào tẩu.

Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi sưng đỏ, đáy lòng hiện lên cái gì đó, ngũ quan mang theo một tia cuồng loạn, tức giận nói: “Cút cho ta”.

Hữu Hi chậm rãi đứng dậy, lưng thẳng, ngửa đầu, con người như nước mang theo tia hận nhìn Lăng Khiếu Dương. Cuối cùng xoay người, thẳng lưng rời đi.

Vừa tích tắc xoay người, nước mắt rơi xuống không chút tiếng động, nỗi thống khổ, cùng ủy khuất đều đều giữ lại trong tâm.

Dưới ánh trăng, chân nàng rất đẹp, rất trắng, thon dài và đều đều, không chút che đậy chỉ có chiếc quần đùi, bước đi trong đêm

Cảm ơn, Hoàng Bắc Thiên đã mang giày cho nàng, làm cho nàng không phải đi bộ đau đớn. Đó là việc làm ấm áp nhất đêm nay.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo thân ảnh Hữu Hi, vung ống tay áo xoay người đi về phía Nghĩa Hàn Lâu, không biết vì sao, trong tâm lại xúc động như vậy.

Lăng Khiếu Dương trở về Nghĩa Hàn Lâu, nha hoàn cùng người hầu đã quét dọn sạch sẽ đại sảnh, quần gia đứng chờ, chứng kiến Lăng Khiếu Dương trở về, trên trán có vết thương.

“Vương gia đầu của người... người đâu đi tuyên thái y”.

Lăng Khiếu Dương cau mày, không kiên nhẫn phát tay áo nói: “Không cần”.

“Vâng ạ”- Quần gia cúi đầu, sau đó lui ra

Lăng Khiếu Dương đi đến gần nội tẩm, không tự chủ đi về phía gương đồng, nhìn chính mình qua gương.

Trên trán sưng lên cùng một vết hồng, là do người phụ nữ to gan kia lưu lại.

Nàng dám đánh hấn?

Nhìn trên trán một vết sưng đỏ, Lăng Khiếu Dương nhìn gương đồng tự nhiên mỉm cười. Tầm mắt chuyển đến nhìn ở mỗi một vết sẹo nhọt nhọt, là của Hữu Hi cắn hấn, giống như một dấu ấn, cảm giác thật kỳ quái. Cái phụ nữ chết tiệt, lại để trên người hấn nhiều ấn ký đến vậy.

Quần gia đứng cách đó không xa, nghi hoặc nhìn Lăng Khiếu Dương, vương gia tại sao lại vừa soi gương vừa cười, trên trán sao lại bị thương như vậy.

Hành vi của vương gia rất quái lạ, nhưng cũng không dám đi hỏi, chỉ có thể tò mò mà đoán. Đêm im ắng, tất cả mọi thứ đều lộ ra vẻ kì dị.

...

Hữu Hi trở về, Phúc mama nhìn nàng, chết lặng nhìn đôi chân của nàng, sau đó rời đi. trên bàn thức ăn đã nguội lạnh.

Tối nay nước lạnh băng, Hữu Hi tát nước vào mặt mình.

Nàng ngồi xuống viết tâm sự của mình vào nhật ký, lúc này hình ảnh Hoàng Bắc Thiên lại hiện lên.

Viết xong rồi, Hữu Hi mới đi ngủ, đêm nay nàng ngủ không chút yên giấc.

Chương 20

Ngày thứ hai gương mặt Hữu Hi vẫn còn sưng khá to, đau đớn càng không cần phải nói. Hữu Hi ăn điểm tâm, đi tới trong phủ, tâm tình hồng hét. Nhưng nghĩ tới ngày hôm qua chính mình dùng hòn đá đập bể đầu Lăng Khiếu Dương, trong lòng vừa thoải mái, lại vừa sợ hãi.

Khoảng sân nho nhỏ cực kỳ an tĩnh, chỉ có một cơn gió nhẹ thổi qua, lá cây thổi sần sật. Hữu Hi dừng lại dưới tán cây, tay ngắt lấy một mảnh lá, thổi dài một tiếng, nằm xuống lớp cỏ dưới tán cây, nhìn ánh sáng xuyên thấu qua từng kẽ lá, đem lá cây đặt trong miệng thổi. Một âm thanh dễ nghe truyền đến.

Là Nhất Thần chỉ nàng, nàng thích cùng Nhất Thần dùng lá cây thổi một khúc nhạc gọi là “Hôm nay, ta muốn gả cho người”, nàng nhớ rất rõ lá cây bị nàng thổi đến rách nát như vẫn không phát ra tiếng. Tức giận Nhất Thần tiến lên hung hăng hôn lấy môi nàng, nụ hôn mang theo mùi của lá cây, sau đó vui vẻ trở về chỗ cũ.

Nhớ lại rõ ràng như vậy, cũng không thể cùng Nhất Thần sống vai gối cùng một chỗ, Hữu Hi cô đơn thổi một khúc, trái tim bị cảm giác đau thương bao phủ. Lệ tích lại từng giọt rơi xuống, không có cách nào thổi khúc nhạc quen thuộc như trước đây.

“Rất êm tai, sao lại ngừng?”

Một âm thanh từ tính mà dễ nghe cách Hữu Hi không xa vang lên, nàng vội vàng ngồi dậy, quay đầu nhìn, là Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi một trận bối rối, dùng làn váy che đi thiết liên trên chân nàng, không biết tại sao, nàng không muốn Hoàng Bắc Thiên chứng kiến mình như vậy., sống nghèo túng chật vật, không có tôn nghiêm, chân đeo thiết vòng trang sức.

“Người sao lại tới đây”- Nỗi sợ hãi bị Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy thiết liên trên chân Hữu Hi đã hoàn toàn quên đi, trên mặt toàn nước mắt trong suốt.

Hoàng Bắc Thiên nhìn gương mặt sưng đỏ của Hữu Hi, không hiểu tại sao lại tức giận, nhưng lại thản nhiên nói: “Đi ngang qua”.

Hắn mang theo con người đen có chút phức tạp nhìn thần sắc trên mặt Hữu Hi, khom lưng, không nhìn thân thủ, dùng ngón tay ẩm áp lau đi nước mắt trên mặt Hữu Hi. trông mắt đen thẫm mang theo vẻ lo lắng, nhìn chằm chằm gương mặt sưng đỏ của Hữu Hi: “Mặt của người làm sao vậy?”- Thanh âm lạnh lùng nhưng lộ vẻ quan tâm, rồi lại mang theo tức giận.

Gương mặt Hữu Hi cảm nhận được ngón tay thô ráp của Hoàng Bắc Thiên giúp nàng lau đi lệ, lòng của nàng thoáng giạt mình, lập tức có chút thẹn thùng cúi đầu, tay xoa xoa mặt, thấp giọng nói: “Không có gì”.

Hoàng Bắc Thiên nhìn ra được Hữu Hi đang cố tình tránh né, không hề ép hỏi, đứng thẳng dậy, thân hình cao lớn che phủ toàn bộ Hữu Hi ở bên dưới giống như một bóng ma: “Đây là khúc nhạc gì vậy?”.

“Oh,... là khúc nhạc ở quê ta”- Hữu Hi khua chân ngồi trên cỏ, ngửa gương mặt nhìn Hoàng Bắc Thiên, vươn bàn tay nhỏ bé bên trong có chiếc lá nhỏ về Hoàng Bắc Thiên: “Muốn thử không?”.

Gương mặt đẹp trai của Hoàng Bắc Thiên không chút biến sắc, chỉ vươn tay tháo xuống vài mảnh lá cây.

“Xem ta trước”- Hữu Hi đem lá cây đặt trên môi làm thử, sau đó dừng lại, nhìn Hoàng Bắc Thiên nói: “Thử xem”.

Những ngón tay thon dài của Hoàng Bắc Thiên đem lá cây đặt trên môi, học dáng điệu thổi của Hữu Hi, “phốc” một tiếng, lá cây bị khí tức cường đại của Hoàng Bắc Thiên thổi chặt đứt.

Nhìn bộ dạng của Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi nhớ tới chính mình lúc ban đầu, không nhìn được mỉm cười: “Người dùng sức lớn quá”

Hoàng Bắc Thiên cau mày, đổi một lá cây, tiếp tục thổi, “phốc!”, lá cây bị thổi đứt đoạn.

Hữu Hi bắt đầu cười ra tiếng.

Hoàng Bắc Thiên nhìn nụ cười của Hữu Hi, mặt hắn không chút thay đổi, cố chấp quyết tâm học, mà ánh mắt lại nhìn theo nụ cười của Hữu Hi.

Gương mặt rạng rỡ tươi cười vốn là động lòng người, một loại cảm xúc nồng đậm, hi vọng Hữu Hi vẫn có thể như vậy mà cười vui vẻ.

Hữu Hi có tính nhẫn nại rất cao dạy Hoàng Bắc Thiên, ánh mắt của Hoàng Bắc Thiên rơi vào gương mặt, và trên môi của Hữu Hi.

Nhìn bộ dạng chăm chú chỉ dạy cho người khác của nàng, rồi lại nhớ đến dáng vẻ rơi lệ, trái tim không hiểu sao có chút thương tiếc.

Hữu Hi đã chỉ hết tất cả cho Hoàng Bắc Thiên liền nói: “Tập luyện nhiều là tốt rồi!”.

Bàn tay to của Hoàng Bắc Thiên nắm lấy một vài mảnh lá cây, con người thâm trầm giống như suối chảy, thử một chút lá cây lại đứt, nghiêm mặt nói: “Tamuốn nghe người thổi một khúc”.

Hữu Hi hé miệng cười nói: “Được, cho ta một mảnh lá cây, ta thổi lại cho người nghe một lần!”.

Hoàng Bắc Thiên đưa cho Hữu hi mảnh lá cây, Hữu Hi đặt nó lên môi, mùi lá cây có chút bất đồng, nó mang theo hơi ấm của Hoàng Bắc Thiên cùng mùi hương của hắn, Hữu Hi tiếp tục thổi tấu khúc nhạc ban này.

Gương mặt Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng xa xăm, nghe Hữu Hi thổi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hữu Hi lại chuyển tâm thổi tấu, nghĩ tới Nhất Thần, nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên.

Hai người không hề chú ý tới bên ngoài có một thân ảnh cao lớn xuất hiện.

Thân ảnh thấy được Hữu Hi cười, nụ cười xinh đẹp, động lòng người.

Lăng Khiếu Dương phần nộ nắm chặt tay, đứng ở sau tường, nghĩ tới nụ cười của Hữu Hi, trái tim lại càng tức giận khó chịu.

Nàng trước mặt nam nhân khác lại cười, tức giận.

Chiếc bình sứ nhỏ trong tay một người bị bóp nát, màu trắng của bột phấn vung ra, tuần nhan nhượng đầy vẻ lo lắng.

Xoay người nhanh chóng rời đi, đôi mắt mang theo huyết sắc khôn cùng, những mảnh thủy tinh nhỏ dính vào tay hắn, hắn hung hăng ném nó xuống đất,

Dựa vào cái gì, người có thể trước mặt nàng nhân khác mà cười, trong khi đó Dạ Lan lại vĩnh viễn an nghỉ dưới đất.

Kể cả người cười, ta cũng sẽ hủy diệt nó.

Người không xứng đáng để cười!

Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương mang theo tức giận, không một tiếng động đi đến, rồi không một tiếng động bỏ đi.

Chương 21

Hoàng Bắc Thiên làm khách quý tại vương phủ ở “Di Hiên Lâu”. Hoàng thượng hạ lệnh do Lăng Khiếu Dương chiêu đãi, thuận tiện bàn bạc một số việc trọng yếu.

Hắn cùng Hữu Hi chia tay, về tới Di Hiên Lâu, vết tích trên mặt Hữu Hi khiến hắn đau lòng, cam giác ấy vẫn còn lưu lại.

“Gia, ngài đã trở về”- Thiếp thân hộ vệ Thiệu Cửu chứng kiến Hoàng Bắc Thiên trở về, cúi đầu ân cần thăm hỏi, ôm quyền hành lễ.

Hoàng Bắc Thiên không nói gì, xoay người ngồi trên chiếc ghế khắc hoa, ngón tay xinh đẹp gõ nhẹ cái bàn, tựa hồ đang đợi Thiếu Cửu

“Gia, thuộc hạ đã hỏi thăm”- Thiếu Cửu vẻ mặt thần bí, cười hì hì nói.

Hoàng Bắc Thiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thiếu Cửu một cái, giọng nói trầm thấp, lạnh nhạt vang lên: “Nói”.

“Gia, vị nữ tử đó tên là Dạ Hủy, vốn là thiếp của vương gia, cùng tỷ tỷ là Dạ Lan là người mà vương gia yêu nhất, bởi vậy hai tỷ muội thay nhau hầu hạ vương gia, nhưng vương gia vẫn chung tình với Dạ Lan, Dạ Hủy vì ghen ghét cho nên giết chết chính tỷ tỷ mình, trước khi chết, Dạ Lan mới xin giữ lại mạng Dạ Hủy”.

“Người xác định đó là nàng?”- Gương mặt Hoàng Bắc Thiên trở nên âm trầm.

“Vâng, chính là nàng, là người đã một mình nhảy múa, trong phủ ai cũng biết, thuộc hạ chỉ dùng một ít thủ đoạn, nha hoàn ai cũng đều nói”- Thiếu Cửu nhớ lại bộ dạng thẹn thùng của nha hoàn khi nhìn hắn.

Hoàng Bắc Thiên cũng không hề để tâm vào lời Thiếu Cửu nói, Dạ Hủy? Nàng nói tên mình là Hữu Hi...

Ánh mắt hồn nhiên, nhu nhược mà thiện lương, lại là hung thủ giết chết tỷ tỷ mình sao, hắn không tin.

Phiến lá cây trong tay mình vẫn còn độ ẩm áp, hắn không khỏi đặt lên môi, nhẹ nhàng thổi một chút, phát ra âm thanh.

“Gia... ngài không có việc chứ?”- Thiếu Cửu nhìn hành vi quái dị của Hoàng Bắc Thiên không nhận được hỏi, trước đây chưa từng chủ tử lạnh nhạt của mình đối với một người phụ nữ lại hứng thú như vậy, cũng chưa từng thấy chủ tử đùa giỡn, ở đâu lấy ra một mảnh lá cây.

Mặt Hoàng Bắc Thiên âm trầm, con ngươi lạnh lùng trừng mắt nhìn Thiếu Cửu một cái.

Thiếu Cửu nhìn chủ tử gương mặt trở nên âm trầm, cúi đầu không thèm nhắc lại, trong phòng lại trở nên tĩnh mịch.

....

Nghĩa Hàn Lâu.

Ánh nền sáng rực, Hữu Hi bị hai người nha hoàn cùng Phúc mama đẩy đẩy tới.

Hữu Hi nhìn thấy thân hình cao lớn, tinh tráng của Lăng Khiếu Dương, trên người mặc quần áo đỏ thắm, đang ngồi bên cạnh bàn bát tiên đầy các món ngon, ghế rộng rộng rãi, phía sau hắn là mấy vị thiếp đang dùng ánh mắt thống hận nhìn nàng.

Các nàng đang ghen tức gì sao? Ghen ghét nàng bị ngược đãi, thật không biết mấy người phụ nữ đó nghĩ gì.

Chứng kiến nàng tiến vào, mắt Lăng Khiếu Dương không khỏi có chút mê mị, gương mặt tuấn mỹ không hề biểu hiện gì, chỉ ngoéo một đầu ngón út, trầm giọng nói: “Lại đây”.

Không phải là lệnh, không thể phản kháng, Hữu Hi đứng đó cách không xa, nhưng không dám lại gần. Đêm nàng qua nàng dùng một hòn đá đập vào đầu hắn, chỉ dám giương mắt len lén liếc nhìn, đã thấy trên trán Lăng Khiếu Dương có vết thương khá to.

Hừ, đáng đời, Hữu Hi trong lòng mặc dù sợ hãi, nhưng cũng chửi thầm, vết thương trên mặt nàng vẫn còn sưng, nàng không có ý định gây ỉn thêm một vết thương nữa, Lăng Khiếu Dương gọi nàng lại nhưng Hữu Hi nhìn không được lui về sau.

Phúc mama thấy thể đem nàng tóm tới, khiến cho nàng đứng bên cạnh Lăng Khiếu Dương, chân khẽ rung

Lăng Khiếu Dương giữ lấy cánh Hữu Hi, hung hăng kéo xuống, thân thể Hữu Hi méo mó rồi ngã xuống, ngã vào lòng Lăng Khiếu Dương.

Mấy người thị thiếp bên cạnh, ánh mắt càng phần nộ, đổ hận, phản phát giống như đang phóng đao về phái Hữu Hi để giết chết nàng.

Hữu Hi cau mày, tay để trong ngực Lăng Khiếu Dương, lòng đang sợ hãi, không biết Lăng Khiếu Dương muốn làm cái gì, ánh mắt tràn ngập sắc huyết đang nhìn gương mặt lo lắng của nàng, chỉ ánh mắt thôi cũng đủ làm nàng sợ hãi run rẩy.

Lăng Khiếu Dương gắt gao bóp lấy cánh tay Hữu Hi, nghĩ tới Hữu Hi đối với Hoàng Bắc Thiên thì cười động lòng người, trái tim dâng lên một luồng lạnh lẽo. “Tạo sao ngươi lại dùng gương mặt thống khổ đó, mau cười cho bốn vương xem”.

Cánh tay Hữu Hi bị niết đến đau nhức, không khỏi cau mày, vẻ mặt thống khổ. Âm trầm nhìn Lăng Khiếu Dương, thầm nghĩ, đối diện một kẻ như ác quỷ, ta có thể cười được sao?.

“Vương gia!”- Một đạo âm thanh dễ nghe từ trong sảnh truyền tới.

Lăng Khiếu Dương buông cánh Hữu Hi, nhưng ngược lại ôm lấy nàng vào trong ngực, câu môi cười: “Bắc Vương huynh”.

“Thần thiếp tham kiến Bắc Vương”- Các vị thị thiếp trừ Hữu Hi đều hành lễ.

“Miễn lễ”- Hoàng Bắc Thiên vừa nói, ánh mắt lại lạc trên người Hữu Hi, nhìn nàng thống khổ, không cách thoát, trái tim không hiểu sao cũng đau đớn.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Hoàng Bắc Thiên, không biết nên tránh né thế nào, nội tâm sợ hãi, sợ Hoàng Bắc Thiên chứng kiến nàng như vậy, tâm tình không thể nào nói lên lời.

Lăng Khiếu Dương hô: “Bắc vương huynh mời ngồi”.

“Đa tạ vương gia!”- Hoàng Bắc Thiên nhìn thần sắc thống khổ kèm theo phức tạp của Hữu Hi, trong ông tay áo, bàn tay siết chặt, âm thanh có chút âm tàn. Chân di động, ngồi đối diện Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi tránh không thoát bàn tay cứng như thép, cúi đầu, không dám nhìn Hoàng Bắc Thiên, trái tim giống như bị xé rách cực kì đau đớn, tôn nghiêm đang từng bước bị lột đi giống như mỗi lớp da bị bóc trần, máu sôi sục.

“Bắc vương huynh, bốn vương kính ngời một chén, hi vọng rằng sự sắp xếp và khoản đãi của bốn vương khiến Bắc Vương huynh hài lòng”- Một bên cánh tay Lăng Khiếu Dương gắt gao ôm lấy Hữu Hi, một tay bưng chén rượu, trên mặt mang theo vẻ tự mãn, mỉm cười.

“Vương gia khách khí rồi, xin mời”- Nhãn mắt Hoàng Bắc Thiên híp lại, cố gắng không nhìn tới Hữu Hi, tay bưng chén rượu mà phải dùng sức để tránh run rẩy.

“Xin mời”.

Hai người đều là nam nhân cực kì tuấn mỹ, bất phàm nâng chén đồng ẩm, nhưng đều hoài tâm sự.

Lăng Khiếu Dương tối tăm nghiêm mặt, buông chén rượu, phất tay chỉ vào mấy người thị thiếp: “Nhiều mỹ nhân như vậy, Bắc vương huynh nếu thấy hợp ý ai, bốn vương sẽ đưa nàng đi hầu hạ Bắc vương huynh xem sao?”.

Các thị thiếp đều lúng túng, bất an nhìn Lăng Khiếu Dương. Hữu Hi thì càng khiếp sợ, nàng giờ mới biết nữ nhân ở cổ đại này ngay cả quần áo cũng không bằng. Nhớ ở hiện đại lúc coi các diễn cổ, Tô Đông Pha lấy cố tằng thiếp, nàng vẫn không tin, lúc này mới biết, việc gì cũng có thể xảy ra.

“Đa tạ vương gia có ý tốt, nhưng thần chỉ sợ không dậy nổi”- Hoàng Bắc Thiên thiên uyển chuyển từ chối, nhưng cách nói chuyện lại lộ ra rất sâu sự cự tuyệt.

“A, Bắc vương huynh xem không thấy ai hợp sao?”- Lăng Khiếu Dương đột nhiên cầm lấy tóc Hữu Hi, đem nàng đẩy về trước “Cái này thế nào, chắc sẽ khiến Bắc vương huynh hứng thú.

“Lăng Khiếu Dương, ngươi là tên khốn khiếp”- Hữu Hi cắn môi, phần nộ mà xấu hổ đến quần trí, tay giãy dụa cầm lấy đĩa thức ăn, quay về phía Lăng Khiếu Dương mà hô, Lăng Khiếu Dương nhanh nhẹn tránh ra, toàn bộ thức ăn rơi trên mặt đất, chén đĩa nát bươm.

“Chỉ có điều phụ nữ này không biết nghe lời”- Lăng Khiếu Dương cười âm hiểm, tay giữ lấy sống lưng Hữu Hi, khiến cho nàng ngẩng đầu lên, hân hưng hăng hân vào môi Hữu Hi, vẻ mặt tà mị.

Làm trò này trước mặt các thị thiếp, các nha hoàn, trước mặt Hoàng Bắc Thiên, hấn cứ như vậy cướp đi tôn nghiêm của nàng, Hữu Hi thống khổ không nguôi.

Hấn là cố ý, cố ý để Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy, cố ý làm cho nàng phải như thế mà chịu đựng trước mặt Hoàng Bắc Thiên? Hấn tựa hồ biết cảm giác nàng, nàng sợ hãi nhất chính là bị Hoàng Bắc Thiên chứng kiến nàng như thế này.

8. Chương 22-23-24

Chương 22

Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn gì hôn môi Hữu Hi, không coi ai ra gì lôi kéo quần áo nàng. Hữu Hi thống khổ, bất lực giãy dụa, bật khóc đứng lên.

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi bị khi dễ, cơn tức giận sắp nứt ra mà bùng nổ đến nơi, đứng dậy, nhanh như thiểm điện cướp lấy Hữu Hi từ trong tay Lăng Khiếu Dương, đẩy lùi kéo, khiến cho thân thể Lăng Khiếu Dương lui về sau hai bước mới đứng vững.

Con người đen của Lăng Khiếu Dương tối sầm nhìn Hoàng Bắc Thiên. “Bắc Vương Huynh muốn tạo phản sao?”

Hữu Hi trốn ở phía sau Hoàng Bắc Thiên, hai mắt đầm lệ, đôi môi sưng đỏ, trên mặt toàn là nước mắt, tóc tai bẽ bộn, quần áo xộc xệch.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng dùng cặp mắt tức giận để nhìn Lăng Khiếu Dương, hấn rất muốn Hữu Hi ở bên hấn, như vậy hấn có thể dễ dàng bảo vệ nàng. Nhưng như vậy không chỉ hủy hoại danh tiết của nàng, còn có thể làm cho Lăng Khiếu Dương càng thêm tức giận, sau đó cuộc sống Hữu Hi càng thêm âm u: “Ta chưa từng nghĩ tới, bất quá vương gia không cảm thấy như thế có chút quá đáng sao?”

Lăng Khiếu Dương tức giận nói: “Quá đáng? Bốn vương cùng thiếp của mình thân thiết với nhau có gì là quá đáng, hay là Bắc vương huynh đang ghen?”

Hoàng Bắc Thiên không chút khiếp sợ nói: “Hành vi của vương gia đã vượt qua phạm vi thân thiết, như thế là chạm đến tôn nghiêm của người khác, thần nhìn không thoải mái”.

Gương mặt tuấn mỹ của Lăng Khiếu Dương càng lúc càng lãnh huyết vô tình: “Hừ, người ra tay tập kích bốn vương, còn nói không phải tội phản, dám phạm thượng, đáng bị tội gì”.

Hữu Hi khấn trương cầm lấy ống tay áo Hoàng Bắc Thiên, không biết chính mình có phải đang làm phiền Hoàng Bắc Thiên, có chút lo lắng nhìn Hoàng Bắc Thiên liếc mắt một cái. Nhưng ánh mắt lo lắng ấy lại bị Lăng Khiếu Dương nhìn thấy, hấn cảm thấy rất chướng mắt.

Lăng Khiếu Dương đe dọa, mắt Hoàng Bắc Thiên không hề chớp, lạnh lùng nói: “Gỡ thiết vòng trên chân nàng xuống, ta đáp ứng ba điều kiện của vương gia”.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng khí phách nói, trên mặt bình thản không chút gợn sóng, nhưng con người nhìn Lăng Khiếu Dương tràn đầy bất mãn.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh một tiếng, nhíu mày, cong người trong suốt nhưng tận sâu bên trong đang che dấu cơn tức giận: “Bắc Vương huynh chẳng lẽ đối với người phụ nữ này có chút hứng thú?”

“Xem ra vương gia đối với đề nghị của thần không có hứng thú, vậy thần xin cáo lui”- Hoàng Bắc Thiên chấp tay rời đi, Lăng Khiếu Dương hô lại: “Bắc Vương huynh cần gì vội vã rời đi”.

Hoàng Bắc Thiên ngừng cước bộ, khí phách đứng tại đó, chống đỡ thân thể Hữu Hi, làm cho Hữu hi có cảm giác an toàn và yên tâm.

“Mang chìa khóa đến đây”- Lăng Khiếu Dương câu môi cười mỉa, hô một tiếng.

“Vâng ạ”- Quân gia trả lời một tiếng, liền đi ra ngoài.

Hai người nam nhân lạnh lùng nhìn nhau, nhưng một câu cũng không nói, Hữu Hi lạnh rung đứng ở đó, nhìn Hoàng Bắc Thiên, hẳn đáp ứng ba điều kiện gì? Lăng Khiếu Dương nguyên ý mở thiết vòng trang sức, nghĩa là chân nàng sẽ được tự do không cần phải mang nó nữa

Quân gia rất nhanh đưa Phúc mama tới cầm theo chìa khóa, tắt tả mở thiết vòng trên chân Hữu Hi.

Mấy người thiếp nhìn Lăng Khiếu Dương và Hoàng Bắc Thiên đều là hai nam nhân ưu tú vì Hữu Hi mà tranh đấu gay gắt, có chút ghen tỵ cũng có chút hận thù đối với sự tồn tại của Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương ưu nhã ngồi xuống. “Bắc Vương huynh mời ngồi, bốn vương muốn cùng người uống rượu và đàm đạo.”

Hoàng Bắc Thiên vững chắc ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Đa tạ thịnh tình của vương gia.”

Hai người nam nhân tựa hồ như không có cái gì phát sinh, tiếp tục uống rượu và nói chuyện, chỉ là trong không khí tràn ngập cỗ khí rất lạ bất đồng với khí tức.

Hữu Hi đứng ở đó, nhìn Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương, nàng như thế nào cũng sẽ không biết, Hoàng Bắc Thiên vì lấy lại tôn nghiêm của nàng mà đánh đổi những thứ rất lớn.

Lăng Khiếu Dương tìm mọi biện pháp cướp đoạt tôn nghiêm của nàng, Hoàng Bắc Thiên lại lấy nó về cho nàng.

Hữu Hi từ trong sâu thẳm cảm tạ Hoàng Bắc Thiên.

Đêm buông xuống, bữa tối chấm dứt, Hoàng Bắc Thiên đứng dậy cáo lui, con người đen lo lắng liếc mắt nhìn Hữu Hi.

Hắn có thể làm được, trừ phi... hắn không dám nghĩ tiếp những điều mình muốn, xoay người đi nhanh.

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên rời đi, đột nhiên mất đi cảm giác an toàn, chân không khỏi hướng ra ngoài chạy đi. Nhưng mới vừa đi hai bước, lại bị Lăng Khiếu Dương rất nhanh chặn lại, tay hắn bóp lấy cằm nàng, âm thanh lạnh lùng mà tà mị: “Như thế nào, chưa gì đã vội vã đuổi theo sao?”

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, cố gắng phát ra âm thanh: “Ta chỉ về chỗ ở mà thôi”.

Lăng Khiếu Dương một tay ôm lấy Hữu Hi, khiến cho Hữu Hi thất kinh bối rối không thôi: “Người muốn làm gì”.

Lăng Khiếu Dương vẽ mặt âm tàn, tà mị, âm thanh trầm thấp: “Ta giữ lấy đêm thiếp của ta, dĩ nhiên là muốn người thị tẩm”.

Lăng Khiếu Dương vừa thốt lên xong, các vị thiếp hận nghiêng răng, phần nộ ghen ghét ánh mắt hướng về phía Hữu Hi.

“Không, ta không muốn”- Người khác có lẽ đang đợi Lăng Khiếu Dương ân sủng nhưng nàng không muốn, Hữu Hi đá đánh Lăng Khiếu Dương, nhưng không cách nào ngăn được hắn mang nàng đến phía trong tẩm.

Đột nhiên thân thể Lăng Khiếu Dương đứng lại, quay đầu đi, nhìn những người thiếp không cam lòng, cất cao giọng nói: “Bốn vương cho phép các người lưu lại xem”.

Đây là lệnh!!!!

“Không, người là ác ma...!”- Hữu Hi sợ hãi muốn chết đi, quơ tay đánh vào gương mặt tuần tú của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương “Hí” một hơi, cảm giác một trận đau đớn, chắc là vì Hữu Hi cào vào mặt, hắn tức giận nói: “Móng vuốt sắc bén quá, uh? Bốn vương hôm nay sẽ cho người biết bốn vương lợi hại thế nào”.

“Không, người là tên biến thái, bệnh thần kinh”- Hữu Hi bối rối, liên tục giận mắng. “Thả ta, buông ta, người không được đối xử với ta như vậy”.

Lăng Khiếu Dương không hề để ý đến Hữu Hi tức giận mà mắng cùng cự tuyệt, ôm Hữu Hi tiến vào nội thất, thô lỗ đem Hữu Hi nhét lên giường, Hữu Hi đau xót, cau mày, khóe mắt đảo qua mấy người thị thiếp đang lục tục đi đến.

Chương 23

Trên mặt Lăng Khiếu Dương mang theo vẻ tà mị và lãnh khốc, nhìn Hữu Hi bắt lực gãy dựa, lạnh lùng mỉm cười.

Vén y phục của cả hai lên, thô bạo tiến vào....

Hắn không biết ôn nhu là gì, cũng chẳng biết đau, cũng có thể nói từ ngày Dạ Lan chết đi, cảm giác đó đã biến mất.

Bây giờ hắn lãnh huyết vô tình, vốn là muốn đem Lãnh Dạ Hủy đẩy đến địa ngục vạn kiếp bất phúc mà trở thành ma quỷ.

Gương mặt hắn lưu lại vết cào của Hữu Hi, một chút máu đọng lại khiến hắn càng vài phân yêu mị đến mê người.

Đứng cách đó không xa là mấy vị thiếp, dĩ nhiên cũng chỉ có thể chết lặng bất động nhìn nàng bị chà đạp. Chẳng lẽ chuyện giường chiếu so với hiện đại còn thoải mái hơn, mấy người phụ nữ này có thể ở cùng một gian phòng mà hầu hạ nam nhân. Dù sao, nam nhân cổ đại có rất nhiều thê thiếp, cho nên hắn không ngại ngần sao?

Nhưng Hữu Hi không thể chịu được, nàng vốn là người hiện đại, bị một nam nhân không chút thương yêu làm trò này nhiều lần trước mặt mọi người, là một điều sỉ nhục nàng không cách nào thừa nhận.

Lăng Khiếu Dương tựa hồ lại thích cảm giác này, làm trò này trước nhiều người, không hề cảm thấy thẹn.

Hữu Hi liều mạng gãy dựa, cảm thấy vừa xấu hổ vừa sợ hãi, khóc không được, tay quơ lung tung, túm lấy chiếc màn bên giường, che lấp chính mình, gương mặt thống khổ.

Lòng đang đau đớn, thân thể cũng đau đớn, nhưng không cách nào ngăn cản được Lăng Khiếu Dương trên người nàng tàn phá bừa bãi.

Hắn liên tục dùng sức, mỗi lần vào lại tiến thật sâu, mặc kệ Hữu Hi có tiếp nhận được hay không, rốt cục, Hữu Hi kịch liệt chống lại, không cách nào tiến vào, hắn lại dùng sức, Hữu Hi lâm vào hôn mê... không cần phải chấp nhận hiện thực nhục nhã này, không cần nữa...

Nhìn Hữu Hi ngất đi, Lăng Khiếu Dương cũng bạo phát, cúi đầu thở mạnh, cuối cùng rời khỏi thân nàng.

Thản nhiên nhìn mấy người thiếp, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài”.

“Vâng ạ!”- Mấy người thị thiếp lên tiếng đi ra ngoài, Lăng Khiếu Dương cúi đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Hữu Hi, trái tim trống rỗng.

Tại sao hắn trả thù người phụ nữ ác độc này mà trong lòng không có chút hả hê hay khoái cảm, hắn đứng ra không nên tức giận.

“Vương gia, Lý công công truyền đến, Lan quý phi nương nương thân thể không khỏe, xin mời vương gia vào cung một chuyến”- Ngoài cửa tiếng quần gia vang lên.

“Mẫu phi”- Lăng Khiếu Dương thất kinh đứng lên. Vội vàng mặc quần áo vào, hướng về phía hoàng cung mà chạy.

...

Hữu Hi từ từ tỉnh lại, trong mắt nàng là hình ảnh ánh nến vàng, gương mặt nàng tràn ngập đau đớn.

Bên dưới là chiếc giường lớn của Lăng Khiếu Dương, nhưng hắn không có ở đây, hắn đi nơi nào, nàng không muốn biết, tốt nhất vĩnh viễn không muốn nhìn thấy hắn.

Lệ đã khô, khóc cũng không khóc được, ánh mắt trống rỗng nhìn căn phòng, trái tim chết lặng, ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được.

Nàng mặc nội sam màu trắng, giống như du hồn bước xuống giường, trên mặt không chút huyết sắc.

Hai tròng mắt nhìn đắm đắm vào ánh nến đang nhảy múa ngón tay duỗi ra, lửa đốt trên tay nàng, nàng nhẹ nhàng cau mày, tay cầm lấy ngọn nến đang cháy.

Chậm rãi đi đến khắp nơi trong căn phòng rộng rãi, hỏa quang bùng xuống rơi trên mặt đất, chất liệu tơ tằm bắt lửa liền lan sang các nơi gần đó mà đốt.

Lửa càng lúc càng thịnh, gương mặt Hữu Hi tái nhợt mang theo cảm giác được siêu thoát.

Nàng không phải vì chết đi ở hiện đại mà đến nơi này sao, như vậy nếu nàng chết đi lần nữa thì có thể rời khỏi cái nơi dơ bẩn này.

Hữu Hi mỉm cười, hỏa quang chiếu sáng mặt nàng... “Thieu đi, thieu hết đi, đem theo tất cả những sỉ nhục cùng tội ác này mà thieu hủy đi, kể cả linh hồn ta, cũng đốt cháy đi làm cho nó trở nên sạch sẽ, làm cho ta tái sinh một lần nữa.”

Hỏa quang bao phủ lấy Hữu Hi... lửa thiêu đốt dữ dội...

Trái tim Hoàng Bắc Thiên nhớ đến Hữu Hi, đêm khuya còn chưa ngủ, trong đầu nhớ đến gương mặt thống khổ của Hữu Hi, muốn trợ giúp nàng, muốn giúp nàng thoát ly khỏi cuộc sống nàng, hắn cũng không rõ vì sao lại tưởng nhớ đến một người nữ tử không quen không biết.

Không cách nào ngủ, Hoàng Bắc Thiên rời khỏi giường, đi tới trước cửa sổ, phát hiện lửa khói bốc lên ngùn ngụt tận trời.

Hắn kinh hãi, mất hết suy nghĩ, liền phủ thêm bên ngoài nội sam một bộ áo, không tự chủ chạy vội ra ngoài. Trong lòng có cảm giác bất an, chung quy cảm giác được hắn có sự mạng gì đó.

Nghĩa Hàn Lâu chìm trong biển lửa, mấy nam nhân dùng các loại thùng đem nước tới dập tắt hỏa, đêm khuya đúng lúc mọi người đang ngủ, lúc phát hiện thì lửa đã lan rất to.

“Người nào ở bên trong?”- Hoàng Bắc Thiên vội vàng hỏi

“Hình như chỉ có Lãnh Dạ Hủy ở bên trong”- Một người hầu vội vàng trả lời, buông một tiếng, lại đi mang nước.

Lãnh Dạ Hủy, chẳng phải là Hữu Hi hay sao, nàng ở bên trong, tâm trí Hoàng Bắc Thiên quẩn lên, Hoàng Bắc Thiên phi thân sang hướng đông chạy đến. Nơi này vẫn còn cửa sổ chưa bị lửa thiêu cháy, hắn không hề để ý liền đi vào.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên kinh hoảng gọi tên Hữu Hi, né tránh ngọn lửa không để đốt vào người.

Nhưng hắn gọi mãi vẫn không thấy ai trả lời, lòng nóng như lửa đốt, ánh mắt đảo dác tìm kiếm, hắn nhảy qua một chỗ hỏa quang, thấy Hữu Hi nằm trên mặt đất.

Trái tim như bị bóp chặt, vội vàng chạy lại, một tay ôm lấy Hữu Hi vào ngực.

“Hữu Hi... Hữu Hi...”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi nhắm mắt lòng lo lắng gọi tên nàng. Trái tim bị sợ hãi chiếm cứ, hắn rất sợ, nàng từ từ nhắm mắt lại không hề mở.

Bên ngoài người người vẫn tát nước liên tục, Lăng Khiếu Dương từ trong cung trở về, chứng kiến cảnh tượng thế này.

Trái tim thất kinh, túm lấy áo một người hầu: “Lãnh Dạ Hủy đâu?”.

“Vẫn còn... vẫn còn trong đó”- Một người hầu bị vương gia dọa đến sợ hãi, lắp bắp nói.

“Đáng chết!”- Lăng Khiếu Dương mắng một tiếng, đoạt lấy chậu nước xối lên quần áo, phi thân về phía lửa đang cháy. Mọi người muốn ngăn cản nhưng không kịp, Lăng Khiếu Dương đã nhảy qua biển lửa.

“Vương gia không thể”.

Lăng Khiếu Dương vừa vọt đi, Hoàng Bắc Thiên ôm Hữu Hi từ cửa sổ ở hướng Đông chạy ra, lo lắng chạy tới cửa chính, mất đi dáng vẻ khí phách bình tĩnh ngày thường, kinh hoàng thất vọng kêu lên: “Người đâu, truyền thái y, truyền thái y”.

Hoàng Bắc Thiên hô to, đem Hữu Hi đặt trên mặt đất, đoạt lấy chậu nước tát vào mặt Hữu Hi.

Hai tay nắm chặt bả vai Hữu Hi, lắc mạnh, gào thét: “Hữu Hi, tỉnh lại, tỉnh lại đi”.

Một người thấy Hoàng Bắc Thiên đã cứu Hữu Hi ra, liền hô to: “Vương gia, vương gia, người đã cứu ra rồi, ngài mau ra nhanh lên”.

Chương 24

Hữu Hi bị nước lạnh tát vào, Hoàng Bắc Thiên vừa sợ vừa kích động, la tên nàng, Hữu Hi tỉnh lại.

Thầy được gương mặt bất an của Hoàng Bắc Thiên, tràn ngập nỗi lo lắng, tuần nhan không giống trước đây luôn bình tĩnh.

Hữu Hi cảm thấy không khỏe từ từ nhắm hai mắt lại, trong mắt hừng hực đại hỏa, bên cạnh là các người hầu đang ra sức dập lửa, bên tai bọn họ là tiếng gọi nhau ầm ĩ.

“Vương gia... vương gia, ở bên trong, mọi người mau dập lửa, vương gia ngài mau ra đây”.

Hữu Hi mơ màng nghe tiếng mọi người la, tiếng bước chân vội vã, ồn ào muốn chết. Nhưng nàng không thể quan tâm nhiều như vậy, đầu đau đến muốn ngắt đi, đau quá, chỉ muốn ngủ mà thôi...

Hoàng Bắc Thiên xem Hữu Hi không còn gặp chuyện gì nguy hiểm, ánh mắt mới hòa hoãn xuống, trái tim cũng không thất lại.

Hắn nhớ tới Lăng Khiếu Dương vẫn còn ở bên trong, thân đứng dậy chứng kiến một cây cổ thụ ngã xuống, nổi lên một trận hoa lửa, hắn hô lên: “Cầm chân bông đến đây”.

“Vâng ạ”- Một người hầu hoảng hốt, bối rối trả lời, sau đó đi đến gian phòng phía tây, bằng tốc độ nhanh nhất cầm chân bông đưa cho Hoàng Bắc Thiên.

“Đổ nước”- Hoàng Bắc Thiên phủ chặn lên rồi ra lệnh, những người hầu tranh nước tát lên phía trên chặn bông.

Hắn muốn làm gì, muốn đi cứu người sao, không, không! Ý thức còn lưu lại, làm cho Hữu Hi lo lắng hoảng sợ.

Muốn la lên Hoàng Bắc Thiên, đừng đi, đừng đi, nhưng không cách nào nói chuyện, không cách nào mở mắt ra.

Mọi thứ đều đã an bài xong, Hoàng Bắc Thiên liếc nhìn Hữu Hi đang hôn mê rồi nhảy vào biển lửa.

Trên mặt Hữu Hi toàn là nước, tóc đen dính lại trên mặt, tái nhợt làm người khác đau lòng.

...

Đại hỏa rốt cục cũng bị dập tắt, Nghĩa Hàn Lâu vì đại hỏa mà bị thiêu trụi thành tro, ngay cả các gian phòng bên cạnh cũng liên lụy, thiêu rụi mọi thứ, phủ lệ đường hoàng, nguy nga, hùng vĩ, đồ sộ nay Nghĩa Hàn Lâu đã hóa thành tro bụi.

Lăng Khiếu Dương mạng lớn, may có Hoàng Bắc Thiên liều chết giúp, cứu ra khỏi biển lửa, mới thoát khỏi cái chết.

Hữu Hi lâm vào hôn mê suốt cả đêm rồi mới tỉnh lại, trong đầu vẫn có chút mê man, trên cổ tay bị lửa thiêu làm cho bị thương.

Tỉnh lại Hữu Hi, muốn ngồi xuống, vết thương gây đau đớn, nàng không khỏi cúi đầu nhìn, mới biết chính mình bị thương, nhưng đã được băng bó.

“Tỉnh rồi sao?!”

Cách đó không xa thanh âm của Phúc mama vang lên, Hữu Hi quay đầu nhìn lại, nhìn thấy vẻ mặt Phúc mama nhìn nàng tràn đầy nỗi chán ghét.

Trái tim Hữu Hi đau đớn như bị kim đâm, nàng không chết, nhìn căn phòng nhỏ của mình, đầu óc vẫn còn lưu lại hình ảnh ngọn lửa cháy phừng phực.

Đại hỏa thiêu đốt Nghĩa Hàn Lâu, tưởng rằng có thể thiêu hủy đi tất cả. Nhưng cái gì cũng không thể hủy được, nàng vẫn ở lại nơi này, trong lòng cảm thấy buồn cười, thật sự rất buồn cười, ở hiện đại nàng không muốn chết, muốn cùng Nhất Thần ca ca ở gần nhau, nhưng ông trời lại không cho nàng sống.

Cả ngày dài đằng đẵng cuối cùng cũng tàn, sống không bằng chết, phục độc cũng không thể chết ngay cả hỏa thiêu cũng vẫn sống, muốn chết cũng không xong, ông trời giống như muốn trêu ghẹo nàng.

Nàng nhớ kỹ đêm qua Hoàng Bắc Thiên xuất hiện trước mắt, là hắc cứu nàng ra khỏi biển lửa, mơ hồ nhớ kỹ lại, Hoàng Bắc Thiên muốn đi vào cứu người, cứu người nào đây, trong đầu nhớ lại lúc đó mọi người la lên, Lăng Khiếu Dương ở bên trong.

Hoàng Bắc Thiên vọt đi cứu Lăng Khiếu Dương rồi sao?.

Hữu Hi vừa nghĩ tới, trái tim truyền đến một trận co rút, kinh hô: “Phúc mama, Bắc vương đâu? Hắc ở nơi nào?... Hắc có bị thương gì không?.

Nàng rất lo lắng, rất sợ hãi Hoàng Bắc Thiên xảy ra chuyện gì đó.

Phúc mama tức giận nói: “Chưa từng thấy ai vô lương tâm như ngươi, vương gia vì cứu ngươi, thiếu chút nữa mất mạng, ngươi tỉnh lại không hề thăm hỏi một tiếng, nhưng lại luôn miệng lo lắng cho nam nhân khác, thật không hiểu sao Vương gia lại muốn đi cứu người phụ nữ như ngươi, cho ngươi chết có phải tốt không?”

Hắc vào cứu nàng? Hữu Hi thì thào nói: “Lăng Khiếu Dương không chết”.

“Ngươi nói gì vậy, ngươi mong vương gia chết đi phải không, thấy vương gia còn sống ngươi cá phải rất thất vọng?”- Phúc mama giận dữ giọng nói như xé gió đối với Hữu Hi gào thét.

Thất vọng sao? Có phải nàng ước hắc chết đi, có lẽ là như thế, nàng hận không thể giết hắc, hắc chết đi có phải rất tốt không?.

“Hừ, ngươi đừng vọng tưởng, Vương gia phúc lớn mạng lớn, mới không chết”- Phúc mama tức giận đưa tay ném chén cháo trắng xuống đất. “Ta xem ngươi cũng không cần dùng cơm nữa”- Phúc mama nói xong liền xoay người bỏ đi.

“Phúc mama, Bắc Vương hắc thế nào?”.

Phúc mama nộ khí nói: “Bị thương nhưng không chết được”.

Hữu Hi nghe Phúc mama nói xong mới yên lòng, nhìn hàng cây xanh phía ngoài cửa sổ, trấn tĩnh chính mình.

...

DI Hiên Lâu.

Hữu Hi đi tới trước cửa, Di Hiên Lâu đã mở rộng sẵn, bên trong rất an tĩnh, Hữu Hi gõ cửa.

“Ai vậy!”- Thiếu Cửu nghe tiếng đập cửa cũng đi ra, nhìn thấy Hữu Hi đứng bên ngoài: “Là ngươi... có việc gì sao?”.

Hữu Hi do dự một chút: “Ta đến thăm Hoàng Bắc Thiên, hắc có khỏe không?”.

“Vết thương không nặng, hơn nữa cả đêm không ngủ, nên mới vừa an giấc”- Thiếu Cửu tựa hồ có chút không thích cùng Hữu Hi nói chuyện, trong lời nói có chút không kiên nhẫn, chắc là vì danh tiếng không tốt bên ngoài của Hữu Hi.

“Oh, vậy hôm nào đó ta sẽ trở lại thăm hắc”- Hữu Hi đang định rời đi, lại nghe thanh âm Hoàng Bắc Thiên truyền đến. Lạnh khốc, bá đạo, đơn giản nói: “Vào đi”.

Thiếu Cửu cau mày, tránh đường, tựa như hải tử đang tức giận nói: “Vào đi”.

Hữu Hi gạt đầu mỉm cười, đi vào. Hữu Hi mới đi vào bên trong, muốn xuyên qua bình phong, lại nghe Hoàng Bắc Thiên nói: “Được rồi, cứ đứng ở đó đi”.

“Oh!”- Hữu Hi dừng cước bộ, cùng Hoàng Bắc Thiên cách nhau tám bình phong, nhìn không thấy người của hắn, nhưng lại có thể nghe thấy âm thanh.

“Quần áo chưa chỉnh tề không nên gặp khách”- Từ không giải thích, Hoàng Bắc Thiên lại đứng lên giải thích cho Hữu Hi.

“Ta đến cảm ơn người đã cứu ta”- Mặc dù là nàng muốn chết, nhưng, vì nàng một kẻ không quen không biết lại mạo hiểm cả tính mạng lao vào cứu người, trong lòng không cảm kích cũng khó.

“Là việc nên làm”- Hoàng Bắc Thiên không chút tự hào, lãnh đạm đáp

Hữu Hi chớp chớp mắt: “Thương thế của người còn đau không?”.

“Uh”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng trả lời một chữ, Thiếu Cửu đứng dựa vào khuôn cửa ở nội tửam cau mày nói, chủ tử từ lúc nào lại sợ đau.

Còn đau sao, Hữu Hi cau mày, có điểm lo lắng, nhưng vẫn không thể trực tiếp nhìn thấy vết thương của Hoàng Bắc Thiên. “Người nghỉ ngơi đi, ngủ đi thì sẽ không đau nữa”.

Trước kia mỗi lần kẻ phụ tử thương, nàng ngủ đi, ngủ thiếp đi sẽ không đau đớn nữa.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói: “Rất đau, cho nên không ngủ được”.

Thiếu Cửu không thể tin được chủ tử lại nói như thế, thật sự đau đớn, chủ tử không chịu nổi, lại còn nói đau đến đến không ngủ được, quá khoa trương rồi đấy.

“Thật sự rất đau sao?”- Hữu Hi có chút lo lắng nói, nhưng không cách nào giúp đỡ, liền nghĩ ngợi: “Ở đâu... ta sẽ thổi cho người nghe một khúc nhạc được không?”

Hữu Hi không biết làm cách nào giảm bớt nỗi thống khổ của Hoàng Bắc Thiên, đột nhiên nhớ tới, Hoàng Bắc Thiên thích nghe khúc nhạc lần trước, liền bật thốt nói.

“Được!”- Hoàng Bắc Thiên trả lời ngắn gọn

Hữu Hi gỡ gỡ đầu, đầu óc linh động, bờ môi hồng nhỏ nhắn cong lên, sau đó vô thức thổi lên một khúc nhạc

Nữ hải tử thổi một khúc nhạc bằng miệng (giống huyết sáo a), Thiếu Cửu lần đầu tiên nhìn thấy, Hoàng Bắc Thiên cũng chỉ mới nhìn thấy lần đầu, cảm giác sâu sắc Hữu Hi không giống người thường.

Một khúc nhạc êm tai, hơn nữa rất đặc biệt.

Di Hiền Lâu, tràn ngập giai điệu động lòng người.

...

Nghĩa Hằng Lâu- Vương phủ tạm thời.

Đại phu chăm sóc vết thương trên lưng Lăng Khiếu Dương. Hắn ngồi thẳng trên ghế, trên người quang lỏa, lộ ra cơ thể cường tráng, đại phu dùng được tốt nhất, cùng miếng vải trắng sạch sẽ băng bó lại, quần gia từ bên ngoài đi tới.

“Người đâu!”- Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lãnh khốc hỏi.

“Người... đi ... đi...”.

“Như thế nào, sao lại ngập ngừng, nói nhanh”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn rống giận một tiếng, xem ra thương thế không đáng lo ngại, sức khỏe vẫn mười phần sung mãn.

Quần gia bị hù dọa quỳ gối trên mặt đất, kiên trì đến cùng, run rẩy nói: “Người đi tới Di Hiền Lâu”

“Đáng chết!”- Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, đại chưởng hung hung đập mạnh xuống bàn bát tiên xa hoa. Rầm một tiếng, cái bàn phát ra tiếng rồi vỡ.

“Cho người đi tìm đem đến đây!”

“Vâng ạ”.

9. Chương 25-26-27

Chương 25

Khúc nhạc cũng đã thổi xong, miệng Hữu Hi có chút mỏi, tay vuốt nhẹ gương mặt nhỏ nhắn, nhưng cũng không nghe thấy âm thanh của Hoàng Bắc Thiên, chẳng lẽ đã ngủ thiếp đi? Hữu Hi quay đầu liếc nhìn Thiếu Cửu có ý định rời đi.

“Tại sao lại nói tên giả?”- Hoàng Bắc Thiên đột nhiên nhớ tới liền hỏi, ngăn cản Hữu Hi cước bộ.

“Ừh?”

Hoàng Bắc Thiên khẩu khí lạnh lùng nhưng lại mang theo sự tức giận, việc Hữu Hi nói tên khiến hắn rất bực mình. “Lãnh Dạ Hủy mới là tên của ngươi”.

“Việc này nói ra thì phức tạp, ta quả thật tên là Hữu Hi, chỉ là bọn họ vẫn cho rằng ta là Lãnh Dạ Hủy, giải thích cũng không ai tin”.

“Ngươi nói, ta tin”- Hoàng Bắc Thiên khẩu khí bá đạo, rất hi vọng biết rõ ràng mọi việc, coi như trong đó có hiểu lầm

“Ngươi thật sự tin sao?”- Tất cả mọi người đều không tin nàng không phải Lãnh Dạ Hủy, hắn sẽ tin sao?.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói: “Nếu ta không hỏi ngươi có nói không?”.

“Oh, kỳ thật ta...”.

“Hủy phu nhân!”.

Ngay lúc Hữu Hi tính nói chuyện, ngoài cửa truyền đến âm thanh của quản gia cắt đứt lời nàng, trái tim Hữu Hi bắt đầu nhảy loạn, lòng bàn tay liên tục xuất mồ hôi, quản gia vốn là người thân cận bên cạnh Lăng Khiếu Dương, hắn tới nơi này, không biết muốn nhấn nhủ chỉ ý gì của Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên cách Hữu Hi một cái bình phong nhưng cũng có thể cảm giác được Hữu Hi đang rất sợ hãi, hôm nay hắn có thể bảo vệ nàng khỏi sợ hãi, nhưng là ngày mai, ngày một thì sao?.

Bảo vệ được nhất thời, bảo vệ không được một đời, hắn nên làm thế nào chi thỏa đáng, không thể vì sự bông bột nhất thời, mà làm cho trò chơi này càng lúc càng thú vị, Hữu Hi sẽ bị thương tổn nghiêm trọng hơn.

Sau đại hỏa, hắn cũng cho Thiếu Cửu đi dò xét, ngày hôm qua hắn che chở cho Hữu Hi, dẫn tới bực mình, cho nên trò chơi vũ nhục, làm trò trước mặt thị thiếp sẽ tiếp tục.

Hữu Hi rất có thể đã xuất hiện ý niệm trong đầu, không muốn tiếp tục chịu đựng sự thống khổ này, nên mới có trận đại hỏa này.

Sau khi đã biết rõ mọi thứ, Hoàng Bắc Thiên nói không nên lời, vừa phẫn nộ vừa đau lòng, hận không thể giết chết Lăng Khiếu Dương, mang Hữu Hi đi, nhưng hắn không thể, như vậy Hữu Hi sẽ không bao giờ có thể ngẩng cao đầu làm người, chỉ có thể nhận lời thóa mạ của thế gian.

Giờ phút này, Hoàng Bắc Thiên cố giữ bản thân tỉnh táo, tỉnh táo để suy nghĩ làm cách nào để Hữu Hi thoát khỏi thống khổ.

Thấy Hữu Hi không lên tiếng, quản gia đành phải đi đến, trước Hoàng Bắc Thiên mà hành lễ: “Nô tài thỉnh an Bắc Vương”.

Hoàng Bắc Thiên âm thanh lạnh lùng nói: “Miễn lễ”.

Hữu Hi đứng đó, đôi tay nhỏ bé gắt gao đan vào nhau, trong mắt tràn ngập sự bất an. “Vương gia tìm ta có việc sao”.

Quản gia hàm hồ nói: “Vương gia chỉ nói qua thăm ngài một chuyến.”

“Vương gia thân thể không có gì đáng ngại chứ!”- Hoàng Bắc Thiên một thân áo màu bạc cao ngất, tuần mỹ, khí phách lạnh lùng, từ sau bình phong đi tới.

Hữu Hi nhìn từ trên xuống dưới Hoàng Bắc Thiên. Chỉ thấy hấn cước bộ vững chắc, sắc mặt khỏe mạnh, không có lấy tia đau đớn, người bị thương mà tinh thần sảng khoái vậy sao?

“Cái kia... Hoàng Bắc Thiên, người không phải bị thương sao?”- Xem bộ dạng rất tốt, nàng tưởng rằng bị thương rất nặng, lo lắng muốn chết, bây giờ trái tim mới được thả lỏng.

“Uh, vốn là bị thương!”- Hoàng Bắc Thiên quơ quơ cổ tay, bao trên đó là miếng băng màu trắng, đập vào mắt.

Cổ tay bị thương, cổ tay nàng cũng bị thương, cũng không đau đớn đến mức không cách nào ngủ được.

Quản gia cung kính nói: “Vương gia hết thấy đều khỏe, đa tạ Bắc Vương quan tâm”.

“Vừa đúng lúc, ta có việc tìm vương gia thương lượng, dẫn đường!”- con người Hoàng Bắc Thiên tối sẫm, hướng về phía cánh cửa.

Quản gia thoáng nhìn Hữu Hi, rồi lại nhìn thoáng qua gương mặt lạnh phắt của Hoàng Bắc Thiên, có chút làm khó: “Nhưng...”- Người vương gia muốn tuyên thì không đến, đổi lại là người vương gia không muốn thấy

“Hừ? vì sao còn đứng đó?”- Hoàng Bắc Thiên thịnh nộ quát một tiếng.

Quản gia ngẩng ra, không dám phản bác, đành phải nói: “Vâng ạ!! Bắc vương xin mời.”

Hoàng Bắc Thiên cùng quản gia hướng ra ngoài, Hữu Hi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm kích Hoàng Bắc Thiên vì mình giải vây.

“Ta đi trước, hẹn gặp lại!”- Hữu Hi mỉm cười nhìn Thiếu Cửu, khoát tay áo rời đi.

Thiếu Cửu cau mày, cảm thấy Hữu Hi rất kỳ quái, không có chút nhút nhát rụt rè của phụ nữ.

...

Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn ngồi yên một chỗ, cái bàn bị bổ nát vụn đã được nha hoàn sớm dọn sạch sẽ, một lần nữa đem cái bàn mới vào.

Lăng Khiếu Dương trong lòng tức giận mắng quản gia chân tay lè mề, tìm người sao lại chậm như thế, chưa kịp hiểu rõ tình thế, bên tai nghe được tiếng bước chân.

Tốt lắm, rốt cục đã tới. Thân ảnh tức giận đang muốn đứng lên, đã thấy theo sau quản gia là Hoàng Bắc Thiên.

Mặt càng lại trầm xuống, tức giận mắng quản gia: “Người già rồi bị hoa mắt sao, ta cho người tìm là ai, người đi tìm khắp nơi vẫn tìm không đúng?”

“Nô tài, đáng chết!”- Quản gia bị chủ tử mắng, trong lòng một trận sợ hãi, quỳ xuống.

Hoàng Bắc Thiên bình thản nói: “Vương gia không cần tức giận, vốn là ta có việc cần bàn bạc với vương gia, cần gì phải trút giận lên nô tài”.

“Lui xuống đi!”- Lăng Khiếu Dương phẫn nộ quát một tiếng, phất tay áo ngồi trên ghế, quản gia té ngã ra sau.

Lăng Khiếu Dương khẩu khí bức mình nói: “Không biết Bắc vương huynh có chuyện gì cùng bốn vương thương lượng?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn chằm chằm Lăng Khiếu Dương lên tiếng hỏi: “Đêm qua, Hủy phu nhân bị nhốt trong hỏa, vương gia vì sao lại nhảy vào cứu người?”

“Chuyện này có quan hệ gì với ngươi, Bắc Vương huynh đi quá xa rồi?”- Lăng Khiếu Dương cau mày nói, nội tâm thể hiện ra ngoài bức mình, nhưng tựa hồ bị Hoàng Bắc Thiên đâm trúng tim đen.

“Vương gia nếu quan tâm, vì sao lại không đối xử tốt với nàng”.

“Làm càn, đó là chuyện bốn vương, chưa đến lượt ngươi xen vào”- Lăng Khiếu Dương đứng lên, tay đập trên bàn, thiếu chút nữa là chiếc bàn mới vỡ tan.

“Nếu vương gia không cần, vậy hãy đem nàng ấy cho ta”- Kỳ thật đêm hôm trước vương gia có ý tuyển thiếp cho hắn, nếu như có thể hắn sớm đã chọn Hữu Hi. Chỉ là, Hữu Hi không phải hàng hóa, nàng vốn là một con người, không phải ngựa hay lừa, tùy ý đưa tới đưa lui, như vậy sẽ lấy đi tôn nghiêm của nàng, với lại Lăng Khiếu Dương chỉ là thử dò xét hắn, làm sao có thể thật sự buông tay.

“Mơ tưởng, ngươi muốn chọc giận bốn vương sao?”- Lăng Khiếu Dương quyết đoán từ chối, càng nói càng lộ rõ.

Hoàng Bắc Thiên trầm giọng nói: “Vương gia muốn bức tử nàng sao, nhìn ra được nàng không sợ chết, bây giờ có thể sống, nhưng tiếp theo sẽ thế nào?”.

“Ngươi...”- Lăng Khiếu Dương trái tim ngắc ra nói trong nên lời, hắn cũng không rõ chính mình vì sao lại nhảy vào biển lửa cứu nàng, đi cứu người phụ nữ độc ác kia, cũng không rõ, vì sao Hoàng Bắc Thiên nói thế lại làm hắn tức giận.

“Lời đã tận, cáo từ”- Hoàng Bắc Thiên xoay người rời đi, để lại Lăng Khiếu Dương đang tức giận, thân thể từ từ ngồi xuống.

Nàng chết? Không, hắn không để nàng chết, tuyệt đối, nhưng Hoàng Bắc Thiên nói như vậy, Lãnh Dạ Hủy không sợ chết.

Đầu tiên là phục độc tự sát còn sống, trận hỏa hoạn lúc này, mặc dù không đi tra xét, có thể nhìn ra vẫn có người phóng hỏa, mà trừ Lãnh Dạ Hủy thì còn ai đâu. Bởi vì hắn sợ nàng, cho nên nàng nghĩ muốn chấm dứt tất cả.

Lăng Khiếu Dương sắc mặt âm trầm, bên môi vung ra một nụ cười lãnh khốc, tốt lắm, bốn vương đã nghĩ ra một cách khiến cho người không muốn chết, cam tâm tình nguyện lưu lại chịu phạt, ném hết thống khổ, vì Dạ Lan chết đi mà phải chịu đựng thống khổ.

Chương 26

Hoàng Bắc Thiên đã hóa giải nguy cơ ngày hôm qua, Hữu Hi ghi tất cả vào nhật ký, mỗi lần viết đến Hoàng Bắc Thiên, ba chữ Hoàng Bắc Thiên làm cho Hữu Hi si ngốc đến ngẩn người.

Đi tới cổ đại này mới được mất ngày, Hữu Hi ở trong vương phủ, nàng không dụng tâm nói chuyện với ai cả, cũng không có thân hay bằng bằng hữu, cảm giác thế giới cổ đại này quá nhàm chán và tĩnh mịch, duy nhất một mình Hoàng Bắc Thiên đối xử tốt với nàng.

Sáng sớm Hữu Hi viết xong nhật ký, đóng nó lại, rồi đi đến Di Hiên Lâu. Tới trước cửa, Hữu Hi gõ nhẹ.

“Lại là ngươi”- Thiếu Cửu từ bên trong đi tới, mở cửa thì nhìn thấy Hữu Hi, thanh âm có chút bức mình.

“Hoàng Bắc Thiên có đây không?”- Hữu Hi thăm dò.

“Này, tên của chủ tử nhà ta có thể thuận miệng cho người kêu vậy sao?”- Ngày hôm qua đã không so đo làm gì, hôm nay không có chủ tử hắn tiện thể phát uy.

“Không gọi tên thì gọi gì bây giờ?”- Hữu Hi cau mày vẻ mặt nghi vấn.

Thiếu Cửu tức giận nói: “Đương nhiên là Bắc vương rồi”.

Hữu Hi đối với Thiếu Cửu có chút lơ đãng, mỉm cười nói: “Được, như vậy phiền người nói cho ta biết Bắc vương có ở nhà hay không”.

Thiếu Cửu chính là không thích nụ cười của Hữu Hi, nó sẽ làm người ta lạc mất tâm trí, rõ ràng là một phụ nữ nhưng lại có một bộ mặt thanh thuần động lòng người, Thiếu Cửu xúc động, quát: “Chính mình tự vào hoa viên mà tìm”-. Nói xong bịch một tiếng đóng cửa lại.

“Hoa viên”- Hữu Hi lẩm nhẩm một chút, liền hướng ra phía ngoài mà đi đến, hoa viên, xem ra nàng phải tốn chút thời gian đi tìm rồi.

...

Nghĩa Hằng Lôu.

Ngồi trên ghế là một vị phu nhân chừng năm mươi tuổi, một thân hoa phục, vóc dáng đoan trang.

Lăng Khiếu Dương thì ngồi một bên, vẻ mặt nhu hòa, đứng bên cạnh là một cô gái dịu dàng, sóng mắt thỉnh thoảng vẫy lấy Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nhìn vị phu nhân nói: “Mẫu phi thân thể phải an khang, nghỉ ngơi thật tốt, hài nhi ở đây mới cảm thấy yên tâm mà sống khỏe mạnh”.

Vị phu nhân này là Lan quý phi- mẫu thân của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương ra lệnh không ọi người nói chuyện vương phủ bị cháy, hy vọng bà có thể an tâm tịnh dưỡng, nhưng không biết kẻ đáng chết, lẩm miệng nào nói ra, kinh nhiều mẫu thân.

“Khiếu Dương, con có bị thương không? Ta nghe nói vương phủ bị thiêu, có thể nào không lo lắng”- Lan quý phi ân cần nhìn Lăng Khiếu Dương, tròn mắt liếc nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Cho nương nhìn người một chút”.

Lan quý phi là một vị từ mẫu, lo lắng cho chính con mình, mặc dù con mình đã hơn hai mươi tuổi, nhưng vẫn quan tâm.

Lăng Khiếu Dương thân hình cao lớn đứng bên giường, đi thông thả qua lại vài bước, mỉm cười. “Mẫu phi xem ta có giống người bị thương không?”

Lan quý phi thấy Lăng Khiếu Dương khỏe mạnh, mới an tâm gật đầu: “Người không có việc gì là tốt rồi, phủ cháy thì có thể trùng tu. Hoàng thượng đã hạ lệnh, cho người được quyền tùy ý xây dựng phủ.”

“Làm ầu phi cực khổ rồi, thân thể người có tốt lên không?”- Lăng Khiếu Dương lo lắng hỏi.

“Không có việc gì nữa rồi đến cả thái y cũng phải kinh ngạc”- Lan quý phi khoát tay, không để ý lắm. “Nương vừa mới đến, hoàng thượng đã đặc biệt chuẩn tấu cho ta ở đây vài ngày, như vậy nương có thể làm bạn với người trong mấy ngày này”.

“Thật tốt quá”- Lăng Khiếu Dương nghe được Lan quý phi ở trong phủ liền vui vẻ nói. “Trong thời gian mẫu phi ở đây, nhi thân sẽ tiếp đãi người giống như trong cung, lấy tấn hiệu đạo.”

Lan quý phi nhìn Lăng Khiếu Dương, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, mặc dù nam tử tính tình thông minh, cỏi mở, nhưng lại cực kì hiếu đạo, cả đời chỉ cần như vậy là hạnh phúc.

Lan quý phi vui mừng gật đầu, nhưng lại nhớ tới cái gì đó, cau mày hỏi: “Trong phủ đang yên lành, sao tự nhiên lại bị lửa thiêu cháy?”

Lăng Khiếu Dương tựa hồ không nghĩ tới mẫu thân nhắc tới việc này, nên chỉ nói: “Mẫu phi nghỉ ngơi nhiều, đem thân thể an dưỡng cho tốt, việc này giao cho con là được rồi”.

“Được, vậy ta không hỏi nữa”- Lan quý phi mỉm cười, lại nói: “Ta nghỉ ngơi một chút, Lăng Khiếu Dương cùng Vân San đi chung quanh một tí, ở đây có nô tài hầu hạ là tốt rồi”.

“Được, mẫu phi nghỉ ngơi, chốc lát lên dùng cơm trưa”.

“Uh, đi đi”- Lan quý phi nằm xuống, nhắm mắt lại.

Lăng Khiếu Dương nhìn mấy người cung nữ nói: ‘Cẩn thận hầu hạ’.

“Vâng ạ”- Cung nữ cung kính trả lời, đối với vị vương gia lạnh lùng này, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Lăng Khiếu Dương cùng Vân San đi ra ngoài Lan Quý phi rất nhanh chìm vào giấc ngủ, quả thật thân thể có chút yếu đi.

..

Lăng Khiếu Dương cùng Vân San rời khỏi Nghĩa Hằng Lâu, sua khi đi rất xa, mới hô lớn: “Người đâu”.

“Vương gia có gì sai bảo”- Quân gia ở phái sau chờ đợi Lăng Khiếu Dương phân phó.

“Dẫn Vân San đi chung quanh một chút, bổn vương có chuyện quan trọng muốn làm”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng phân phó, trước mặt người bên ngoài, Lăng Khiếu Dương là con người hoàn toàn khác.

Lăng Khiếu Dương nói xong mặt không chút thay đổi, hướng về phía phủ mà đi, Vân San quỳnh lên kéo ống tay áo: “Khiếu Dương ca...”.

Lăng Khiếu Dương quay đầu lại nhìn biểu muội xinh đẹp, phóng ra một loại âm thanh trầm thấp. “Làm sao vậy”.

Vân San mỉm cười, đáy mắt có chút thất vọng, ôn nhu nói: “Nếu Khiếu Dương ca không rảnh, Vân San cũng không muốn đi, ta trở về chăm sóc di nương”.

Ý tứ mẫu phi rất rõ ràng, muốn cho hắn cùng Vân San ở chung, Lăng Khiếu Dương không muốn làm mẫu thân không vui, mi mắt nhú lại, rốt cục xoay người: “Quên đi, tạm thời khác chuyện kia sang một bên, ta cùng người đi xem hoa viên một lát.”

Nỗi thất vọng đáy mắt Vân San giảm xuống một chút, bàn tay nhỏ buông lỏng tay áo Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương không nói nữa, dẫn đường đi về hoa viên, Vân San gắt gao đi theo sau.

Nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt ngọt ngào mỉm cười

...

Hoa viên vương phủ.

Thân hình cao lớn đẹp trai của Hoàng Bắc Thiên đứng dưới một thân cây, thân cây này giống như cây ở trong tiểu viện của Hữu Hi. Trong tay hắn cầm một mảnh lá cây, nhìn chăm chú, nhớ lại, bên môi lộ ra nụ cười.

Nhớ tới Hữu Hi lúc thổi khúc nhạc, chăm chú chỉ cho hắn, gương mặt sưng đỏ nghiêm mặt, nhưng lại đối với hắn miễn cưỡng mỉm cười.

Hoàng Bắc Thiên đem lá cây đặt lên môi, nhẹ nhàng thổi khúc nhạc, bên tai hắn vang lên khúc nhạc du dương từ môi phát ra.

Kỳ thật hắn chỉ cần một lần là nhớ giai điệu khúc nhạc, chỉ cần một lần là học được.

Hắn chỉ muốn ở cùng nàng lâu hơn mà thôi, nhịn không được mà tự cười chính bản thân mình, khi không lại có suy nghĩ như vậy.

Hữu Hi rốt cục cũng tìm được hoa viên, bên tai nghe được một khúc nhạc quen thuộc, là khúc nàng chỉ Hoàng Bắc Thiên.

Thanh âm từ xa truyền đến Hữu Hi, xa xa chứng kiến, đứng dưới thân cây là một nam nhân đẹp trai, tóc đen như mực, phong thần tuấn lãng, là một nam nhân cực kỳ khí phách.

Khúc nhạc đột nhiên dừng lại, Hoàng Bắc Thiên xoay người lại, tầm mắt hướng về phía nàng. Hữu Hi vì đi quá nhiều nên có chút mệt, mặt ửng hồng, chứng kiến Hoàng Bắc Thiên nhìn nàng, cảm giác mặt mình nóng lên, nhưng lộ ra vẻ mỉm cười, đi về trước.

“Rốt cục cũng tìm được người”- Xem bộ dạng dường như đi không ít.

“Chẳng lẽ... ngươi ở trong vương phủ mà lạc đường?”- Hoàng Bắc Thiên nhìn đầu đầy mồ hôi, sắc mặt ửng hồng của Hữu Hi hỏi, vẻ mặt kinh ngạc, không nhận được nhớ tới Hữu Hi cũng từng lạc đường.

“Oh... ta chưa già mà đã bị lạc đường”- Mặt Hữu Hi càng đỏ hơn.

Hoàng Bắc Thiên không dám tin, lắc đầu, nhưng là muốn cười, nhìn trán Hữu Hi toàn mồ hôi hột đang chảy xuống, hẳn nhận không được nâng tay, dùng ống tay áo lau trán ướt đầm mồ hôi cho nàng.

Hoàng Bắc Thiên ôn nhu cử động, mới làm cho Hữu Hi ý thức được mình đầy mồ hôi, vội vàng nâng tay chính mình lau đi mồ hôi. “Cám ơn”- Trái tim Hữu Hi nhảy loạn.

“Di, Khiếu Dương ca, bọn họ vốn là...”.

Một đạo âm thanh mềm mại ôn nhu cách Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên không xa vang lên, dẫn tới Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi quay đầu nhìn lại. Thấy gương mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương, con người mang đầy sắc huyết, cả người rùng rục lửa giận. Đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hữu Hi, phảng phất muốn dùng ánh mắt kéo nát Hữu Hi ra khỏi Hoàng Bắc Thiên

Chương 27

Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên quay đầu lại trong tích tắc, Vân San mới nhìn ra, nam tử cùng đứng một chỗ với tiểu thiếp Lãnh Dạ Hủy của Lăng Khiếu Dương. Bên cạnh là nam nhân cực kì khí phách, gần đây được hoàng thượng hạ lệnh mời đến vương phủ chính là Bắc Vương.

Chỉ là trong hoa viên này, cô nam quả nữ cùng ở một chỗ, thật không ổn lắm, Vân San tránh không được có ác cảm với Dạ Hủy, một người phụ nữ lòng dạ độc ác, lạnh lẽo.

“Các người làm gì vậy!”- Lăng Khiếu Dương trợn mắt nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi rống lên một tiếng, nghĩ tới hành động của Hoàng Bắc Thiên với Hữu Hi, trái tim hắn như bị lửa thiêu.

Hoàng Bắc Thiên hí mắt, không chút hoảng hốt bán loạn, lạnh lùng nói: “Chỉ là ngẫu nhiên, vương gia không nên suy nghĩ nhiều”.

“Hừ, ta suy nghĩ nhiều, ta bị mù sao?”- Lăng Khiếu Dương khó giữ bình tĩnh mà tức giận, vẻ mặt xanh mét. “Hoàng Bắc Thiên, ngươi đem bốn vương đặt ở đâu, trong mắt ngươi còn coi ta là vương gia sao, ngươi mặc dù là Bắc vương, nhưng cũng chỉ là do tiên hoàng ân huệ, hôm nay trong mắt ngươi không coi ai ra gì, dám coi rẻ hoàng quyền sao?..”

Tuấn nhan của Hoàng Bắc Thiên không có nửa điểm bối rối, thản nhiên nói: “Thần không dám coi rẻ hoàng quyền, trong lòng vẫn mang nặng ân nghĩa. Vương gia muốn gia tăng tội làm cho thần khiếp sợ chăng”.

Hữu Hi cau mày, nhìn vẻ mặt tức giận của Lăng Khiếu Dương, nàng có cảm giác giống như mình là thê tử bị bắt được, hơn nữa cái gì coi rẻ hoàng quyền, trong tivi nói tội danh này là chém đầu, tâm lý quýnh lên, Hữu Hi vội vàng giải thích. “Vương gia, ta...”

“Câm mồm!”- Hữu Hi vừa muốn nói cái gì đó, Lăng Khiếu Dương thịnh nộ quát một tiếng, nổi giận không thôi, sau khi rống lên kêu Hữu Hi im miệng, con người đầy sắc huyết mới nhìn lại Hoàng Bắc Thiên, lạnh lùng nói: “Hoàng Bắc Thiên, bốn vương có chuyện cùng ngươi thương lượng, vào thư phòng!”.

“Vương gia, xin mời!”- Con người đen của Lăng Khiếu Dương trừng mắt liếc nhìn Hữu Hi một cái, trao cho nàng cái nhìn cảnh cáo, xoay người rời đi, Hoàng Bắc Thiên thì trao cho Hữu Hi ánh mắt an ủi, rồi tùy ý rời đi.

Hữu Hi lo lắng không nguôi, nghĩ muốn đuổi kịp, nhưng Vân San giữ nàng lại. “Ngươi đừng đi, đi theo chỉ làm vương gia tức giận”.

“Nhưng... vương gia có trị tội Bắc Vương không? Có phải rất nghiêm trọng?”- Hữu Hi lo lắng nhìn theo thân ảnh hai nam nhân rời đi.

“Ngươi lại còn ngây thơ”- Vân San không biết là đang nói thật hay đang chế giễu. “Nhìn không ra ngươi lại biết quan tâm người khác..”

Tầm mắt Hữu Hi lúc này rơi trên người Vân San. “Ngươi là ai?”

Vân San cau mày, nghi hoặc nhìn Hữu Hi. “A? Như thế nào người lại không nhận ra ta?”

“Oh...”- Chắc là người quen của Lãnh Dạ Hủy, nhưng bản thân nàng không phải Lãnh Dạ Hủy. “Oh... trước đó ta bị bệnh quá nặng, quên hết mọi việc, cho nên... không còn nhớ rõ nữa”.

“Sao? Người quên hết tất cả sao?”- Vân San hoài nghi đánh giá Hữu Hi, mặt nghiêm lại hỏi: “Như vậy người cũng quên chính mình giết chết tỷ tỷ sao? Nói cho ta biết, lúc đó tâm tình người thế nào, như thế nào lại có thể hạ độc thủ với tỷ tỷ mình”

Hữu Hi nhú mày nhìn Vân San, tức giận nói: “Sao? Ta giết chết tỷ tỷ mình, các người có tận mắt thấy không?”

Vân San vẻ mặt căm ghét đánh giá Hữu Hi: “Là tỷ tỷ người khi chết chính mình nói, chẳng lẽ lại là giả”.

“Cái gì?”- Trái tim Hữu Hi âm trầm xuống, trên gương mặt nhỏ nhắn không cam lòng bị người ta chỉ trích, lấy hết dũng khí, cây ngay không sợ chết đứng phản bác nói: “Tỷ tỷ ta chính miệng nói? Ở đâu... người nghe được nó ở đâu? Người chính tai mình nghe được sao”.

“Ta... ta nghe người khác nói”- Vân San cứng miệng.

“Nghe người khác nói chính là không có chứng kiến, nghe người khác nói, rất ít khi là thực, xin lỗi, ta có việc, đi trước!”- Hữu Hi không đợi Vân San nói gì, xoay người rời đi, nàng không muốn mọi người dùng ánh mắt phán xét để nhìn nàng, xem nàng như kẻ sát nhân, nàng không tin, thân là muội muội sao lại giết tỷ tỷ mình, tuyệt đối không tin...

Vân San thua trắng trước Hữu Hi, nhất thời không nói được gì, thảng đến khi Hữu Hi biến mất trước mắt, mới nghẹn nói ra một câu: “Người... người đúng là vô lễ mà”

Hữu Hi mặc kệ nàng ta, trực tiếp rời đi. Trong lòng lo lắng, không biết Lăng Khiếu Dương có việc gì mà nói chuyện với Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi lặng lẽ đứng trên con đường nhỏ cách không xa chỗ Hoàng Bắc Thiên, đến khi nhìn thấy thân ảnh đẹp trai của Hoàng Bắc Thiên đi về, lúc này mới an tâm đi xuống, trở về chỗ ở của mình.

Đêm lặng lẽ hạ xuống, Hữu Hi dùng qua bữa tối, viết nhật ký, lúc này mới cởi áo nằm xuống. Hôm nay đi nhiều như vậy thật là mệt.

Nằm trên giường, trong đầu lại nhớ đến Nhất Thần, nhưng mới kinh hãi phát hiện, hình ảnh của Nhất Thần đang ngày càng phai mờ.

Không!

Hữu Hi trong lòng vừa khổ sở vừa sợ hãi, mãnh liệt ngồi dậy, sợ hãi lo đến toàn thân, nàng rất sợ, sợ sẽ không nhớ ra được Nhất Thần.

Hữu Hi cố gắng nghĩ tới, khắc sâu dáng vẻ của Nhất Thần, trong đầu tự nhẩm, không được quên không được quên.

Đang nghĩ tới thì hình ảnh Hoàng Bắc Thiên lại nhảy ra, gương mặt lạnh băng, ảm áp... Tại sao đầu nàng lại nhớ đến, Hữu Hi khổ não ôm lấy đầu mình, không chút nhẹ nhàng xoa lấy nó, càng xoa càng rối.

A... trời ơi, tại sao lại như vậy, Hữu Hi hoảng hốt bối rối nhảy xuống, tay chân luống cuống muốn tìm vật gì, nàng muốn đem về mặt ôn nhu của Nhất Thần về ra, cầm giấy và bút trên tay, nhưng chính lúc này, cửa lại bị ai đó đá văng, làm nàng giật mình.

Hữu Hi hơi hoảng một chút, ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy Lăng Khiếu Dương đi đến, cao lớn vĩ ngạn, trên gương mặt tuấn mỹ lộ vẻ âm trầm, phía sau là quần gia đóng cửa lại.

Lăng Khiếu Dương bước tới gần, Hữu Hi từng bước lui về sau, phảng phất như nhìn thấy quỷ hút máu: “Này, người đừng tới đây, đừng tới đây”.

Lăng Khiếu Dương khề hừ một tiếng, chế giễu nói: “Thế nào, có nam nhân khác thì không cần ta nữa rồi chẳng?”

“Người nói bậy bạ gì đó, ta cùng Hoàng Bắc Thiên không có gì cả, không phải như người nghĩ”- Hơn nữa nàng bây giờ không muốn gần gũi hắn, mỗi lần hắn đều dùng sức mạnh cực kỳ bá đạo.

“Lại đây, bốn vương không có thời gian cùng người chơi trò trốn tìm”- Lăng Khiếu Dương ngoắc ngón tay, không kiên nhẫn nói. Hữu Hi trốn sau bàn, lắc đầu: “Không, người đừng mơ tưởng”.

Lăng Khiếu Dương tiến lên bắt Hữu Hi, nhưng nàng vội vàng đi chuyển qua đầu bên kia, tránh được ma trảo của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn cùng nàng di chuyển bên bàn, thân thủ thô lỗ, cầm lấy bàn ném qua một bên, phát ra một tiếng thật lớn.

“Ah!” Hữu Hi sợ đến mức chỉ dám hô nhỏ, đúng là nam nhân thô bạo. Lăng Khiếu Dương từng bước tiến lên, đem Hữu Hi giam cầm bên trong vòng tay cứng như thép của hắn.

“Người rất dũng cảm, luôn nghĩ cách khiêu khích sự kiên nhẫn của ta”-Lăng Khiếu Dương dùng một tay ghim lại kéo thắt lưng Hữu Hi, tay kia nắm lấy cằm: “Lúc đầu, người không phải tìm trăm phương ngàn kế muốn ta liếc mắt nhìn người, hàng đêm hy vọng ta sẽ hạnh phúc với sao, làm sao vậy, bây giờ sao lại sợ hãi, ta đang sung sướng, người dùng lửa phóng hỏa, thật to gan, huh?”

Hữu Hi khấn trương bất an nhìn mặt Lăng Khiếu Dương giống như diêm la, cố gắng suy nghĩ giải thích: “Ta nói rồi, ta không phải người người muốn tìm, ta không phải nàng, ta là người khác”.

“Sao? Người không phải muốn nói, các người lớn lên giống nhau hay dùng Tá Thi Hoàn hồn gì đó”- Lăng Khiếu Dương cười chế giễu.

“Chính là như thế không sai”- Hữu Hi dùng sức gật đầu.

Nắm lấy cằm Hữu Hi siết chặt, hắn cười lạnh vài tiếng. “Người vì muốn thoát tội, mà nghĩ đến cách này, Lãnh Dạ Hủy, người quả nhiên là làm người ta phải buồn cười”

“Lời ta nói chính là sự thật..”- Hữu Hi chưa nói xong, ngón cái Lăng Khiếu Dương đã dùng sức đặt trên môi Hữu Hi ngăn cho nàng không nói chuyện. Cúi đầu, găm cắn làn da trắng nõn ngay cổ, âm thanh khàn khàn nói. “Ta không muốn nghe người nói dối, ta đến là để cho người hầu hạ giúp ta vui sướng, ta đến để thỏa mãn người, không cho người làm gái điếm đi tìm người nam nhân khác..”

V ca _ @ mal>Hữu Hi gãi gãi đầu, đầu óc linh động, bờ môi hồng nhỏ nhắn cong lên, sau đó vô thức thổi lên một khúc nhạc

Nữ hài tử thổi một khúc nhạc bằng miệng (giống huyết sáo a), Thiếu Cửu lần đầu tiên nhìn thấy, Hoàng Bắc Thiên cũng chỉ mới nhìn thấy lần đầu, cảm giác sâu sắc Hữu Hi không giống người thường.

Một khúc nhạc êm tai, hơn nữa rất đặc biệt.

Di Hiên Lâu, tràn ngập giai điệu động lòng người.

...

Nghĩa Hằng Lâu- Vương phủ tạm thời.

Đại phu chăm sóc vết thương trên lưng Lăng Khiếu Dương. Hắn ngồi thẳng trên ghế, trên người quang lỏa, lộ ra cơ thể cường tráng, đại phu dùng được tốt nhất, cùng miếng vải trắng sạch sẽ băng bó lại, quần gia từ bên ngoài đi tới.

“Người đâu!”- Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lãnh khốc hỏi.

“Người... đi ... đi...”.

“Như thế nào, sao lại ngạp ngừng, nói nhanh”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn rống giận một tiếng, xem ra thương thế không đáng lo ngại, sức khỏe vẫn mười phần sung mãn.

Quần gia bị hù dọa quỳ gối trên mặt đất, kiên trì đến cùng, run rẩy nói: “Người đi tới Di Hiên Lâu”

“Đáng chết!”- Lăng Khiếu Dương nghiêng rằng nghiêng lợi đứng lên, đại chưởng hung hung đập mạnh xuống bàn bát tiên xa hoa. Rầm một tiếng, cái bàn phát ra tiếng rồi vỡ.

“Cho người đi tìm đem đến đây!”

“Vâng ạ”.

10. Chương 28-29-30

Chương 28

“Lăng Khiếu Dương ngươi là tên hỗn đản, buông ta ra, ta không phải người ngươi cần, cũng không có đi lấy cấp ai cả, ta làm gì cũng không liên quan đến ngươi, ngươi cần bản luôn có ác tâm, đừng dùng cái miệng dơ bẩn của ngươi hôn môi ta, chỉ cần ngươi chạm vào ta liền muốn hôn”.

Những lời nói của Lăng Khiếu Dương đã thương nàng, cái gì nàng làm gái điếm, rồi trộm người, nàng bắt quá chỉ là một người phụ nữ bị hấn bắt nhốt, hơn nữa mối quan hệ của nàng và Hoàng Bắc Thiên hoàn toàn trong sạch, lại bị Lăng Khiếu Dương dùng những ngôn từ như vậy sỉ nhục, làm cho Hữu Hi trong lòng phần nộ, dùng sức giãy dụa, muốn chạy trốn khỏi Lăng Khiếu Dương. Nhưng là nàng nhu nhược, khí lực yếu ớt, có thể nào giãy dụa thoát khỏi giam cầm của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nghe Hữu Hi rống giận như tiểu sư tử, há mồm hung hăng lưu lại trên vai Hữu Hi một dấu răng thật đều, sau đó ngẩng đầu, con ngươi thị huyết nhìn chăm chăm mặt Hữu Hi, tàn nhẫn nói ra một tiếng: “Ta hôn ngươi, ngươi cho đó là ác tâm? Nhưng vậy lúc ta tiến vào, ngươi không có hưởng thụ sao? Ý của ngươi là ngươi không muốn cùng ta làm?!”

Hữu Hi tức giận xấu hổ nói: “Không có, không có, trừ chán ghét ra, ta cho tới bây giờ đều không muốn cùng ngươi làm.”

Cánh tay Lăng Khiếu Dương ôm chặt thắt lưng Hữu Hi như muốn chặt đứt, thô lỗ đem Hữu Hi đẩy té trên mặt đất, một tay giam cầm lấy hai cổ tay không nghe lời của Hữu Hi để trên đỉnh đầu, tay kia thì khiêu khích, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chưa từng nghĩ sao? Huh?”.

“Không, một lần cũng chưa từng nghĩ tới, hỗn đản Lăng Khiếu Dương, ngươi biến thái, buông ta ra, buông ta ra!”- Bả vai bị cắn đến đau đớn, Hữu Hi nhịn không được cau mày.

Lăng Khiếu Dương tà mị nói: “Ta hỗn đản? Ta biến thái? Tốt lắm, hôm nay nhân tiện ta muốn xem ngươi ở dưới thân ta mà thổ hấp hường thụ”.

“Không...!”- Hữu Hi bắt lực lắc đầu, mắt đầy lệ quang trong suốt, nghĩ tới hành vi thô bạo của Lăng Khiếu Dương, trong lòng đã cực kỳ sợ hãi.

Gương mặt tuấn mỹ của Lăng Khiếu Dương mang theo tức giận cùng tình cảm nhẹ nhàng, vừa ham muốn, vừa nhớ tới điệu bộ thân mật của Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên, trong lòng bực mình không thôi, mỗi lần tức giận lại nghĩ đến phương pháp này trừng phạt nàng.

Tay hấn vừa chạm vào nơi nào trên thân thể nàng chỗ đó lập tức nổi lửa... Bá đạo tiến vào, cũng không đau đớn như lần trước...

Hai khối thân thể khế hợp, dây dưa, Hữu Hi chậm rãi suy nghĩ, ý thức trở nên mơ hồ sau khi Lăng Khiếu Dương dùng sức tiến vào, thân thể nàng không tránh khỏi tê dại, trong đầu pháo hoa sáng lạn, phần không rõ đây là đâu, nhớ tới mình cùng Nhất Thần ca ca triền miên....

Cảm giác mãnh liệt khiến cho hai tay Hữu Hi gắt gao ôm lấy cổ nam nhân, miệng không tự chủ mà nói mớ: “Nhất Thần... Nhất Thần!”

Hữu Hi ý loạn tình mê nói mớ, làm cho thân thể Lăng Khiếu Dương trở nên cứng đờ, ngừng động tác, gương mặt đang chìm trong say mê bỗng trở nên dữ tợn. Tay nắm lấy mặt Hữu Hi, rít gào nói: “Người mới vừa gọi tên ai, người gọi tên ai!”

Lăng Khiếu Dương dừng lại, làm cho Hữu Hi một trận say sẩm khó chịu, hai mắt xinh đẹp mở to nhìn rõ ràng gương mặt Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt tái mét.

“Nói, Nhất Thần là ai... là ai!”- Phụ nữ đáng chết, ở phía sau dám hô tên nam nhân khác, tên này hắn đã nghe từ miệng Hữu Hi mấy lần. Trái tim Lăng Khiếu Dương không khỏi bực mình, nói không nên lên, mang theo một chút đau đớn mà không hiểu vì sao, vẻ mặt cuồng loạn.

Hữu Hi đột nhiên cười tươi, ánh mắt xa vời, mê say, cúi đầu nói: “Nhất Thần, Nhất Thần là nam nhân mà ta yêu...”

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi cười trong đau đớn, vẫn là đồ hận Hữu Hi đối với Hoàng Bắc Thiên lại cười, nhưng giờ phút này Hữu Hi ở trước mắt hắn cười, hắn lại cảm giác chướng mắt, cảm giác được đau lòng, tay bóp lấy cổ họng Hữu Hi, thân thể cũng hung hăng đánh. “Nói, ta là ai!”

“Ác ma, hồn dẫn”- Hữu Hi cau mày, ráng chấp nhận sự thô bạo của Lăng Khiếu Dương.

“Ta cho phép người gọi tên ta, mau gọi!”- Lăng Khiếu Dương dùng uy lực buộc Hữu Hi, nổi giận gào thét, Hữu Hi vô tình hạ thấp giọng thì thầm, trái tim của hắn đau đớn chỉ còn lại sự tự tôn cao ngạo.

Lăng Khiếu Dương cuồng nộ, Hữu Hi mặc kệ, cắn môi, nhắm mắt lại, tùy ý để mặc hắn bóp cổ cướp đi không khí của nàng.

Nhìn Hữu Hi không phản kháng, cũng không phát ra tiếng, Lăng Khiếu Dương nghĩ đến chỉ muốn giết người, thật sâu mà tiến vào, thẳng đến bắn ra...

Thân thể hắn mang theo sự tức giận, rơi xuống người Hữu Hi, không muốn đứng lên, con mắt của Hữu Hi như đen nước sơn từ từ mở ra tràn đầy mê hoặc...

Hắn đi khi nào, nàng cũng không quan tâm, chỉ có chút mê tình lưu lại...!

...

Vương phủ, Di Tâm Cư – nơi ở Lan quý phi.

Lan quý phi đoan chính ngồi trên ghế, trang phục tỉ mỉ, tôn lên vẻ cao quý. Trong đại sảnh là sáu vị nữ tử xinh đẹp tươi như hoa, vốn là Đơn Đào, Bạch Uyển, Nhất Nhu, Nam Lôi, Tử Sương, mấy vị tiểu thiếp. Hôm qua vương phi nghỉ ngơi, các nàng không thể tới thỉnh an, nay lại cùng tới.

Sau khi, mấy vị thiếp hành lễ, lan quý phi nâng tay nói: “Các người có tình là được, mau miễn lễ đi”.

“Đa tạ nương nương”- Các vị thiếp đồng thanh trả lời.

“Gần đây trong phủ rất bận rộn, vương gia cả ngày phải làm việc, nhớ kỹ các người phải hầu hạ tốt cho vương gia”- Lan Quý phi nhẹ nháp trà thơm, buông xuống suy nghĩ, nhẹ giọng nói lời công đạo.

“Vâng ạ, thần thiếp tuân mệnh”

Trong đại sảnh nhất trí trả lời.

Lan quý phi sắc mặt trầm xuống, nhìn các vị thiếp, hỏi: “Ta muốn hỏi các người, trên đầu vương gia có vết thương, gần đây mũi còn có vết cào là do ai gây ra”.

Chúng thiếp vừa nghe, hoảng loạn quỳ xuống

“Chúng thiếp gì có gan lớn như trời cũng không dám làm vương gia bị thương”- Lấy lòng còn không kịp.

“Sao? Không phải các người mỗi ngày làm bạn hầu hạ vương gia sao? Rốt cục là ai, nói!”- Lan Quý phi nghiêm mặt quát một tiếng, sợ hãi oan người nên không biết làm sao cho phải.

“Khởi bẩm nương nương, Mấy ngày gần đây các vị thiếp chưa cùng từng vương gia gần gũi hay thân cận”- Bạch Uyển cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Nói rõ”- Lan Quý phi vẻ mặt khó hiểu.

Mấy người thiếp im lặng không dám nói nửa từ, sợ nói sai gì đó, bị Lăng Khiếu Dương trách tội.

Vân San cau mày, nhìn các vị thiếp, nhưng lại nói: “Vương gia không phải có đến tám vị thiếp sao, như thế nào lại chỉ có sáu người?”

“Quản gia, người mau nói”- Lan Quý phi chỉ quản gia, bắt hắn giải thích.

“Khởi bẩm nương nương, trước đây vương gia rất thích sủng thiếp Dạ Lan, nhưng nàng đã qua đời, còn có một người muội muội là Dạ Hủy chưa tới.”

Lan Quý phi cau mày: “Có phải chủ tử của người rất hay cùng nàng thân cận?”

Quản gia cúi đầu: “Nô tài không biết”.

Lan quý phi hí mắt: “Không biết, vậy ta hỏi người, vết thương trên mặt vương gia có phải do nàng ta gây ra?”.

“Nô tài không...”

“Lưu An to gan, còn dám nói dối bổn cung”- Lan Quý phi tức giận một trận, ngọc thủ vỗ xuống bàn.

Vân San vội vàng vỗ ngực Lan Quý phi, đối với quản gia Lưu An nói: “Quản gia câu hỏi của nương nương, người mau nói thật, nương nương thân thể không tốt, không nên làm người tức giận”

Lưu An quý trên mặt đất, trái tim rung sợ. “Vết sẹo trên mặt vương gia, quả thật là sau khi sủng hạnh Hủy phu nhân mới xuất hiện, về phần có phải Hủy phu nhân gây ra không, nô tài không dám chắc.”

“Được lắm, chỉ là một tiện thiếp, mà dám động thủ với vương gia”- Lan Quý Phi trong lòng tức giận, chính mình còn chưa bao giờ đánh con, bây giờ con mình lại bị đả thương sao không đau lòng.

Lần trước ở trong cung, chứng kiến trên trán Lăng Khiếu Dương bị thương, cũng đã hỏi, nhưng Lăng Khiếu Dương không chịu nói, vết cào chỉ cần nhìn thoáng qua là biết vốn do phụ nữ gây ra: “Đi, đem tiện thiếp kia đến đây”

Chương 29

Hữu Hi trên đường đến Di Tâm Cư, nha hoàn nói Lan Quý phi triệu kiến, không phải là mẫu thân ruột của Lăng Khiếu Dương, là lão bà của hoàng đế trước đây, nhớ lúc coi tivi thân phận của họ vô cùng cao quý, chỉ cần nhử mi cũng đủ hù dọa mọi người.

Không biết triệu kiến nàng có chuyện gì, Hữu Hi vừa đi trên đường vừa nghĩ, bất giác đã đến Di Tâm Cư. Trong đại sảnh là các vị thiếp mặc quần áo xinh đẹp tựa tiên nữ, chính diện ngồi trên ghế là một người phụ nữ đoan trang uy nghiêm, đứng bên cạnh là nữ tử gặp hôm qua ngoài hoa viên.

Tầm mắt mọi người rơi xuống thân thể nàng, nhìn chăm chú khiến cho nàng một trận bất an.

Bạch Uyển vẫn còn ghi hận đêm lần trước nhục nhã như thế nào, trái tim giả vờ tỏ ra tốt lành nhắc nhở: “Muội muội nhìn thấy quý phi thì không được thất lễ, thật sự là không có gia giáo gì cả”.

Hữu Hi đã hứng chịu sự hành hạ của Lăng Khiếu Dương, không muốn chọc giận quý phi, gọi nàng đến chắc không có ý tốt gì. Hữu Hi phúc thân hành lễ: “Quý phi... vạn phúc”.

Quý phi cũng không so đo chuyện đó, khoát tay áo nói: “Miễn lễ”.

“Đa tạ quý phi”- Hữu Hi vừa nói vừa xem sắc mặt, cố đoán xem mình đã gây ra chuyện gì.

“Lãnh Dạ Hủy, người biết tội”- Lời nói của Lan Quý Phi không hề gọn sóng, trong mắt đầy đặc sự tức giận.

Có tội gì chứ? Hữu Hi lắc đầu.

Quý phi thấy Hữu Hi không có chút xấu hổ, tức giận vỗ bàn nói: “Được lắm, người chỉ là một tiện thiếp dám ra tay đả thương vương nhi của ta, còn không biết hối cải”.

“Ta đả thương vương gia?”- Hữu Hi mở to hai mắt, vậy hắn tổn thương nàng có được hay không.

Vân San an ủi Lan quý phi, dùng tay ấm thị bà dùng nhúc nhích, tức giận chỉ tổn hại thân thể, sau đó ngẩng đầu hỏi Hữu Hi: “Vương gia trên mặt có vết cào, trán bị thương, bao nhiêu đó chuyện xảy ra, có phải do người gây ra”.

Nguyên lai là vì việc này, Hữu Hi nhìn Lan quý phi nói: “Vì vương gia không thủ lễ ra tay đánh chửi trước, trong tình cảnh đó ta không cẩn thận nên làm vương gia bị thương, chứ không phải cố ý”.

Lan quý phi nghe Hữu Hi nói xong, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, sao lại có phụ nữ như vậy, không tránh khỏi lớn tiếng trách mắng: “To gan, ngươi là người của vương gia, vương gia lại là trượng phu của ngươi, há phải thủ lễ”.

“Nhưng phụ nữ cũng là người, chẳng lẽ bị đánh cũng là đáng đời sao?”- Hữu Hi vẫn không cách nào thích ứng với quan niệm này. “Quý phi, phu quân của người có hay không đã từng động thủ? Thân là phụ nữ, chẳng lẽ chúng ta chỉ nhìn mà không dám chống lại”.

“Người... thật to gan... khụ... khụ”- Lan Quý phi không dám tin nhìn chằm chằm Hữu Hi, phảng phất như đang nhìn quái vật, chưa có người nào từng có dũng khí như nang, lập tức kịch liệt ho khan đứng lên.

“Quý phi...!- Vân San kinh hoảng đứng lên, vội vàng hô: “Nhanh mang thuốc tới đây”.

Quý phi che miệng tay cầm khăn, đã thấy đầy máu, vừa ho ra máu, mọi người kinh hoàng đứng lên

“Nhanh truyền thái y!”- Thái giám tùy tùng gấp rút đi ra ngoài tuyên thái y, nha hoàn cũng vội vàng bưng thuốc.

“Phát sinh chuyện gì!”- Tiếng Lãng Khiếu Dương vang lên xé gió, vội vàng hấp tấp đi lại, chứng kiến trong tay mẫu thân và cả miệng đều là máu tim, trái tim cực kỳ căng thẳng. “Mẫu phi người thế nào”

Hữu Hi kinh đảm nhìn Lan Quý phi, như thế nào lại ho ra máu.

Lãng Khiếu Dương nhìn lướt qua chúng thiếp, tức giận quát: “Chuyện gì xảy ra, các người chiếu cố mẫu thân ta thế nào mà để xảy ra chuyện, hã?”

“Khiếu Dương ca, không liên quan đến chuyện bọn họ, đều là nàng ta...!”- Ngọc thủ của Vân San chỉ một ngón tay về phía Hữu Hi. “Là nàng làm di nương tức giận, nên mới ho ra máu”.

Lãng Khiếu Dương căm tức nhìn Hữu Hi, đi lại tới gần Hữu Hi: “Mẫu phi thân thể không tốt, sao ngươi lại chọc giận Mẫu thân”.

“Kéo xuống, đánh cho ta...!”- Lan Quý phi thở hổn hển, tức giận nhìn Hữu Hi, quả thực vô pháp vô thiên, nói xong lại kịch liệt ho khan đứng lên.

Lãng Khiếu Dương nhìn mẫu thân ho ra máu, trong lòng vừa đau vừa lo lắng, thái y đã dẫn không để mẫu phi tức giận, nghĩ không ra Lãng Dạ Hủy đáng chết lại có thể làm ấu phi ho ra máu.

“Ta thật sự không phải cố ý”- Giờ phút này đứng ra mọi người sẽ quỳ xuống cầu xin tha thứ, nhưng Hữu Hi không hề làm, chỉ là nàng muốn nói ra suy nghĩ của mình.

“Còn không câm miệng, ngươi muốn làm mẫu phi tức chết sao!”- Lãng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, cực kỳ tức giận, tay vung lên, đánh vào mặt Hữu Hi, ba một âm thanh vang lên.

Lực tay Lãng Khiếu Dương to như thế khiến thân thể Hữu Hi té ngã trên đất, khóe môi tràn ra huyết.

Đau đớn, tốt lắm vết thương cũ, nay lại thêm vết thương mới, trước mặt Lãng Khiếu Dương không cách nào sống tốt, oán hận nhìn Lãng Khiếu Dương, tràn đầy tức giận cùng không cam lòng.

Lãng Khiếu Dương nhìn ánh mắt không phục của Hữu Hi, lại càng tức giận: “Còn chưa cút xuống”.

Hữu Hi đứng dậy, đang muốn đi ra ngoài, Quý phi lại nói: “Đứng lại... ngươi nghĩ... muốn đi như vậy sao?”.

Các tiểu thiếp còn lại, nhìn Lãng Khiếu Dương tức giận, cũng không dám lên tiếng, nhưng tâm tình cực kỳ sáng khoái.

Quý phi chỉ tay vào Hữu Hi: “Hôm nay nếu không trừng trị nàng, kẻ dưới sẽ khó phục tùng, người đâu kéo ả xuống, đánh cho ta...”

“Mẫu phi..!”

Chương 30

Quý phi quay đầu nhìn Lăng Khiếu Dương, thở dài nói: “Người... chẳng lẽ lại che chở nàng? Một kẻ đã giết chết người thân, là loại phụ nữ coi trời bằng vung, giữ lại là có dụng ý gì...?”

Lăng Khiếu Dương cau mày gắt gao nhăn lại, nhìn mẫu phi tức giận, trong lòng lo lắng không thôi, an ủi nói: “Mẫu phi thân thể quan trọng hơn, hài nhi chắc chắn trừng trị nàng”- Lăng Khiếu Dương nói xong liền quay lại nói với Vân San: “Vân San, mau đỡ Quý phi vào nằm”

Vân San gật đầu, an ủi Quý phi nói: “Di nương, đừng làm cho Khiếu Dương lo lắng, đi vào trong thôi, Khiếu Dương tự biết xử lý, thân thể người vẫn quan trọng hơn”- Quý Phi lúc này mới đứng dậy, trừng mắt liếc Hữu Hi, để Vân San tùy ý đi vào trong tẩm nghỉ ngơi.

Con người đen Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi lưu lại ấn năm ngón tay hồng, tay hấn run nhè nhẹ: “Lưu An, đem chọn phụ nữ không biết điều này đến phòng ăn làm khổ công nữ tháng, lấy đó làm trừng phạt, nhớ kỹ, cho người giám sát thật chặt”.

“Vâng ạ”- Lưu An lên tiếng.

Đôi mắt đẹp của Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương, có chút mê hoặc, sau đó xoay người đi ra ngoài. Nàng hận nam nhân, càng hận nam nhân đánh phụ nữ, mà Lăng Khiếu Dương lại chính là loại người như vậy, nàng càng vạn lần hận xã hội cũ này, cái hận này đó chính là nữ nhân không thể ngăn đầu làm người.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo thân ảnh Hữu Hi, tuyệt đối nghĩ không ra, mẫu phi đang tịnh dưỡng, nhưng lại đột nhiên tức giận, không rõ, chính mình vì sao lại mềm lòng, Lăng Khiếu Dương suy nghĩ vẫn không ra được lý do, trái tim lại lo lắng bệnh tình mẫu thân, nên cũng chẳng thể tiếp tục suy nghĩ, liền vung tay tiến nhập vào trong nội tẩm.

....

Hữu Hi bị phạt đến phòng ăn làm việc, dọn đồ nàng nấu cơm, ở hiện đại không có mẹ, nàng phải tự chăm sóc bản thân cùng đệ đệ, còn phải lo cho cuộc sống hằng ngày, nên mọi việc đều làm qua, trừ việc duy nhất là không có bổ củi.

Búa nặng như vậy, nàng giơ lên thôi cũng đã rất tốn sức, nàng biết chính xác là do Khai mama cố ý an bài cho nàng việc khó khăn, làm khó làm dễ nàng. Hai tay run rẩy, khó khăn giơ búa lên, cố gắng nâng búa lên cao, hướng về phía trước mà hạ xuống, nhưng cây búa nặng không nghe lời, muốn nó về trước, nó lại lệch về phía sau, cán búa trong tay tuột ra, Hữu Hi rất nhanh buông tay, chạy trốn về phía trước vài bước, búa nện xuống đất một tiếng, là nơi nàng vừa đứng bổ.

Nguy hiểm thật, Hữu Hi vỗ ngực, may mắn chạy thoát, nếu không chân nàng đã tàn phế, Hữu Hi đi về phía cây búa, cúi đầu thở dài: “Ai... tại sao đến cuối cùng ta vẫn khổ thế này?”

“Người quả thật rất cố gắng để khổ thế này”- Phía sau một đạo âm thanh xé gió.

Hữu Hi xoay người, chứng kiến Hoàng Bắc Thiên, gương mặt đẹp trai, phía sau thân hình cao lớn là thân tín của hắn, Hữu Hi vẫn còn chưa biết tên Thiếu Cửu.

“Hoàng Bắc Thiên? Người sao lại tới đây?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn mặt Hữu Hi còn dấu năm ngón tay ửng hồng, con người đen trở nên âm trầm, nhưng lóe ra chút đau xót, trên gương mặt tuấn tú có một loại thần sắc làm người khác khó hiểu.

“Người lại dám kêu tên chủ tử, ta không khách khí nữa đâu, chẳng biết lớn nhỏ”- Thiếu Cửu bực mình giơ nắm tay lên đe dọa Hữu Hi, nhưng vừa nhìn thấy mặt Hữu Hi, thanh âm của hắn không nhịn được mà hạ xuống, gương mặt nhỏ nhắn xinh như hoa như ngọc lại bị đối đãi như thế, không khỏi trời dậy sự thương hoa tiếc ngọc.

Hoàng Bắc Thiên dừng khai tầm mắt, không nói gì, trực tiếp tiến lên khom lưng nhặt búa.

Thiếu Cửu kinh ngạc nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Gia, ngài làm cái gì vậy?”.

Hoàng Bắc Thiên không nhin được cau mày, rõ ràng là ngại Thiếu Cửu quát to: “Nếu không có việc gì, người có thể đi tìm nha hoàn nói chuyện”- Vừa nói Hoàng Bắc Thiên liền đem khối gỗ thô dựng thẳng bổ dọc xuống, một tay cầm búa lên, rồi hạ xuống. “Rầm” một tiếng, đầu gỗ chia làm hai.

Thiếu Cửu vốn thích đi đùa cùng nha hoàn, nhưng giờ phút này hắn không dám tin Hoàng Bắc Thiên, chính chủ tử nhà mình chưa từng bao giờ làm loại việc này, vì một người phụ nữ, thật có quá nhiều lần đầu tiên rồi.

“Loại việc nặng này thuộc hạ đều làm được”- Thiếu Cửu đoạt lấy cây búa từ tay Hoàng Bắc Thiên, quay đầu trừng mắt nhìn Hữu Hi. “Này, người không thấy trời nắng như vậy, còn không mau đưa chủ tử ta vào chỗ nào mát mẻ một tí”.

“Oh, cực cho người rồi”- Hữu Hi đối với giọng nói to lớn của Thiếu Cửu không thèm để ý, biết hắn cũng chẳng ác ý, quay đầu nhìn gốc đại thụ cách đó không xa có bóng mát chỉ về hướng đó. “Lại kia đi”.

Thiếu Cửu bở cùi, nhìn chủ tử cùng Hữu Hi đi xa, hắn phe phẩy đầu, thì thào tự nói: “Ai, phụ nữ đúng là họa thủy, khiến cho chủ tử ta không còn giống như trước đây, chẳng biết là tốt hay xấu”.

Rồi bình bình bang bang bổ cùi.

Con người Hoàng Bắc Thiên tối đen như bầu trời nhìn chằm chằm mặt Hữu Hi, Hữu Hi cúi đầu không dám ngẩng lên.

“Đau không?”- Hoàng Bắc Thiên nhin không được chạm nhẹ mặt Hữu Hi, trong lòng ảo não, thống khổ nói không nên lời, cảm giác đau lòng lan tràn toàn thân.

“Không có việc gì, không còn đau nữa, đừng lo cho ta”- Hữu Hi gương cười, không nghĩ là để Hoàng Bắc Thiên chứng kiến mặt mình sưng đỏ, dấu ấn năm ngón tay còn rõ ràng, nhất định rất chặt vật.

Khuôn mặt tuần tú của Hoàng Bắc Thiên âm trầm, tay lấy ra từ trong lòng một chiếc bình sứ bên trong có ít chất lỏng màu lục nhạt, tay nhẹ nhàng xoa lên mặt Hữu Hi.

Ngón tay thô ráp vuốt ve mặt Hữu Hi, mang theo mùi dược thảo tự nhiên, thanh thanh lành lạnh.

Động tác của Hoàng Bắc Thiên làm cho Hữu Hi không khỏi nhìn mặt hắn, ánh mắt lạnh lùng nhưng cực kỳ chuyên tâm, khí phách trên mặt đều ôn nhu, chuyên chú giúp nàng xoa thuốc.

Ánh mắt hai người không tránh khỏi đan vào cùng một chỗ, si ngốc nhìn, triền miên cùng dây dưa, một loại khí tức di động bao phủ hai người, tâm trí Hoàng Bắc Thiên ngẩn ra, động tác không khỏi dừng lại, Hữu Hi không dứt ra khỏi tầm mắt được, trái tim một trận nhảy loạn.

Sắc mặt Hoàng Bắc Thiên có chút không tự nhiên, vội vã thu hồi tay, đem bình sứ đặt trước mặt Hữu Hi. “Cầm”.

“Cám ơn!”- Hữu Hi vươn bàn tay trắng nõn nhỏ bé cầm lấy tiểu bình từ lòng bàn tay rộng lớn của Hoàng Bắc Thiên, lòng bàn tay to, ấm áp, mang theo nhiệt ấm của Hoàng Bắc Thiên.

“Hoàng Bắc Thiên, sau này không cần làm những việc này, ta...”.

“Người chán ghét ta làm những việc này sao?”- Đáng chết, sao hắn lại khấn trương như vậy, Hoàng Bắc Thiên tức giận, lời nói không chút suy nghĩ tự nhiên buột miệng nói ra, nói xong rồi có chút hối hận, vẻ mặt ảo não.

Hắn luôn tự cho chính mình là không quan tâm đến nữ nhi, huống hồ nàng lại là phụ nữ của vương gia, biết rõ là sai, nhưng không thể không chế hành vi của chính mình.

Hữu Hi nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên đột ngột lại lạnh tanh, trên mặt có chút không tự nhiên, cuống quýt lắc đầu giải thích: “Không, người hiểu lầm rồi, ta chỉ sợ liên lụy người, lần trước vương gia đã làm căng như vậy, ta không muốn vì ta mà người chịu thiệt”.

“Ta tự biết làm như thế nào, người tự lo cho chính mình đi”- Gương mặt Hoàng Bắc Thiên còn chút khấn trương. “Vương gia là người hiểu đạo, sau này đừng đắc tội quý phi”.

“Uh, ta biết rồi”-Hữu Hi gật đầu, vấp ngã một lần, có phải sẽ thông minh ra.

“Ta đi”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên di động dậy, không hề nói lời dư thừa, xoay người hướng ra ngoài cửa bỏ đi, mà Thiếu Cửu bỏ hết không ít củi, nhìn chủ tử rời đi, hần cũng ném búa mà rời đi theo.

Hữu Hi nhì Hoàng Bắc Thiên rời đi, trái tim cảm thấy ám áp, có chút khác thường.

Vết thương do Lăng Khiếu Dương đánh đã lạnh lạnh không còn đau nữa, Hữu Hi nhin không được mở bàn tay, nhìn bình được, trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu không còn nhìn thấy.

“Này, ngươi lại lười biếng sao?”- Một âm thanh bực mình vang lên, cắt đứt suy nghĩ hữu Hi.

“A?”- Hữu Hi vội vàng trở lại

Là giọng nói của Khai mama, vừa la hét xong quay đầu nhìn đồng củi đã được bổ, “Làm việc cố gắng như vậy rất tốt”- Vừa tỉ tê nói, sua đó lại la hét, “Vào ăn cơm”.

“Oh”- Hữu Hi lè lưỡi nói, rồi hướng đến phòng ăn hậu viện mà đi đến.

11. Chương 31-32-33-34

Chương 31

Đêm khuya âm trầm, những bận rộn mỗi ngày ở vương phủ coi như tập thể dục, sau khi tắm rửa sạch sẽ mới trở về chỗ ở.

Hữu Hi ngồi trước gương, để rũ tóc ướt, dùng khăn lông sạch sau tóc, rồi sau đó dùng lượt gỗ chải tóc, mái tóc như mây, bù xù sau người nhưng cực kỳ quyến rũ động lòng người, con ngươi trong suốt. Linh khí chớp động.

Dùng được Hoàng Bắc Thiên cho nàng đổ hai giọt ra ngón tay, nhà nàng xoa lên mặt, được này sử dụng rất tốt, không biết làm từ gì, nhưng mặt cũng đã không đau rồi, chừng ngày mai nữa thôi, ấn năm ngón tay trên mặt sẽ mờ nhạt dần.

Hữu Hi vừa thoa thuốc vừa nhớ tới một Hoàng Bắc Thiên lãnh khốc ở trước mặt nàng lại lộ ra nhu tình, khi nói chuyện còn câu nệ giống như một hài tử.

Trong ấn tượng Hoàng Bắc Thiên là người cực kỳ bá đạo, lạnh lùng, nhưng không mất đi sự ôn nhu, đáng vẻ cứng nhắc thật sự rất đáng yêu... Đáng yêu, nếu để cho Hoàng Bắc Thiên biết, khẳng định sẽ xoay người bỏ đi.

Hữu Hi nhìn gương đồng không nhin được bật cười, tay đang thoa thuốc cũng dừng lại, tâm trí đều là Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương chậm rãi đi vào trong phòng, mở cửa, thấy biểu hiện hồn nhiên trên mặt Hữu Hi cùng với nụ cười mê hoặc người.

Nàng đang suy nghĩ gì mà xuất thần ngay cả hần cũng không phát hiện, Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi hồn nhiên mỉm cười, trái tim không khỏi kích động.

Hữu Hi rốt cục cũng vực tỉnh, rất nhanh thoa thảo dược lên mặt, rồi vỗ vỗ mặt, làm cho chính mình dừng suy nghĩ miên man, đứng dậy, thấy bên cạnh là Lăng Khiếu Dương, không khỏi thất kinh lại càng hoảng sợ hơn.

“Ngươi... ngươi sao lại ở chỗ này, tại sao không lên tiếng, ngươi tính dọa chết người có phải không?”- Hữu Hi vỗ vỗ ngực, ổn định tâm trí.

Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi vẫn còn hơi sưng, hí mắt, bực mình nói: “Ngươi đang cố gắng tỏ ra vui vẻ sao!”.

Hữu Hi nhìn khuôn mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương, nghĩ tới hành động ác độc của hắn, không nhin được mà mở miệng nói: “Sao? Vương lại muốn đánh người chăng?”

“Người không thể giống mấy phụ nữ ở ngoài kia được sao, nói dễ nghe một chút?”

Hữu Hi nhìn tuấn nhan của Lăng Khiếu Dương, ha hả, đối với một người từng khi dễ, từng sỉ nhục chính mình, nàng có thể nói lời dễ nghe sao, nếu như đầu óc nàng không bị làm cho điên loạn thì nàng sẽ nhớ rất rõ ràng Lăng Khiếu Dương đã hành hạ mình thế nào, chẳng lẽ vì muốn sống tốt, phải từ bỏ tự tôn của chính mình, lấy lòng hắn, quỳ trên mặt đất như con chó liên tục vẫy đuôi, hy vọng hắn phá lệ khai ân, có thể đối xử tử tế với nàng, không, nàng không làm được, nàng tình nguyện chết đứng cũng không quỳ lạy mà sống.

Nếu như nàng liên tục vẫy đuôi, hẳn nhất định sẽ nhìn nàng mà lớn tiếng cười nhạo...!

Hữu Hi dừng lại, lạnh nhạt nói: “Ta là ta, sinh ra đã như vậy, làm sao có thể giống với những người kia, vương gia sao không học cách làm nam tử ôn nhu, hiền lành, kiềm chế một chút tính tình bá đạo tàn nhẫn.”

“Người...!”- Lăng Khiếu Dương bắt đầu nổi giận “Người nên tự xem lại cách nói chuyện của mình”.

Hữu Hi nhìn gương mặt biến sắc của Lăng Khiếu Dương, không nghĩ tới việc chọc giận hắn, cũng không nghĩ hẳn lưu lại qua đêm: “Quý phi thân thể suy nhược vương gia đáng ra nên ở bên chăm sóc mới đúng”.

Lăng Khiếu Dương nghe Hữu Hi nói xong, lửa giận bùng lên, dù vậy vẫn ung dung nhìn Hữu Hi, nàng muốn đuổi hắn đi? Hắn dùng tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, nhíu mi. “Như thế nào, mới mấy ngày mà tính tình đã trở lại như xưa, có phải ta đối với người quá mức nhân từ rồi không?”

“Nhân từ? Cái tát hồi sáng không phải còn lưu lại trên mặt ta sao?”- Hữu Hi không giãy dụa, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đối với Lăng Khiếu Dương thống hận, còn mình thì lại yếu đuối nhu nhược, bất lực chống lại chỉ là uống phí sức lực của nàng.

Lăng Khiếu Dương một tay ôm lấy thắt lưng, lãnh huyết vô tình nói: “Ta nghĩ, ta đáng ra phải kiểm soát tính tình của người thật tốt, uh? Dám cùng với quý phi tranh cãi, cho người ăn một cái tát đã là rất tiện nghi cho người rồi”.

Trái tim Hữu Hi bị thắt chặt lại, ra là hắn vì sự tình ban ngày mà đến tìm nàng

Chương 32

Lăng Khiếu Dương thật không biết ôn nhu là gì, cũng không hiểu được thương hoa tiếc ngọc, cho dù hiểu, thì cũng không dừng lại tại Hữu Hi.

Giờ phút này, Hữu Hi trong mắt hắn tựa như bao cát, bị thô lỗ nhét vào giường.

Thân thể mềm mại rơi xuống, dẫn tới giường một trận chấn động, thân thể của nàng bị té mà đau đớn.

Hữu Hi đau đớn cau mày, sắc mặt tái nhợt, trong mắt đối với Lăng Khiếu Dương tràn ngập sợ hãi, chỉ cần hắn xuất hiện bên giường, nàng sẽ nhớ lại những nhục nhã mà mình trải qua không thể nào chịu nổi.

Nàng biết rất rõ, Lăng Khiếu Dương muốn làm cái gì, tốt hơn hết là cứ đánh nàng cho tới chết còn hơn là làm việc này.

Lăng Khiếu Dương nhìn dụng hoa thắc sắc của Hữu Hi, cười lạnh: “Như thế nào, giờ mới biết sợ hãi sao?”

Đối với một kẻ chỉ biết sử dụng vũ lực với phụ nữ, chỉ biết mạnh mẽ, tàn bạo đối với phụ nữ giống như ác ma, nàng thế nào mà không sợ.

Trước kia nàng sợ hắn thô bạo đối xử với nàng, nhưng từ lần trước, nàng càng sợ hãi, hẳn câu dẫn dục vọng sâu bên trong nàng, nhược điểm lớn nhất của con người chính là thói quen.

Đối mặt sự thô bạo của hắn, nàng có thể hận, có thể tức giận, có thể khóc gào rống, nhưng từ đêm hôm đó, nàng nếm tới khoái cảm, sợ hãi, sợ hãi thân thể của mình sẽ quen thuộc với những cái vuốt ve va chạm, sợ hãi thân thể sẽ theo Lăng Khiếu Dương mà đồng tình, vậy thân thể tương giao, sợ hãi chính bản thân rơi xuống... rơi xuống bên dưới thân hắn mà hầu hạ.

Thần sắc Hữu Hi tràn ngập sợ hãi cùng chán ghét, ngoại trừ chán ghét Lăng Khiếu Dương, còn chán ghét chính mình.

Nhìn mặt Hữu Hi không biết từ khi nào, Lăng Khiếu Dương chán ghét nhìn gương mặt hoảng sợ của Hữu Hi, còn ánh mắt nhìn hắn giống như thấy ác quỷ, tham luyện năng tươi cười, nhưng năng đối với gương cười, cũng không đối với hắn mà cười.

Không biết có chuyện gì vui vẻ mà làm cho năng tươi cười, hắn dĩ nhiên muốn biết, nghĩ muốn dò xét tâm tư của năng.

Nghĩ tới thân thể cao lớn tinh tráng dề xuống, Hữu Hi không nhịn được, lui về sau trong góc, không còn chỗ thối lui.

Khí tức nam tính của Lăng Khiếu Dương bao phủ Hữu Hi, bá đạo xâm nhập mỗi tác da thịt của năng.

Hữu Hi vừa tắm rửa xong cực kỳ thơm mát, từng đợt chui vào tâm trí Lăng Khiếu Dương, làm hắn ý loạn tình mê, không nhịn được đặt tóc Hữu Hi trước mũi, hít thật sâu.

“Không nên dùng cùng một bộ dạng không cam lòng như vậy”- Lăng Khiếu Dương bực mình nhìn về mặt Hữu Hi đối với hắn chán ghét, tay đem Hữu Hi đến trên giường. “Đừng nói lần trước ngươi không có hưởng thụ?”.

Hữu Hi cau mày, hai tay che chở quần áo chính mình, mặc dù biết đối với nam nhân này chống cự bảo vệ mình là vô ích, nhưng ý thức lại kêu năng làm vậy.

“Nói chuyện, ngươi cảm thấy rồi sao?”- Lăng Khiếu Dương bực mình rống giận, mày gắt gao nhíu lại, biểu hiện bực mình.

“Nam nhân các ngươi đều dùng hạ thân để hỏi người sao?”- Con người Hữu Hi nhìn chằm chằm tuần nhan Lăng Khiếu Dương, nói một câu rất hay.

Lăng Khiếu Dương con người đen trầm xuống, hí mắt nhìn Hữu Hi, cái phụ nữ này, luôn phải nói những điều khiến hắn sững sốt.

“Vậy phụ nữ dùng nơi này để tự hỏi sao?”- Bàn tay Lăng Khiếu Dương bài khai tay Hữu Hi, nắm lấy hai vú có ý chỉ (=.=, ec anh vô sỉ wa)

Hữu Hi vội vàng lấy tay ngăn cản bàn tay Lăng Khiếu Dương trên người năng đốt lửa. “Ta không có, ngươi nghe cho rõ đây, ta không có, vương gia ngươi đáng ra nên học cách khống chế hạ thân của mình, hoặc là dùng hạ thân của mình đi tìm nữ nhân khác, nếu như muốn trừng phạt ta, có thể dùng phương thức khác”

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi tỏ vẻ không hiểu, là hắn không muốn hiểu, bất quá hắn hiểu là năng đang cự tuyệt hắn, nhưng hắn không cho phép mình bị cự tuyệt.

“Hừ, ngươi có tư cách gì dạy ta làm thế nào, ta sủng hạnh ngươi đáng ra ngươi nên cảm thấy đó là ân huệ, là vinh hạnh của ngươi, ngươi đáng ra cảm tạ ta không đem ngươi dùng trượng mà đánh, hoặc là nhốt ngươi vào tòa thủy lao toàn xà trùng...”

“Hừ hành vi của ngươi nói cho ta biết, ngươi là một kẻ thấp phần biến thái”- Hữu Hi không hề giãy dụa, bởi vì năng biết càng giãy dụa càng cấu dẫn sự chinh phục và ham muốn âm trầm của hắn.

“Miệng lưỡi lợi hại, xem ra bốn vương đã quá dung túng ngươi”- Tay Lăng Khiếu Dương xé rách quần áo Hữu Hi.

“Hỗn đản, đây là bộ quần áo cuối cùng của ta...!”- Xé nát vụn năng sau này chỉ có thể khoác chắn mền mà sống.

Lăng Khiếu Dương nhíu mi vài cái, khóe môi cong lên, tựa hồ mang theo nụ cười ẩn nhẫn, ánh mắt trầm xuống, hai tay không chút do dự xé nát quần áo Hữu Hi.

Hữu Hi một lần nữa tự nói với chính mình, chỉ cần trái tim không thay đổi, chỉ cần bảo vệ được trái tim mình, năng chính là đã thắng lợi.

Hắn cúi xuống mà hôn, tay hắn lướt trên người nàng giống như thiêu đốt, làm cho nàng vốn không cách nào tập trung suy nghĩ.

Hắn cứng rắn vội vàng xó xuyên qua nàng, một trận hoa lửa nổi lên, quả nhiên thân thể của nàng, sớm đã phản bội nàng.

Lăng Khiếu Dương gây cho nàng một loại thống khổ khó hiểu, cùng loại cảm giác cực kì khó hiểu, mang tất cả nàng, khéo mắt hạ xuống trong suốt đầy lệ quang.

Nàng rơi xuống rồi, rơi xuống rồi...!

Lăng Khiếu Dương thấy Hữu Hi rơi lệ tình cảm trở nên mãnh liệt, trái tim không nhịn được, tay quặc trước mặt Hữu Hi ra lệnh nói: “Nhìn ta”.

Hữu Hi giữ lại lệ, nhưng chưa từng nghĩ chính mình có thể nhìn Lăng Khiếu Dương.

Không hợp tác, động tác Lăng Khiếu Dương càng mãnh liệt: “Nhìn ta!”- Hắn gầm nhẹ.

Hữu Hi không nhịn được mở mắt ra, cau mày nhìn Lăng Khiếu Dương, “Gọi tên ta”.

A, nguyên lai hắn vẫn ghi hận, nàng nhiều lần gọi tên Nhất Thần, chắc chắn đã chạm đến tự tôn của hắn. Hữu Hi trong lòng có một loại cảm giác trả thù cực kỳ thích thú, ôm chặt lấy Lăng Khiếu Dương, nhắm mắt lại, mê ly, cúi đầu tỉ tê nói: “Nhất Thần”.

Trái tim Lăng Khiếu Dương phẳng phất như bị xé rách, bị vỡ vụn, hung hăng ngã trên mặt đất, gầm nhẹ một tiếng, mắt nhắm, rồi phát tiết...

Cùng nhau trầm luân...

...

Ngày thứ hai.

Lăng Khiếu Dương cùng Lan Quý phi dùng qua ngọn thiện, nhìn mẫu phi nghỉ ngơi, mới từ Di Tâm cư đi ra.

Đi tới thư phòng, nghĩ đêm qua Hữu Hi gây cho hắn một trận khó chịu. Nhất Thần, cái tên này giống như cái đinh trong lòng hắn.

Nàng hại chết Dạ Lan, sau khi đào tẩu trong một thời gian ngắn như vậy đã gặp được ai đó.

Phụ nữ đáng chết, đã chọc giận hắn thành công, lại làm cho hắn phiền lòng, Lăng Khiếu Dương đứng ngồi không yên.

“Khẩu khẩu”- Tiếng đập cửa truyền đến một đạo âm thanh, “Thuộc hạ Cao Mạc đến diện kiến”

“Vào đi”- Lăng Khiếu Dương dừng cước bộ, ngồi xuống ghế.

“Thuộc hạ tham kiến vương gia”- Cao Mạc đơn độc quỳ xuống hành lễ, một thân áo lam, thắt lưng đeo bảo kiếm, anh tuấn cực kỳ.

“Miễn lễ”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn phất tay.

“Tạ ơn vương gia!”- Cao Mạc đứng dậy. “Không biết vương gia triệu thuộc hạ đến có chuyện gì quan trọng?”

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương âm trầm, cau mày trầm tư, yên lặng trong chốc lát, mới nói: “Đi, điều tra một người tên Nhất Thần, tất cả lai lịch của hắn”.

“Có bức họa không thừa vương gia? Tuổi?”

“Có ta còn cần người tìm sao?”- Lăng Khiếu Dương xúc động rống giận.

“Thuộc hạ ngu dốt, vương gia thứ tội, nhưng... chỉ bằng tên một người, chỉ bên trong hoàng thành thì cũng có hơn mấy trăm người, nếu chúng ta tìm theo hướng này, sợ nhiều không kể xiếc, không cách nào xác nhận”.

Lăng Khiếu Dương nổi giận nói: “Người nhất định phải tìm được cho ta”.

Cao Mạc một trận xấu hổ, cũng không dám nói thêm điều gì, nhìn ra được vương gia đang bực mình: “Vâng ạ, thuộc hạ đi làm ngay”.

“Đi đi”.

“Thuộc hạ cáo lui”- Cao Mạc xoay người rời đi.

Lăng Khiếu Dương nắm tay rơi xuống bàn “Đáng chết!”.

Chương 33

Vài ngày sau.

Trước phòng Lăng Khiếu Dương, sắp hàng dài thành chuỗi người, già có trẻ có, cao lùn, béo gầy đều có, không biết đang làm cái gì.

Lăng Khiếu Dương thì ngồi tại thư phòng, nhìn qua mấy người nam nhân đứng trước bàn: “Các người tên là Nhất Thần?”.

“Vâng ạ!”- Mọi người cùng kêu lên trả lời. “Thảo dân tên là Nhất Thần”.

Nghe thấy hai chữ Nhất Thần, tâm lý Lăng Khiếu Dương không chút thoải mái, hất chỉ vào bức họa trong tay Lưu An: “Ngẩng đầu nhìn bức họa”.

Mọi người nghe lệnh, cùng ngẩng đầu lên nhìn bức họa trong tay Lưu An, đánh giá xem có điều gì huyền cơ trong đó.

Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói: “Người nào không nhận ra nàng, giết!”

“Tôi nhận ra”.

“Thảo dân nhận ra”.

Một vài người tranh nhau nói mình nhận ra.

Về mặt Lăng Khiếu Dương trầm xuống: “Nhận ra? Được, nàng tên gọi là gì”

Mọi người một trận á khẩu không trả lời được, cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Tại sao không nói gì hết, uh? Câm điếc rồi sao!”- Lăng Khiếu Dương tức giận bạo rống một tiếng.

“Vương gia tha mạng”- Một vài người quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

“Cao Mạc, đem bọn chúng đi chém cho ta”- Lăng Khiếu Dương lãnh khốc ra lệnh.

“Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng”-Vài người khóc hô cầu xin tha thứ.

Lưu An nhìn Lăng Khiếu Dương liếc mắt một cái, cẩn trọng nói: “Xem bộ dạng bọn chúng chắc chắn là không nhận ra”.

Lăng Khiếu Dương xúc động phát tay: “Lui xuống đi, ai dám nhiều lời, giết!”

“Vâng ạ! Vâng ạ!”- Vài người cuốn quýt trốn khỏi thư phòng Lăng Khiếu Dương.

Vậy là một mình Lăng Khiếu Dương hỏi, uy bức lợi dụng đe dọa, những người tuy gọi là Nhất Thần nhưng chẳng nhận ra được người trong bức họa, Lăng Khiếu Dương có chút phiền não, dứt khoát đem Cao Mạc giải vào đại lao.

Trong phủ các vị thiếp cũng nghe đến việc lạ mà vương gia đang làm đều cảm thấy khó hiểu.

Bạch Uyển lệnh cho nha hoàn gọi nam nhân mới đến tìm hiểu.

“Vương gia tìm các người tới làm gì?”

Nam Nhân gương mặt đầy râu mép, nhìn nha hoàn liếc mắt một cái, rồi nói: “Vương gia hỏi bọn ta có biết người trong bức họa, còn nói nếu sau này nhìn thấy người này, thì tới phủ bẩm báo, sẽ thưởng tiền”

“Người có nhận ra người trong bức họa không?”

“Không nhận ra”- Nam nhân lắc đầu.

“Ra ngoài đi”- Nha hoàn hồi xong, đợi Bạch Uyển phân phó một tiếng.

“Người nói xem đang yên đang lành sao vương gia lại tự nhiên vô cớ đi tìm những người này có biết người trong bức họa hay không, thật sự rất kỳ quái”- Bạch Uyển vẻ mặt nghi hoặc, đoán không ra được suy nghĩ của vương gia.

“Đúng vậy, cũng không biết người trong bức họa là ai”- Nha hoàn vừa nói xong đột nhiên nhãn tình sáng lên, “Đợi một lát nữa tiểu nữ đến tìm quản gia hỏi thử, chẳng phải sẽ biết rồi sao?”

Bạch Uyển cười: “Cũng phải, ta nên trở về thôi”- Vừa nói vừa đi về hướng mình ở.

Ngoài trừ Bạch Uyển để ý, thì mấy vị thiếp cũng bắt đầu chú ý, không biết Lăng Khiếu Dương đang làm trò gì, nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Vân San cũng nghe được vì này, đáy lòng nổi lên sóng ngầm, nhịn không được đi tới trước phòng Lăng Khiếu Dương, vừa tới cửa, đã thấy hàng người dài xếp thành hàng, nàng đẩy đám người, tiến vào phòng.

“Khiếu Dương ca!”- Nàng sợ hãi mà dịu dàng hô to, kinh nhiều Lăng Khiếu Dương đang nhắm hai mắt phiến não.

“Người tới làm gì?”- Lăng Khiếu Dương mở con ngươi đen, thẳng tắp nhìn về phía Vân San.

“Oh, ta nghe nói ở đây rất náo nhiệt, không biết xảy ra chuyện gì, nên đến đây xem sao”- Vân San ỷ vào sự sủng ái của quý phi, lá gan như vậy mà to, Lăng Khiếu Dương đối với nàng có chút sủng ái, khi đang nói chuyện, nàng quan sát thư phòng, nhìn thấy trên tường treo một bức họa, trái tim Vân San ngẩn ra, bức họa làm nàng đau cả mắt.

“Người đáng ra phải chăm sóc mẫu phi, ra ngoài đi”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng phân phó.

“Oh, Vân San cáo lui”- Cúi đầu hành lễ đi ra ngoài.

Trong phòng lại bắt đầu hỏi.

Vân San ra khỏi thư phòng, trong ánh mắt mang theo tia oán hận, nguyên lai tất cả cũng vì nữ nhân Lãnh Dạ Hủy đó.

Trong trái tim Khiếu Dương ca nàng ta rốt cục có vị trí gì, tại sao Dương ca lại quan tâm như vậy, thậm chí lại còn hành động ngoài dự đoán của mọi người.

Vân San gắt gao nắm tay lại, hướng về Di Tâm Cư.

Bầu trời đen buông xuống, mọi người cũng đã hồi xong, Lăng Khiếu Dương uể oải dựa đầu ngã vào trên ghế.

Lưu An và Cao Mạc nhìn nhau, chân không biết, Vương gia lãnh khốc coi trời bằng vung, như thế nào lại làm cái chuyện ngây thơ như vậy, kiên nhẫn từng bước hỏi những người này có nhận ra tiểu thiếp của mình.

Lăng Khiếu Dương nửa người tựa trên ghế, tâm lý tức giận nghĩ tới Nhất Thần, Nhất Thần rốt cục là ai, đáng chết, chỉ cần nam nhân nào gọi là Nhất Thần nhận ra Lãnh Dạ Hủy, hẳn tuyệt đối không nói hai lời, giết, giết, giết không tha!

Chương 34

Bên trong thư phòng tiến vào một nhóm người, một thanh niên nhũn nhặn, một lão gia gia, một nam nhân trung niên, lại còn có cả hài tử mười mấy tuổi.

Cao Mạc nói: “Ngẩng đầu lên xem, các người có nhận ra người trong bức tranh.”

Bốn người đều đoan trang mê muội lắc đầu.

Cao Mạc thoáng nhìn qua mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương, hung dữ hướng về bốn người cố tình quát: “Nếu nhận ra thì sẽ giữ được mạng, không nhận được giết.”

“Ta nhận ra!”- Một đạo âm thanh cao cao vang lên, có tác dụng làm phấn chấn mọi người, mọi người cùng quần gia ai cũng trừng mắt nhìn nam nhân đủ dũng khí nói nhận ra người trong bức họa.

Lăng Khiếu Dương đang uể oải, xúc động bất dậy, tinh thần rung lên, ngồi ngay ngắn, nhìn chằm chằm bốn người. “Người nào, ai trong các người nhận ra?”

Chỉ thấy một hài tử mười mấy tuổi, vươn bàn tay nhỏ bé lên cao: “Ta nhận ra”

Nhìn thấy một hài tử đi ra, Lưu An và Cao Mạc cúi đầu, không nhin được cúi đầu cười rộ lên.

Thật vất vả mới tìm ra được Nhất Thần nhận ra người trong bức họa, nhưng là một hài tử mười tuổi, sắc mặt Lăng Khiếu Dương từ đỏ sang đen, đen lục, cơ mặt co quắp lại, có dấu hiệu tức giận.

“Tiểu quý, người không được nói bậy”- Cao Mạc nhin cười, nhìn hài tử hỏi: “Muốn bị đánh hay sao mà nói láo!”

“Ta không chỉ nhận ra tỷ tỷ trong bức họa, ta còn biết ngài vốn là vương gia, mùa hè năm ngoái, ta nhìn thấy vương gia mang theo vị tỷ tỷ này đi du ngoạn hồ, tỷ tỷ xinh đẹp thấy ta khóc, lại còn mua kẹo mạch nha đường cho ta”- Tiểu hài tử không hiểu biết, lại càng không sợ hãi mà đồng dặc nói.

Cao Mạc cùng Lưu An không yên nhìn không yên Lăng Khiếu Dương, chỉ thấy sắc mặt Lăng Khiếu Dương âm trầm tức giận, đáy mắt ẩn sâu cơn giận rất lớn.

Cao Mạc cẩn thận nhắc nhở nói: “Vương gia... có nên bảo bọn họ lui ra!”

Lăng Khiếu Dương tung chưởng đánh xuống bàn, giận dữ hét: “Cút ra”.

“Đi xuống hết, đứng đây làm gì!”- Cao Mạc phát tay, ý bảo bốn người ra ngoài.

Cao Mạc nhìn Vương gia nổi giận, lấm lét nhìn vương gia hỏi: “Vương gia... ngày mai”

Tuần nhan Lăng Khiếu Dương tràn đầy sắc mặt giận dữ, quát lớn nói: “Cho chuẩn bị mọi thứ trong vương phủ, năm lần tám lượt đều hồngбет, bốn vương nên chém người mới đúng!”

“Vâng, thuộc hạ biết rõ”- Cao Mạc cúi đầu, như nhận lỗi, kỳ thực trong lòng lại đang cười.

Lăng Khiếu Dương từ sau bàn đi ra, vung ống tay áo, rời khỏi thư phòng, trời đã là một mảng đen nhánh.

Sau khi hầu hạ quý phi an giấc, Vân San lặng lẽ đi trong đêm, nhớ tới bức họa trong phòng Lăng Khiếu Dương luôn cảm giác không thoải mái, trong suy nghĩ cảm giác được rằng Lăng Khiếu Dương đối với Lãnh Dạ Hủy không chỉ có hận.

Đi qua lại trong phủ, nàng phiền muộn, mang đầy tâm sự, nàng một mực đợi Lăng Khiếu Dương lấy nàng làm vương phi, mà di nương của nàng là Lan Quý phi, cũng biết rõ điều này, chỉ là không biết phải đợi bao lâu.

Vừa nghĩ tới, thì trước mắt xuất hiện hai bóng đen, cả kinh Vân San muốn gọi một tiếng. Không ngờ bóng đen đã ra tay điểm vào ngực nàng, nàng liền không nói nên lời, hoảng sợ nhìn bóng đen, trái tim sợ hãi kịch liệt hít thở nhưng không thông.

“Muốn sống, thì nghe ta nói”- Trong đó một nam nhân thanh âm lạnh lùng tựa băng giống như uy hiếp, tay đặt sẵn nơi cổ họng nàng.

Vân San vội vàng gật đầu, tay nam nhân chỉ cần dùng sức thì nàng sẽ mất mạng

“Lãnh Dạ Hủy ở đâu”- Nam nhân mở miệng-“Mang chúng ta đi tìm người, nếu không...”- Tay nam nhân dùng sức một chút, niết chặt cổ họng Vân San một trận đau đớn, nàng vội vàng gật đầu.

“Ở đâu mau dẫn đường”- Nam nhân hạ giọng bên tai Vân San quát một tiếng.

Tay Vân San chỉ về một hướng.

Hai bóng đen trao nhau một ánh mắt, theo hướng Vân San chỉ về một hướng, xuyên qua mấy con đường nhỏ, ba người lặng yên theo tới viện Hữu Hi.

Hữu Hi cũng vừa viết xong nhật ký, hoàn lại vẽ ra bức họa Nhất Thần, tâm trí sợ hãi Nhất Thần biến mất, có bức họa, nàng không sợ quên Nhất Thần, thu lại nhật ký cùng bức họa, Hữu Hi chuẩn bị đi ngủ, cánh cửa liền bị thô lỗ đá văng ra, Hữu Hi lại càng hoảng sợ, vẫn tưởng là Lăng Khiếu Dương không ngờ nhìn lại là nam nhân che mặt, mặt lộ vẻ hàn quang, âm trầm kinh khủng.

Tay Hữu Hi nắm chặt để trên đầu chuẩn bị công kích: “Hã, ngươi là ai, người đâu.....!”

Hữu Hi còn chưa nói đến hai chữ “cứu mạng” nam nhân đi vài bước, một chưởng đã đánh ngất Hữu Hi, khiêng trên vai, hướng ra ngoài chạy vội đi.

“Còn phụ nữ này thì làm sao?”- Nam nhân đang giữ Vân San hỏi nam nhân khiêng Hữu Hi

“Nhiều chuyện không bằng bớt đi một chuyện, mau đi thôi”- Nam nhân khiêng Hữu Hi phi thân trở ra.

“Được”- Nam nhân đánh một chưởng vào ngực Vân San, ngực Vân San đau xót, ngã xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Hia người nam nhân đã tìm ra người mình muốn ngay lập tức ra khỏi vương phủ.

Lăng Khiếu Dương xúc động một ngày, bữa tối không muốn ăn, nhiều Nhất Thần như vậy, nhưng không có người hấn muốn, cuối cùng lại là một hài tử, hấn trước đây luôn tin tưởng năng lực làm việc của Cao Mặc.

Lăng Khiếu Dương bế tắc trước tình thế, không tự chủ đi đến nơi ở của Hữu Hi, nhìn cánh cửa nhỏ nơi tiểu viện, hấn do dự không biết có nên đẩy vào hay không

Coi như một ngày không nhìn thấy xú nữ nhân kia, tâm lý cảm thấy thiếu gì đó, do dự một chút, xoay người về đường cũ, nhưng chỉ đi vào bước, rồi lại dừng cước bộ.

Hấn tại sao lại sợ cái gì, chỉ là một người phụ nữ thôi, nàng chính là vật để hấn chơi đùa, hấn muốn gì được đó.

Lăng Khiếu Dương nghĩ tới lại hướng về tiểu viện Hữu Hi, nhanh chóng đi vào, tầm mắt rơi vào trên người vân San.

Trái tim Lăng Khiếu Dương trầm xuống, bước nhanh tới, đứng ở bên Vân San, khom lưng ôm lấy nàng: “Vân San, xảy ra chuyện gì vậy?”

Vân San bị âm thanh như xé gió của Lăng Khiếu Dương làm tỉnh dậy. mở mắt chứng kiến gương mặt Lăng Khiếu Dương, ôm chặt lấy hấn sợ hãi khóc rống lên.

“Ta hỏi ngươi xảy ra chuyện gì!”- Lăng Khiếu Dương lo lắng hỏi, nhưng Vân San lại ngã vào lòng Lăng Khiếu Dương khóc, Lăng Khiếu Dương nhìn vào phòng Hữu Hi, trái tim căng thẳng, buông lỏng Vân San ra, chạy vào phòng, không thấy bóng dáng Hữu Hi, trên mặt đất có gối ngủ của Hữu Hi, trái tim Lăng Khiếu Dương một trận co rút rất nhanh.

Xoay người vội vàng chạy ra khỏi phòng, ôm trụ lấy tay Vân San, lo lắng mà hô to: “Đừng khóc nữa, người đâu? Mau nói!”

Vân San bị Lăng Khiếu Dương rống lên làm cho giật mình một chút, lúc này mới hồi tỉnh nghe ngào khóc chỉ về một hướng “Đi... hình như là đi về phía bên kia”.

“Ngươi mau trở về, gọi người canh vương phủ nghiêm mật”- Lăng Khiếu Dương nói xong rồi như một trận gió biến mất trước mặt Vân San.

Lo lắng chạy vội đi, Vân San nói không nên lời, cảm giác mất mát không cam lòng, Lăng Khiếu Dương một điểm cũng không lo lắng nàng có bị thương hay không, lại đi lo cho nữ nhân đó.

Vân San hi vọng Hữu Hi đừng bao giờ trở về, sống hay chết, tốt nhất đừng trở lại. Nhưng Lăng Khiếu Dương đuổi theo, nàng sợ hãi Lăng Khiếu Dương xảy ra chuyện gì chợt biến mất, liền lập tức đứng dậy kêu người tới giúp.

Trong phủ lâm vào tình trạng khẩn trương, thị vệ vội vàng đuổi theo bảo vệ Lăng Khiếu Dương, hi vọng không có chuyện lớn xảy đến, nếu không sẽ khó thoát tội.

Hoàng Bắc Thiên nghe thấy động tĩnh bên ngoài, trong lòng biết bên ngoài xảy ra chuyện, vội mặc thêm quần áo, đi tới trước chủ lầu, nắm lấy một tên người hầu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hình như Hủy phu nhân bị người ta bắt đi rồi, Vương gia đã đuổi theo...!”

Hữu Hi bị người ta bắt đi, tâm tính thiện lương của Hoàng Bắc Thiên giống như bị vật gì đó hung hăng đánh vào, trái tim nôn nóng bất an, không chút nghĩ ngợi vội đuổi theo, màn đêm đen nhánh, trong đầu là hình ảnh mặt nhăn mày cười của Hữu Hi.

Là ai bắt Hữu Hi đi, tại sao lại bắt nàng, không khỏi nhớ tới lúc hai người gặp nhau, Hữu Hi lúc đó thiếu chút nữa đã bị giết, tâm trí Hoàng Bắc Thiên sợ hãi không thôi, im lặng cầu khẩn, Hữu Hi, người không thể có việc gì, nhất định phải bình an.

12. Chương 35-36

Chương 35

Đây là nơi nào, Hữu Hi từ từ tỉnh dậy, nhớ tới chuyện mình bị bắt đi là thật.

Quay lại hiện tại, cảm giác dưới thân lạnh như băng, nàng mới phát hiện chính mình đang nằm trên mặt đất màu vàng. Trời!!! Màu vàng, sàn nhà được làm từ vàng nguyên chất, Hữu Hi kinh hãi, thất thần đứng lên, không nhận được nhìn bốn phía.

Bên trong nơi này là một mảnh kim bích huy hoàng, cây cột thượng to được điêu khắc rất sống động hình long đồ, chính phía đại điện có một cái ghế màu vàng cũng điêu khắc hình rồng, hai bên đại điện đặc hai viên dạ minh châu phát ra luồng sáng xinh đẹp, chiếu rõ mọi thứ.

Nơi này là hoàng cung sao? Long địa đồ đẳng, hoàng cung như thế này chỉ có trong thời cổ đại? Nhưng Hữu Hi cảm giác được ngoài sự huy hoàng tráng lệ còn có gì đó rất thần bí, quý dị, hơn nữa sao bọn chúng lại đem nàng đến đây?

Tầm mắt Hữu Hi quét nhìn xung quanh, hướng về phía cánh cửa, trong lòng vui vẻ, định đi về hướng đó nhưng lại chứng kiến một đoàn người đi đến, đứng ở hai bên cửa, cúi đầu tự như cung nghênh ai đó? Những người này đều rất trẻ, nhả nhặn, tuần tú, chẳng lẽ là thái giám?

Hữu Hi chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ gặp những nhân vật cổ đại tận mắt nên cực kỳ ngạc nhiên, còn đang nghi hoặc thì trước mắt đột nhiên chói lóa, một nam tử cao to mặc bộ quần áo màu vàng sáng chói.

Con người sắc bén của hắn ẩn chứa cuồng vọng nhìn lướt qua nàng, thân hình to lớn hướng về phía chiếc ghế màu vàng, vững vàng ngồi xuống. Theo sau hắn là một nam tử tuần tú, vẻ mặt nghiêm túc, đứng bên cạnh.

“Người là hoàng đế? Sao lại bắt ta đến đây?” Hữu Hi nhìn hắn, nàng đọc được trong mắt nam nhân mang theo chút tà khí, thắc mắc những nghi vấn trong lòng, âm thanh bình tĩnh, nhưng tay lại gắt gao đan vào nhau, cố che dấu nỗi sợ hãi cùng bất an của chính mình.

“To gan, nhìn thấy Dạ Đế còn không mau quỳ xuống”- Nam nhân tuần tú ở phía sau quát lạnh một tiếng.

Dạ đế? Thật là hoàng đế sao? Vậy chẳng phải là người thân thích của Lăng Khiếu Dương? Nếu vốn là người thân sao lại chuyện trộm gà trộm chó như thế nào, nửa đêm canh ba bắt cóc nàng ra phủ?

Người kia không thềm để ý, vung tay lên: “Đừng dọa nàng”

“Vâng ạ!”- Nam nhân tuần tú liền cúi đầu không thềm nhắc lại

Nam nhân tà khí khẽ mỉm cười, thân ảnh thoáng một cái, chỉ trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Hữu Hi, ngón tay mang theo vài phần khiêu khích vuốt ve gương mặt nàng, cong môi cười một cách bí

ẩn: “Khuôn mặt này thật sự làm cho trái tim người khác phải run lên”- Nam nhân đột nhiên dời mắt chăm chăm nhìn hai tròng mắt Hữu Hi, âm tà cười nói: “Người rất sợ phải không?”

Hữu Hi lui về sau từng bước, thoát khỏi vòng khí tức của nam nhân tà mị: “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Nam nhân tiến lên đưa những ngón tay thon dài nắm lấy gương mặt nàng, dán sát lại gần: “Thật to gan, tên của người là gì?”

Hữu Hi cau mày nhìn nam nhân trước mắt, ngay cả tên nàng cũng không biết, sao lại bắt nàng? Hữu Hi không muốn trả lời, muốn tránh né thoát khỏi sự giam cầm của hắn.

Nhưng bỗng nhiên bờ môi mỏng của nam nhân hé mở một cựa cười quỷ dị kèm theo luồng tà khí, môi của hắn gần như sắp chạm đến đôi môi đỏ mọng của nàng, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ trên bờ môi cánh hoa của Hữu Hi, nàng co rúm lại, hai tròng mắt mở to nhìn chăm chăm mặt nam nhân.

“Mùi vị quả nhiên không sai, lúc nói chuyện, ta không thích ai đó không trả lời câu hỏi của ta”- Nam nhân tựa hồ như nhớ lại mùi vị trước kia của Hữu Hi, động tác giả vờ muốn tha bổng cho nàng, Hữu Hi cuống quýt nói: “Ta là Hữu Hi”.

“Hữu Hi?”- Nam nhân cau mày, tựa hồ như đang thẩm định lại, “Không phải là cái gì Hủy sao?”- Đối với tên của nữ nhân, hắn luôn rất mơ hồ, chưa bao giờ nhớ tên của nữ nhân nào.

“Các người sao lại bắt ta?”- Hữu Hi không rõ, luôn luôn có cảm giác kì quái vì sao có kẻ muốn giết nàng, đáng nàng, lột da của nàng.

“Vấn đề này ta sẽ nói cho người biết”- Nam nhân híp con người sáng ngời lại nhìn Hữu Hi, tay buông ra: “Người đâu, mang nàng xuống nghỉ ngơi”.

Dạ đế ra lệnh một tiếng, hai người nam nhân liền đi lên, nắm lấy tay Hữu Hi kéo ra ngoài.

Hữu Hi bối rối hô to: “Này, ta không muốn ở lại đây?”

Nam nhân nhìn ánh mắt lo lắng đáng yêu của Hữu Hi, không nhịn được cười nhẹ, mặc kệ Hữu Hi có nguyện ý hay không thì vẫn bị dẫn xuống.

Xuyên qua một con đường giống như mật đạo, Hữu Hi đi tới gian phòng được bố trí sẵn, chỉ là nơi này rất kì quái chỉ có cánh cửa nhưng không có cửa sổ.

Cửa bị người gát gao đóng lại, trong phòng hai nam nhân vẫn đứng yên.

“Này, sao lại đem ta nhốt ở đây?”- Hữu Hi tức giận ngồi xuống, đối với sự tình ly kỳ nàng hàm chứa rất nhiều điều bí ẩn.

“Nghỉ ngơi đi”- Một người liếc mắt nhìn Hữu Hi, đơn giản nói một tiếng rồi trở nên trầm mặc.

Nghỉ ngơi?

“Được, ta sẽ nghỉ ngơi, các người ra ngoài đi”

Hai người trầm mặc giả bộ câm điếc.

Hữu Hi nhìn hai người không để ý tới mình, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngồi xuống, giường rất mềm mại, thoải mái, sao đó tự oán tránh số phận của chính mình, không biết kiên trì được bao lâu, nhưng Hữu Hi cuối cùng không chịu nổi mà ngã xuống mơ mơ màng màng ngủ.

Hữu Hi nằm mơ, mơ tới Nhất Thần, nhớ tới lần đầu tiên của hai người cùng triền miên, Nhất Thần ôn nhu, tình cảm ấm áp của Nhất Thần vây quanh nàng.

“Chuẩn bị tốt rồi sao?”

Một đạo âm thanh cao cao vang lên, quấy nhiễu mộng đẹp của nàng, Hữu Hi không nhịn được lâm bầm một tiếng, đáng ghét.

“Hồi bẩm Dạ Đế, đã chuẩn bị xong”- Một đạo âm thanh là là vang lên bên tai Hữu Hi khiến nàng sợ hãi.

Mộng đẹp không cánh mà bay mất, Hữu Hi nửa tỉnh nửa mê tỉnh lại, nhận thức tình thế, tầm mắt rơi xuống trên tay mình.

Hai tay bị vật gì sáng loáng khóa ở trên giường, thân thể hướng xuống, hai chân bị giam cầm trong tay ai đó, trai tim trong nháy mắt thêm sợ hãi, dùng sức giật tay chính mình, nhưng chỉ có thể làm giảm cơn đau đớn ở cổ tay.

“Tiểu Hi, không nên từ chối ta”- Một đạo âm thanh vang lên, Hữu Hi bối rối quay đầu lại nhìn, là Dạ Đế.

Tiểu Hi, sao lại xưng hô thân thiết như vậy, nó khiến Hữu Hi cảm giác lạnh lẽo kinh khủng: “Người muốn làm gì, buông ta ra!”- Hữu Hi không nhận được nhớ tới những việc làm của Lăng Khiếu Dương đối với nàng.

Dạ đế mặc quần áo màu đen, vẻ mặt tà mị đi đến bên giường, đôi chân dài ngồi trên đùi Hữu Hi.

Hữu Hi thấy tay hần cầm con dao nhỏ tinh xảo, sợ hãi giãy dụa, rống giận: “Hỗn đản, người muốn làm gì, buông ta ra”.

“Đừng kích động như vậy, bốn vương chỉ là muốn lấy một đồ vật trên người người”- Dạ đế vừa nói, ngón tay thon dài cũng trượt trên cổ Hữu Hi, nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay khéo léo nắm lấy áo Hữu Hi, dùng sức kéo nát quần áo Hữu Hi.

Lộ ra làn da trơn bóng phía sau lưng.

Ha!!! Hữu Hi kinh hãi, nhớ tới có lần mình bị nam nhân bắt , muốn lột da lưng nàng, chẳng lẽ nam nhân này cũng cùng mục đích như thế?

“Không, đừng mà, tại sao, tại sao?!”- Gương mặt của Hữu Hi vì sợ hãi mà tái nhợt, sợ hãi đến mức muốn ngừng thở.

Hần muốn lột da nàng, nghĩ tới con dao nhỏ sắc bén xé mở da thịt nàng, Hữu Hi nhận không được run rẩy.

Một luồng khí lạnh như băng chạm vào da thịt nàng, có chất lỏng chảy trên da thịt nàng lan tràn... Đau quá, nàng bị người ta lột da từng tầng một sao.

Một giọt hai giọt, chất lỏng nóng hằm hập tích lại trên lưng trắng nõn xinh đẹp không tỳ vết của Hữu Hi.

Dạ đế dừng lại trên da thịt trắng tựa tuyết Hữu Hi tràn ngập màu đỏ của máu, gương mặt tà mị có chút nghi hoặc, sao lại có vết máu? Hần vẫn chưa động dao?

Hữu Hi không nhận được quay đầu, nhìn về phía Dạ đế, hoảng sợ trong nháy mắt biến mất, nhưng lại kinh hô: “Người, người, người chảy máu mũi?”

chảy máu mũi? Hần đường đường là thống kinh hắc ám Dạ đế, sao lại chảy máu mũi.

Lại có rất nhiều máu tươi rơi trên lưng Hữu Hi

Dạ đế không nhận được dùng tay chạm lên mũi mình, màu đỏ tươi của huyết dính trên ngón tay. Hần không dám tin, hai mắt mở to biến sắc vội vàng leo xuống khỏi người Hữu Hi, trong miệng lẩm bẩm gì đó, không biết là mắng cái gì.

“Dạ đế...!”-Nam nhân to lớn đứng lại chăm sóc Dạ đế, một bên là nam tử cầm chiếc khăn lụa trắng phụng bồi, Dạ đế cầm lấy khăn bưng kín mũi đang chảy máu.

Quay đầu lại nhìn Hữu Hi, bắt gặp con người hồn nhiên của nàng mắt lóe sáng, cau mày, xoay người vội vã rời đi.

Hữu Hi nhìn theo bóng lưng, thật lâu mới thở ra, chấn tĩnh mình, hần... hần bị chảy máu mũi, Hữu Hi vùi đầu vào gối, yên lặng trấn an trái tim đang bị kinh hãi của mình.

.....

Nàng xem như tự to, không ai giám sát trông coi, nàng có thể tự do đi ra ngoài. Hữu Hi phát hiện nơi này tựa như một tòa thành, không có ánh mặt trời, toàn bộ thành đều bao phủ trong đêm đen, trừ ánh nến còn có dạ minh châu phát quang ngoài ra không còn gì phát sáng, nơi này rất kỳ quái, tràn ngập thần bí.

Hữu Hi đi vòng vòng suốt ba ngày cũng không tìm được đường ra, toàn bộ người trong thành có sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, Hữu Hi đoán chừng là do lâu rồi không tiếp xúc với ánh nắng, Hữu Hi nhớ tới hiện đại lúc xem phim, quỷ hút máu?

Chẳng lẽ quỷ hút máu thật sự tồn tại... vậy nơi này là tòa thành của quỷ hút máu sao? Vội vàng nhìn những người đi ngang qua, Hữu Hi cảm giác gió lạnh vù vù thổi qua, lòng nghi ngờ, có cảm giác như răng nanh thêm thường đang đặt trên cổ nàng.

Con đường nhỏ chỉ chiếu sáng bằng ánh nến yếu ớt, Hữu Hi trong lòng sợ hãi tiếp tục đi, tìm không được đường ra, làm nàng bấn loạn.

Mỗi lần lạc đường, chung quy sẽ có người xuất hiện bên nàng nói: “Xin mời quay về cho”

Nàng lạc đường không tìm được đường về, chỉ có thể tiêu sái tung tăng đi trên đường, chưa kịp tìm ra lối đi lúc này, lại một trận gió nhẹ thổi qua, tiếp theo trước mắt hoàn toàn đen nhanh, thân thể gắt gao bị vây lại, một lòng ngực lạnh lẽo vây quanh nàng, hai đôi tay gắt gao quặc trụ ôm lấy eo Hữu Hi, thân thể không tự chủ nương theo bóng đen nọ, nhẹ nhàng cách mặt đất bay lên, phi hành bay lên trời, nàng cảm giác muốn nôn..

Áo choàng rộng thùng thình, vây lấy thân thể hần, hoàn toàn không nhận ra ai đang ôm mình.

Không biết bao lâu, thân thể Hữu Hi nhẹ nhàng rơi xuống, sau đó trước mắt sáng ngời, ánh mắt lộ ra gương mặt tà mị của Dạ đế....

“Người rất thích chơi đùa để bị lạc đường sao? Tiểu phiền toái?”- Dạ đế tà mị cười, ngón tay thon dài nâng nhẹ nhàng cầm Hữu Hi.

Tiểu phiền toái, Hữu Hi nghe cách xưng hô mà phát ớn lạnh, cảm ghét cau mày, thân thủ đẩy nhẹ Dạ đế: “Đừng dùng cái tên xấu xa như vậy gọi ta, ngươi muốn thế nào mới bằng lòng thả ta?”

Dạ đế tà mị, gương mặt uy nghiêm, phẫn nộ quát: “Người phải gọi ta là Dạ đế, ta là hoàng đế nơi này, ngươi đừng có mà không biết trên dưới, hiểu không?”

Hữu Hi cau mày, nhìn mũi Dạ đế, “Dạ đế? Dạ đế chảy máu mũi”

“Đáng chết, ngươi thử nói lại lần nữa xem!”- Dạ đế nhớ tới mình chảy máu mũi mất mặt trước nàng, không khỏi tức giận.

Hữu Hi cố gắng bình tĩnh, cắn răng nói: “Được rồi, ta nói lại lần nữa, ngươi rốt cuộc thế nào mới thả ra rồi đi”.

“Rời đi”- Dạ đế cười khê.- “Ta có không cho người rời đi sao, chỉ có người quá ngu ngốc không tìm được đường ta”.

Hữu Hi tức giận nói: “Ta... ngươi, ta sẽ tự tìm đường ra, đến lúc đó đừng đổi ý không chịu thả ta đi”

“Được, chỉ cần ngươi tự mình tìm được đường ra, ta sẽ để ngươi đi, không ngăn cản”

“Thật sao?”- Đáp ứng nhanh như vậy, Hữu Hi cảm giác có gì đó không ổn.

“Vậy ta buông tay ngươi sẽ đi sao?”- Thân thể hần không có chút nhiệt độ, lạnh lạnh, có điểm dọa người.

Cánh tay Dạ đế ôm chặt, làm cho thân thể Hữu Hi gần sát hần, gương mặt tà mị dính sát mặt Hữu Hi, mập mờ mà cợt nhả: “Ta thật sự rất muốn nếm thử mùi của ngươi?”

Hả? Mùi? Hần là thủ lĩnh của quỷ hút máu, như vậy ý muốn nói, muốn nếm máu tươi của nàng? Ah, trái tim Hữu Hi đông cứng hít một hơi, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Chương 36

“Người là quỷ hút máu sao?”- Hữu Hi run rẩy hỏi, đôi tay nhỏ bé khấn trương khuróc từ Dạ đế.

Ánh mắt Dạ đế như muốn ăn nàng. Hần hí mắt nhìn Hữu Hi: “Quỷ hút máu”.

“Tại sao các ngươi lại sống trong bóng tối?”

Dạ đế đột nhiên có chút xúc động tới gần Hữu Hi, vẻ mặt tà mị mất đi, thay vào đó là sự kích động xen lẫn với mâu thuẫn, xoay người lại nhưng không đi về phía Hữu Hi. “Người là người có thể cứu vớt những người ở đây thoát ly khỏi bóng tối”.

Nàng có thể cứu bọn họ khỏi loại cuộc sống này, nhưng chính là nàng phải chết, lấy đi lớp da trên lưng nàng, liệu nàng có thể sống sót không. Nàng không sợ chết, có lẽ nàng thật sự có thể giúp bọn họ.

“Ta thật sự có thể giúp các người thoát khỏi cuộc sống hắc ám này sao?”- Hữu Hi hướng về phía bóng lưng của Dạ đế lớn tiếng hỏi.

Dạ đế xoay xoay người nhìn chằm chằm Hữu Hi, “Ý người là sao?”

“Ta có thể giúp các người!”

“Kể cả phải chết sao?”- Con người của Dạ đế chớp động, thần sắc phức tạp.

Ánh mắt Hữu Hi trở nên bình bình, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp toát ra thần sắc khó tả, “Phải, nếu ta chết đi có giúp mọi người sống trong ánh sáng thì ta nguyện ý”.

Dạ đế không dám tin nhìn Hữu Hi: “Người... người nói thật lòng sao?”

Hữu Hi gật đầu: “Có thể cứu giúp nhiều người như vậy, ta chết đi cũng rất có ý nghĩa phải không?”

Dạ đế nhìn gương mặt xinh đẹp khác thường của Hữu Hi, thật lâu sau nói không nên lời, hần tưởng rằng nàng sẽ cầu xin hần buông tha, tưởng rằng nàng sẽ hô to không muốn chết, cũng không nghĩ đến nàng sẽ nói thế này.

“Người không sợ chết đúng không!”- Thật lâu sau Dạ đế mới lên tiếng.

“Phải!”.

Dạ đế đột nhiên bật cười: “Người còn sống thì mới có thể trở về, trở lại thế giới thật sự mà người sống, chính là thế giới tương lai.”

Thế giới tương lai, trái tim Hữu Hi ngẩn ra, mở to hai mắt nhìn Dạ đế, vội vàng nói: “Người người biết ta đến từ tương lai có phải hay không? Người biết ta không phải người ở đây?”

Dạ đế cười khê: “Phải, ta biết người tới từ tương lai?”.

“Vậy, ta có thể trở về nơi đó không?”

“Chỉ cần người muốn thì có thể trở về, phải xem người lựa chọn thế nào, còn sống thì còn hi vọng”

“Còn sống, thì sẽ có cơ hội trở về sao? Ta muốn trở về”- Ánh mắt Hữu Hi chớp động phát sáng, mong được gặp lại Nhất Thần ca ca.

“Có thể trở về như vậy người còn muốn chết sao?”

Ánh mắt mừng rỡ của Hữu Hi biến mất, nhìn Dạ đế, do dự một chút, “Ta chỉ là còn lưu luyến những người ở thế giới tương lai, tâm nguyện của ta là được trở về, nhưng ta nguyện ý giúp các người”.

Dạ đế nhìn hai tròng mắt Hữu Hi, hần biết lời nàng nói là thật, bởi vì không ai có thể trước mặt hần mà nói dối, thật lâu sau Dạ đế mới nói: “Tốt lắm, người đi đi, nhớ kỹ lời thề của người, cũng nhớ kỹ lời nói của ta, còn sống thì còn hi vọng trở về, thời cơ tới rồi thì người sẽ tự khắc biết, ra ngoài đi!”.

“Oh! ta đi trước”- Hữu Hi thấy Dạ đế không muốn nhiều lời, liền không cần phải nói thêm, xoay người đi ra ngoài. Hữu Hi thầm nghĩ muốn Dạ đế mang nàng về thế giới cũ, nhưng vừa bước ra khỏi cửa, cảnh vật trước mắt đều biến mất, sự tối tăm thay bằng luồng ánh sáng, rừng núi xanh ngắt, cây cỏ, đất đai, phong cảnh thiên nhiên xinh đẹp lọt vào mắt nàng.

Chuyện gì xảy ra?

Tòa hần ám trong nháy mắt đã biến mất không thấy, ngay cả ánh sáng vàng chói lọi của cung điện, không có thân ảnh của Dạ đế, chỉ còn lại phong cảnh thiên nhiên mỹ lệ, cò làn gió nhẹ ẩm áp, làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Hữu Hi kinh ngạc xoay người nhìn chung quanh, nàng không phải đang ở trong tòa hắc ám sao? Như thế nào lại đột nhiên biến hóa trở lại thế giới quen thuộc.

Là ảo giác sao? Hữu Hi dùng sức nhắm mắt lại, sau đó mở ra, không phải ảo giác, tất cả đều là thật, Hữu Hi nhắm mắt lại hít lấy mùi thơm tự nhiên của cây cỏ.

Nhiều ngày không tiếp xúc với nắng với cây cỏ, mới biết được, những thứ trước đây có được thật đáng quý.

Hữu Hi chậm rãi mở hai tròng mắt, trong lòng cao hứng khó tả, nhớ lại những người trong tòa hắc ám, bọn họ không có cách nào được tiếp xúc với những thứ đẹp dễ này, gương mặt hắc lan tái nhợt của Dạ đế nhảy vào đầu nàng, Dạ đế sao lại thả nàng? Không biết vì sao, trong đáy lòng cảm thấy bọn họ sống thật đáng thương.

Hữu hi thở dài nhắc chân không biết đi về đâu, cho nên đành phải tùy tiện đi về một hướng, mới đi được hai bước hai bước, cảm thấy bắp chân tràn ngập đau đớn, Hữu Hi nhìn được cau mày, đau đớn hô một tiếng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy một con rắn chạy vào bụi cỏ.

Ah, là rắn độc, Hữu Hi sợ nhất là động vật, tâm tình hoảng sợ, vén quần lên nhìn xuống, quả nhiên có hai lỗ nhỏ màu đen.

Nàng không biết bị rắn độc nên xử lý ra sao, Hữu Hi hoảng sợ nghĩ tới, có chút đau xót, bên tai đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, hơn nữa dần dần rõ ràng, Hữu Hi không nhìn được xoay người, thấy một đội nhân mã chạy tới.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng mà khí phách nhìn vào Hữu Hi, trong mắt hắc hiện lên sự kinh hãi, lo lắng, cùng quan tâm. Đáy lòng nàng cảm thấy âm áp xúc động quên mất cả vui vẻ, quên chính mình vừa bị rắn cắn, đứng dậy mừng rỡ đi về trước.

Ngựa dừng lại, Hoàng Bắc Thiên cũng nhảy nhanh xuống ngựa, hướng tới Hữu Hi nghênh đón, trong mắt tràn đầy niềm vui, một thân hình rộng lớn muốn đem nàng gắt gao ôm vào lòng.

Trên mặt Hữu Hi mỉm cười, không chút nghĩ tới chạy về phía Hoàng Bắc Thiên, là Hoàng Bắc Thiên, giờ khắc này, trái tim Hữu Hi tràn ngập vui sướng, muốn chạy vào lòng hắn, nhưng vừa chạy được vài bước đã bị một thân hình rắn chắc chặn lại.

Hữu Hi cảm nhận được mình vừa chạm vào ai đó, một đôi tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, phảng phất sự vội vàng cùng bất an, giống như đang ôm một thứ đồ trân bảo, mang theo một niềm vui sướng như vừa lấy lại thứ gì đó đã mất.

Nhưng lòng ngực này không phải của người nàng chờ mong, bá đạo mà thô lỗ, mang theo tia xúc động.

Hai tay Hữu Hi chần chừ đặt trước ngực nam nhân, ngẩng đầu, không phải gương mặt Hoàng Bắc Thiên, mà lại là gương mặt lãnh khốc Lăng Khiếu Dương, tuấn nhan khắc sâu, đã có chút tiền tụy, gương mặt có chút xanh xao.

Không phải ngực Hoàng Bắc Thiên... tầm mắt Hữu Hi hướng qua khỏi vai Lăng Khiếu Dương, thấy Hoàng Bắc Thiên đứng sau Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên bộ dạng đứng yên, nhìn Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương gắt gao ôm vào trong lòng, hắn có chút đau đớn, cứng ngắt đứng yên bất động, yên lặng nhìn chằm chằm Hữu Hi, nàng còn sống, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Lăng Khiếu Dương kích động ôm lấy thân thể mềm mại của Hữu Hi, trái tim trôi nổi mấy ngày cuối cùng cũng đã lắng dịu xuống, nhưng không phát hiện ra chính mình sao lại khẩn trương lo lắng như thế, tức giận âm lên át cả tiếng gió.

“Phụ nữ đáng chết, mấy ngày nay ngươi ở đâu, trở về phủ ta sẽ từ từ thu nhập ngươi”.

Âm thanh nổi trợn lồi đình quen thuộc của Lăng Khiếu Dương truyền vào tai Hữu Hi, Hữu Hi đứng cách Hoàng Bắc Thiên không xa nhẹ nhàng mỉm cười.

Trước mắt dần dần mờ đi, không thể thấy rõ mặt Hoàng Bắc Thiên cả ánh mắt nan giải, thân thể xụi lơ trong lòng Lăng Khiếu Dương.

“Dạ Hủy!”- Lăng Khiếu Dương nhận ra Hữu Hi có gì đó không ổn, nắm lấy vai Hữu Hi, đem Hữu Hi đẩy ra khỏi ngực, nhìn gương mặt thống khổ của nàng, lo lắng la lên: “Lãnh Dạ Hủy, người làm sao vậy?”.

Hữu Hi nói không nên lời, mơ hồ nhìn gương mặt bất an của Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi như vậy, trái tim căng thẳng, vội chạy tới, nhìn từ trên xuống dưới Hữu Hi, thấy ở đùi phải của nàng có vết thương bị rấn cắn, trái tim cứng lại, hô: “Nàng bị rấn cắn rồi!”

Lăng Khiếu Dương nghe được Hoàng Bắc Thiên nói, trong lòng cả kinh, đem Hữu Hi ngã trên mặt đất, nhìn về phía đùi phải Hữu Hi, cúi đầu mắng: “Đáng chết”.

Vết thương Hữu Hi lập tức được xử lý, nếu không hậu quả khó lường. Hoàng Bắc Thiên nắm lấy chân Hữu Hi, cúi đầu muốn hút độc cho nàng thì Lăng Khiếu Dương thô lỗ cướp lấy chân Hữu Hi từ tay hắn, đầu cúi thấp hút lấy độc ở vết thương bị rấn cắn của Hữu Hi.

Hoàng Bắc Thiên trấn an chính mình, lòng lo lắng, nhìn dáng vẻ hút độc của Lăng Khiếu Dương, trái tim hắn cực kỳ thống khổ....

Lăng Khiếu Dương đem máu độc phun ra trên mặt đất, không nhìn được mắng một tiếng, “Phụ nữ đáng chết, thật là phiền toái”. Sau đó lại cúi đầu, tiếp tục vì Hữu Hi rửa sạch độc, động tác tự nhiên, ngay cả chính mình cũng không ý thức được, hắn vì một phụ nữ mà mình hận đến chết đi lại làm như vậy.

Hoàng Bắc Thiên nhìn mặt Hữu Hi, tay gắt gao siết chặt, đứng dậy, cô độc nói: “Ta đi tìm thảo dược!”

Hắn vĩnh viễn chỉ có thể ở xa như vậy mà chăm sóc nàng sao?

13. Chương 37-38-39

Chương 37

Vương phủ.

Cùng lúc đó Vân San và quý phi từ trong hoa viên du ngoạn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt cánh hoa hồng, đem ra chơi đùa, một mặt cùng quý phi cúi đầu nói chuyện, trên mặt mang theo nụ cười nhợt nhạt, kiêu diễm như hoa.

“Khởi bẩm quý phi nương nương, vương đã nhanh chóng trở về phủ rồi!”- Lưu An vội vàng tiến lên trước hướng về quý phi thông báo tin khẩn cấp này.

Quý phi mắt sáng ngời, vỗ vỗ tay Vân San, cao hứng nói: “Tốt, mau theo ta ra ngoài nghênh đón”.

“Vâng ạ!”- Vân San vẻ mặt mỉm cười, nghĩ tới nhiều ngày chưa gặp Lăng Khiếu Dương, lòng tràn đầy vui mừng, dìu quý phi rời khỏi hoa viên.

Quý phi bước đi cấp bách, nghĩ đến mấy ngày nay nội tâm lo lắng không thôi, Vân San trong lòng cũng vội vàng, muốn nhìn thấy nam nhân mà mình nhớ mong, đi theo quý phi đang vội vàng hướng tới cửa lớn của phủ.

Ba người mới vừa tới cửa, chưa kịp dừng lại, đã thấy thân ảnh cao ngất Lăng Khiếu Dương từ ngoài vọt vào.

Vân San chứng kiến dung nhan Lăng Khiếu Dương, trong mắt đầu tiên là vui vẻ, tầm mắt nhẹ nhàng, lại thấy được trong lòng Lăng Khiếu Dương ôm một người phụ nữ, sắc mặt trắng bệch.

Theo sau Lăng Khiếu Dương còn có Hoàng Bắc Thiên và mấy vị hộ vệ đi vào.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lo lắng, khẩn trương ôm lấy Hữu Hi, Vân San cảm thấy chói mắt. Hoa hồng trong tay bị niết chặt, vỡ nát, tàn tạ rơi xuống.

“Thái y đâu, mau tới đây”- Lăng Khiếu Dương vừa vào phủ cũng không thèm hỏi thăm quý phi, nhưng lại rống lên, trước khi trở về hẳn đã cho người đi truyền thái y.

Quý phi muốn tự mình lên tiếng hỏi, nhưng lại bị một trận cuồng phong của Lăng Khiếu Dương chặn lại hướng về phía Nghĩa Hằng Lâu.

Hoàng Bắc Thiên chấp tay hướng về phía quý phi thi lễ, sau đó cùng đi theo Lăng Khiếu Dương.

Quý phi nhìn con mình giống như vũ bão khê lắc đầu, trong lòng u ám, đứa con này càng lúc càng kì cục.

“Lại có chuyện gì xảy ra?”- Quý phi cũng hướng tới đi về phía Nghĩa Hằng Lâu, nội tâm Vân San khổ sở phần uất, gật đầu theo quý phi cùng nhau đi tới Nghĩa Hằng Lâu.

Lăng Khiếu Dương chạy về Nghĩa Hằng Lâu, đem Hữu Hi đặt trên giường, nhìn gương mặt Hữu Hi tái nhợt, trái tim không hiểu vì sao lại đau đớn, không nhịn được rít gào: “Thái y đâu, bảo hẳn mau đến đây”

“Vương nhi, phát sinh chuyện gì rồi, sao lại hoảng hốt như thế”- Quý phi đi vào, nhíu mày nhìn Hữu Hi đang hôn mê trên giường, trong giọng nói có chút trách cứ.

Lăng Khiếu Dương nhìn thoáng qua Hữu Hi, lúc này mới xoay người đỡ lấy quý phi ngồi xuống: “Nàng bị rắn độc cắn, mẫu thân không cần phải quan tâm”.

Vân San âm trầm lướt tầm mắt qua Hữu Hi, ngược lại với vẻ bình tĩnh, yếu ớt nói: “Khiếu Dương Ca mấy ngày nay đã không khỏe, di nương rất là lo lắng, vừa nghe nói người trở về, liền vội vàng chạy ra nghênh đón.

Lăng Khiếu Dương có chút không yên lòng, xúc động: “Làm phiền mẫu phi rồi, hải nhi không sao cả”.

“Thần tham kiến quý phi nương nương, tham kiến vương gia”- Ngoài cửa đi vào một người lão đầu râu mép, đi vào quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ, mau đi cứu người”- Lăng Khiếu Dương vẻ mặt nôn nóng, vội vàng phát tay.

“Vâng ạ!”- Thái y vội vàng đứng dậy, cầm theo hòm thuốc đi về phía Hữu Hi vội vàng kiểm tra.

“Thế nào?”- Lăng Khiếu Dương không nhịn được lên tiếng hỏi

Thái y xoay người, vẻ mặt bình thản: “Hồi bẩm vương gia, thân thể phu nhân không có gì đáng ngại, miệng vết thương cần được xử lý, chỉ cần rửa sạch độc”

Thần kinh Lăng Khiếu Dương bị buộc chặt lúc này mới giãn ra, phát: “Mau mang thuốc tới”.

“Vâng ạ!”- Thái y chấp tay lui xuống lấy thuốc.

Tất cả ánh mắt đều tập trung vào Hữu Hi, ánh mắt vừa Hoàng Bắc Thiên vừa lo lắng vừa đau xót.

Quý phi như vậy mà bất mãn, là do Hữu Hi khiến Lăng Khiếu Dương phải mệt nhọc, đặt mình vào nguy hiểm.

Vân San thì phần hận, Khiếu Dương ca sao lại quan tâm Hữu Hi, hẳn không phải hận nàng sao? Vì sao lại lo lắng che chở nàng?

Hữu Hi hôn mê hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt mọi người sáng quắc đều mang loại tâm tư khác nhau.

Trong phòng một mảng trầm tĩnh, không chút tiếng động.

Thời gian chậm rãi trôi đi, quý phi và Vân San đã rời đi, Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi đã ổn, trái tim lo lắng cũng hạ xuống, Lăng Khiếu Dương ngồi bên cạnh Hữu Hi, nghiêm nhiên giống như một người trưng phu lo lắng cho thể tử của mình ở bên cạnh giữ

Hắn đứng ở chỗ này, chỉ có thể mong ngóng liếc nhìn Hữu Hi, rồi buồn bã rời đi.

Đêm lặng lẽ buông xuống, Lăng Khiếu Dương sau khi tắm rửa sạch sẽ, định đặc xoay người đi về phía giường, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Hữu Hi.

Giờ khắc này nội tâm mới bình tĩnh, loại cảm giác lo lắng bất an biến mất như chưa từng có, trái tim nói không nên lời, cánh tay Lăng Khiếu Dương càng ôm càng chặt.

Gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi gần sát hần, không nhìn được hướng về trước, hôn lấy đôi môi đỏ mọng của Hữu Hi, tinh tế đánh giá từ đầu đến mi mắt này, tay không nhìn được mà vuốt lấy lông mi thật dài của Hữu Hi, sau đó môi không nhìn được lại hạ xuống, hình như là hôn nàng, rồi lần lần hôn lên toàn thân nàng.

Thân thể mềm mại trong lòng hần bất an nhúc nhích, Lăng Khiếu Dương cảm thấy phân thân của mình truyền đến trận nhiệt lưu.

Tựa hồ như thật sự tham luyện khối thân thể này, trở nên nghiện, làm ỉn không cách nào không chế dục vọng, mới vài ngày không thân thiết với nàng, Lăng Khiếu Dương giờ này mới phát hiện mình khát vọng nàng thế nào.

Nhưng hần chịu đựng, nàng đang bị trúng độc, nếu như vậy ham muốn nàng tựa hồ... Nhưng thân thể của hần phảng phất mang theo ma lực, bất tri bất giác dễ dàng khơi dậy dục vọng, làm hần không nhìn được nữa... tay Lăng Khiếu Dương đặt trước ngực Hữu Hi, vuốt ve, độc hưởng sự mềm mại của nàng.

Hữu Hi bất an ưm một tiếng, có chút nhăn lại, nhưng không cách nào mở mắt. Tựa hồ như đang ở hiện thực, nhưng lại giống như đang mơ, dung nhan của Nhất Thần xuất hiện, rồi biến mất, Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Nhất Thần, vội vàng la lên: “Nhất Thần đừng đi, đừng rời xa ta”

Lời nói mơ trong mộng truyền từ đôi môi đỏ mọng phát ra, Lăng Khiếu Dương còn đang tham luyện hôn môi Hữu Hi...

Nhất Thần, hai chữ này giống như sấm sét, làm cho Lăng Khiếu Dương đang hôn bỗng cứng đờ, làm cho hần sợ hãi run rẩy. Tay gắt gao bẻ lấy tay Hữu Hi, hung hăng siết chặt, sắc mặt là ai, ngẩng đầu nhìn mặt Hữu Hi, rong mắt thể hiện rõ biểu tình, ham muốn trong nháy mắt biến mất, tức giận quát: “Nhất Thần là ai, nói, hần là ai, hần đang ở đâu?”

Hữu Hi vô tri vô giác bên tai nghe tiếng gầm gừ, không cách nào thanh minh, tay trong tiềm thức nắm chặt quần áo Lăng Khiếu Dương, thống khổ nói mới: “Nhất Thần... đừng đi...!”

Lăng Khiếu Dương tức giận gạt bỏ tay Hữu Hi, con người đầy sắc huyết nhìn Hữu Hi gầm nhẹ: “Nhất Thần, Nhất Thần, nếu ta tìm được hần, ta nhất định sẽ đánh hần”

Hai tay Hữu Hi thống khổ ôm lấy chính mình, Lăng Khiếu Dương rống giận, nổi giận đều không ảnh hưởng đến nàng,

“Đang chết, hồn dẫn!”- Không thể phản bác lại Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương xoay người xuống giường, vẻ mặt tức giận, mắng một tiếng, thân ảnh cuồn cuộn ra khỏi Nghĩa Hằng Lâu.

Chương 38

Đêm hôm đó, Lăng Khiếu Dương đến ngủ ở phòng Bạch Uyển, phát tiết chính dục vọng của mình, nhưng luôn có cảm giác thiếu đi thứ gì đó, tìm không ra được loại cảm giác dễ chịu như khi tiếp hợp với cơ thể Hữu Hi, làm với nữ nhân khác giống như cây đèn cây bị tắt không hề có chút cảm giác.

Vì Bạch Uyển chưa đủ thỏa mãn hay chính trái tim hần đang nhảy loạn, Lăng Khiếu Dương không cách nào nhận ra trái tim của chính mình, chỉ chết lặng mà phát tiết.

....

Ngày thứ hai, Hữu Hi tỉnh lại cũng đã là giữa trưa, mở hai tay che mắt, ý thức hỗn độn trong đầu dần dần sắp xếp lại mới suy nghĩ được, nàng đang ở phòng Lăng Khiếu Dương.

Nàng đã trở lại vương phủ, nàng chán ghét nơi này, chán ghét mọi thứ, nhưng lại chạy không thoát, Lăng Khiếu Dương luôn tìm mọi cách để kiểm soát nàng!

Trong đầu nhớ tới chi thành hắc ám của Dạ đế, hần biết nàng đến từ tương lai, hần nói nếu nàng càng sống thì có thể trở về, nhìn thấy Nhất Thần ca, nhìn đệ đệ đáng yêu. Từ tuyệt vọng trong lòng, giờ phút này Hữu Hi lại tràn ngập hi vọng.

Nhưng Dạ đế đã thả nàng ra, hắn muốn nàng nhớ kỹ lời hứa, xui xẻo chính mình lại bị rắn độc cắn, sau đó Lăng Khiếu Dương cùng Hoàng Bắc Thiên xuất hiện trước mắt nàng.

Chuyện gì xảy ra sau đó nàng không biết, đành phải để Lăng Khiếu Dương tùy ý mang nàng đến vương phủ, chân có cảm giác đau đớn, liền cử động ngồi dậy, thấy vết thương đã được băng bó

“ Tỉnh dậy!”- Một âm thanh ẩn nhẫn mang theo sự tức giận vang lên tai Hữu Hi.

Quay đầu, thấy Lăng Khiếu Dương đứng cách đó không xa, đi về hướng nàng, Hữu Hi thoát lui, gật đầu.

Hai mắt Lăng Khiếu Dương cực kỳ sắc bén, nhìn chằm chằm gương mặt trắng đến tái nhợt như tờ giấy của Hữu Hi, trầm giọng nói: “Ai bắt người đi, sao lại thả người ra?”

Hữu Hi nhìn gương mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương, lắc đầu, nàng không có định giải thích.

“Nói!”- Lăng Khiếu Dương rống giận một tiếng, nhớ đến Hữu Hi ba lần bảy lượt gọi tên Nhất Thần cơn tức giận bộc phát.

Hữu Hi bị hấn bất thành linh rống to càng hoảng sợ, thân thể run rẩy lắc đầu: “Ta không biết, khi tỉnh lại chỉ có một mình, ta đi lung tung khắp nơi rồi gặp các người.”

Lăng Khiếu Dương nhìn ra được Hữu Hi đang tận lực lén che dấu cái gì đó, đôi mắt hấn càng sâu hoắm, ngón tay siết chặt cách cách rung động. “Người nói dối!”

“Ta không có, ta thật sự không biết xảy ra chuyện gì, cũng không biết họ là ai?”- Hữu Hi kiên định nói.

Lăng Khiếu Dương nhìn vẻ mặt kiên định của Hữu Hi, nhất quyết không chịu nói thật, tức giận mà hét: “Cút ra”

Hữu Hi cau mày liếc nhìn Lăng Khiếu Dương một cái, cúi xuống mang giày, chịu đựng sự đau đớn trên đùi, không do dự hướng đi ra ngoài, tay bị Lăng Khiếu Dương tóm lại.

Hữu Hi quay đầu nhìn Lăng Khiếu Dương mang theo cơn tức giận trên mặt, không rõ vì sao hấn lại tức giận.

Con người đen âm tàn của Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, tay dùng sức siết chặt cổ tay Hữu Hi, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta là người nam nhân đệ nhất của người sao?”

Thật nực cười, chẳng lẽ hấn đã quên chính mình ở trước mặt nhiều người cướp đi thân thể Lãnh Dạ Hủy sao, Hữu Hi cười lạnh: “Là người tự nói”.

Bạc môi Lăng Khiếu Dương co quắp lại, nghĩ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thả ra, hung hăng gạt bỏ tay Hữu Hi, xoay người sang chỗ khác, “Đi ra ngoài!”

Hữu Hi từng bước từng bước hướng ra ngoài, hấn là người nam nhân đệ nhất sao? Không! Không phải, Nhất Thần mới đúng là vậy, mặc dù ở cổ đại hấn có thể là người nam nhân đệ nhất, nhưng đối với nàng thì không, chỉ Nhất Thần của nàng là đệ nhất, chỉ có Nhất Thần...

Lăng Khiếu Dương nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, lòng phiền toái tức giận, chính mình lại hỏi một câu ngu xuẩn như vậy, nếu như đầu óc hấn không bị nàng làm cho điên, lần đầu tiên hấn mạnh mẽ muốn giữ lấy thứ gì đó.

Nhưng là... tại sao nàng lại luôn luôn kêu tên người nam nhân khác.

Điều đó chứng minh cái gì? Chứng minh trước đây nàng từng cùng một người nam nhân triền miên sao? Tâm địa thiện lương của Lăng Khiếu Dương giống như bị hỏa thiêu đốt, đau đớn không thể tránh được. Cũng không muốn nghĩ sâu hơn, vì hấn đã biết mâu thuẫn này tại sao mà có, cũng đã biết chính mình vì sao mà nổi giận.

...

Hữu Hi từ Nghĩa Hằng Lâu đi ra, vì chân còn đau nên nàng đi chậm, quay về phía con đường nhỏ hướng về nơi mình ở, chỉ nghe phía sau có một người hô lớn: “Đứng lại”.

Là giọng của Vân San, Hữu Hi nhận ra rất rõ ràng, không muốn cùng nàng ta có dây dưa, Hữu Hi lờ đi xem như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

“Lãnh Dạ Hủy, người không nghe ta gọi sao!”

Khẩu khí của Vân San không có chút thiện cảm, cánh tay nàng bị Vân San kéo lại.

Hữu Hi, xoay người nhận ra trên mặt Vân San có điểm chán ghét mình, phía sau nàng còn có quần gia, thản nhiên hỏi: “Có việc gì sao?”

“Không có gì quan trọng”- Vân San lãnh đạm cười một chút, “Lưu An, vương gia hạ lệnh phạt nàng tới phòng ăn làm khổ công vẫn chưa hết thời gian phải không?”

Lưu An liếc mắt nhìn Vân San, cúi đầu nói: “Vẫn chưa”

Vân San không chút hảo ý mỉm cười, đối với Hữu Hi nói: “Đã như vậy, quần gia còn không mau đưa nàng đến phòng ăn hỗ trợ”.

“Nhưng...”- Vương gia không có phân phó gì cả.

“Sao? Người muốn quý phi nương nương đích thân hạ lệnh phải không?”- Vân San mang quý phi ra chèn ép Lưu An, người nào cũng đều biết vì những lời nói của Hữu Hi mà quý phi tức giận ho ra máu, giờ vẫn còn đang điều dưỡng.

Lưu An bất đắc dĩ đành phải nói. “Nô tài sẽ dẫn người đi ngay”.

“Ai có tội thì phải phạt, người nào cũng không ngoại lệ”- Vân San chính nghĩa nói. “Tốt lắm, mau mang nàng xuống, ta phải đi hầu hạ quý phi”- Vân San thị uy xong nhìn thoáng qua Hữu Hi, xoay người rời đi.

“Hủy phu nhân, đi theo ta”.

“Ta biết đường tự đi, không dám làm phiền quần gia”- Hữu Hi đơn giản nói xong, liền hướng về phòng ăn đi đến.

Lưu An nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, khẽ lắc đầu, xoay người đi lo công việc của mình.

Biết mình có cơ hội trở về hiện đại, Hữu Hi trong lòng tràn ngập hi vọng, không hề cố chấp, không hề tuyệt vọng, nàng muốn vượt lên tất cả khó khăn, kiên cường mà sống, mỗi ngày mỉm cười, đối mặt với mọi khó khăn

Khai mama đưa cho nàng một đồng đậu sống, nấu nước, bỏ củi, rửa chén bát, căn bản mặc kệ cơ thể Hữu Hi có chịu được hay không.

Hữu Hi lau xong đống bát lớn, trời đã bắt đầu tối, những người khác cũng không quan tâm đến nàng, sớm đã rời đi.

“Mang củi đi bỏ, dọn dẹp mọi thứ, nếu làm không hết để quý phi nương nương cùng vương gia biết, hậu quả người tự biết”- Khai mama phân phó xong liền rời đi.

Hữu Hi đốt ngọn nến đi tới phòng ăn phía sau viện, chuẩn bị bỏ củi, mặc dù là nàng không thể làm nhưng dù thế nào cũng phải hoàn thành, nếu không Vân San sẽ viện cớ gây phiền toái cho nàng.

“Người không muốn sống nữa!”- Một đạo âm thanh quan tâm mang theo tức giận vang lên.

Hữu Hi xoay người, nương theo ánh nến lập lòe nhìn thấy gương mặt khí phách tuấn mỹ, nhẹ nhàng gọi: “Hoàng Bắc Thiên”.

Hoàng Bắc Thiên có chút bức mình, nhìn chân nàng, “Vết thương của người tốt lắm sao”.

Có chút mỉm cười nói: “Vẫn còn đau, nhưng không đáng ngại nữa.”

Hoàng Bắc Thiên dùng hai tay nắm lấy vai Hữu Hi, khiến cho nàng ngồi xuống chiếc ghế gỗ dài: “Người nghỉ ngơi đi việc này để ta làm”

Hữu Hi vội vàng lắc đầu: “Không được, ta không thể cứ bắt người giúp ta làm việc này, ta đang cố gắng thích ứng với cuộc sống, không thể ỷ lại người, nếu như ngày nào đó người rời đi, ta biết phải làm sao”

Thân thể Hoàng Bắc Thiên cứng ngắc một chút, trái tim cũng giật mình “Ta đi rồi người mới thích ứng”.

“Người chừng nào rời khỏi nơi này?”- Trong lòng dĩ nhiên không muốn.

Hoàng Bắc Thiên khom lưng cầm búa, chần chờ một chút: “Không biết, đợi bàn xong chuyện tốt rồi mới đi”

Nghĩ tới một ngày Hoàng Bắc Thiên rời đi, trái tim Hữu Hi chậm rãi trở nên cô đơn, cúi đầu nói: “Chuyện ngày nào cũng tốt thì người sẽ sớm rời đi”-Trong lời nói mang theo nồng đậm nỗi buồn.

Hoàng Bắc Thiên cúi đầu, không lên tiếng, trong lòng khó phân hỗn độn, xắn tay áo, lộ cánh tay lực lưỡng, cầm búa bình bình bang bang bổ xuống, phẳng phát, củi của hắn có cừu hận.

Hữu Hi ngồi yên ánh mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên,, hắn có gương mặt tuần mỹ lạnh lùng, cả người chứa đầy sinh lực, một đầu búa bổ xuống cũng không thể tước hết năng lượng nơi cổ tay, động tác tiêu sái chính xác, giống như đang biểu diễn nghệ thuật.

Nhìn từng cây củi bổ xuống, cánh tay Hoàng Bắc Thiên toát mồ hôi hột, da thịt dưới ánh nến như phát sáng, hỏi: “Người mệt sao, để ta đi lấy nước.”

Hoàng Bắc Thiên mặt trầm xuống, bá đạo ra lệnh nói: “Người ngồi yên đi, chân lại muốn đi sao?”

“Oh!” Hữu Hi đành phải ngồi lại, nhìn nam nhân vì nàng mà làm việc nặng, trái tim âm áp cảm động, không biết phải cảm tạ hắn thế nào.

Hoàng Bắc Thiên đem củi bổ xuống, đem thêm ít củi vào, Hữu Hi cũng đưa ly trà cho hắn.

“Cực khổ cho người rồi, mau uống miếng nước giải khát”

Hoàng Bắc Thiên có điểm bức mình, chỉ muốn nàng nghỉ ngơi thật tốt, nhưng nhìn thấy gương mặt tươi cười của Hữu Hi, hắn đành tiếp nhận nước, uống xong.

Hữu Hi nhìn trên mặt Hoàng Bắc Thiên mồ hôi hột chảy xuống ròng ròng, không nhịn được nâng ống tay áo của nàng lau đi, động tác nhẹ nhàng ôn nhu.

Hoàng Bắc Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Hữu Hi, cảm thụ bàn tay nhỏ bé của nàng quét trên mặt hắn, trái tim không khỏi giật mình, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hữu Hi giữ lại.

Hữu Hi ngẩn ra khó hiểu nhìn con người đen của Hoàng Bắc Thiên, hai tròng mắt của hắn giống như bầu trời ban đêm đầy sao, mang theo một loại cảm giác si mê nhìn nàng, con người đen sáng quắc của nàng mang theo trận hoảng hốt.

Nhưng ánh mắt không cách nào rời đi, hai bên dây dưa, hấp dẫn nhau, không cách nào tách ra...

Chương 39

Ánh mắt phẳng phát mang theo ma lực, làm cho trái tim của Hữu Hi đập mạnh, nhảy hết tốc lực.

Thân thể Hoàng Bắc Thiên chậm rãi tiến đến, tuần nhan sát gần bên, gương mặt đẹp trai làm người ta mê muội, bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi khấn trương đan vào nhau, toàn thân Hoàng Bắc Thiên phát ra một loại ma lực thật sâu và hấp dẫn.

Hình như có gì đó đang phát sinh, Hữu Hi bối rối lui lại phía sau, nhưng không chú ý tới ở phía sau có một thùng nước, chân đá vào, thân thể không vững ngã về sau, Hữu Hi hoảng hốt, chưa kịp kêu lên sợ hãi, nhưng lại thấy thất lực căn cứng, một đôi tay hữu lực gắt gao ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, thân thể của nàng rơi vào lòng ngực to lớn của Hoàng Bắc Thiên.

Cả cơ thể xinh xắn nhỏ nhắn bị Hoàng Bắc Thiên che chắn, hắn cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy, có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói.

Hữu Hi khấn trương nói không nên lời, hai tay đặt trong lòng ngực kiên cố, con người xinh đẹp mang theo tia ngượng ngùng cùng bất an, giống như đôi mắt của con nai liên tục cử động nhìn tuần nhan Hoàng Bắc Thiên. Đôi mắt hắn âm trầm, sống mũi thẳng, đôi môi hơi mỏng, chỉ cần như thế đã làm cho tâm trí nàng thác loạn. Đôi môi Hoàng Bắc Thiên gần trong gang tấc, chỉ cần cúi đầu, sẽ chạm vào bờ môi như hoa của nàng. Hữu Hi không nhịn được cắn môi...

“Bốp bốp!”- Nhưng ngay lúc này, một tiếng vỗ tay xé gió vang lên, âm thanh kì quái cũng tùy ý vang lên: “Hảo, tốt lắm!”

Hữu Hi bối rối quay đầu đi, thấy vẻ mặt lo lắng của Lăng Khiếu Dương, con người tràn ngập sắc huyết, cả người nồng đậm toát ra sự tức giận.

Hoàng Bắc Thiên chậm rãi buông lỏng Hữu Hi, con người đen không biết khi nào đã nhìn đến Lăng Khiếu Dương. Vẻ mặt bình tĩnh, không chút bối rối.

Hai tròng mắt Lăng Khiếu Dương mang theo lửa giận, ánh nhìn tràn đầy cừ hận, âm trầm nói: “Bắc vương thiết ngọc thảo hương, xem ra đã trộm được từ trong phủ bổn vương, người nói bổn vương nên bắt người thế nào cho phải”

“Lúc này ta mèm bị ngã sắp xuống, Bắc vương chỉ hảo tâm đỡ ta, vương gia không nên hiểu lầm”- Hữu Hi vội vàng vì Hoàng Bắc Thiên giải thích, không nghĩ Hoàng Bắc Thiên vì việc này mà bị Lăng Khiếu Dương chỉ trích, nhưng không ý thức được, tại Lăng Khiếu Dương như bị đóng kín, cảm thấy mọi thứ cực kì chói mắt, làm trái tim hắn bức mình.

“Người câm miệng, câm phụ!”- Quả nhiên mặt Lăng Khiếu Dương âm trầm, lên tiếng nộ quát, nhìn ra hắn phi thường tức giận.

“Câm mồm, không cho người sỉ nhục nàng”- Khuôn mặt Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng đầy sự tức giận, hai tròng mắt dữ tợn nhìn Lăng Khiếu Dương, lạnh lùng nói: “Nếu như người không biết quý trọng, thì ta sẽ cứ như vậy mà làm không quan tâm đến cảm giác của người”

Hai nắm đấm của Lăng Khiếu Dương cách cách rung động, tức giận nói: “Người uy hiếp bổn vương, người có tư cách gì mà nói điều đó? Đừng quên, ai mới là chủ tử?”

Hữu Hi chưa bao giờ nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên xúc động tức giận như vậy, nhìn hai nam nhân đang bị lửa giận phừng phừng thiêu đốt sẵn sàng châm ngòi khai mở cuộc chiến, đáy lòng rất bất an, lắc đầu, nhìn Hoàng Bắc Thiên nói: “Hoàng Bắc Thiên, đừng nói nữa”- Hữu Hi hi vọng Hoàng Bắc Thiên không xử sự theo cảm tính, như vậy sẽ chỉ hủy hoại hắn.

Hữu Hi nói xong liền quay về phía Lăng Khiếu Dương giải thích: “Vương gia thật sự không phải như người nghĩ”.

Lăng Khiếu Dương tức giận bạo quát: “Câm miệng, người nghĩ ta sẽ quan tâm sao, người bắt quá chỉ là một tiện thiếp, không đến lượt người xen miệng vào.”

Con người của Hoàng Bắc Thiên sắp phun ra lửa, đối với lời nói sỉ nhục Hữu Hi không chỉ tức giận, mà càng đau lòng. Hữu Hi đáng để một người nam nhân hảo hảo trân trọng, không phải sống cuộc đời như địa ngục, thân thủ quả quyết, một tay nắm lấy Hữu Hi kéo vào lòng, bá đạo mà giữ chặt.

Hữu Hi không hề phòng bị rơi vào lòng ngực vững chãi, đôi mắt khó hiểu nhìn Hoàng Bắc Thiên. Nhìn ra trong mắt hắn một mảnh kiên định, coi như đã đặt lễ đính hôn, quyết tâm làm, quay đầu, chứng kiến sắc mặt xanh mét của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi muốn giãy dụa, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại càng ôm chặt.

“Hoàng Bắc Thiên, người như vậy là có ý gì”- Lăng Khiếu Dương từng bước tiến lên, hai mắt đỏ ngầu âm tàn, giọng nói âm trầm làm người khác sợ hãi.

Hoàng Bắc Thiên gắt gao giữ lấy thắt lưng Hữu Hi, con người đen nhìn chằm chằm Lăng Khiếu Dương, gần từng chữ một: “Người không xứng có được nàng”.

“Người có biết mình đang nói gì không”- Lăng Khiếu Dương nghiêng rằng muốn cắn nát, hận không thể tiến lên đánh Hoàng Bắc Thiên, con người đỏ ngầu nhìn lướt qua Hữu Hi, lại càng tức giận cuồng bạo.

Hoàng Bắc Thiên trấn tĩnh ôm Hữu Hi, như một gốc cây đại thụ che chắn mưa gió cho Hữu Hi, hắn nhất quyết nói: “Ta biết rất rõ mình đang nói gì, làm gì”- Hắn muốn nàng hạnh phúc.

Lăng Khiếu Dương vung tay, chỉ vào Hữu Hi, cả giận nói: “Người dựa vào cái gì muốn nàng, muốn có nàng phải được sự đồng ý của bổn vương”.

Hoàng Bắc Thiên lại cười híp mắt nhìn Lăng Khiếu Dương: “Có một người sẽ khiến cho người phải đồng ý”

Cơn tức giận của Lăng Khiếu Dương sau khi đột nhiên nghe Hoàng Bắc Thiên nói liền biến mất, vẻ mặt bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng: “Người sẽ không được như ý”

“Ta sẽ cố hết sức giữ chặt nàng!”- Hoàng Bắc Thiên cúi đầu liếc mắt nhìn Hữu Hi, trao cho nàng ánh mắt yên tâm.

Hữu Hi mê muội nhìn Hoàng Bắc Thiên, không biết rốt cục Hoàng Bắc Thiên nghĩ gì, muốn làm gì, sao lại đối mặt với vương gia, hậu quả chắc chắn không tốt, hai tay bất an nắm chặt quần áo hần, rất sợ hãi, sợ hãi nếu cứ như vậy sẽ làm tổn hại Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương bị tình cảnh trước mắt tức mắt lý trí, nhìn thấy mắt Hữu Hi cùng nhân thần Hoàng Bắc Thiên trao nhau, tức giận muốn kéo Hữu Hi từ trong lòng Hoàng Bắc Thiên ra ngoài.

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi tránh né, lạnh lẽo nhưng không hề úy kỵ, nói: “Ta không cho phép bất cứ ai tổn thương nàng”

“Người có tư cách gì giáo huấn bổn vương”- Lăng Khiếu Dương tức giận không thôi, nhất chiêu thần long bá vĩ, đánh xuống Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên xảo diệu đẩy Hữu Hi ra, hóa giải chiêu thức sắc bén của Lăng Khiếu Dương: “Ta nói rồi, kẻ không biết quý trọng nàng, thì ta sẽ mang nàng đi.”

Hữu Hi xông lên trước chắn ngang hai người, một cổ lực từ hai cánh tay toát ra, lo lắng la lên: “Đừng đánh”

“Cút ngay!”- Lăng Khiếu Dương bị lửa giận thiêu đốt, bạo rống, chưởng lực lóe lên, phong chưởng sắc bén đánh về phía Hữu Hi

14. Chương 40-41-42

Chương 40

Lăng Khiếu Dương trong cơn tức giận, không làm chủ được lý trí, tung chưởng hướng về phía Hữu Hi.

Hoàng Bắc Thiên một mặt né tránh, hai bên quá chênh lệch, hẳn biết chính mình không thể đánh lại, nhưng cũng không thể làm ọi chuyện trở nên rối rắm, không cách nào giải quyết, hẳn muốn đem Hữu Hi đi cũng không có khả năng.

Nhưng hẳn không muốn Hữu Hi bị thương, thân hình to lớn chắn trước mặt Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương dùng một chưởng đánh vào trên ngực Hoàng Bắc Thiên, mà Hoàng Bắc Thiên không hề tránh né, cũng không phản kích, ngạnh sinh tiếp nhận một chưởng của Lăng Khiếu Dương.

“Hoàng Bắc Thiên người có sao không?”- Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên trúng một chưởng của Lăng Khiếu Dương, lo lắng, tay nắm lấy ống tay áo của Hoàng Bắc Thiên, kinh hoàng kèm theo lo lắng.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi vì Hoàng Bắc Thiên mà lo lắng lại càng tức giận, đi về hướng Hoàng Bắc Thiên công tới.

Hữu Hi vọt tới trước mặt Hoàng Bắc Thiên, dang hai tay, thống khổ hét: “Đừng đánh nữa, ta sẽ đi với người!”- Hữu Hi nói xong liền đi về phía Lăng Khiếu Dương.

“Hữu Hi...!”- Hoàng Bắc Thiên căng thẳng muốn đem Hữu Hi kéo vào trong lòng nhưng Lăng Khiếu Dương đã ra tay trước hẳn một bước. Bàn tay cứng như thép túm lấy Hữu Hi vào lòng, giữ chặt lấy Hữu Hi mang theo cả sự tức giận, vẻ mặt âm tàn, nhưng cười lạnh nói: “Huynh đệ không nên vì một người phụ nữ mà làm mất hòa khí, Bắc Vương nên trở về nghỉ ngơi”

“Người muốn như thế nào!”- Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt đau đớn tiến lên từng bước.

“Hoàng Bắc Thiên, người muốn tạo phản sao?”- Lăng Khiếu Dương nhìn Hoàng Bắc Thiên bộ dạng không hề sợ chết, không nhịn được phần nộ quát.

Tạo phản là tội danh thiên cổ, Hữu Hi kinh hô: “Hoàng Bắc Thiên đừng xen vào chuyện của ta nữa, ta thật sự không có việc gì, thật sự không có”- Nói xong quay đầu nhìn Lăng Khiếu Dương. “Vương gia, dù sao đây cũng là nơi ở của ngươi nên tha cho Hoàng Bắc Thiên, các người đều là huynh đệ thì không nên vì ta mà thương hòa khí!”

Cặp mắt hồn nhiên của Hữu Hi mang theo hoảng sợ cùng bất an, thành tâm khẩn cầu, trái tim Lăng Khiếu Dương cực kỳ khó chịu, cánh tay siết chặt, như muốn bóp nát thất lưng Hữu Hi, con ngươi âm trầm nhìn Hoàng Bắc Thiên, trầm giọng nói: “Đương nhiên, Bắc Vương huynh là huynh trưởng rất tốt của bốn vương, làm sao có thể vì một người như ngươi mà thương hòa khí?”

Ánh mắt Hoàng Bắc Thiên có chút phẫn nộ, cam chịu, nhìn Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi, âm thầm hạ quyết tâm sẽ đem Hữu Hi đi.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn gương mặt kinh hoàng của Hữu Hi, trầm thấp nói “Chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi”

Hữu Hi cúi đầu, rõ ràng câu nói của Lăng Khiếu Dương có hàm nghĩa, không dám nhìn ánh mắt Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương cong môi cười lạnh, ôm lấy Hữu Hi về phía Nghĩa Hằng Lâu.

Hoàng Bắc Thiên nắm chặt hai tay, căm tức nhìn Lăng Khiếu Dương, hẳn không biết đêm nay, Lăng Khiếu Dương sẽ hành hạ Hữu Hi thế nào, hận chính mình vì qua xúc động, vội vàng hấp tấp, nhưng nhìn Lăng Khiếu Dương sỉ nhục Hữu Hi, hẳn không cách nào bình tĩnh.

Nhưng, vì sự xúc động của bản thân làm cho Hữu Hi lâm vào biển lửa, nội tâm Hoàng Bắc Thiên lo lắng mà thống khổ.

...

Lăng Khiếu Dương đá văng cửa Nghĩa Hằng Lâu, nổi giận túm lấy Hữu Hi đi vào, tay dùng sức, Hữu Hi té lăn trên đất, như con nai bị chấn kinh, kinh hoàng sợ hãi nhìn Lăng Khiếu Dương tức giận, cố gắng tự nhủ bản thân không nghĩ tới thủ đoạn tàn khốc của hắn, dùng cảm đứng lên đối mặt với cơn tức giận của Lăng Khiếu Dương.

“Sao, chưa đủ lông đủ cánh mà đã vội đi tìm chỗ dựa, bay ra khỏi lòng bàn tay ta?”- Lăng Khiếu Dương tới gần Hữu Hi, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt thị huyết mà âm tàn, phảng phất muốn đem Hữu Hi xé nát.

Tiếng nói Hữu Hi mềm mại, mang theo sự phẫn nộ giống như tiểu sư tử, con ngươi hồn nhiên mang theo dũng khí, mỗi câu mỗi chữ gầm nhẹ: “Đúng vậy, không ngày nào ta không nghĩ tới cách trốn khỏi đây, thoát khỏi bàn tay ma quái của ngươi, nhưng ta không cùng người khác có bất kì quan hệ gì”

“Tại sao lại bảo vệ hắn?”

“Vậy tại sao vương gia lại quan tâm đến suy nghĩ của tiểu nhân?”- Hữu Hi ngửa gương mặt nhỏ nhắn, không nhìn Lăng Khiếu Dương.

Tay Lăng Khiếu Dương nắm lấy cánh tay Hữu Hi, cả giận nói: “Phụ nữ đáng chết, bốn vương tận mắt nhìn thấy chẳng lẽ là giả?”

Ánh mắt của Hữu Hi hết giận lại lạnh nhạt, thẳng tắp nhìn Lăng Khiếu Dương: “Vương gia tận mắt thấy gì”.

Lăng Khiếu Dương tức giận quát: “Hắn ôm ngươi, bốn vương nếu không nói, thì các người còn gì mà không dám làm?”

Hữu Hi chế giễu nói: “Vương gia tại sao lại để ý đến điều đó, phải chăng, ta có thể giải thích người thích ta”

“Ta thích ngươi?”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh, rít gào nói: “Buồn cười, ta làm sao có thể đi thích hung thủ giết người, ta hận ngươi, nói cho ngươi biết ta hận ngươi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Hữu Hi lạnh nhạt, âm thanh mềm mại nhưng: “Nếu hận ta, vương gia cần gì phải quan tâm nhiều như vậy, ta đã ở đây, người còn muốn gì nữa.”

“Người...!”- Lăng Khiếu Dương dần dần tức giận, bàn tay phảng phất muốn bẻ đôi cánh tay Hữu Hi, đau đớn, làm cho Hữu Hi không tự chủ được cau mày, nhu nhược nhưng lại tự làm mình kiên cường, mặc kệ bọn họ sống thế nào, chỉ cần còn sống nàng sẽ trở về thế giới hiện đại, gặp lại Nhất Thần ca ca còn có đệ đệ, đây là động lực sống lớn nhất của nàng.

Lăng Khiếu Dương nhìn thấy Hữu Hi bình tĩnh như vậy, trái tim lại càng nói nên lời cuồng bạo tức giận, âm thầm nói: “Được tốt lắm, như vậy người cũng hãy thực hiện bốn phận làm thiếp, làm cho bản vương xem một chút, vốn là người dân đáng đến mức nào.”

Lời nói hạ xuống, môi Lăng Khiếu Dương mang theo tia cuồng nộ phủ úp xuống đôi môi đỏ mọng của nàng, Hữu Hi nhắm hai mắt, chờ đợi thừa nhận, Lăng Khiếu Dương nổi giận, lòng đau đớn, nhưng tận lực làm cho nó tê dại, tự lừa dối bản thân.

Lăng Khiếu Dương cuồng bạo đẩy ngã Hữu Hi mang ôm đến giường, bàn tay dùng lực đè xuống, đem Hữu Hi đặt lên giường, thân thể to lớn cũng đè ép xuống.

Đem tất cả phần nộ, những mâu thuẫn thống khổ buộc Hữu Hi phải chấp nhận. Hắn trừng phạt hôn nàng, làm ôi Hữu Hi đau nhức.

Hai bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi gắt gao siết chặt, mở to hai mắt, nhìn mạn giường, nàng nhất định, nhất định phải rời khỏi đây.

Lăng Khiếu Dương nhận ra thần thái tiêu sái của Hữu Hi, bờ môi hạ xuống, dưới lớp áo mỏng của quần áo, hắn gặm cắn nhẹ vùng da tròn mềm mại, bàn tay thô bạo kéo nát quần áo Hữu Hi.

Hữu Hi gắt gao cắn môi, nhắm hai mắt lại, Lăng Khiếu Dương vội vàng muốn phát tiết lửa giận của chính mình, chuyển động thân chuẩn bị đi vào, thì có tiếng đập cửa phát ra.

“Biến”- Hắn tức giận bạo rống

Bên ngoài truyền đến âm thanh run rẩy nói: “Vương gia... không tốt rồi, bệnh tình quý phi nương nương đã nặng thêm!”

Chương 41

Lăng Khiếu Dương nghe được âm thanh ở ngoài cửa, thân thể đè nặng Hữu Hi cứng ngắc, đột nhiên đứng dậy, không cam lòng quay lại nhìn cơ thể trắng nõn trần trụi của Hữu Hi, rồi xoay người nhanh chóng rời đi.

Hữu Hi thần thờ ngồi dậy, nhìn quần áo bị xé nát, bàn tay mảnh khảnh nắm lấy chăn mền che kín thân thể chính mình.

Lăng Khiếu Dương rời đi, nàng như vừa được tái sinh lại, di động thân thể, ôm lấy chăn bàn, bàn chân nhỏ chạm vào nền đất trắng như tuyết, đi tới tủ quần áo của Lăng Khiếu Dương, tìm thấy bộ quần áo màu đỏ sẫm, Hữu Hi tất tả mặc vào, che lại cơ thể chính mình.

Quần áo Lăng Khiếu Dương thật lớn và rộng rãi so với nàng. Hữu Hi kéo tay áo, nàng mặc trường bào đi ra ngoài.

Mùi vị của hắn vẫn còn bao phủ nàng, không cách nào phủi đi.

Mặc dù Hữu Hi không nghĩ tới chuyện nguyên rửa Lan Quý phi, nhưng có thể là lo may mắn, Lan Quý phi ngã bệnh giúp nàng thoát khỏi cơn bạo ngược của Lăng Khiếu Dương.

Thân thể nhỏ nhắn gầy yếu vội và bước đi, nhìn ra được rất rõ ràng nàng muốn rời xa Lăng Khiếu Dương đến mức nào.

Thân ảnh Hữu Hi dần dần biết mất, trong khoảng tối có hai người nam tử, vẻ mặt lạnh lùng khí phách chính là Hoàng Bắc Thiên, còn hài tử đang tức giận là Thiệu Cửu.

Tầm mắt Hoàng Bắc Thiên đuổi theo bóng lưng Hữu Hi, ở phía sau Thiếu Cửu chăm chú nhìn bóng lưng của hắn, âm thầm nghĩ, chủ tử đã thay đổi rồi, hành vi trở nên rất thất thường, vì một người phụ nữ mà tự hao tổn tâm sức, lợi dụng sự hiểu thảo của Lăng Khiếu Dương đối với Lan Quý phi giải thoát cho Hữu Hi, chủ tử lại đi bảo vệ nữ nhân đó, không muốn khiến nàng tổn thương, tất cả là vì sao, vì yêu sao?

Nhưng... loại tình cảm này có chút gì đó không ổn, thật lâu sau Thiếu Cửu mới miệng nhắc nhở: “Gia, trở về thôi, có lẽ đêm nay vương gia không rời quý phi nửa bước, sẽ không đếm tiền nàng gây phiền toái đâu.”

Con người đen của Hoàng Bắc Thiên lóe lên, bờ môi mím chặt, bất động thanh sắc xoay người đi về phía Di Hiền Lâu.

Đêm nay, hắn dùng thủ đoạn nhỏ để bảo vệ nàng, ngày mai đây, hắn sẽ nhờ hoàng thượng an bài mọi việc

Lăng Khiếu Dương túc trực bên cạnh quý phi, tay không ngừng thúc dục thái y điều trị bệnh, dần dần cũng tốt lên. Lăng Khiếu Dương buồn ngủ nên thiếp đi, trái tim lúc này mới giải thoát, trời lúc này cũng đã sáng hẳn phải vào triều...

...

Sáng sớm, sau khi Hữu Hi rửa mặt, hướng đến phòng ăn vương phủ, đến cửa, chứng kiến mọi người bận rộn chuẩn bị đồ ăn sáng.

Khai mama nhìn thấy Hữu Hi tới, hướng về phía nàng gọi: “Hủy phu nhân, người tới thật đúng lúc, thuốc này là của Lan Quý phi, đành phải phiền người mang tới.”

“Ta phải đi sao? - Hữu Hi nhìn Khai mama trên tay cầm chén thuốc, không nghĩ tới việc gặp quý phi kia.

“Không thấy mọi người đều bận rộn sao, nơi này mọi thứ đều do ta an bài, kêu người đi thì cứ đi, để thuốc nguội thì sẽ mất công hiện” - Khai mama vừa nói vừa bưng bát thuốc đặt trước mắt Hữu Hi: “Nhanh lên đi”

Hữu Hi nhú mày, tiếp nhận chén thuốc, dùng mâm gỗ bưng tới Di Tâm Cư. Đêm qua nghe Quý phi lâm bệnh nặng, không biết có nghiêm trọng lắm không. Hữu Hi không nhịn được suy nghĩ, rồi đi về hướng Di Tâm Cư.

Đẩy cửa ra, đi vào, chứng kiến bảy vị thái giám, cùng hai tiểu cung nữ đứng ở ngoài phòng.

“Còn không mau bưng vào, đứng đây làm gì”.

Một đạo âm thanh bực mình cúi đầu nhắc nhở, Hữu Hi lúc này mới phát giác chính mình dừng lại, tầm mắt rơi vào người vừa nói, là vị thái giám đang đứng tay cầm phát trần.

Hữu Hi không nói gì, hít một hơi thật sâu, hướng vào bên trong tấm.

Lan Quý phi đang khép hờ mắt, nằm ở đó, Vân San đứng bên cạnh giữ, vẻ mặt lo lắng.

“Quý phi cát tường” - Hữu Hi thi lễ, rồi nói: “Xin mời, quý phi dùng thuốc”.

Mi mắt quý phi giật giật, Vân San đứng dậy đi về phía trước hai bước “Đem thuốc lại đây”.

“Vâng ạ” - Vì để tồn tại để có thể tiếp tục sống, có thể nhìn thấy người mình yêu mến, Hữu Hi ép chính mình phải thích ứng với cuộc sống cổ đại, cúi đầu lên tiếng đi về trước.

Vân San nhìn mặt Hữu Hi, trong lòng vẫn là chán ghét, nhưng không biểu hiện ra ngoài, nhìn Hữu Hi đi từng bước đến gần giường quý phi, vẻ mặt lạnh nhạt, vươn tay cầm bát thuốc, chân lại nhanh chóng vươn ra trước chân Hữu Hi, Hữu Hi không phòng bị, nửa dưới cơ thể không kịp giữ thăng bằng té về trước.

“Ah” - Hữu Hi kinh hô, chén thuốc trong tay rơi đi, bay về phía người Quý phi... Quý Phi muốn tránh né, nhưng không kịp, Vân San xông lên ngăn cản chén thuốc. Bát thuốc thì trong tay Vân San, nhưng nước bắn tung tóe trên người quý phi.

“Chuyện gì xảy ra vậy, nường nường!” - Mấy người nô tài nơm nớp lo sợ hỏi.

Hữu Hi nhìn chén thuốc chạm vào tay Vân San, hơn nữa thân thể suy yếu của quý phi đột nhiên tức giận. Hữu Hi bối rối, mặt trắng bệch.

“Vân San, tay người sao rồi, mau cho đi nường xem”- Lan Quý phi đau lòng nhìn Vân San, kéo tay nàng lại. Vân San cau mày, lắc đầu nói: “Di nường đừng lo, San Nhi không có việc gì, chỉ bị bỏng nhẹ?”

“Mau đi tìm thái y”- Quý phi vội vàng phân phó, người tỳ nữ cuốn quạt gập đầu chạy đi tìm thái y.

Lan Quý phi nhìn tay Vân San, vừa đau vừa giận, quay đầu nhìn Hữu Hi tức giận nói: “Ngay cả cầm một bát thuốc cũng không xong, người muốn hại người khác bị bỏng chết sao?”

“Không phải do ta, ta không cố ý, là nàng cố ý ngáng chân nên ta không thể đứng vững được”- Hữu Hi bối rối lắc đầu, không nhận được mà biện hộ.

“Người... bản thân người không tốt, lại còn muốn đổ tội cho người khác...”- Vân San vừa vội vừa tức, ủy khuất đến cực điểm, trong mắt nổi lên tia lệ quang, tay đau đến run rẩy, vẻ mặt thống khổ, làm Lan Quý phi một trận đau lòng.

“To gan... người cho rằng có vương gia che chở, thì bổn cung không có biện pháp trị người sao”- Vì quá kích động, Lan Quý phi ho khan đứng dậy.

Vân San vội nói: “Di nường, đừng giận, San Nhi đau cũng không sao, chỉ cần người đừng giận mà tổn hại thân thể”

Lan quý phi lắc đầu, thanh âm trầm thấp: “Thật vô phép vô tắc, không biết sao lại để loại phụ nữ này hầu hạ vương nhi!”

“Di nường. Quên đi, Khiếu Dương ca tự có suy nghĩ của chính mình, không nên vì vậy mà hại thân, cũng không nên vì việc này làm Khiếu Dương ca mất vui”.

Lan quý phi nhìn Vân San, cúi đầu ho khan vài cái, trách cứ nói: “Người à... chỉ biết nghĩ tới hân”

Vân San cúi đầu, khoe mắt lại quét về Hữu Hi.

Lan Quý phi nhìn Hữu Hi, chung quy có cảm giác hành vi của Hữu Hi rất quái dị, không biết lễ nghi, quát lạnh nói: “Tốt lắm, vì Vân San bổn cung không xử trí người, đi xuống đi, đừng để ta nhìn thấy người”

Con mắt ngây thơ của Hữu Hi khó hiểu nhìn Vân San, nàng không ngờ lại có kẻ hèn hạ đến vậy.

Làm như vậy với nàng có ích gì, Hữu Hi âm ức chịu đựng, không ở lại lâu, xoay người rời đi.

Hữu Hi vừa ra đến, một đạo nhân ảnh hiện lên, bá đạo giữ lấy tay nàng: “Người không sao chứ?”

Hữu Hi nhìn khuôn mặt lo lắng của Hoàng Bắc Thiên, nghe hân ân cần thăm hỏi lo lắng khiến trái tim nàng bình yên trở lại: “Ta không sao”

“Đi theo ta”- Hoàng Bắc Thiên bá đạo lôi kéo Hữu Hi đi về phía chỗ không người.

“Hoàng Bắc Thiên... người muốn làm gì?”- Hữu Hi bị Hoàng Bắc Thiên lôi kéo, thân thể không tự chủ mặc hân kéo dắt đi về trước.

“Ta có lời muốn nói với người!”- Hoàng Bắc Thiên không quay đầu lại, Hữu Hi chỉ nhìn thấy sườn mặt hoàn mỹ của hân, thanh âm mang theo chút lo lắng.

Có chuyện gì muốn nói? Sao lại khẩn trương như vậy, Hữu Hi nhìn ra được sắc mặt của Hoàng Bắc Thiên cực kỳ nghiêm trọng, trái tim mơ hồ có chút không yên.

Chương 42

Bàn tay to lớn mang theo lực nắm lấy nàng, bá đạo mà âm áp, lôi kéo nàng đi tới chỗ không người, một nơi chưa từng có ai sống.

Hai người đứng ở đây, trái tim Hữu Hi thăng thần nhảy loạn, tầm mắt phiêu hốt không ngừng, rơi vào nơi hai bàn tay giao nhau, từ góc độ của nàng nhìn lại, có cảm tưởng hai bàn tay dính chặt giống như chung một lòng.

Trước đây nàng cũng cùng Nhất Thần nắm tay, nhưng chưa từng phát sinh hai bàn tay cùng đan lại một chỗ phối hợp nhuần nhuyễn.

Trái tim Hữu Hi bối rối, hình như, hình như điều này có ý nghĩa gì đó. Bối rối ngẩng đầu nhìn Hoàng Bắc Thiên, thì thấy hai mắt hắn cũng dán chặt vào tay nàng.

Hữu Hi dùng sức muốn rút lại tay mình đang bị Hoàng Bắc Thiên nắm lại, Hoàng Bắc Thiên ngay lập tức buông ra.

“Hoàng Bắc Thiên, ngươi tìm ta có việc sao?”- Hữu Hi mở miệng phá vỡ không khí trầm tĩnh bao bọc xung quanh.

“Ngươi... có nguyện ý đi theo ta không?”- Hai tròng mắt xinh đẹp của Hoàng Bắc Thiên không chút thay đổi, phát hiện chính mình đang rất mong đợi, nhìn Hữu Hi. Mặc dù hắn có thể trực tiếp làm như vậy, nhưng hắn hi vọng muốn biết quyết định của Hữu Hi dù là gì đi nữa.

Hữu Hi nghi hoặc nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Đi theo ngươi?”

Hai tay Hoàng Bắc Thiên vội vàng nắm lấy bả vai Hữu Hi, con đen lầy không chớp mắt nhìn Hữu Hi: “Đúng vậy, theo ta rời khỏi nơi này.”

Hữu Hi chần chờ nói: “Nhưng mà...”.

“Ngươi không nghĩ tới sao, không nghĩ tới việc rời khỏi đây sao?”- Sự do dự của Hữu Hi làm cho Hoàng Bắc Thiên một trận xao động, vì hắn nói ra ba chữ bất đồng mang hàm nghĩ bên trong “Theo ta rời”, không phải là lời hứa hẹn...

“Ngươi muốn làm thế nào?”- Nàng rất muốn, bất cứ giá nào nàng cũng muốn rời đi. Nhưng Lăng Khiếu Dương sẽ để nàng đi sao, đáp án vốn là không. Nếu Hoàng Bắc Thiên dẫn nàng chạy trốn, không biết phải nỗ lực đến mức nào mới có thể rời khỏi đây.

Hoàng Bắc Thiên buông vai Hữu Hi, ánh mắt bình tĩnh chứa đựng sự kiên quyết: “Ta dĩ nhiên có cách, nhưng không biết liệu có thành công, ngươi cái gì cũng không cần biết”

“Không được, cách của ngươi nhất định có nguy hiểm, ta không muốn liên lụy ngươi, tâm ý ngươi ta biết, nhưng tuyệt đối không thể hại ngươi”- Nàng tìm kiếm thời cơ chạy khỏi vương phủ, nhưng cũng không cần lợi dụng Hoàng Bắc Thiên làm cho hắn liên lụy.

Tuần nhan Hoàng Bắc Thiên kiên định nói: “Ta chỉ tới để thông báo, khi nghĩ ra cách toàn vẹn lập tức sẽ mang ngươi đi”.

“Không, Hoàng Bắc Thiên...”

“Hu... tin tưởng ta”- Hoàng Bắc Thiên vươn ngón tay thon dài, điểm giữa môi Hữu Hi, không cho nàng tiếp tục nói. “Đừng tự ý bỏ trốn, chờ tin tức, nhớ kỹ lời ta nói, đừng tự tiện hành động, bên ngoài vương phủ có rất nhiều nguy hiểm”- Đây mới là câu quan trọng nhất, hắn lo lắng Hữu Hi lên bờ đi... Lại bị ai khác bắt đi lâm vào nguy hiểm, hắn sợ hãi không thấy được nàng, loại cảm giác này hắn không muốn xảy ra lần thứ hai.

“Nhớ kỹ lời ta nói”- Hoàng Bắc Thiên dặn dò xong, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên, trái tim mãnh liệt nhảy lên, hắn dĩ nhiên biết tâm tư của nàng, biết nàng toàn tâm toàn ý muốn bỏ trốn.

Nhưng hắn muốn làm gì, làm như thế nào, Hữu Hi không nhận được lo lắng, Lăng Khiếu Dương sẽ buông tay sao?

Nàng biết là rất khó, rất khó...

Nhưng Hoàng Bắc Thiên, hắn không để ý tới, tựa hồ chỉ biết bảo vệ, cứu vớt nàng, muốn mang lại cho nàng những điều tốt đẹp nhất. Con người Hữu Hi lộ ra tia nhìn say mê hướng về phía Hoàng Bắc Thiên...

“Người đã đi, ngươi còn nhìn không biết mệt sao?”

Một đạo âm thanh trầm lắng, mang theo sự chế giễu vang lên sau lưng, Hữu Hi kinh hãi quay đầu lại, thấy gương mặt tà khí của Lăng Khiếu Dương, trái tim sợ hãi không khỏi lui vài bước, cố tránh xa khí tức của Lăng Khiếu Dương làm người ta sợ hãi.

“Sao lại sợ ta như vậy?”- Lăng Khiếu Dương chớp mắt, tới gần Hữu Hi, hai tròng mắt lạnh khốc không hề mang theo chút ấm áp.

“Ta có việc cần làm, không thể tiếp chuyện với người được”- Hữu Hi hoảng sợ xoay người nghĩ tới việc rời đi, cổ tay bị Lăng Khiếu Dương gắt gao nắm lấy, đem nàng hung hăng kéo vào lòng.

Sắc mặt lạnh lẽ, lòng ngực rộng rãi mà cứng rắn chứa đầy sự tức giận: “Người cho rằng hắn có thể mang người đi sao?”.

“Vương gia dùng thủ đoạn như vậy, ta có thể chạy trốn sao?”- Hữu Hi oán hận nhìn Lăng Khiếu Dương, giấy dựa muốn thoát khỏi tay hắn.

“Hừ, tội của người còn chưa trả xong, làm sao ta có thể dễ dàng để người đi đây?”- Lăng Khiếu Dương giơ tay lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt mạnh mặt Hữu Hi: “Mùi vị của người ta ném còn chưa đủ, lại bỏ cho nam nhân khác nhắm nháp sao”.

“Người vô sỉ”- Hữu Hi dùng sức đẩy tay hắn, Lăng Khiếu Dương vẫn giữ nguyên giam cầm tay nàng.

Tay Lăng Khiếu Dương vuốt ve gương mặt Hữu Hi, lại đột nhiên đi tới sau đầu Hữu Hi, ngón tay xuyên qua sợi tóc nàng, dùng sức kéo xuống, bức bách gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi ngẩng lên, buộc môi nàng mở ra.

Đau quá, Hữu Hi không nhịn được cau mày, ánh mắt phần nộ thẳng tắp nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương hài lòng nhìn Hữu Hi. Hắn chính là thích nhìn thấy bộ dạng phần nộ của nàng, rất xinh đẹp, cúi đầu, hung hăng hôn vào đôi môi đỏ mọng, mút lấy bị thơm ngọt trong miệng nàng.

Hữu Hi giấy dựa không được, vừa tức vừa giận, cắn răng muốn cắt đứt đầu lưỡi của Lăng Khiếu Dương đang tàn phá bờ môi trong miệng nàng.

Nhưng hắn linh hoạt tránh né, hai người hôn nhau mà giống như đang chơi kiếm tìm, phát ra thứ âm thanh mập mờ.

Hắn hôn làm cho nàng không thở được, xung quanh đều là mùi vị nam tính của hắn, tâm trí từng đợt mê loạn, bàn tay thúc vào ngực Lăng Khiếu Dương, hắn lại giống như núi không có chút thối lui hay sút mẻ.

Lăng Khiếu Dương buông lỏng đôi môi như cánh hoa của Hữu Hi hướng xuống phía dưới vùng cổ trắng nõn, gặm cắn, rồi đột nhiên đẩy Hữu Hi ra xa: “Người yêu hắn rồi? Người đã yêu Hoàng Bắc Thiên? Vậy còn người nam nhân Nhất Thần người yêu, chẳng lẽ không còn tình cảm?”

Hữu Hi đứng vững, nghe Lăng Khiếu Dương nói, trái tim ngẩn ra, đầu óc mơ hồ trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh, thanh âm run rẩy nói: “Không... ta không có yêu hắn...”.

Hữu Hi thì thầm nói, Lăng Khiếu Dương cũng không hề làm khó nàng, tầm mắt dẩu đi tia nhìn lướt qua cái thân ảnh ở phía xa xa... giống như có thâm ý cười, rồi vội vàng đắc ý rời đi.

Hữu Hi đứng tại chỗ, không nghĩ tới Lăng Khiếu Dương lại hỏi nàng vấn đề này... Đầu óc mơ hồ bất an...

15. Chương 43-44-45

Chương 43

Mấy ngày sau tại Di Tâm Cư

Lan Quý Phi ngồi ngay ngắn trên nhuyễn ghế, trong tay cầm chén trà thơm, chậm rãi nếm thử, Vân San đứng ở bên cạnh hầu hạ.

Lan Quý phi giương mắt nhìn thái giám đang đứng giữa phòng hỏi: “Ngụy Kim Quý, Hoàng thượng bảo người tới đây làm gì?”.

“Dạ...”- Ngụy Kim Quý cúi đầu, mắt quét về bốn phía liếc từng người một, tựa hồ có gì đó khó nói.

“Các người lui xuống đi”- Lan Quý Phi phát tay ý bảo.

“Vâng ạ”- Nha hoàn và cung nữ vội vàng lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại Lan Quý Phi, Vân San, còn có Ngụy Kim Quý.

Ngụy Kim Quý lúc này mới nói: “Khởi bẩm nương nương, chuyện là thế này, Bắc Vương hình như đã để mắt đến Hỷ Phu nhân trong phủ, muốn hoàn thượng ban hôn, như thế hẳn sẽ đáp ứng việc hoàng thượng đưa ra trên buổi thượng triều, nhưng ngặt một điều vương gia lại không đồng ý...”

“Vậy nên hoàng thượng phái người tới, muốn bổn cung thuyết phục vương gia”.

“Nương nương anh minh”.

Lan Quý Phi trầm nhà, nàng mặc dù chỉ là người phụ nữ chăm lo việc phụ trong nhà, nhưng cũng biết rõ cái lợi và hại trong đó.

Lúc này, hoàng thượng mời Bắc Vương đến, chắc chắn có ý nghĩa quan trọng, quốc khố ngày càng trống rỗng, sau đó không lâu lại chiến tranh, nhu cầu cấp bách là cần quân lương, phía nam lại vừa chịu thiên tai cũng cần dùng tiền mà cứu giúp người dân. Mà Hoàng Bắc Thiên lại là người giàu nhất nước, chỉ cần Hoàng Bắc Thiên đồng ý đem ngân lương ra như vậy có thể giải quyết hết tất cả mọi việc.

Lan Quý Phi trong lòng cân nhắc mối quan hệ giữa lợi và hại, bên trái Vân San có kiềm chế nhưng không được, nàng yêu Lăng Khiếu Dương, trực giác của nữ nhi rất nhạy cảm, nàng nhìn ra được Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi quan tâm đặc biệt, trừ hận thù còn có thứ tình cảm lo lắng gì đó.

Nếu quả thật có thể đem Hữu Hi ra khỏi vương phủ, như vậy có thể lấy đi một cây đinh trong mắt nàng, Vân San chờ đợi nhìn sắc mặt Quý Phi, nàng cố gắng hi vọng, Quý Phi có thể đáp ứng nguyện vọng của Bắc Vương.

Cuối cùng Quý Phi cũng mở miệng: “Tốt lắm, người đi gặp hoàng thượng, chuyện này cứ để bổn cung làm chủ là được, một con tiện thiếp làm sao sánh bằng giang sơn xã tắc.”

Lời Lan Quý Phi vừa nói ra, trái tim Vân San cao hứng như muốn nhảy cẫng lên, chỉ cần quý phi đáp ứng, Vương gia dù không muốn, cũng không cách nào thoái thoát. Nàng biết rõ Vương gia là người hiếu đạo, hơn nữa quý phi thân mang trọng bệnh, vương gia chắc chắn sẽ không dám chọc giận quý phi.

Thái giám biết rõ, trong lòng vương gia, Quý Phi chiếm vị trí không nhỏ, không cần mất thời gian mà đã có cuộc giao dịch tốt đẹp như vậy, hành lễ nói: “Quý Phi nương nương thâm minh đại nghĩa, nô tài sẽ trở về bẩm báo hoàng thượng ngay.”

“Đi đi”.

“Nô tài cáo lui!”- Ngụy Kim Quốc cúi gập người lui ra.

“Di nương, người nên nghỉ ngơi một chút!”- Vân San trong lòng vui vẻ, nhưng sắc mặt không hề biểu hiện, bàn tay dịu dàng đỡ lấy quý phi đứng dậy đi về phía giường.

....

Hoàng Bắc Thiên muốn dẫn Hữu Hi bỏ chạy, hơn nữa còn cùng hoàng đế thỏa hiệp kiến nghị, tất cả những điều này Hữu Hi đều không biết.

Mấy ngày nay, Hữu Hi không nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, nàng đành nhờ Thiếu Cửu giúp nàng bỏ củi nấu nước, không biết liệu có xảy ra chuyện gì, Thiếu Cửu cũng chỉ oán trách liếc nhìn nàng một cái, quyết tâm ngậm miệng không nói câu nào.

Lăng Khiếu Dương cũng không tìm đến nàng gây phiền toái, Hữu Hi biết, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, cuộc sống êm đềm này dường như muốn ám chỉ sắp có cơn bão lớn mãnh liệt kéo đến.

Hữu Hi kinh ngạc ngây ngốc ngồi trong phòng ăn sau hậu viện, nghĩ tới mà lo lắng, hôm nay Thiếu Cửu không tới, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hữu Hi”- Một đạo âm thanh trầm thấp, như có lực hút vang lên sau Hữu Hi. Nghe thấy thanh âm, Hữu Hi trong lòng vui vẻ, xoay người lại, là Hoàng Bắc Thiên mấy ngày nay đã không gặp, gương mặt khí phách lạnh lùng mang theo tia vui sướng

“Hoàng Bắc Thiên!”- Hữu Hi cao hứng hô một tiếng, đứng dậy, vội vàng chạy tới bên Hoàng Bắc Thiên, lo lắng hỏi: “Mấy ngày nay người đi đâu vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn ra trong mắt Hữu Hi tràn ngập lo lắng, hần trao cho nàng ánh mắt an tâm: “Không có chuyện gì xảy ra cả”.

Hữu Hi lúc này mới yên lòng, gương mặt nhỏ nhắn ban đầu còn khấn trương sau đó mềm mại mỉm cười: “Như vậy là tốt rồi”.

Hoàng Bắc Thiên không nhịn được cầm lấy tay Hữu Hi, con người đen ngóng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần mỹ của Hữu Hi: “Hữu Hi, người chuẩn bị đi, ngày mai ta sẽ mang người rời khỏi đây”.

“Mang ta đi?”- Hữu Hi kinh hãi đứng lên, lắc đầu nói: “Không, ta không chấp nhận để người làm chuyện nguy hiểm như vậy”

“Là do hoàng thượng đồng ý, cả Quý Phi nương nương cũng làm chủ!”- Sắc mặt Hoàng Bắc Thiên vẫn như cũ, nhưng giọng nói lại tiết lộ tâm tình của hắn cực kỳ cao hứng: “Không có nguy hiểm gì cả”.

“Hoàng thượng đồng ý? Hoàng thượng và quý phi đều tán thành, vương gia chắc chắn không thể không nghe theo phải không?”- Hữu Hi có chút kích động đứng lên.

Mặt Hữu Hi sáng bừng, Hoàng Bắc Thiên gật đầu, bàn tay ấm áp buông lỏng tay Hữu Hi: “Phải!”

Nghe thấy Hoàng Bắc Thiên nói như vậy, trái tim Hữu Hi kích động lẫn kinh hoàng, gương mặt nhỏ nhắn nóng bừng, nàng có thể rời đi, rời xa khỏi Lăng Khiếu Dương, tên nam nhân khốn khiếp đó, không bao giờ phải quay lại cuộc sống kinh khủng này, nhưng ngoài sự kích động, còn có cảm giác gì đó không đơn giản, ánh mắt nghi hoặc nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Nhưng hoàng thượng sao lại đứng về phía người? Người có phải đã đáp ứng điều kiện gì đó của hoàng thượng?”- Hữu Hi vẫn nhớ rất rõ, Hoàng Bắc Thiên dùng điều kiện gì đó trao đổi tự do của nàng, làm cho Lăng Khiếu Dương phải bỏ nàng ra.

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên cau mày, vẻ mặt ngưng đọng nói: “Người không phải rất ngốc sao?”

“Người nói thật hay giỡn vậy?”- Hắn dĩ nhiên rất hay đùa, Hữu Hi không khỏi cười nói: “Người đang khen hay là mắng ta vậy”.

Hoàng Bắc Thiên khẽ lắc đầu, hần thích nhìn gương mặt tươi tỉnh, tràn ngập sức sống của Hữu Hi.

Hữu Hi không chịu bỏ qua tiếp tục hỏi: “Người rốt cuộc là đã đáp ứng hoàng thượng điều kiện gì, có phải điều kiện đó rất lớn?”

Thân ảnh Hoàng Bắc Thiên cao ngất đứng trước mặt, cầm lấy tay Hữu Hi vẽ lên một vòng tròn: “Điều kiện đó lớn như thế này”

Nhìn động tác của Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi không nhịn được cười ra tiếng, nàng cảm thụ được nội tâm Hoàng Bắc Thiên rất vui vẻ, có thể giúp đỡ nàng, hần thật sự rất vui vẻ. Sâu trong tâm Hữu Hi nàng cực kỳ cảm động.

Hoàng Bắc Thiên nghiêm túc nói: “Nếu người không chịu theo ta bỏ trốn, như vậy tổn thất còn nghiêm trọng hơn, hoàng thượng đã hạ lệnh, không còn đường sống để quay lại nữa rồi!”.

Hữu Hi cảm kích nhìn Hoàng Bắc Thiên, tinh nghịch nói: “Nói như vậy ta nhất định phải đi rồi”

“Uh!”

“Ta sẽ đi theo người”- Hữu Hi rốt cuộc cũng nói ra được lòng mình, nhưng giờ phút này, nàng vẫn không biết, Hoàng Bắc Thiên phải chịu tổn thất nghiêm trọng như thế nào...

Chương 44

Di Tâm Cư.

Đêm khuya trầm lắng, Lăng Khiếu Dương vẻ mặt âm trầm đứng ở giữa phòng, ánh nến toát ra, làm mặt hắn lúc ẩn lúc hiện.

“Mẫu phi vì sao lại tự ý quyết định như vậy!”- Con người đen của Lăng Khiếu Dương nhìn Lan Quý Phi, giọng nói trầm thấp mang theo sự tối tăm và tức giận.

Lan Quý Phi sắc mặt bình thản, không vội vàng cũng không chậm: “Vương nhi không biết sự tình hay sao, hoàng thượng đang lo lắng quốc sự, người thân là vương gia, mang trong người dòng máu hoàng thất, gánh vác giang sơn xã tắc người cũng có trách nhiệm một phần, nếu người cứ như thế thì sẽ không thể làm nên nghiệp lớn”.

Lăng Khiếu Dương có chút tức giận nói: “Nhưng không có nghĩa là hài nhi phải đem người phụ nữ của mình mà dâng đi”.

Lan Quý Phi nhìn Lăng Khiếu Dương liếc mắt một cái, mắt híp lại, thấp giọng: “Nữ nhân của người? Vương nhi, nàng chỉ là một tì thiếp, giá trị không bằng một con ngựa, lại là người phụ nữ mà người hận, Vương nhi không cần phải quan tâm như vậy, đem nàng ra làm vật trao đổi ít ra còn giúp được nước nhà chẳng phải như thế rất tốt”.

Lan Quý Phi nói xong là Lăng Khiếu Dương cứng họng: “Nhưng mà... mẫu phi không nên tự ý quyết định như vậy”.

“Như thế nào? Chẳng lẽ ta là mẹ người ngay cả việc làm chủ cũng không được... khụ khụ...”- Lan Quý Phi ngôn ngữ kích động, không nhịn được ho lên.

Lăng Khiếu Dương nhìn thân thể không khỏe của Lan Quý Phi, mặc dù là có sự bất mãn, nhưng đành phải nhẫn nhịn, con người đen hạ xuống tức giận hô to: “Hầu hạ quý phi nghỉ ngơi”- Nói xong xoay người rời đi.

Lúc này trong sân một mảnh tối đen, không có ánh trăng cũng không có thứ ánh sáng tinh quang. Trái tim của Lăng Khiếu Dương cũng như bầu trời đêm đầy vẻ lo lắng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời không chút ánh sáng, trái tim cũng rũ được cơn đè nén trong lòng.

Cứ như vậy để Hoàng Bắc Thiên đem Lãnh Dạ Hủy đi sao? Dạ Lan an nghỉ dưới đất, bị thảm chết đi, hung thủ lại muốn giương cánh bay cao, cùng nam nhân khác song túc song phi?

Không, hắn không cho phép có kết quả như vậy, hắn muốn hung thủ giết Dạ Lan phải chịu thống khổ, hắn tuyệt đối không buông tay để nàng rời đi.

Lăng Khiếu Dương âm trầm nghĩ tới, hai tay siết chặt thành nắm đấm, xương kêu răng rắc, nồng đậm hận ý.

Ai thua ai thắng, đều chưa thể biết được, Lăng Khiếu Dương cước bộ đến nơi ở của Hữu Hi.

Căn phòng đơn sơ của Hữu Hi vẫn còn ánh nến phát sáng, Lăng Khiếu Dương đẩy cửa đi vào, Hữu Hi dĩ nhiên không phát hiện đến.

Thân ảnh nhỏ nhỏ của nàng đang rất vui sướng sắp xếp, lục tìm thứ gì đó, thân thể khom xuống đứng ở bên giường, tựa hồ như đang sửa sang lại quần áo.

Mới vừa tắm rửa nên mùi thơm mát bay tràn ngập khắp phòng, mái tóc dài có chút ẩm ướt bù xù sau người, cùng thân thể tinh tế hào làm một, càng lúc càng phát ra vẻ mê người, nàng bây giờ vẫn chưa ngủ, mới làm xong công việc ở phòng ăn trở về.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh cùng nhất cử nhất động của nàng, hắn cảm thụ được niềm vui sướng của nàng, làm cho Lăng Khiếu Dương càng bực mình.

Rời khỏi nơi này, cho nên mới vui như thế sao? Trái tim Lăng Khiếu Dương tức giận bốc khói, sắc mặt âm trầm, đôi mắt giống như hàn tinh nhìn chằm chằm thân ảnh vui sướng của Hữu Hi.

Hữu Hi ca một bài, vui sướng thu gom quần áo, cùng nhật ký và bức họa Nhất Thần, một vài quần áo đơn giản bỏ vào bao vải, lúc này xoay người, mới phát hiện Lăng Khiếu Dương không biết từ khi nào đã ở sau nàng, ánh mắt của hắn làm cho nàng phát run.

“Người... người sao lại ở đây!”- Nam nhân này bước đi không phát ra tiếng, giống như quỷ im lặng xuất hiện, muốn dọa chết người sao.

Con người hàn tinh của Lăng Khiếu Dương nhìn chằm chằm khuôn mặt sợ hãi của Hữu Hi, cất bước tới gần, thân thủ túm lấy bao quần áo nàng mới vừa chỉnh sửa kéo đến ném xuống đất

“Người sao lại ném đồ của ta”- Hữu Hi bực mình trừng mắt nhìn Lăng Khiếu Dương liếc một cái, khom lưng xuống nhặt, tay Lăng Khiếu Dương túm lấy cánh tay nàng, ngăn trở hành động của Hữu Hi.

Thân thể Hữu Hi bị ép đứng trước mặt hắn, nàng nhận ra Lăng Khiếu Dương đang phẫn nộ, đôi mắt tối tăm chứa đựng cừu hận.

“Làm cái gì? Bỏ vương muốn làm chuyện đó”- Hắn chính là muốn nhìn thấy sự vui sướng của nàng biến mất, trái tim Lăng Khiếu Dương phi thường căm tức, hắn muốn phá vỡ sự vui sướng của nàng.

“Người buông ra!”- Hữu Hi nhìn ánh mắt Lăng Khiếu Dương, nhận ra trong câu nói của hắn có thâm ý, từ sung sướng ban đầu nay đã trở thành sợ hãi cùng bất, giây dựa muốn thoát khỏi giam cầm của Lăng Khiếu Dương, lòng ngực kiên cố, chạm vào cơ thể mềm mại của nàng liền làm cho nàng đau đớn.

Cánh tay của hắn mang theo phẫn nộ, gắt gao vòng lấy eo nàng, hai khối thân thể kề sát nhau không có khe hở, làm cho nàng không cách nào nhúc nhích, Hữu Hi sợ hãi không nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt bất an nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Tội thiếp của ta chưa gì đã muốn bay xa như vậy rồi sao?”- Lăng Khiếu Dương lạnh mị nói nhỏ, hô hấp nóng rực thổi vào mặt Hữu Hi.

“Cho tới bây giờ ta vốn không phải là tội thiếp của người, ta càng không phải Lân Dạ Hủy, ta là An Hữu Hi, ta...”

“Câm miệng ...!”- Lăng Khiếu Dương quát lên cắt đứt lời nói của Hữu Hi: “Người tưởng bỏ vương không có mắt ngay cả thiếp của mình cũng không nhận ra sao?”

Quân đi, Hữu Hi không muốn lại phải giải thích với hắn, hắn chắc chắn không tin, hơn nữa nàng đã khắp rồi đi, hắn như thế nào cũng không còn quan trọng với nàng nữa.

“Tốt lắm, ta thích phụ nữ im lặng, đêm còn dài từ từ hưởng thụ, tội thiếp, mau hầu hạ bỏ vương an giấc”- Lăng Khiếu Dương lạnh lẽo tà mị nói nhỏ vào tai Hữu Hi mà nồng đậm hận ý.

Chương 45

Trái tim Hữu Hi từng đợt thống khổ, nàng không muốn cùng hắn tiếp xúc thân mật như vậy, không muốn.

Nhưng cơ thể cường tráng cùng với lực đạo của hắn làm cho nàng không cách nào phản kháng, hắn vừa hôn vừa vuốt ve, làm cho nàng không cách nào né tránh.

Hữu Hi thấy tình thế cấp bách liền la lên nói: “Vương gia không nỡ để ta đi vì vậy muốn cùng ta tạo nên một đêm hoàn mỹ để chấm dứt quan hệ này sao?”

“Không nỡ?”- Lăng Khiếu Dương ngẩng đầu, ánh mắt chế giễu nhìn gương mặt kinh hoàng của Hữu Hi.

Hữu Hi tái nhợt nghiêm mặt, con mắt sợ hãi nhìn Lăng Khiếu Dương lớn tiếng gào thét: “Vương gia luôn miệng nói hận ta, vì tỷ tỷ mà báo thù, nhưng để báo thù có rất nhiều phương thức, tại sao vương gia lại chọn cách này, chẳng lẽ việc vương gia yêu tỷ tỷ là giả, kỳ thật trái tim sớm đã phản bội, nhưng lại lấy có trừng phạt này để che dấu sự phản bội của chính bản thân mình, vậy vương gia cùng ta mây mưa chỉ hoàn chắc sẽ không cảm thấy áy náy!”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt đại biến, thẹn quá thành giận hô to: “Câm mồm”.

Hữu hi cố ý gây sự, con người đen nhìn thẳng Lăng Khiếu Dương sắc giọng nói: “Người la to như vậy, chứng minh vương gia có tật giật mình, tỷ tỷ người có thấy không, nam nhân này luôn miệng nói yêu người nhưng chính là đã yêu ta rồi, hắn căn bản không muốn rời xa ta, tỷ tỷ, người có thấy không?”

“Tiện nhân, câm mồm!”- Lăng Khiếu Dương nổi trận lôi đình hô miệng tiếng, giơ tay lên, dùng chưởng lực thật lớn đánh vào gương mặt nhỏ của Hữu Hi, phát ra âm thanh thanh thúy, thân thể Hữu Hi không ổn rồi

ngã xuống, hần luôn dùng lực rất lớn, ngay cả tát cũng rất tàn nhẫn, trên mặt Hữu Hi một trận bỏng rát, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi.

“Người không có tư cách phê phán tình yêu của ta cùng Dạ Lan, người vốn chỉ là một tiện thiếp, chỉ xứng làm ấm giường cho ta, để phát tiết, ta yêu người, người chính là đang nằm mơ”- Lăng Khiếu Dương rống giận, phần nộ đá ngã bàn trang điểm của Hữu Hi, rầm một tiếng bàn nát bấy, cuồng loạn giận dữ hét: “Người vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện hạnh phúc.”

Lăng Khiếu Dương nổi giận nói xong, hung hăng vung ống tay áo, thân ảnh cuồng nộ giống như gió rời khỏi phòng Hữu Hi.

Trong phòng tựa hồ vẫn còn lưu giữ mùi vị tức giận của hần, Hữu Hi đứng dậy, tuy rất đau đớn nhưng tâm trạng lại sáng khoái, vui vẻ.

Hần cuối cùng cũng không làm được, Hữu Hi ngồi trên giường, cầm lấy lọ thuốc mà Hoàng Bắc Thiên từng đưa, xoa lên mặt, Lăng Khiếu Dương nổi giận vốn không ảnh hưởng tới nàng, dù đã trúng một cái tát nhưng có thể khiến hần kích động rời đi, nàng vốn dĩ là người thắng cuộc.

Ngày mai, ngày mai nàng có thể rời khỏi nơi này rồi, có thể làm những chuyện mình muốn, báo đáp ân tình Hoàng Bắc Thiên, vốn là tâm nguyện mới của nàng. Nếu như thật sự có một ngày nàng trở về hiện đại, nàng sẽ đi tìm Nhất Thần, cùng Nhất Thần ca thực hiện những tâm nguyện trước đây, Hữu Hi ngồi một chỗ không nhin được cười khê, nàng cứ như vậy ước mơ cho tương lai...

....

Cuối cùng cũng đã chờ được ngày kế tiếp, ngoài cửa xe ngựa chờ hành lý đã ở ngoài bọc sẵn hành lý, chỉ còn đợi Hữu Hi, bọn họ có thể rời đi.

Nghĩ tới Hữu Hi có thể rời đi nơi này để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, rồi còn giữ nữ tử đặc biệt ở bên người, đáy lòng nổi lên tình cảm ấm áp, cuộc sống như vậy chẳng phải rất tốt đẹp, trên mặt không tự chủ mà nở một nụ cười sáng khoái.

Thiếu Cửu đứng ở bên Hoàng Bắc Thiên chờ Hữu Hi đi ra, vô tình quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt mơ mộng của Hoàng Bắc Thiên, lại còn tự mỉm cười.

Mỉm cười... Hoàng Bắc Thiên đã mỉm cười!

Thiếu Cửu không nhin được xoa hai mắt, sau đó trộn to mắt lên nhìn Hoàng Bắc Thiên, quả nhiên, khéo môi Hoàng Bắc Thiên cong lên, lại một mình bật cười.

“Gia, ngài đang cười”- Thiếu Cửu nhảy đến trước mặt Hoàng Bắc Thiên, kinh hô một tiếng, phảng phất như nhìn thấy chuyện rất hi hữu.

“Ta cười sao?”- Hoàng Bắc Thiên cau mày, bực mình liếc nhìn Thiếu Cửu một cái.

“Đúng vậy, ta mới vừa nhìn thấy ngài cười”- Theo chủ tử lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy Hoàng Bắc Thiên cười, hần vẫn tưởng Hoàng Bắc Thiên không bao giờ cười.

Hoàng Bắc Thiên lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm mặt, quát lạnh nói: “Ta không cười!”

Thiếu Cửu gãi đầu, thấp giọng thăm thì: “Rõ ràng là đã cười mà không dám thừa nhận, bỏ cả núi vàng núi bạc, còn cả vài vạn lượng bạc trắng mà có thể cười được hay thật”.

Hoàng Bắc Thiên sẵn giọng liếc nhìn Thiếu Cửu, quát: “Lắm mồm!”

Thiếu Cửu ngậm miệng lại, liếc nhìn Hoàng Bắc Thiên một cái, không lên tiếng nữa, nhưng lại nghĩ tới gương mặt lạnh lùng của Hoàng Bắc Thiên có thể cười rộ lên như vậy thật tốt

“Hoàng Bắc Thiên, Thiếu Cửu!”- Từ cửa vương phủ đã nghe giọng nói thanh thúy, cực kỳ cao hứng của Hữu Hi gọi âm ỉ.

Hoàng Bắc Thiên tinh thần rung lên, con ngươi đen nhìn Hữu Hi: “Mặt của người?”

Hữu Hi vội vàng lắc đầu nói: “Không có việc gì đâu, chúng ta đi thôi”.

Tâm Hoàng Bắc Thiên đau nhức không thôi, con người đen thâm trầm đáng sợ: “Hắn đánh người!”

Trên vai Hữu Hi khoác một bao vải nhỏ, gương mặt thuần mỹ nhỏ nhắn nhìn hấn cười: “Không quan trọng nữa, Hoàng Bắc Thiên, có thể rời khỏi đây, cái gì cũng không quan trọng nữa, chúng ta đi thôi, ta không thể chờ được nữa.”

Con người đen của Hoàng Bắc Thiên nhìn mặt Hữu Hi, bàn tay vuốt ve tựa hồ muốn lấy đi bớt đau đớn trên mặt, Thiếu Cửu thức tỉnh lên tiếng: “Chủ tử không còn sớm nữa, chúng ta lên đường đi.”

Hoàng Bắc Thiên buông tay nói: “Lên xe”.

Hữu Hi gạt đầu hướng tới xe ngựa, tay của Hoàng Bắc Thiên đỡ lấy vòng eo Hữu Hi, dùng sức ôm đem nàng đỡ lên xe ngựa.

Hữu Hi ngồi trong xe vẻ mặt hưng phấn, trong mắt chưa bao giờ từng lóe lên thứ ánh sáng như vậy, Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, nhắc chân muốn lên xe, lại nghe một đạo âm thanh the thé từ không xa truyền đến.

“Bắc Vương khoan đi, thánh chỉ đến...”

16. Chương 46-47-48

Chương 46

Hoàng Bắc Thiên, Thiếu Cửu quỳ xuống tiếp chỉ, Hữu Hi cũng xuống xe, mà quỳ, cúi đầu, tâm lý một trận bất an.

Nghe vị thái giám nọ tuyên đọc: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, do Bắc Vương có công với triều đình, đặc biệt mời Bắc Vương nghênh đón sứ thần Tây La Quốc, tham gia tiệc rượu, chiết nhật rời đi, khâm thử!”

Khi nghe thánh chỉ của hoàng đế nói như vậy? Ba người ai cũng thấy nghi vấn.

Thái giám tuyên đọc hết, Hoàng Bắc Thiên cao giọng tạ ơn, nâng tay tiếp thánh chỉ.

Ba người đứng dậy.

Thái giám nhìn Hoàng Bắc Thiên nhỏ giọng nói: “Thánh chỉ đã ban xuống, lão nô phải trở về cung phục mệnh rồi”.

“Công công đi cẩn thận!”- Hoàng Bắc Thiên đưa tay xin mời.

Thái giám gạt đầu, vung phát trần, xoay người rời đi.

Hoàng Bắc Thiên dùng sức nắm thánh chỉ trong tay, quay đầu nhìn Hữu Hi, con người trầm lắng, bạc môi mím chặt.

“Hoàng Bắc Thiên, có chuyện gì xảy ra phải không?”- Hữu Hi hấp tấp hỏi, lòng của nàng vốn rất miễn cảm, vì vội vàng muốn rời khỏi nơi này cho nên sợ hãi sẽ phát sinh biến cố.

Hoàng Bắc Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của Hữu Hi, ánh mắt bất an, tay nhẹ nhàng vỗ lên vai Hữu Hi: “Đừng lo lắng, chỉ là trùng hợp hoãn lại một ngày, không có việc gì.”

Hữu Hi gạt đầu, khuôn mặt tươi cười: “Vậy chúng ta nên ở đâu đây?”

“Hoàng thượng có chỉ, Bắc Vương có thể ở lại vương phủ hai ngày, sau đó lại tiếp tục lên đường”

Một đạo âm thanh trầm thấp từ đại môn vương phủ vang lên, Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi đồng thời quay lại.

Hữu Hi thất sắc không nhin được lùi lại, nhìn hai tròng mắt đen kịt của Lăng Khiếu Dương cực kỳ lạnh lẽo tàn khốc, chung quy cảm giác là hắn không muốn buông tha nàng.

Hoàng Bắc Thiên chú ý đến nét mặt sợ hãi Hữu Hi, dịu dàng nắm lấy tay nàng: “Đa tạ thịnh tình của vương gia, nhưng vẫn là không dám quấy rầy vương gia”- Âm thanh lạnh lùng không hề mang theo chút hơi ấm, hẳn biết Hữu Hi không muốn bước vào cửa trở lại vương phủ.

Hữu Hi nhìn nhìn hai bàn tay bị Hoàng Bắc Thiên nắm chặt, bất an cùng sợ hãi cũng biến mất, tựa hồ chỉ cần nắm tay sẽ làm cho nàng cảm thấy yên tâm và an toàn.

Lăng Khiếu Dương nhìn tay Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên đan vào một chỗ lôi kéo nhau, con mắt đen âm trầm không lộ ra chút biểu hiện, mặt đau đớn, còn có cả trái tim hắn...

“Đi!”- Hoàng Bắc Thiên chỉ đơn giản nói với Hữu Hi một chữ, sau đó kéo Hữu Hi lên ngựa, ôm lấy thắt lưng đỡ nàng lên trên xe.

Hữu Hi cũng không hề quay đầu lại mà thẳng tiến vào xe ngựa, lo lắng không dám nhìn tới sắc mặt của Lăng Khiếu Dương.

Màn phủ xuống che mất gương mặt thuần mỹ của Hữu Hi, nhưng lại mang theo âm thanh ứ đọng của Lăng Khiếu Dương, vốn dĩ bức màn chỉ có thể che đi ánh mắt phẫn nộ và sắc huyết của Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên ôm quyền: “Hẹn gặp lại ở tiệc rượu của sứ thần, xin cáo từ!”- Hoàng Bắc Thiên nói xuống, chân kéo lên ngồi trên xe.

“Tiểu nhân cáo từ!”- Thiếu Cửu cũng hành lễ, nhảy lên xe ngựa, nắm dây cương, đuổi theo sau, bỏ đi... rời xa tầm mắt của Lăng Khiếu Dương.

Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương đứng ở đó, vẻ mặt lo lắng, ánh mắt giống như có cuồng phong mưa to bão lớn.

Thiết quyền nắm chặt, cách cách rung động, trái tim co rút đến đau đớn, nhưng không biết tại vì sao, Lãnh Dạ Hủy, người cho rằng như vậy có thể rời khỏi bàn tay ta sao? Vĩnh viễn đừng mong có được điều đó, ai thua ai thắng vẫn còn chưa đi đến cuối cùng...

Hữu Hi ngồi trong xe ngựa một lát sau xe dừng lại, nàng vén màn lên, nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của Hoàng Bắc Thiên, sau đó là chuyển tới mặt hắn, không biết Thiếu Cửu đi đâu rồi.

“Nhộn nhịp quá!”- Hữu Hi di chuyển tầm mắt rời khỏi người Hoàng Bắc Thiên, phở xá náo nhiệt không nhin được mà nói nhỏ.

“Gia, mọi việc đã an bài, có thể vào trong rồi”- Thiếu Cửu từ trong đám người đi ra, cung kính nói.

Hoàng Bắc Thiên nhảy xuống xe ngựa, Hữu Hi cũng đi ra, Hoàng Bắc Thiên ôm lấy nàng bế xuống, sau đó cùng hắn hướng về khách điểm, Thiếu Cửu vội vàng đưa xe ngựa đi ra phía sau hậu viện.

Khách điểm vừa an tĩnh, lại rất sạch sẽ, trừ bọn họ ngay cả một người khách cũng không có, tựa hồ có điểm vắng vẻ.

“Hai vị khách quan xin mời lên lầu”- Chủ quán gật đầu cúi người, lấy lòng, thân thủ dẫn đường.

Hoàng Bắc Thiên nhìn thoáng qua Hữu Hi, hia người đi theo sau chủ quán lên lầu, chủ quán đẩy cửa mở ra cái phòng: “Mời vào, đây là gian phòng tốt nhất, còn lại mấy phòng, mấy vị thích ở phòng nào cũng được”

“Lui xuống đi”- Hoàng Bắc Thiên phát tay ý bảo, chủ quan lập tức im miệng, lui xuống.

Khách điểm, Hữu Hi tiêu sái đi đến trước mở cửa sổ, nhìn xuống dưới là một đám người nhốn nháo, nàng hít thật sâu, ra khỏi vương phủ giống như là một thế giới khác, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, tất cả đều là do Hoàng Bắc Thiên mang lại, nàng muốn cảm tạ hắn, Hữu Hi cảm động trong lòng, cao hứng xoay người lại, nhưng phát hiện, Hoàng Bắc Thiên đang đứng rất gần, nàng muốn nhìn mặt hắn phải ngẩng đầu lên.

“Thích không?”- Sắc mặt Hoàng Bắc Thiên không hề thay đổi hỏi.

Hữu Hi gật đầu, vẻ mặt tươi rói: “Thích, cảm giác thật vui vẻ, cảm ơn người Hoàng Bắc Thiên, là người làm cho ta cảm giác được thế này vẫn còn nhiều điều tốt đẹp như vậy, thật sự cảm ơn người.”

“Có muốn đi ra ngoài một lát không!”

“Tốt quá!”- Hữu Hi cao hứng muốn nhảy dựng lên, đến đây lâu như vậy, nàng muốn đi khắp nơi quan sát mọi thứ.

“Đi thôi”- Hoàng Bắc Thiên đi đầu hướng ra ngoài, Hữu Hi theo sau Hoàng Bắc Thiên.

Hai người ra khỏi khách điểm, một người cao lớn tuấn mỹ, một người nhỏ nhắn, xinh đẹp, dịu dàng hồn nhiên, đi xuyên qua đám người, thu hút vô số ánh mắt.

Hữu Hi đối với nơi này tràn ngập tò mò, xem cái này sờ cái kia, Hoàng Bắc Thiên mua cho nàng nhiều thứ trò chơi nhưng nàng lại cự tuyệt, vốn dĩ chỉ là tò mò mà thôi.

Dọc theo đường, Hoàng Bắc Thiên chỉ yên lặng đi theo sau nhìn Hữu Hi nhảy nhót không thôi, nhìn nàng vui vẻ hẳn cũng thỏa mãn.

Chương 47

Rốt cuộc đi dạo đủ rồi, Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên, Thiếu Cửu dùng qua bữa tối, sớm đi nghỉ ngơi. Chờ ngày mai qua đi, thì có thể hướng về phía Bắc mà đi, mang theo Hữu Hi, mang theo hy vọng.

Sáng sớm, Hữu Hi tỉnh lại, xoa xoa hai mắt, nhìn căn phòng sạch sẽ, mới nhớ ra mình đang ở khách điểm.

Vương phủ, vĩnh biệt mây, tâm tình Hữu Hi trở nên rất tốt, không nhịn được cười nhẹ, thân đứng lên, tầm mắt nhẹ nhàng di chuyển, phát hiện trong phòng trưng bày rất nhiều đồ vật thượng hạng, bàn bát tiên.

Vật gì thế này? Hữu Hi đi tới, trên bàn đặt vật gì đó, Hữu Hi lại một lần nữa cảm động, bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt chạm vào chúng, trái tim cảm thấy ấm áp. Hôm qua cùng Hoàng Bắc Thiên đi dạo, mấy thứ này đều là những thứ nàng rất thích khi ở trên phố, trong đó có búp bê gỗ, mặt nạ, túi tiền, món đồ chơi nhỏ nhắn, khoan đã ngay cả thứ đồ chơi như vậy hẳn cũng nhớ rất rõ ràng.

...

Sau khi rửa mặt thì nghe Thiếu Cửu nói Hoàng Bắc Thiên đã vào cung tham gia tiệc rượu chào mừng sứ thần.

Hữu Hi rảnh rồi không có việc gì làm liền đi một vòng bên ngoài, ngược mắt đã thấy là giữa trưa, vội vàng trở về khách điểm, uể oải trở về phòng mình, cúi đầu đẩy cửa đi vào, cảm giác trong phòng có điểm kì lạ, Hữu Hi ngẩng lên nhìn. Chỉ thấy một thân ảnh cao lớn đang ngồi kế bàn bát tiên, ngón tay thon dài của hắn đem cái trống lắc ra chơi đùa.

“Vương gia...”- Hữu Hi không nhịn được kinh hô.

“Nhìn thấy ta sao lại giật mình như vậy?”- Lăng Khiếu Dương chậm rãi đứng lên, con ngươi đem âm trầm, sâu thẳm không thể đoán được.

“Người tới đây làm gì?”- Hữu Hi không nhịn được lui về sau, ánh mắt mang theo sự cảm cảnh không muốn Lăng Khiếu Dương tiến tới.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh đi về phía trước từng bước một, thân hình cao lớn của hắn làm cho Hữu Hi có cảm giác mình bị áp chế.

“Người chuẩn bị đi, ta chỉ đến đây đưa lễ vật tiễn người”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói, bạc môi cong lên lãnh đạm cười khiến người khác lạnh sống lưng.

“Mời người đi ra khỏi đây ngay lập tức, ta không cần lễ vật của người!”- Lăng Khiếu Dương đi đến, làm cho trái tim của Hữu Hi vừa bối rối vừa bất an.

“Lễ vật này nhất định phải đưa, nó rất đặc biệt, người không xem sẽ hối hận!”- Thân thể Lăng Khiếu Dương mang theo sự chèn ép vô hình, hắn đã đến gần Hữu Hi, thanh âm lạnh lùng mê mị, âm trầm.

“Người đi đi!”- Hữu Hi chặn lại, con ngươi hoảng sợ nhìn về mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương từ trong lòng móc ra một sổ tay nhỏ, quơ quơ trước mặt Hữu Hi, sau đó nắm lấy tay Hữu Hi, đem nó bỏ vào tay nàng.

“Thật phải đi sao?”- môi Lăng Khiếu Dương dừng lại bên tai Hữu Hi nói nhỏ: “Người biết không, hoàng đế Tây La Quốc năm nay đã năm mươi tuổi, hiện giờ vẫn chưa có hoàng hậu”

Lăng Khiếu Dương vừa đến gần đã làm cho Hữu Hi trở nên phát ốm, nàng kinh hoàng lui về sau, chỉ vào cánh cửa: “Người, người lập tức đi cho ta, ta không muốn nhìn thấy người”

Lăng Khiếu Dương chấp hai tay ra sau, cuồng vọng nói: “Nhìn vào sổ trước đi, để quyết định lại người nên đi hay không đi.”

“Đi ra ngoài, ta không nghĩ muốn gặp lại người”- Vương gia thì sao chứ, nàng căn bản không muốn cùng hắn có bất kì quan hệ nào.

Lăng Khiếu Dương cong môi cười lạnh, đi ra ngoài, ngay khi bước qua Hữu Hi, hắn cúi đầu thì thầm: “Người chắc chắn sẽ không bỏ chạy được!”

Nói xong cả thân hình Lăng Khiếu Dương đứng thẳng, mang theo sự bình tĩnh cộng đặc ý đi nhanh ra ngoài.

Hữu Hi trong lòng khẩn trương tay nắm chặt quyển sổ nhỏ, mắt nàng dán chặt theo thân ảnh Lăng Khiếu Dương cho đến khi biến mất, Hữu Hi lúc này mới hoàn hồn, vật này là gì?

Mở ra, đã nhìn thấy bên trong có rất chữ nhưng không biết nó có nghĩa gì? Tại sao Lăng Khiếu Dương lại nhất quyết giao cho nàng quyển sổ này, chắc chắn bên trong có lưu nội dung ám chỉ chuyện gì đó?

Nổi bất an ngày một dâng cao, Hữu Hi cầm cuốn sổ nhỏ, chạy ra khỏi phòng, tới phòng Thiếu Cữu, không chút nghĩ ngợi đẩy cửa vào.

“Này này, phụ nữ vào mà không biết gõ cửa sao!”- Thiếu Cữu đang thay quần áo, nhìn thấy Hữu Hi đi vào liền cuốn quít mặt quần áo.

“Thiếu Cữu, người mau xem trên đây viết gì”- Hữu Hi vội vàng đặc quyển sổ trước mặt Thiếu Cữu.

Thiếu Cữu hoài nghi tiếp nhận, nhìn trên mặt quyển sổ có viết vài chữ, lên tiếng đọc: “Danh sách hòa thân...!”

“Danh sách hòa thân?”- Lăng Khiếu Dương đưa cho nàng cái này làm gì, chưa kể việc hoàng đế Tây La Quốc năm mươi tuổi. “Hắn sao lại đưa ta cái này?”

Thiếu Cữu không hỏi là ai, trực tiếp mở ra bên trong, tinh tế nhìn danh sách tên, sắc mặt đại biến.

“Làm sao vậy Thiếu Cữu?”- Hữu Hi chú ý tới thần sắc của Thiếu Cữu trở nên âm u tối kịt, vẻ mặt giống như trước khi xảy ra phong ba bão táp.

“Hèn hạ!”- Thiếu Cữu mắng một câu.

Hữu Hi cảm giác được tình thế nghiêm trọng, vội vàng hỏi: “Trong đó viết cái gì, mau nói cho ta biết, làm sao vậy.”

++ Bàn Bát tiên:

Chương 48

“Ba” một tiếng, Thiếu Cữu dùng sức bóp sổ nhỏ, vẻ mặt hàn ý, tức giận nói: “Vương gia mà lại đi dùng thủ đoạn như vậy”.

“Cái gì?”- Hữu Hi sốt ruột hỏi.

“Trong danh sách hòa thân có muội muội của Bắc Vương, ý của hắn là muốn chủ tử đem gả quận chúa Bắc Song đi Tây La Quốc hòa thân, gả cho lão hoàng đế đã năm mươi tuổi kia!”

Thiếu Cữu oán hận nói xong, đem cuốn sổ phiền phức ném xuống đất, giấy bạc từ đó rơi ra.

Đầu óc Hữu Hi một trận hỗn loạn, lý trí chậm chạp suy nghĩ cho rõ ràng, hoàng thượng muốn bắt muội muội của Bắc Vương đi hòa thân, trách không được hấn lại tự nhiên nhắc đến hoàng đế Tây La Quốc 50 tuổi và vân vân... Tất cả những việc này đều là kiệt tác của Lăng Khiếu Dương.

Nàng đã hiểu, nàng đã biết tất cả, Lăng Khiếu Dương là cố ý làm riêng ra danh sách hòa thân, dùng nó để uy hiếp nàng và cả Hoàng Bắc Thiên, cho nàng hai lựa chọn một đi hai ở lại. Nếu như nàng cùng Hoàng Bắc Thiên rời đi, Lăng Khiếu Dương sẽ dựa vào danh sách đem Hoàng Bắc Song đi hòa thân, gả cho lão đầu 50 tuổi kia. Nếu nàng lưu lại, hấn sẽ thủ hạ lưu tình, tuyển người khác đi.

Lăng Khiếu Dương thật ti tiện, hấn lại dùng thủ đoạn như vậy uy hiếp nàng cùng Hoàng Bắc Thiên, buộc hai người phải lựa chọn, Hữu Hi vừa hận lại không có cách nào giải quyết.

“Vương gia đúng là đang ép chủ tử, xem chủ tử sẽ chọn người hay muội muội, thủ đoạn như vậy thật hèn hạ, quận chúa mới mười ba tuổi, làm sao có thể đem đi đến một nơi hoang dã gả cho lão hoàng đế già yếu, cho dù là làm hoàng hậu đi nữa.”- Thiếu Cửu cực kì tức giận, hai nắm tay nện xuống bàn.

Mười ba tuổi, nhỏ hơn cả nàng, sinh ra trong một gia đình cao quý, có rất nhiều người che chở nàng, mười ba tuổi, người như vậy đáng ra phải lấy một phu quân yêu thương nàng, cùng nhau xây dựng một tương lai tốt đẹp, lại còn là bảo bối ở trong tay mọi người.

Nếu cứ như vậy gả cho hoàng đế năm mươi tuổi, chẳng khác nào đem cả quãng đời hạnh phúc còn lại của nàng sống trong hoàng cung cùng lão già.

Tất cả những chuyện này, chung quy đều là vì An Hữu Hi nàng, nàng làm sao có thể để chuyện này xảy ra, Hữu Hi không chút do dự đưa ra quyết định, nàng sẽ không để Hoàng Bắc Thiên khó khăn lựa chọn. Trái Tim từ từ đông cứng, bình tĩnh lại, nàng có gì hay, có tài cán gì mà để cho Hoàng Bắc Song hi sinh đổi lấy tự do chính mình.

Hữu Hi cười lạnh, thủ đoạn của Lăng Khiếu Dương thật cao tay, đem nàng và cả Hoàng Bắc Thiên đẩy vào chỗ tiến thoái lưỡng nan.

Hữu Hi có chút mê muội, cầm lấy giấy bạc nằm bên cạnh cuốn sổ nhỏ, khom lưng nhặt lên.

“Hữu Hi!”

Còn chưa kịp để Thiếu Cửu đọc nội dung trong tờ giấy bạc, liền nghe có người hô tên nàng.

Hữu Hi quay đầu, liền nhìn thấy ngay lập tức, trong mắt có chút ghen tuông, một làn mây mù hơi mỏng bao lấy gương mặt phỉ phách của Hoàng Bắc Thiên, con ngươi của hấn bình tĩnh như không hề có sóng nổi lên, nhưng Hữu Hi cảm nhận được nỗi thống khổ cùng mâu thuẫn chôn tận đáy lòng của hấn.

Hữu Hi trong lòng đau khổ, bất lực, nhưng cố gắng mỉm cười, dịu dàng hỏi: “Tiệc rượu... kết thúc rồi sao?”

Hoàng Bắc Thiên bước rộng về phía trước, đứng bên người Hữu hi, tầm mắt dừng lại trên cuốn sổ nhỏ: “Người đã biết?”- Thanh âm trầm thấp thống khổ có chút không cam lòng.

Hữu Hi khẽ gật đầu.

Thiếu Cửu nhìn Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi, hấn lén lút đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi.

Tay Hoàng Bắc Thiên theo thói quen đặt lên vai Hữu Hi, an ủi nàng: “Đừng lo lắng, mọi việc đều có ta lo!”- Con ngươi đen của Hoàng Bắc Thiên âm trầm mang theo chút quyết đoán, thanh âm lạnh lùng, nhưng vẫn như cũ mang đầy ấp hi vọng cho Hữu Hi.

Mọi việc đều có ta, lời nói này làm cho người khác an tâm đến bật khóc, Hữu Hi nhìn ánh mắt Hoàng Bắc Thiên, nàng biết, hấn sẽ không buông tay, nhưng nàng càng biết chính mình làm gì: “Chuyện này không có biện pháp tốt nào để giải quyết có phải không?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn tròng mắt Hữu Hi, biết rõ ý nghĩ trong lòng nàng, lòng cực kì nóng vội, tay nắm lấy cơ thể nhu nhược của Hữu Hi kéo vào trong lòng, bắt an găm nhẹ: “Ta không cho người nghĩ lung tung, không cho người lùi bước, không cho người đầu hàng.”

Nghe lời nói bá đạo của Hoàng Bắc Thiên, làm cho lòng nàng không hiểu sao lại đau đớn, cũng cảm động từ tận đáy lòng, giờ phút này, hắn vẫn như cũ nghĩ cách không để nàng đều hàng, Hữu Hi trừ cảm động, còn có tâm tình khác, chỉ là nàng không dám nghĩ đến, cánh tay mảnh khảnh chạm rãi vòng lấy thắt lưng Hoàng Bắc Thiên, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ:

“Ta vẫn cảm giác cuộc sống này rất không may mắn, nhưng kỳ thật trời cao đã đối xử với ta rất tốt, làm cho ta gặp được một người nam nhân tốt như ngươi. Trên đời này không có thứ gì tuyệt đối, cũng như không có thứ hạnh phúc tuyệt đối, càng không có sự công bằng tuyệt đối, ta tin rằng vận mệnh sẽ không vứt bỏ, ta sẽ sống tốt hơn, mặc dù có cực khổ, nhưng ta tin tưởng một ngày nào đó mọi chuyện sẽ chấm dứt”

“Không đâu, hạnh phúc của ngươi đang ở ngay trước mắt, ta sẽ không bỏ rơi ngươi, để ngươi trở về nơi đó chịu đau khổ, hãy tin tưởng ta”- Song chưởng Hoàng Bắc Thiên hữu lực ôm chặt Hữu Hi, làm cho nàng trong lòng hân cảm giác chân thật, sợ rằng chỉ cần buông tay sẽ biến mất.

Sẽ không bỏ rơi nàng, sẽ không, những lời này, khắc sâu vào tâm trí nàng, khắc sâu đến rõ ràng.

Hoàng Bắc Thiên cảm ơn người đối với ta rất tốt, gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi đầy lệ ngân, áp vào trên ngực Hoàng Bắc Thiên, rất an bình, thậm chí có cả niềm hạnh phúc.

...

Hữu Hi nhặt tờ giấy bạc lên không cho Hoàng Bắc Thiên xem, dùng tay bọc lấy chúng đi ra.

Trên đó viết rõ, thời gian cho phép nàng đưa ra quyết định, tự động hồi phủ.

Ngày mai Lăng Khiếu Dương sẽ đem người được chọn giao lên cho hoàng đế, khi đó mọi thứ đều đã định, cùng Tây La Quốc kí kết, xác định chọn người, Hoàng Bắc Song trở thành vật hi sinh, Lăng Khiếu Dương vội vàng làm như vậy nhưng lại rất thành công...

Nhìn Hoàng Bắc Thiên trấn tĩnh, hắn không muốn làm cho Hữu Hi bất an, nhưng hữu Hi nhìn theo bóng lưng của hắn đã thấy rất rõ những mâu thuẫn cùng nồn nóng.

Hữu Hi biết Hoàng Bắc Thiên đang nghĩ cách, nhưng cách gì đây, trước mặt phải đối diện hai việc, mà thời hạn chỉ còn một ngày.

Ngày thứ hai, Hoàng Bắc Thiên sáng sớm đã ra ngoài, đi vào hoàng cung, hắn muốn gặp hoàng thượng, hy vọng còn con đường khác, nhưng ai nấy đều biết rõ, tất cả chỉ uống công, nhưng không cam lòng, hoàng đế đem thủ tục hòa thân giao cho Lăng Khiếu Dương làm.

Khách điểm chỉ còn lại Hữu Hi cùng Thiếu Cửu. Đứng ở bên cửa sổ, nhìn dòng người qua lại, buồn bã nói: “Thiếu Cửu, ngươi nói xem hoàng thượng sẽ gặp Hoàng Bắc Thiên sao?”

“Ta nghĩ sẽ không!”- Thiếu Cửu cô đơn lên tiếng.

Hữu Hi quay đầu nhìn: “Hoàng Bắc Thiên bảo ngươi ở lại trông coi ta phải không?”

Thiếu Cửu liếc mắt nhìn Hữu Hi một cái: “Uh, hắn sợ ngươi sẽ quay về...”

“Nhưng chỉ có trở về, vương gia mới bỏ qua cho Hoàng Bắc Song”

“Nhưng chủ tử không bỏ qua ngươi, càng không chấp nhận bỏ rơi quận chúa Bắc Song, chờ chủ tử trở về rồi tính”

“Không còn thời gian nữa...”- Hữu Hi đơn độc nói, từ trong ống tay áo rút ra từ giấy đưa cho Thiếu Cửu. “Nếu như hôm nay ta không về, Lăng Khiếu Dương sẽ cứ như thế mà quyết định”.

Thiếu Cửu tiếp nhận tờ giấy, nhìn thời hạn Lăng Khiếu Dương để lại, hắn hoảng hốt: “Làm sao bây giờ?”

“Biện pháp chỉ có một, là ta phải trở về”.

“Không được, chủ tử đã dặn, không thể cho ngươi trở về”.

Hữu Hi đến gần Thiếu Cửu, ánh mắt bình tĩnh: “Ta trở về rồi, mọi chuyện sẽ được hóa giải, đi hay ở lại, sau này còn có thể quyết định lại, nhưng nếu ta không về, cả đời Bắc Song sẽ bị hủy trên tay ta, Thiếu Cửu ngươi nhìn tâm sao?”

“Nhưng mà...”

“Đừng nói nữa”- Hữu Hi cắt đứt đi sự do dự của Thiếu Cửu: “Người ta nói với Hoàng Bắc Thiên, ta sẽ kiên cường mà sống, nói hấn tự bảo trọng chính mình”.

Hữu Hi nói xong, kiên định đi ra phía ngoài, Thiếu Cửu trong lòng hoảng hốt ngăn cản Hữu Hi: “Người trở về tiếp tục cho hấn hành hạ sao...”

“Ta không sợ, ta chỉ cần biết nếu còn sống thì một ngày nào đó sẽ có hi vọng”- Hữu Hi mỉm cười, dịu dàng nói: “Nhưng Hoàng Bắc Song, một khi đã gả sang Tây La Quốc thì không còn đường sống, Thiếu Cửu, người cũng biết rõ bên nào nặng bên nào nhẹ”- Hữu Hi đẩy cánh tay Thiếu Cửu đang ngăn nài, kiên định bước đi

Thiếu Cửu đứng yên ở đó, dờ dẫm nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, hấn chính là không dám mạnh mẽ can ngăn nài, nếu làm như vậy, Bắc Song quận chúa phải thế nào, hấn không muốn nài bị ả ột lão hoàng đế già như vậy, nhưng Hữu Hi... trái tim Thiếu Cửu tràn ngập thống khổ lẫn mâu thuẫn. Giờ khắc này hấn chọn lựa bảo vệ Bắc Song

17. Chương 49-50-51

Chương 49

Cửa được sơn đỏ thắm hồng lộ ra khí phái của vương phủ, trên đó cửa có tấm biển đề : “Nghĩa vương phủ”

Hữu Hi đã tới gần sát cửa vương phủ, chỉ cần đẩy vào, cánh cửa vương phủ sẽ ngay trước mắt nài mở rộng.

Bàn tay nhẹ nhàng chạm vào cánh cửa lạnh lẽo, dùng sức đẩy, nhưng không đẩy ra, phẳng phất như cánh cửa này rất nặng, làm cho nài không cách nào mở ra.

Nài đứng đó bình tĩnh lại, thân ảnh đang tiết lộ sự lo lắng bất an, do dự, cùng thống khổ bên trong nài, vào đi thôi, còn gì để mà lựa chọn?

Trốn không được thì phải dũng cảm đối mặt, Hữu Hi hít một hơi thật sâu, bàn tay nhỏ bé nhất thầy đầy lực, dùng sức đẩy cánh ra.

Không đợi nài dùng sức, cánh cửa đã mở ra. Tầm mắt Hữu Hi hướng vào trong vương phủ, chỉ nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lăng Khiếu Dương ở phía trước, Lưu An tay vịn cửa, đem cánh cửa hoàn toàn mở ra, phía sau là mấy người mặc trang phục hộ vệ.

Tầm mắt Hữu Hi mang theo sự si nục, hận ý nhìn Lăng Khiếu Dương, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy dũng khí, nhưng chân lại giống như cái cây đã bám rễ đứng bất động tại chỗ, không cách nào vượt qua nổi cánh cửa cao cao kia.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt đắc ý, vì hấn đã thắng, chậm rãi đi thông thả tới bên người Hữu Hi, thân ảnh cao lớn đứng trước mặt nài, cúi đầu bao quát lấy dung nhan nài.

“Đã tới rồi sao không vào”- Thanh âm của Lăng Khiếu Dương lãnh khốc cực kỳ tà ác, con mắt Hữu Hi tràn ngập hận ý càng lúc càng rõ ràng.

Hữu Hi bình tĩnh nhìn Lăng Khiếu Dương, tức giận nói: “Ta cuối cùng cũng thấy được bản chất hèn hạ của người, lợi dụng quyền thế đùa bỡn người khác trong tay mình, chứng kiến người vậy, ta cũng có thể hình dung ra, hoàng đế trị vì quốc gia này là kẻ nghe tai này lọt tai kia, chỉ cần sống sung sướng là đủ, qua cầu rút ván, tùy ý để người làm xằng làm bậy, người vĩnh viễn chỉ là một ác ma, nhân phẩm còn thua xa ma quỷ!”

“Câm mồm!” – Lăng Khiếu Dương lạnh quát một tiếng, bàn tay to lớn nắm lấy cằm Hữu Hi: “Người muốn chết sao? uh?”

“Buông nài ra”- Một đạo âm thanh lạnh như băng mơ hồ mang theo sức tức giận còn có cả lo lắng vang lên phía sau Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương câu môi cười lạnh, tay bất ngờ quặc lấy eo Hữu Hi, giữ vào ôm sát ngực.

Thân thể Hữu Hi bị giam cầm trong lòng ngực cứng như thép Lăng Khiếu Dương. Con người lúc đầy chữ đầy hận thì vừa nhìn thấy người kia, đôi mắt liền mọng nước, nằng cần môi, cố gắng che dấu nỗi đau khổ của bản thân.

Lăng Khiếu Dương nhàn nhả nói: “Bắc Vương huynh không phải chuẩn bị rời khỏi đây sao, có chuyện gì xảy ra cần tìm bốn vương sao?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, trái tim kịch liệt đau đớn: “Thả nàng ra, hãy để cho nàng đi!”

“Chẳng lẽ Bắc vương muốn đem muội muội của mình đi hòa thân?”-Lăng Khiếu Dương câu môi mỉa cười “Cũng tốt, nghe nói Hoàng Bắc Song dung mạo đẹp như tiên, tri thư đạt lễ, là người thích hợp để đi hòa thân”

Hữu Hi nghe Lăng Khiếu Dương nói ra những lời làm cho người ta vừa khổ sở vừa phẫn nộ, trong lòng không nhịn được tức giận, tay giơ lên hai nắm đấm liên tục đánh vào ngực Lăng Khiếu Dương: “Tên khốn khiếp, khốn khiếp!”

Lăng Khiếu Dương chộp lấy tay Hữu Hi, thấp giọng nói: “Chỉ cần nghe lời thì ta tự khắc sẽ thay đổi chủ ý”

“Vương gia muốn như thế nào mới có thể bỏ nàng ra, người muốn gì cũng được!”- Gương mặt khí phách, lạnh lùng, tỉnh táo khi xưa của Hoàng Bắc Thiên đã mất đi.

“Mọi thứ người có bốn vương đều có, là nàng ta tự nguyện ở lại hầu hạ bốn vương, người cần gì phải tự mình đa tình!”- Lăng Khiếu Dương ôm lấy cánh tay Hữu Hi ngày một thắt chặt, ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Hoàng Bắc Thiên lại còn lo lắng hơn, đi nhanh lên trước, nắm lấy cổ tay Hữu Hi, bá đạo rống lên: “Đi theo ta”

Hữu Hi kinh ngạc nhìn gương mặt khí phách của Hoàng Bắc Thiên, lòng chua xót đau đớn thở không ra hơi, ánh mắt sắc bén, đồ ngầu của Lăng Khiếu Dương rơi vào chỗ tay Hữu Hi bị Hoàng Bắc Thiên nắm lấy, cánh tay hắn ôm nàng mỗi lúc một chặt hơn.

Khoảng cách của ba người gần như vậy, cảm thụ cơn tức giận đang bùng nổ của cả hai, hai trông mắt Lăng Khiếu Dương lạnh lẽo, quát lớn: “Người đâu, đem kẻ thần tử dám phạm thượng bốn vương bắt cho ta”.

“Không...! Đừng mà!”- Hữu Hi dùng hết sức lực la to, bối rối lắc đầu, thống khổ nói: “Hoàng Bắc Thiên, người đi đi, đừng ở đây náo loạn nữa, người vẫn còn người nhà, còn thân nhân, đừng vì ta mà tự hủy hoại chính mình”

“Hữu Hi...!”- Hoàng Bắc Thiên rên rỉ, “Chẳng lẽ, người chấp nhận từ bỏ ước muốn được hạnh phúc sao?”

Hữu Hi dùng sức hít mũi, không cho nước mắt hạ xuống, nhìn mơ hồ vào mắt Hoàng Bắc Thiên.

“Hạnh phúc có rất nhiều định nghĩa, gặp được người là hạnh phúc của ta, có thể sống dưới cùng một bầu trời cũng là hạnh phúc, nhìn thấy người bình an cũng là hạnh phúc của ta”- Hữu Hi rút tay mình ra khỏi hai người nam nhân. “Hoàng Bắc Thiên buông tay, về nhà đi”.

Cõi lòng của Hoàng Bắc Thiên tan nát rã rời, vì hoàng quyền trước mắt, hắn hận chính mình vô năng, không cách nào bảo vệ người nhà cùng Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương không hề để ý xem mình có làm đau Hữu Hi hay không, hắn thô lỗ đem tay nàng từ Hoàng Bắc Thiên kéo lại.

Tay Hoàng Bắc Thiên dễ dàng bỏ ra, vì giờ khắc này, Hoàng Bắc Thiên không muốn đả thương Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi lui về sau từng bước, hộ vệ đông đảo chắn trước mặt Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi, đem Hoàng Bắc Thiên chia cách ra bên ngoài.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi xoay người đi vào trong vương phủ, Hoàng Bắc Thiên thống khổ đứng ở đó, nhìn Hữu Hi từng bước đi vào trong vương phủ, trái tim của hắn ro rút đau đớn.

Hữu Hi bận rộn bước đi theo Lăng Khiếu Dương, hai đầm lệ, nhớ tới giấc mơ tốt đẹp mình cùng Hoàng Bắc Thiên xây dựng cuộc sống mới, tất cả đều tan biến, hi vọng cũng biến mất, chỉ còn lại nỗi thất vọng.

Một cánh cửa đã có thể ngăn cách được nàng và Hoàng Bắc Thiên, có lẽ không ngày gặp lại... có lẽ... Hoàng Bắc Thiên vẫn như cũ đứng ở đây chờ nàng.

Hữu Hi thầm nghĩ muốn quay đầu lại nhìn Hoàng Bắc Thiên, nhưng sợ hãi bản thân sẽ nhìn thấy gương mặt tan nát cõi lòng kia, cúi đầu chớp mắt, lệ trong suốt rơi xuống trên mặt đất, cuối cùng nàng cũng không thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hu nghe tiếng cửa vương phủ đóng lại, không kìm nén được quay đầu lại nhìn. Hai mắt đầm lệ che đi tầm nhìn, từ giữa cánh cửa nhìn thấy gương mặt Hoàng Bắc Thiên, đôi mắt sáng như sao si ngốc nhìn nàng.... Cánh cửa đóng sát lại, không thể nhìn thấy mặt Hoàng Bắc Thiên được nữa.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt Hữu Hi đầy lệ, trong lòng rất bức mình, híp mắt, hai tay cầm lấy bả vai Hữu Hi: “Không được khóc!”

Đôi mắt Hữu Hi đầy lệ hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, nhưng lại khóc to hơn nữa, âm thanh xe gió, nước mắt giống như nước sông vỡ đê tuôn ra...

Nàng muốn khóc, ngay cả việc tự do được khóc nàng cũng không có sao, sau này phải tiếp tục cuộc sống kinh khủng, nàng không gặp được Hoàng Bắc Thiên nữa, lòng chua xót, đau nhức, ức chế không được gào to khóc lớn.

Lệ vương trên gương mặt nhỏ nhắn, tiếng khóc đau thương, làm cho Lăng Khiếu Dương một trận rối loạn, nôn nóng bất an, tay giơ lên không biết nghĩ gì muốn tát Hữu Hi hay muốn giúp nàng lau đi nước mắt, cuối cùng tay buông xuống, đứng trước mặt Hữu Hi, nhìn nàng khóc.... nhìn nàng rơi lệ,

Ngoài cửa, Hoàng Bắc Thiên như bức tượng đá đứng bất động, nghe tiếng khóc của Hữu Hi trái tim tan nát, nắm tay nện vào cửa, lại cảm thấy không hề đau đớn.

Thiếu Cửu chạy tới, nhìn cửa đóng chặt, còn có cả Hoàng Bắc Thiên đang đau khổ, đi lên trước: “Chủ tử, trở về thôi”

Hoàng Bắc Thiên quay đầu nhìn Thiếu Cửu, lạnh lùng quát: “Ta vẫn còn là chủ tử của ngươi sao, đừng đi theo ta”

“Chủ tử”- Thiếu Cửu nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của Hoàng Bắc Thiên, ánh mắt thống khổ, trái tim hoảng hốt, hô to.

“Ngay cả người trông coi cũng không xong, ta muốn ngươi làm nô tài để làm gì.”

“Thuộc hạ biết sai!”

Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt lạnh lẽo, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thiếu Cửu, vung ống tay áo, nhanh chóng rời đi.

Chương 50

Trời mưa rồi, trong khí mang theo mùi hương ẩm nhe nhẹ, không biết từ lúc nào, trời đã vào thu.

Những cơn mưa đầu thu tích tụ gió rả rích rơi xuống, giống như nước mắt của con người thương tâm rơi xuống, liên tục không dứt.

Bên trong khách điểm, Hoàng Bắc Thiên đứng ở phía trước cửa sổ nơi mà Hữu Hi đã từng đứng, dù khoảnh khắc rất ngắn ngủi, nhưng trong không gian vẫn có cảm giác lưu lại mùi hương thơm mát của Hữu Hi.

Cửa sổ gập gao đóng chặt, giống như sợ mùi hương của Hữu Hi biến mất, Hoàng Bắc Thiên tham luyến hít lấy, đứng yên giống như một tượng đá an tĩnh, con người đen trầm xa xăm mà trống rỗng, thân ảnh cô đơn mà ưu thương, làm cho căn phòng tranh nhả trở nên thật tịch liêu,

Hoàng Bắc Thiên yên lặng hồi lâu, đột nhiên mở miệng hô to: “Thiếu Cửu”

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh phẩn chấn “Có thuộc hạ!”- Trong lòng Thiếu Cửu nhảy nhót, chủ tử đã nhót mình trong phòng một ngày, không ăn không uống cũng không nói chuyện với hần, rốt cuộc đã đồng ý mở miệng kêu hần vào, tỏ rõ không muốn đuổi hần đi, Thiếu Cửu thở phào nhẹ nhõm, đẩy cửa đi vào.

“Gia có gì phân phó?”- Thiếu Cửu không yên nhìn Hoàng Bắc Thiên, cúi đầu vì chuyện Hữu Hi mà xin lỗi: “Thuộc hạ biết sai rồi!”

“Việc này cũng không thể trách người”- Hoàng Bắc Thiên phất tay ngăn lại không cho Thiếu Cửu nói xong. “Cầm lệnh bài của ta tức tốc trở về, kêu phủ tạm ngưng cung ứng nhóm ngân lượng cuối cùng”.

Thiếu Cửu trong lòng phát lạnh, cực kỳ bất an: “Nhưng mà... như vậy hoàng thượng sẽ trách tội hậu quả thật khó lường”. Chuyện này giống như đã nói rõ hần cùng hoàng đế đối nghịch thì sẽ không thể có kết quả tốt

Hoàng Bắc Thiên hai mắt âm tàn, lạnh lùng nói: “Đã chuyển đi nhiều ngân lượng như vậy, chúng ta cũng cần thời gian để gom góp chẳng phải sao?”

“Gia... như vậy không ổn, ngài tại sao lại làm vậy, chẳng lẽ chỉ vì một người phụ nữ mà mạo hiểm đến thế sao”- Thiếu Cửu nói ra suy nghĩ trong lòng mặc dù sợ hãi Hoàng Bắc Thiên trách tội.

“Sao!! Chủ tử nói người cũng không nghe sao?”- Hoàng Bắc Thiên bực mình, quát lạnh một tiếng.

“Thuộc hạ không dám”

“Còn không mau đi làm”

“Vâng ạ, thuộc hạ đi ngay!”- Thiếu Cửu mặc dù cảm giác không ổn, nhưng lời chủ tử nói, hần phải nghe.

Thiếu Cửu cầm lấy lệnh bài của Hoàng Bắc Thiên, hần biết mình muốn làm gì, giữa đêm mưa phùng mạo hiểm xuất phát.

Hoàng Bắc Thiên thì lưu lại, hần muốn giữ nhà cho Hữu Hi. Nơi này còn rất nhiều việc phải giải quyết, hần phải tranh đấu cho tự do của Hữu Hi, cũng như một lần nữa tự hỏi chính mình, tại sao phải làm như vậy, kỳ thật đáp án đã rất rõ ràng...

... Nghĩa Vương Phủ....

Trời mưa không ngớt, làm ọi người đều chán chường, Hữu Hi khuất tất ngời trên chiếc giường đơn sơ, cảm đặt trên đầu gối, an tĩnh ngời đó.

Hôm nay là ngày thứ hai trở về vương phủ, một thời gian ngắn như vậy, nhưng lại cảm giác đã rất lâu. Trước đây, nàng rất thích trời mưa, những hạt mưa trong sáng, nàng cùng Nhất Thần che chung ô, bước chậm trong mưa, tay trong tay, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Là bão ngoài trời hay là bão trong lòng, tâm tình đã trở nên khác trước, không biết những ngày mưa này liệu Nhất Thần có nhớ tới những khoảnh khắc ngọt ngào giữa hai người.

Hữu Hi trong lòng đau khổ, sâu kín thở dài, trong đầu suy nghĩ hiện ra khuôn mặt khí phách Hoàng Bắc Thiên, lúc giận thì giống như hải tử, vừa lạnh khốc, vừa ôn nhu, cả gương mặt tan nát cõi lòng... Mọi thứ đã khắc rất sâu trong tâm.

Hần đã rời đi, trở lại thế giới của hần, bọn họ sau này không còn cơ hội gặp nhau, không biết sao, ý nghĩ đó làm cho trái tim Hữu Hi tê dại, đau đớn, hốc mắt ê ẩm, nước mắt nóng hổi hạ xuống, chỉ hy vọng mọi thứ sẽ tốt đẹp...

Trong vô thức, bầu trời đã tối, không biết có phải vì ngày mưa hay bởi vì tâm tình, cảm giác bầu trời tối đen thật sớm.

Phúc mama đưa thức ăn đến. Hữu Hi vừa ăn vừa suy nghĩ lung tung, có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm nàng, hơn nữa chung quanh tiểu viện còn có tiếng bước chân, Hữu Hi đi ra ngoài nhìn một chút, mới phát hiện bốn phía tiểu viện đều có hộ vệ trong phủ canh gác, là sợ nàng bỏ trốn sao?

Hữu Hi không trở lại phòng, ngơ ngác đi ở dưới sân, tùy ý để ưa phùng xuyên quan tán cây rơi xuống trên người nàng, làm quần áo ướt nhẹp.

Trời đêm tối đen như mực, nàng lơ mơ nhận ra cây đại thụ, nhớ tới cảnh mình cùng Hoàng Bắc Thiên thổi lá cây.

“Đáng chết, người muốn ngã bệnh sao?”- Một đạo âm thanh phẫn nộ vang lên bên tai Hữu Hi.

Hữu Hi không quay đầu lại, cũng không trả lời, như một du hồn đứng đó, cho đến khi có một chiếc ô đen che đi giọt mưa, nàng mới quay đầu lại, trong đêm đen mơ hồ nhìn thấy thân ảnh ai đó.

“Đi vào phòng!”- Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt ra lệnh, bàn tay ấm áp nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Hữu Hi.

Hữu Hi phẫn nộ phát tay: “Người không phải luôn mong ước nhìn thấy ta đau khổ sao, ta gặp mưa ngã bệnh, đáng ra người phải vui mừng chứ?”.

Cả người Lăng Khiếu Dương cứng đờ, khóe môi co quắp lại, phẫn nộ ném cây dù xuống, mắng: “Phụ nữ đáng chết, đừng chọc giận ta”

Đúng vậy, tại sao lại quan tâm nàng có ngã bệnh hay không? Trái tim Lăng Khiếu Dương nhất thời nóng không hiểu ra mà tức giận.

“Ha ha ...!”- Hữu Hi cười khúc khích, chế giễu nói: “Vương gia lại đi quan tâm người phụ nữ mà mình hận đến chết có ngã bệnh hay không, Vương gia người không cảm thấy buồn cười sao?”

Lăng Khiếu Dương cực kỳ xấu hổ, tức giận, bị Hữu Hi làm cho nói không nên lời, bàn tay to siết chặt, đem Hữu Hi thô lỗ ôm ngang ngực

Nước mưa thẳng tắp rơi trên mặt Hữu Hi, trên lông mi, trên môi: “Mau thả ta xuống”- Hai chân Hữu Hi đá loạn xạ.

“Người nói đúng, ta sao lại đi quan tâm người, ta tới là vì ta khát khao thân thể người, không thể không thừa nhận, ta đã rất cố gắng đáp ứng cơ thể người”- Lăng Khiếu Dương tà ác nói, ôm Hữu Hi đi hướng về phòng

Hữu Hi xấu hổ tức giận chân đá loạn: “Không, buông ta ra, hỗn đản, cầm thú!”- Hữu Hi nghĩ hết tất cả những từ chữ mắng chửi, lặng đi lặp lại tức giận mắng hấn.

Lăng Khiếu Dương đột nhiên dừng lại, con người đen trong bóng đêm lóe lên tia sáng tà ác, câu môi cười lạnh, tay không chút lưu tình buông lỏng, đem Hữu Hi ngã bịch xuống đất.

A! Đau qua, Hữu Hi không nhận được cau mày, mắng Lăng Khiếu Dương, đang muốn đứng dậy, thì thân thể Lăng Khiếu Dương dán sát xuống, gương mặt tuần mỹ trong đêm hiện ra rõ ràng, con người thị huyết mang theo cái nhìn tà ác chiếu vào tay, hai tay Hữu Hi để bên sườn, làm cho nàng bị phủ dưới lòng ngực rộng rãi của hắn.

Hữu Hi dùng cước đạp vào bụng Lăng Khiếu Dương, thối lui về sau, Lăng Khiếu Dương lại tiến thêm một bước, đem Hữu Hi đặt dưới thân

“Ta muốn thử xem ở bên ngoài, dưới mưa này, mùi vị hoang ái rốt cuộc ra sao?”- Thanh âm tà ác làm cho Hữu Hi không nhận được run run.

Mưa phùn liên tục, bị thân hình không lồ của hắn che đi không ít, nhưng ánh mắt của hắn lại làm cho nàng không dám nhiều lời

“Sợ hãi sao? Quá muộn rồi...!” Lăng Khiếu Dương quát lạnh một tiếng, tay lọt vào trong quần áo trong ướt đầm của nàng, chạm vào làn da thịt ướt át lạnh lẽo...

Không...!

Hữu Hi nín thở, cổ họng khóa chặt, sợ hãi không nói nên lời

Chương 51

Mưa rơi đều, bầu trời âm u đen nhán một màu, nhìn thấy hắn rất dữ tợn đáng sợ.

Dưới thân thể của nàng nằm trên lớp cỏ ướt, ở trên là thân thể giống như dã thú của Lăng Khiếu Dương.

Da thịt thấm đầy nước mưa, còn nồng đậm sự chua chát, nàng đã không cách nào giãy dụa, không cách nào phản kháng, chết lặng mà chấp nhận sự thô bạo của Lăng Khiếu Dương, không vui sướng, không có cảm giác, sắc mặt giờ khắc này lộ ra vẻ nghi ngờ có phải tất cả loài người đều ghê tởm như vậy không.

“Người càng mang lại đau đớn trên người ta bao nhiêu, ta sẽ trả lại người gấp đôi”- Mưa phùn lạnh lạnh rơi trên mặt, lời nói của Hữu Hi rất bình thản nhưng mang theo hàn ý.

Con người Lăng Khiếu Dương lóe lên, nhìn gương mặt tràn ngập thống hận cùng chán ghét của Hữu Hi: “Người đáng phải chịu như vậy, giết chết người ta yêu nhất, làm ta mất đi người mình yêu, làm cho ta đau khổ thương tâm, tất cả đều do người gây ra, người đáng phải chịu...”- Hắn vừa nói, động tác càng thêm kịch liệt.

“Người chắc chắn sẽ nhận được báo ứng!”- Hữu Hi nói như nguyên rủa, trong đêm tối có chút khiến người khác sợ hãi.

Lăng Khiếu Dương một tay nắm lấy gương mặt nhỏ nhắn ẩm ướt của Hữu Hi, âm thanh khàn khàn tức giận mà gầm nhẹ: “Kẻ đáng bị báo ứng chính là là người”

“Người chắc chắn sẽ nhận báo ứng”- Hữu Hi giống như du hồn lặp lại câu nói, Lăng Khiếu Dương gầm nhẹ giải thoát tất cả nguyện vọng cùng mong muốn.

Đêm yên lặng đến đáng sợ, gió vi vu thổi qua, lá cây đại thụ sà sạt kèm theo tiếng mưa rơi, nhẹ nhàng đập trời, bầu trời ám dạ, càng thêm vẻ lo lắng.

...

Vân San tưởng rằng Hữu Hi đã rời khỏi, không ai có thể cướp đi Lăng Khiếu Dương được nữa, nhưng không hề nghĩ tới, Lăng Khiếu Dương dùng mọi thủ đoạn mang Hữu Hi trở lại, làm cho trái tim Vân San vừa bất an vừa giận.

Nhiều ngày không nhìn thấy Lăng Khiếu Dương, trong lòng tức giận, nhưng chỉ dám để trong lòng chứ không thể hiện ra bên ngoài.

Mưa bão đã hai ngày, trái tim Hữu Hi bàng hoàng mà thống khổ, nàng trở nên yên tĩnh dị thường. Nàng giống như một khối cơ thể bị đóng băng, si ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm mưa phùn, không nói một lời.

Đêm qua sau khi Lăng Khiếu Dương phát tiết xong, đem nàng trở về phòng, hắn nhìn nàng không nói một lời rồi phát tay áo rời đi. Trái tim của Hữu Hi sớm đã chai sạn, nhớ kỹ lời Dạ đế nói, còn sống thì còn hy vọng trở về hiện đại, mặc dù khuất phục, nàng cũng vẫn muốn sống.

Cửa bị đẩy ra, tầm mắt Hữu Hi đỡ dẫn nhẹ nhàng nhìn người đi vào. Là Phúc mama, trong tay cầm thứ gì đó rất quen thuộc với nàng, ánh mắt đỡ dẫn hiện lên chút ánh sáng, thân thể uể oải ngồi thẳng dậy.

“Có người nhờ ta đưa cho người thứ này”- Phúc mama đi tới, đặt đồ vật xuống bên Hữu Hi, liếc mắt nhìn Hữu Hi một cái rồi xoay người bỏ đi

“Phúc mama”- Hữu Hi lo lắng hô to, hai tay trắng nõn cầm lấy bọc quần áo, trong mắt có chút chờ đợi hi vọng: “Người đưa đồ đâu rồi?”

Phúc mama xoay người lại, tựa hồ không muốn trả lời Hữu Hi nhưng vẫn đáp: “Đi rồi!”

Hữu Hi gắt lấy nắm lấy, là bao quần áo nàng chuẩn bị lúc sắp đi theo Hoàng Bắc Thiên, bên trong là nhật ký cùng bức họa Nhất Thân. Nàng gặt gao ôm vào ngực.

Hắn đi rồi, đã trở về nhà rồi sao, nàng cũng không thể tiễn hắn được, Hữu Hi thương tâm hỏi: “Hắn có nói gì không?”

“Không có!”- Phúc mama đáp một tiếng, vừa nhớ tới gì đó: “Được rồi, vương gia hạ lệnh cho ta không cần phải hầu hạ người nữa, một ngày ba bữa cơm người tự xuống phòng ăn mà lấy”- Phúc mama nói xong liền rời đi.

Không ai hầu hạ, nàng để ý sao, không! Không cần phải để ý, Hữu Hi hừ lạnh một tiếng, mở bao quần áo, những thứ này tuy không đáng tiền nhưng rất quan trọng với nàng, Hoàng Bắc Thiên cố ý trả lại, chứng tỏ

tâm trí của hắn đã bình tĩnh trở lại, luôn giống như một người tri kỷ, ngoài lạnh nhưng trong ấm. Trong đầu Hữu Hi lại nhớ tới gương mặt khí phách của Hoàng Bắc Thiên

Ánh mắt nhìn vào bao quần áo... Ngoài nhật ký, bức họa, quần áo, còn có hai chiếc bình sứ nhỏ quen thuộc, Hữu Hi nhận ra là được trị thương. Hoàng Bắc Thiên từng ở trong vương phủ, biết nàng hay bị thương trên mặt và trên người, hắn nhất định rất lo lắng cho nàng.

Trái tim Hữu Hi vô cùng đau đớn, vì sự quan tâm của Hoàng Bắc Thiên làm nàng cảm động, trong mắt hiện lên sự ôn nhu.

Đêm đã khuya, trời cũng hết mưa, Hữu Hi cơm trưa không ăn, nàng viết xong nhật ký, thu hồi lại, mới cảm giác đói bụng, xoay người xuống giường, Lăng Khiếu Dương muốn làm nàng khuất phục, muốn nàng cầu xin tha thứ, nàng tuyệt đối sẽ không cho hắn như ý? Nàng không thể sống tiêu cực như vậy tự làm mình chết đói.

Mang giày vào Hữu Hi đi tới phòng ăn, nơi này nàng vốn rất quen thuộc, từng để lại hồi ức giữa nàng và Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi tiến vào phòng ăn, thấy Khai mama và mấy người tỷ nữ đều không coi nàng ra gì.

Không sao cả, Hữu Hi trực tiếp đi tới bếp, kiểm tra mọi thứ, bên trong trống trơn, thức ăn sớm đã không có.

“Phu nhân tới trễ một chút nên đồ ăn đã hết, nếu muốn thì tự mình nấu lấy”- Giọng nói Khai mama khách khí “Ta đi mang thuốc cho quý phi nương nương đây”

Khai mama nói xong, bưng chén thuốc lên, hướng ra bên ngoài phòng ăn.

Hữu Hi biết bọn họ cố ý, nhưng nàng không than một tiếng, tự tìm lấy gia vị, địa vị của nàng hôm nay không ai coi trọng cả.

Lát sau mùi mì cùng trứng hành thơm ngát bay ra, bụng đói kêu to, trong khí tỏa ra mùi thơm.

Hữu Hi ngồi trong phòng ăn của bọn hạ nhân dùng cơm, tự nhắm nháp chính thành quả của mình, ánh mắt mọi người lạnh lùng nhìn nàng, rồi bỏ đi.

Cứ như vậy qua đi vài ngày, Hữu Hi yên lặng nấu cơm, sua đó an tĩnh rồi đi. Hôm nay cũng thế, người khác ăn xong, trong lò bếp tỏa ra mùi thuốc của Lan Quý Phi.

Khai mama vội vàng đi nhà xí, phòng ăn chỉ còn lại Hữu Hi, nàng yên lặng ngồi một chỗ.

Khai mama trở về, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Hữu Hi, không khỏi cau mày, hừ lạnh một tiếng, đem được bưng tới, đổ vào chén, mang lên cho quý phi.

Hữu Hi không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, nàng cơm nước xong liền rời đi. Hộ vệ vương phủ vẫn tận trung chức trách, cánh cửa vương phủ đóng chặt.

Mọi thứ đều yên tĩnh đến quỷ dị, nhưng đâu ai ngờ sóng gió đã bắt đầu, phá tan mấy ngày yên tĩnh...

..

Đêm khuya sâu thẳm, Lăng Khiếu Dương từ thâm cung trở về, mang theo sự nhẫn nhịn tức giận, về Nghĩa Hằng Lâu, trong đầu tràn đầy cuộc nói chuyện với hoàng thượng.

“Nhóm ngân lượng cuối cùng chưa vận đến, người nói xem phải làm thế nào?”

“Hoàng Thượng, người nên mời Hoàng Bắc Thiên tiến cung tra hỏi một chút”

“Nếu người không phải vì một người phụ nữ không chịu buông tay, thì làm sao có cục diện này xảy ra. Vì người là hoàng đệ của trẫm, mới cho người một cơ hội, nguyên nhân là do người gây ra, hôm nay xuất hiện nhiều phiền toái như vậy người hãy tự mình giải quyết, nhanh đem ngân lượng vào hoàng cung, nếu không Trẫm sẽ tra hỏi người”

Lăng Khiếu Dương nghĩ tới lời hoàng thượng, trong lòng tức giận, Hoàng Bắc Thiên khá lắm, dám cùng hoàng gia đối địch, đánh hắn một trận, bàn tay gắt gao nắm chặt, vẻ mặt âm tàn.

“Vương gia... vương gia, không xong rồi!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu kinh hoàng của Lưu quân gia, Lăng Khiếu Dương đứng lên, con người đen nhìn quân gia Lưu An té quỵ trên mặt đất: “Có chuyện gì xảy ra!”

“Khởi bẩm vương gia... Quý Phi... Quý Phi nương nương đã xảy ra chuyện!”- Quân gia kinh hoàng nói, run rẩy không ngừng.

Lăng Khiếu Dương chau mày, không kịp nói lời thứ hai, bước nhanh ra ngoài đi đến Di Tâm Cư, đứng trước giường Quý Phi, Thái Y bần rợn chuẩn đoán.

Trên mặt Lăng Khiếu Dương chậm rãi lo lắng, túm lấy áo Thái Y: “Mẫu Phi làm sao”.

Thái Y nhìn Lăng Khiếu Dương vẻ mặt âm tàn, lắp bắp nói: “Dạ... trúng ... trúng độc!”

18. Chương 52-53-54

Chương 52

Vương phủ một mảnh âm trầm, ba vị thái y xuất sắc nhất trong cung đang tích cực cứu chữa quý phi.

Lăng Khiếu Dương nhíu chặt mày, vẻ mặt lo lắng, giữ chặt tay Quý Phi, trong mắt sợ hãi mất đi thứ gì đó.

Tay của Quý Phi lạnh ngắt, tay Lăng Khiếu Dương cũng vậy, hần gắt gao nắm lấy tay Quý Phi, một khắc cũng không buông ra.

Sau một lát, Thái Y cũng ngừng lại. Con người đen của Lăng Khiếu Dương ngưng trọng lo lắng, lo lắng không yên hỏi: “Thế nào?”

Thái Y cẩn thận trả lời: “Khởi bẩm vương gia, Quý Phi tạm thời không có nguy hiểm về tính mạng”

“Cái gì mà tạm thời!”- Lăng Khiếu Dương cau mày cấp bách quát một tiếng. Ba vị thái y lập tức quỳ xuống trên mặt đất: “Khởi bẩm vương gia, Quý Phi nương nương mới vừa được giải độc, từ từ mới tỉnh dậy được”.

Lăng Khiếu Dương nghe thái y nói, trái tim hoảng sợ cùng bất an, hần tức giận rống lên: “Nếu như trị không hết cho Mẫu Phi, ta sẽ đem các người đi chôn cùng!”

“Nô tài sẽ toàn lực chữa trị!”- Ba vị thái y nơm nớp lo sợ trả lời, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Con người của Lăng Khiếu Dương âm trầm mà thống khổ nhìn Lan Quý Phi, quan sát gương mặt nhợt nhạt của mẫu phi vừa đau lòng vừa tức giận, là ai, là ai hạ độc Mẫu Phi, hần nhất định sẽ làm cho kẻ đó chết không có chỗ chôn.

...

Chuyện Quý Phi trúng độc đã làm kinh động đến mọi người trong phủ, ngay cả Hữu Hi cũng không ngủ được.

Là ai hạ độc chứ? Thuốc để ở phòng bếp chỉ có nàng và Khai mama, tựa hồ có điều gì đó quá trùng hợp, Hữu Hi đang suy nghĩ, thì cửa bị ai đó thô lỗ đá văng, làm cho Hữu Hi từ trên giường ngồi bật dậy.

“Vương gia!”- Hữu Hi sau khi nhìn rõ ai, không nhận được mà hô nhỏ, kinh hoàng nhìn Lăng Khiếu Dương, đoán không ra lúc này hần tới đây làm gì, không phải đang chăm sóc Quý Phi sao?

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lo lắng, trong mắt bắn ra tia hung tàn chỉ muốn giết người, đi tới trước mặt Hữu Hi, khom lưng xuống, dùng tay bóp cổ họng Hữu Hi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nói có phải người hạ độc không?”

Tay Lăng Khiếu Dương mạnh mẽ siết chặt, làm cho Hữu Hi thở khó khăn, nói không nên lời, liều mạng đẩy tay Lăng Khiếu Dương.

“Nói...!”- Lăng Khiếu Dương dữ tợn rống giận, tay dùng sức lớn hơn, thân thể Hữu Hi không tự chủ đứng lên, hai mắt mở to thống khổ nhìn Lăng Khiếu Dương.

Tay của hắn giống như muốn bẻ gãy cổ nàng, chỉ cần dùng lực hơn một chút nữa, thì nàng đã đi gặp Diêm Vương.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt thống khổ của Hữu Hi, vẻ dữ tợn thu lại một chút, hung hăng bỏ tay xuống, buông cổ Hữu Hi ra, thân thể Hữu Hi nặng nề ngã ngồi trên giường, thở vội vàng, kịch liệt ho khan đứng dậy.

“Nói chuyện!”- Hai mắt Lăng Khiếu Dương mang theo thị huyết tức giận nhìn Hữu Hi, lớn tiếng thét to.

Hữu Hi quay đầu nhìn lại Lăng Khiếu Dương: “Ta không hạ độc, không phải do ta làm!”

Lăng Khiếu Dương âm tàn nó: “Nếu như ta nhớ không lầm, ngươi đã từng nói sẽ trả thù ta, đây là cách ngươi trả thù sao? Uh? Thuốc độc được bỏ vào lúc ngươi ở phòng ăn phải không?”

Hữu Hi hít sâu, mặt không đổi sắc, bình thản nói: “Ngươi nghĩ ta hèn hạ như ngươi sao, dùng độc làm nguy hiểm đến tính mạng người khác, chỉ có người như ngươi mới có thể làm nên chuyện đó”

Lăng Khiếu Dương nhìn mắt Hữu Hi, thần sắc trên mặt, không chút bối rối chột dạ. Hắn thở dốc, nện một quyền vào cột chống đỡ giường, rầm một tiếng, đỉnh giường rơi xuống, Hữu Hi hoảng hốt thét lên, tránh né cột giường, rống giận: “Ngươi điên rồi sao!”

Tay Lăng Khiếu Dương chỉ vào mặt Hữu Hi, vẻ mặt xanh mét: “Ngươi nhớ kỹ cho bổn vương, nếu như bổn vương tìm được chứng cứ là do ngươi làm, bổn vương cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Hữu Hi hướng về Lăng Khiếu Dương lớn tiếng hô to: “Ngươi vĩnh viễn không có cơ hội, ta không làm chuyện gì thẹn với lương tâm!”- Vẻ mặt quật cường.

Lăng Khiếu Dương mang theo tức giận tới gần Hữu Hi, tay hung hăng nắm lấy cằm Hữu Hi, làm cho nàng đối diện với hắn, tức giận uy hiếp nói: “Lời ngươi nói, tốt nhất là sự thật, nếu không ta sẽ cho ngươi đẹp mặt!”

“Ngươi tốt nhất nên suy nghĩ phóng khoáng thông minh hơn, đừng hàm oan cho ta”- Hữu Hi không nhận được nói.

“Miệng lưỡi lợi hại, một ngày nào đó ta sẽ rút lưỡi của ngươi”- Lăng Khiếu Dương nhìn theo gương mặt nhỏ nhắn quật cường của Hữu Hi, thân thể đứng thẳng, phát tay áo rời đi.

Ngực Hữu Hi phập phồng, cổ họng đau đớn, nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương rời đi, bàn tay nhỏ nắm chặt đầm xuống chăn, tại sao lại như vậy, tại sao mọi phiền toái luôn đổ lên người nàng, nàng tuyệt đối không ngồi đây chờ chết.

Quý Phi vì uống thuốc mới trúng độc, thuốc lúc nấu chỉ có nàng cùng Khai Mama, Khai mama đã làm việc nhiều năm ở vương phủ, tự khắc mọi nghi vấn sẽ đổ lên đầu nàng, nhưng nàng với Khai mama hiềm khích không nhỏ.

Hữu Hi nghĩ xong liền ngồi dậy mang giày, đi ra ngoài, nàng muốn tìm Khai mama hỏi cặn kẽ, bị người khác đổ oan làm chuyện xấu nàng sẽ không thể nào ngủ được, hy vọng ra ngoài có thể tìm được manh mối.

Đêm khuya, Hữu Hi đi trong đêm.

Không bao lâu đã tới nơi ở của Khai Mama, phòng Khai mama không có ánh sáng, Hữu Hi thăm nghĩ, chẳng lẽ đã đi ngủ rồi sao?

Làm gì có chuyện như vậy, Khai mama chịu trách nhiệm thuốc của Hữu Hi, không thể ngủ sớm như vậy.

Hữu Hi đang suy nghĩ, thì bên tai nghe tiếng mở cửa, trái tim căng thẳng, vội vàng lách mình trốn vào góc tường.

Nghe được tiếng cước bộ của ai đó, nàng lặng lẽ thò đầu ra, nhìn thấy thân ảnh mờ nhạt từng trong phòng đi ra, đi về phía phòng ăn.

La Khai mama sao? Trong đêm đen nhìn không rõ, Hữu Hi chỉ có thể đoán, nhưng phòng ăn lúc này đâu còn việc gì, bà ấy đi làm gì? Hữu Hi trong lòng sinh nghi, lặng lẽ đi theo.

Thân ảnh nọ bước đi vội vàng, đi tới trước cửa phòng ăn dừng lại, thông thả đi vào, nhìn mọi thứ xung quanh.

Hữu Hi cẩn thận giấu mình vào vách tường bị lệnh ra của phòng, đang muốn thò đầu ra xem chuyện gì, lại nghe một tiếng bước chân vang lên, tiếp theo là âm thanh khản trương sợ hãi vang lên: “Người bảo ta làm gì ta cũng đã làm, đừng đi theo ta nữa, buông tha ta”

“Yên tâm, ta chắc chắn sẽ giữ lời, nhưng lượng độc không đủ làm bà ta chết”.

“Người có ý gì!”

“Ý của ta là...”

Hữu Hi nghe hai người nói chuyện, trái tim nhảy dựng lên, không dám tin vào chuyện hai người vừa nói, trái tim như đóng băng, bọn họ bí mật thăm hại chết Quý Phi, nàng nên làm thế nào bây giờ, làm sao đây?

Hữu Hi lo lắng suy nghĩ, hoàn toàn không ngờ tới, một con mèo nhỏ nhảy từ trên xuống dưới chân nàng kêu “meo meo” một tiếng.

“Hả!”- Trong đêm tối, bóng con mèo thật sự dọa chết người, Hữu Hi không nhin được hô to.

“Có người!”- Hữu Hi hô to khiến hai người đang nói chuyện bí mật chú ý.

Hữu Hi hoảng hốt cất bước bỏ chạy, vừa định hô to, thì thấy cổ rất đau, mất đi tri giác, thân thể mềm oặt ngã xuống đất.

“Ah! Là Hủy Phu nhân”- Thanh âm hoảng sợ vang lên.

“Đừng hoảng hốt, chỉ cần người hoàn thành việc ta giao là được, phụ nữ này để ta xử trí, rõ không?”

“Ta... ta biết rồi”- Thanh âm sợ hãi bất an vang lên.

Kẻ đánh Hữu Hi bất tỉnh khom người, đem Hữu Hi khiêng lên vai.

“Người... người muốn đem nàng đi đâu”- Một thanh âm bối rối bất an lại vang lên.

“Ngày mai người sẽ biết”- Khiên Hữu Hi lên người, thanh âm lộ ra vẻ tàn ác “Tốt lắm người trở về đi”

“Được!”- Người kia bối rối nói xong, xoay người vội vàng bỏ đi.

Người nọ khiến Hữu Hi đi, nở nụ cười âm hiểm trong đêm tối nhưng sáng quắc.

Chương 53

Nước sông cuộn cuộn chảy không ngừng, trong đêm tối vẫn có thể cảm thấy khí thế hùng vĩ của nó, phẳng phất muốn nuốt hết mọi vật, người nếu té xuống thì chỉ còn lại hài cốt.

Người khiêng Hữu Hi đứng ở bên bờ sông, nhìn nước sông chảy siết, có chút do dự.

Rồi sau đó thương xót nhìn Hữu Hi đang hôn mê, trong đêm tối mệnh mang nói nhỏ: “Muốn trách, chỉ có thể trách người xui xẻo, chết rồi đừng tới tìm ta.”

Hữu Hi đương nhiên không cách nào đáp lại, người kia nói xong, hai tay dùng sức ném nàng xuống, cả thân thể bất tỉnh của Hữu Hi rơi xuống dòng sông cuộn cuộn.

Nước trút xuống như mãnh thú, trong nháy mắt đã nuốt trọn thân thể Hữu Hi, âm thầm đáng sợ, không còn nhìn thấy bóng dáng nàng nữa, lúc này người ở trên bờ mới xoay người an tâm rời đi.

Thần không biết quỷ cũng không hay, không ai phát hiện ta tội ác này, cũng chẳng ai biết Hữu Hi sống hay chết.

Đêm khuya âm trầm đáng sợ...!

...

Không khí trong phủ vốn dĩ đã căng thẳng nay lại càng căng hơn, Quý Phi vẫn chưa tỉnh lại, đây thần kinh của mọi người đều bị căng ra.

Ngoài cửa Di Tâm Cư đầy người, tất cả các người hầu nha hoàn, còn có cả thiếp của Lăng Khiếu Dương đều tề tụ đứng đó.

Lăng Khiếu Dương đứng trước cửa, đối mặt với mọi người, hai mắt đỏ ngầu âm trầm sắc bén nhìn từng người.

“Ai phụ trách việc nấu thuốc, từng tiếp xúc với Quý Phi bước ra”- Quân gia lên tiếng phá vỡ im lặng, người nào ở gần Quý Phi, tâm lý đều sợ hãi không dám bước ra, lặng lẽ trao cho nhau ánh nhìn.

Quân gia lại la lên, sau đó Khai mama, Vân San, thái giám cung nữ cùng nha hoàn đứng ra, cúi đầu bất an.

Quân gia nghiêm mặt hô: “Kẻ nào hạ độc, tốt nhất nên thành thật khai ra, thì còn có đường sống, nếu không sẽ làm cho tội càng thêm nặng.”

Khai mama thất thanh hô to quỳ gối trên mặt đất: “Nô tỳ làm sao dám hại Quý Phi nương nương, lão nô làm việc trong phủ hơn nhiều năm, nhất nhất trung thành, quyết không hai lòng, xin vương gia minh xét”

“Vương gia, nô tỳ không có hạ độc Quý Phi”- Mấy người còn lại cũng quỳ xuống giải thích.

Vân San thản nhiên nói: “Khiếu Dương ca, Vân San từ nhỏ đã ở bên Di Nương, làm sao có thể đi hại người thân nhất của mình, Khiếu Dương ca nhất định phải tìm được hung thủ hại Di nương, làm cho kẻ xấu phải bị trừng phạt”

“Vương gia, tiếp theo nên làm gì đây”- Quân gia hướng về Lăng Khiếu Dương xin chỉ thị.

Lăng Khiếu Dương nhìn qua những người đặc biệt nghi ngờ, có Vân San là người thân của hắn, còn có cả người hầu đã làm việc nhiều năm trong phủ, thân thể trong sạch, không có động cơ hại mẫu phi, hí mắt, quát lạnh nói: “Khai thị, lúc đang nấu thuốc, người có rời đi một lát?”

Khai mama khấn đầu: “Vâng ạ, Vương gia thứ tội, lão nô cấp bách đi nhà xí, nên rời đi trong chốc lát.”

Lăng Khiếu Dương nheo mắt, lạnh lẽo hỏi: “Lúc đó Hủy phu nhân đang dùng bữa sao?”

“Vâng ạ”- Khai mama nằm sấp trên mặt đất. “Hủy phu nhân mấy ngày gần đây đều dùng bữa tại phòng ăn.

“Nàng sao lại dùng bữa trong phòng ăn?”- Đồ ăn của Hữu Hi không phải Phúc mama phụ trách sao? Tại sao mỗi ngày đều đến phòng ăn, nghi vấn trong lòng đối với Hữu Hi càng lớn, nhìn qua đám người, Lăng Khiếu Dương đột nhiên phát hiện, Hữu Hi không có ở đây, nhin không được quát lớn: “Lãnh Dạ Hủy đâu?”

Mọi người bất an nhìn quanh, trong đám đông đều không thấy Lãnh Dạ Hủy, nên đành lắc đầu.

“Đáng chết, người đâu?”- Lăng Khiếu Dương rít lên một tiếng.

“Chúng nô tỳ không biết”- Đám người sợ đến quỳ rạp trên mặt đất, cúi đầu run rẩy

“Mau cho người đi tìm!”

“Vâng ạ”- Mấy hộ vệ vội vã đi tìm Hữu Hi, ra vào vương phủ tìm kiếm, nhưng không hề thấy Hữu Hi, đành phải trở về hồi báo.

“Vương gia... Hủy phu nhân không có trong phủ!”- Thủ lĩnh hộ vệ cẩn trọng bẩm báo, thanh âm có chút lo lắng bất an.

Thân thể Lăng Khiếu Dương đột nhiên cứng đờ, con ngươi đen lại càng âm trầm, tay gắt gao siết chặt, vung tay, tức giận mà quát: “Không phải cửa đã giao cho các người canh giữ, tại sao bây giờ lại không thấy người”.

“Khởi bẩm vương gia, thuộc hạ ngày đêm luân phiên canh gác cửa trước và sau, còn có cả huynh đệ đi dò xét chung quanh vương phủ, nhưng chưa từng nhìn thấy Hủy Phu nhân đi ra ngoài.”

“Khiếu Dương ca, có phải nàng ta sợ chịu tội nên đã bỏ trốn”- Gương mặt thanh tú của Vân San mang theo nghi hoặc cùng khó hiểu, giống như vô tình nhắc nhở.

Sợ tội bỏ trốn? Thật như vậy sao? Trái tim Lăng Khiếu Dương ngẩn ra.

Nếu như Hữu Hi chưa từng làm, chưa từng hạ độc, nàng vì sao lại phải đào tẩu? Bây giờ lại không có ở vương phủ, sự nghi ngờ đối với Hữu Hi ngày càng rõ, nàng sợ tội mà chạy trốn, kẻ đáng nghi nhất chính là nàng, hơn nữa còn có thể dễ dàng khẳng định, kẻ hạ độc chính là nàng.

Trước đây nàng từng có tiền án, nàng giết chết tỷ tỷ của mình, vì nàng nói nàng hận hần, muốn trả thù hần, cho nên, việc gì nàng cũng có thể làm ra?

Nàng muốn giết chết mẫu phi làm cho hần đau khổ... Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy.

Nhưng đêm trước, nàng đã tự tin, dám ngẩng cao đầu nói không phải do nàng làm, hần thậm chí có chút mềm lòng muốn tìm ra bằng chứng phản ngược lại phán đoán của hần.

Sớm biết nàng bỏ chạy, hần sẽ không nói lời nào mà đem nàng giam vào nhà lao, Lăng Khiếu Dương tức giận rống: “Vô dụng, tất cả đều vô dụng, mau đi tìm cho bốn vương, cho dù phải đào ba thước đất cũng phải mang nàng về cho bốn vương!”.

“Vâng ạ!”- Hộ vệ lên tiếng trả lời, xoay người đi tìm tung tích Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương trong lòng phần nộ cùng lo lắng nói không nên lời, không biết là vì bệnh tình của Quý Phi hay vì Hữu Hi đào tẩu.

Hần chỉ thầm nghĩ mau bắt được Hữu Hi, hai mắt Lăng Khiếu Dương lạnh lẽo quát to: “Đem mấy kẻ liên quan này giải vào phòng giam, chờ phán xét”

“Vâng ạ!”- Quản gia lên tiếng trả lời.

Vân San đã chẳng muốn khóc, thương tâm nói: “Khiếu Dương ta, không muốn vào đại lao, ta muốn ở bên di nương, người là huynh của Vân San mà cũng nghi ngờ ta sao?”.

Con người đen của Lăng Khiếu Dương vô tình, vung tay lên: “Đem Vân San giam lỏng trong phòng, không có mệnh lệnh của ta không cho phép ai ra vào”

“Khiếu Dương Ca”- Vân San la lên, đối lấy là tiếng rống đầy tức giận của Lăng Khiếu Dương: “Còn không mau đi”

“Vâng!”- Vân San không tình nguyện im lặng, trái lại lui ra.

Những người liên can đều bị giam giữ, ai cũng trở về làm công việc của mình, trong sân chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương cùng quản gia.

Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương đứng ở trong sân, con người đỏ ngầu nhìn về phía chân trời, âm thầm thề với bản thân, Lãnh Dạ Hủy, nếu ta bắt được người, người chắc chắn sẽ không được sống yên.

Chương 54

Vừa mở mắt ra đã thấy một màu vàng chói lọi, cảm giác quen thuộc, hai tròng mắt Hữu Hi bị màu vàng làm ê mũi.

Trong đầu nhớ lại... nơi này... Chẳng phải là thành trì của Dạ Đế sao? Nàng bị người ta đánh bất tỉnh trong vương phủ, làm sao lại đến được đây chứ?

Hữu Hi nhớ tới cơ thể của mình, cảm giác đằng sau ót một trận đau đớn, đôi mi thanh tú siết chặt, nằm yên bất động

“ Tỉnh dậy!”- Một giọng nói ân cần hỏi thăm, ngay tầm mắt Hữu Hi lộ ra một dung nhan tuấn tú tà mị.

“ Là người... ta sao lại ở đây?”- Hữu Hi nhìn mặt Dạ Đế khó hiểu hỏi.

Dạ Đế nháy mắt mấy cái, cười bí ẩn: “Đồ ngốc nhà ngươi thiếu chút nữa đã chết trên sông cũng không biết sao, là ta cứu ngươi, ngươi nên hảo hảo cảm tạ ta”

“Tại sao lại cứu ta”- Con người xinh đẹp của Hữu Hi mang theo đau đớn khó hiểu nhìn Dạ Đế.

“Ta... chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua... nói xem ngươi nên cảm tạ ta thế nào?”- Dạ Đế tới gần mặt Hữu Hi, ánh mắt tà mị, mỉm cười hỏi, ánh mắt giống như một hải tử đang nhìn quả đường.

Dạ Đế tới gần Hữu Hi, nhanh chóng ghé sát người nàng “Cám ơn người cứu ta, nhưng cũng không cần dựa sát gần ta như vậy”

“Sao? Ân cứu mạng chữ một chữ cám ơn là đủ sao? Thái độ của người sao lại như vậy, Tiểu phiến phúc rất biết làm tổn thương trái tim người khác”

Tiểu phiến phúc? Tóc gáy Hữu Hi dựng đứng nhúu mày nói: “Đừng gọi ta là tiểu phiến phúc, người sẽ làm giảm tuổi thọ của ta đó”

Dạ Đế lơ đãng, kéo mặt Hữu Hi quay lại đối mặt hẳn, tà mị cười: “Tiểu phiến phúc, người không có chút thành ý gì cả, dù gì cũng phải dâng môi thơm hoặc lấy thân báo đáp chứ... tốt xấu gì, ta cũng được coi là anh hùng cứu mỹ nhân”

Dạ Đế làm cho Hữu Hi không nhìn được mà bật cười, nắm lấy tay Dạ Đế, đôi mắt xoay chuyển, kinh hoàng hô lớn: “Này... người bị chảy máu mũi kìa”

“Cái gì!”- Dạ Đế theo phản xạ đứng thẳng dậy, dùng tay lau đi mũi, sạch sẽ mới thấy không có chút máu nào cả, là Hữu Hi lừa hắn, Dạ Đế cau mày cố tình tỏ ra hung ác: “Tốt, có dũng khí trên ta, xem ta thu nhập người”

“A, người đang hoảng một tí đi”- Hữu Hi cố gắng đứng lên, thân thể tựa vào tường.

“Hừ!”- Dạ Đế tựa hồ tức giận, xoay người sang chỗ khác không quan tâm đến ý tới Hữu Hi.

Hữu Hi mang hài vào, túm lấy ống tay áo của Dạ Đế: “A, ta chỉ nói đùa thôi, giận rồi sao?”- Hữu Hi vừa nhắc tới việc chảy máu mũi làm cho Dạ Đế ảo não, cảm giác được đặc ý, đường đường là Dạ Đế mà chỉ vì nhìn lưng nàng nên mới chảy máu mũi.

Dạ Đế bỏ tay Hữu Hi ra, hừ lạnh một tiếng, hướng đi nơi khác hai bước, xem bộ dạng thật sự tức giận.

Hữu Hi cười khúc khích, đi qua đi lại, lấy lòng nói: “Người là Dạ Đế, hơn nữa còn là một đại nam nhân, sao lại đi so đo cùng một tiểu nữ tử, có đúng không?”- Nam nhân hẹp hòi.

Dạ Đế lúc này mới quay đầu, nhìn thấy trong mắt Dạ Đế có ý cười, mới biết là hắn cố ý: “A, người cố tình dọa ta”

“Người một ta một, công bằng thôi”- Dạ Đế nắm lấy bờ vai Hữu Hi, tà mị cười rộ lên.

Thật giống như hải tử, Hữu Hi cười lắc đầu, nhớ tới gì đó, liền ôm lấy vạt áo Dạ Đế, vững vàng không buông tay, sợ giống như lần trước chưa kịp nói rõ đã bị đưa ra khỏi Âm Dạ thành.

“Lần trước người chưa nói ta biết, người sao lại biết ta đến từ tương lai, ngoài người các người, có phải còn có kẻ khác muốn bí mật trên người ta”

Dạ Đế nhìn vẻ mặt khấn trương của Hữu Hi, mở miệng nói: “Người cố chấp muốn chết, ta chẳng phải đã nói rồi sao, bây giờ ta không thể nói với người được”

“Tại sao không thể nói, chẳng lẽ có thiên cơ không tiết lộ được sao, ta không tin”- Trong đôi mắt Hữu Hi ánh lên sự chờ đợi, lần này trước mặt Dạ Đế nàng không cảm thấy sợ hãi: “Người là quỷ hút máu phải không, dựa vào việc hút máu người mà duy trì tính mạng sao?”

“Đầu óc tưởng tượng của người phong phú quá”- Dạ Đế nói xong buông lỏng Hữu Hi, ngồi xuống chiếc ghế cách đó không xa.

“Người là ma, có phải không!”- Hai mắt Hữu Hi lóe sáng.

“Không phải!”

Dạ Đế quyết đoán trả lời làm Hữu Hi nhụt chí: “Được rồi, không phải thì không phải”- Hữu Hi cũng ngồi xuống một bên

“Người không sợ ta”- Dạ Đế nghiêm trọng nhìn vẻ mặt nhút nhát của Hữu Hi, cảm giác muốn chơi đùa.

“À, sợ người? Lần trước thì có một chút, nhưng bây giờ không sợ nữa, cảm giác người rất khả ái”- Hữu Hi buông lỏng tay.

“Đáng yêu”- Về mặt Dạ Đế có điểm không tự nhiên.

“Được rồi”- Hữu Hi kinh hô một tiếng, con người đen thành khăn nhìn Dạ Đế “Nếu người biết ta đến từ tương lai, chắc hẳn người phải có cách đưa ta trở về thế giới đó?”

Dạ Đế trắng không có chút máu, liếc mắt nhìn Hữu Hi một cái: “Người tưởng ta là thần sao, cái này phải dựa vào thời cơ, khi thời cơ đến, tự khắc người sẽ trở về.”

“Lúc nào thời cơ mới tới?”- Hữu Hi vội vàng hỏi.

“Khi cánh cửa thời gian mở ra, ta không xác định được khi nào, nhưng đến lúc đó tự có cảm giác”- Dạ Đế nói xong nhìn thoáng qua Hữu Hi: “Người sao lại vội vã muốn về như thế?”

Ánh mắt Hữu Hi ảm đạm: “Oh, ta muốn trở về, ta vốn dĩ không thuộc về nơi này.”

“Là vì người còn lưu luyến một người sao?”- Giọng nói Dạ Đế có chút chua xót lưu lại.

Lưu luyến một người, đúng vậy, Hữu Hi vừa nhớ tới Nhất Thần, trái tim đã trở nên ảm áp, trên mặt lộ ra ánh sáng nhu hòa: “Nếu như ta có cơ hội trở về, nhìn mặt họ một lần, chết cũng cam lòng... Nhưng.... không biết bọn họ có khỏe không, bây giờ đang làm gì, đệ đệ ta có ai chăm sóc không?”

Thanh âm Hữu Hi lộ ra vô vàng nỗi lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tưởng niệm cùng thống khổ đau đớn, đôi mắt ảm đạm.

“Người... thật sự nhớ hẳn đến như vậy sao?”-Dạ Đế nhìn thấy trong mắt Hữu Hi có tia khát vọng, hẳn cảm giác rất rõ loại cảm giác khát vọng thăm thiết, giống như khát vọng nhìn thấy ánh sáng của hẳn.

Tay Hữu Hi không tự chủ nắm chặt quần áo mình: “Phải, ta rất nhớ hẳn... vừa nghĩ đến trái tim đã đau đớn”

Ánh mắt Dạ Đế trở nên âm u, ngó nhìn Hữu Hi bị nhớ nhung hành hạ, lát lâu sau mới mở miệng: “Muốn gặp hẳn sao?”

“Phải?”- Hữu Hi quay đầu nhìn Dạ Đế “Người nói ta có thể nhìn thấy hẳn sao?”- Ánh mắt Hữu Hi chớp động rực rỡ sắc thái.

Dạ Đế nói xong lại hồi hận, nhưng không muốn chứng kiến bộ dạng thương tâm của đồng thời cũng không hi vọng Hữu Hi nhìn thấy Nhất Thần, cực kỳ mâu thuẫn Hữu Hi: “Không... không có!”

Hữu Hi đứng lên, đi tới trước mặt Dạ đế, khẩn cầu nói: “Không, ta nghe người nói người có cách đúng không, van xin người, hãy để cho ta nhìn thấy Nhất Thần cùng đệ đệ”

Dạ Đế cau mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành khăn của Hữu Hi, không kiên nhẫn nói: “ Được rồi, được rồi, ta giúp người đây”

19. Chương 55-56-57

Chương 55

Dạ Đế đứng lên, mặt tái nhợt tà mị trở nên nghiêm chỉnh, cánh tay dài vung lên, ống tay áo trong không trung vẽ ra một hình vòng xoáy rồi hạ xuống. Hữu Hi ngạc nhiên nhận ra, không gian đang bắt đầu di động, giống như một chiếc bình thật lớn bên trong có vô số hình ảnh.

Tầm mắt Hữu Hi si ngốc đờ đẫn nhìn cảnh tượng trước mặt, là lối kiến trúc hiện đại, ngay cả xung quanh cũng tràn ngập không khí hiện đại... Mọi thứ đều quen thuộc, ngay cả con người trong lòng nhưng nhớ cũng gặp được, lòng run rẩy, kích động, hình ảnh chợt lóe lên, xuất hiện Nhất Thần.

Nhất Thần,... trái tim Hữu Hi im lặng nhớ kỹ tên Nhất Thần, trong mắt có lệ quang, nhưng không dám chớp mắt, tham luyến nhìn những thứ mà mình nhớ nhung.

Một đạo thân ảnh cực kỳ lớn xuất hiện trước mắt Hữu Hi, hình dáng quen thuộc ấy làm người ta đau nát cõi lòng, là Nhất Thần... Là Nhất Thần người mà nàng ngày nhớ đêm mong. Giờ đây ở ngay trước mắt, nhưng không cách nào chạm vào, trái tim đau đớn, hít thở không thông, Hữu Hi vươn tay chạm vào cảnh tượng hư ảo trước mặt, nhưng bị Dạ Đế ngăn cản.

Hữu Hi chỉ có thể đau lòng từ xa nhìn Nhất Thần, nhìn hình dáng quen thuộc của hắn bước lên xe.

Hắn muốn đi đâu.

Gương mặt của hắn thật gầy, ngồi ở cửa sổ, thân hình gầy gò làm cho người ta đau lòng. Gương mặt tươi âm áp ngày xưa trở nên xuống sắc, con người lúc nào cũng sáng tỏ lại trở nên buồn bã, đáng vẻ gầy gò khiến người khác đau lòng.

Lệ Hữu Hi đã chực trào nhưng không rơi xuống, hai tay siết chặt, thân thể kích động mà run rẩy. Nàng muốn ôm hắn, muốn tới gần hắn, nhưng tất cả đều là hư ảo, nàng đang ở cổ đại. Hắn Nhất Thần lại ở hiện đại... Nhất Thần....

Hữu HI thống khổ kêu thầm, hình ảnh di động, thân ảnh Nhất Thần biến mất không còn thấy nữa.

Con người Hữu Hi đầy nước mắt xuất hiện sự kinh hoảng, tìm kiếm thân ảnh Nhất Thần, cảnh vật trước mắt trở nên rõ ràng làm Hữu Hi tan nát cõi lòng, một căn phòng điều trị màu trắng.. là bệnh viện

Hữu Hi nhìn thấy đôi chân người bệnh lộ ra, có người nằm trên giường, nhưng lại không thể nhìn thấy.

Từ chiếc giường đơn không xa cánh cửa màu trắng mở rộng. xuyên thấu qua cánh cửa, là ánh nắng chói mắt sáng rõ.

Hai thân ảnh hiện lên trước mắt, từ mơ hồ trở nên rõ ràng.

Hữu Hi đau lòng cười, chảy nước mắt là vì vui mà cười.

Tay Nhất Thần nắm lấy tay một hài tử, chậm rãi đi vào, mọi thứ trở nên rõ ràng.

Đệ đệ, là đệ đệ, Nhất Thần chăm sóc đệ đệ, Nhất Thần.... cảm ơn người, cảm ơn người.

Hai mắt Hữu Hi đắm lệ nhìn hai người đi tới bên giường.

Lúc này mới thấy được, nằm trên giường bệnh là một cô gái, lông mi thật dài, gương mặt tái nhợt, nhấp nháy hai mắt.

Hóa ra... Là nàng sao, nằm trên giường chính là nàng, An Hữu Hi, là An Hữu Hi sao... Trái tim Hữu Hi mang theo nỗi sợ hãi.

Tâm tình Hữu Hi trở nên kích động đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm mọi thứ, gương mặt đáng yêu của đệ đệ mang theo sự từng chửi, bàn tay nhỏ bé của hắn nắm lấy bàn tay mất đi tri giác của nàng.

Hữu Hi trái tim đau đớn sắp vỡ tung, mắt hết khí lực, hai tay siết chặt, rên rỉ kêu Đệ Đệ.

Nhất Thần vẻ mặt ôn nhu, đi tới bồn rửa mặt, bưng nước tới, dùng khăn lông sạch sẽ cẩn thận lau mặt nàng, sau đó xoa bóp khối thân thể mất đi sức sống... Ánh mắt chuyên tâm, động tác thuần phục, hắn nhất định là thường xuyên làm việc này vì nàng.

Cuối cùng hắn ngồi xuống bên tay nàng.

Trong mắt ánh lên sự chờ đợi, thống khổ cùng yêu say đắm.

Hữu Hi muốn vượt qua trở ngại ngàn năm này, đến bên cạnh Nhất Thần, làm, cho cơ thể đang ngủ say tỉnh dậy, mở mắt ra, nhìn Nhất Thần dịu dàng mỉm cười, nói với hắn nàng đã tỉnh dậy, sau này sẽ cùng nhau sống hạnh phúc.

Nhất Thần... Nhất Thần, nàng hết lần này đến lần khác gọi tên hắn, la tên hắn, nhưng hắn lại không nghe không thấy.

Nhất Thần đột nhiên quay đầu về phía cửa.

Hữu Hi cũng quay lại nhìn, một cô gái mặc trang phục y tá đi vào, cô gái nhìn Nhất Thần bằng ánh mắt rất quen thuộc, lóe sáng.

Bọn họ không nói gì, chỉ dùng ánh mắt chờ mong nhìn khối thân thể của nàng.

“Nhất Thần, nhìn ta này, ta ở chỗ này, ta ở chỗ này!”- Hữu Hi không nhịn được đau đớn khóc thành tiếng, la hét cỡ để Nhất Thần nghe thấy nàng.

Tay Nhất Thần vuốt ve khối thân thể đó, cúi xuống hôn nhẹ, vẻ mặt đau xót.

“Nhất Thần, Nhất Thần...”- Hữu Hi từ bên người Dạ Đế chạy tới, muốn nhào vào lòng Nhất Thần, nhưng đột nhiên cả Nhất Thần lẫn đệ đệ đều biến mất.

“Ah! Không, đừng đi, đừng đi mà!”- Tâm tính hiền lành của Hữu Hi như bị bóc đi lớp vỏ, đau đớn đến muốn nứt ra, vừa khóc vừa la lên: “Nhất Thần... Nhất Thần, đệ đệ, đệ đệ!”

Hữu Hi khóc khản cả giọng, khát vọng của nàng là ở bên cạnh Nhất Thần, nàng vẫn chỉ là một nữ tử bình thường, muốn mỗi ngày ở nhà đợi Nhất Thần về.

Hữu Hi khóc bất lực thống khổ, thậm chí điên cuồng hô tên Nhất Thần, nước mắt như lưỡi dao sắc bén, mỗi giọt rơi xuống, lại khiến cho trái tim của Dạ Đế đau đớn thêm.

Hắn đi qua đi, ôm lấy Hữu Hi đang điên cuồng, đau lòng bình tĩnh nói: “Người đừng như vậy!”

Hữu Hi ôm lấy vạt áo của Dạ Đế, khóc to thét lên: “Nhất Thần... mau mang Nhất Thần ra, đem trả Nhất Thần lại cho ta... trả lại cho ta!”

Con người tà mị của Dạ Đế âm trầm cùng khổ sở, hai tay cầm lấy bả vai Hữu Hi, lớn tiếng nói: “Mọi thứ đều là hư ảo, tất cả vốn chỉ là hư ảo, Nhất Thần cách người cả ngàn năm, người hãy thanh tỉnh lại đi.”

“Không, là thật, vốn là Nhất Thần, Nhất Thần, đem trả Nhất Thần cho ta... trả lại đây cho ta”- Nước mắt Hữu Hi ràn rụa, bàn tay nhỏ nhắn đâm vào lồng ngực Dạ Đế, khóc to hò hét: “Người mau đem bọn họ biến ra, mau biến ra đi”.

Thần trí Dạ Đế có chút hoảng loạn, ôm Hữu Hi vào lòng, gất gao giữ lấy thân thể đang run rẩy của nàng, cúi đầu nói vào tai nàng: “Gặp lại chẳng bằng không gặp, như thế sẽ không thương tâm, người cũng không đau khổ!”

Hữu Hi khóc nức nở, nhớ nhung Nhất Thần, không cam lòng ở lại ở cổ đại, mấy ngày ở trong phủ chịu khổ, giờ khắc này đều bộc phát, không để ý tới ai lớn tiếng khóc to.

Nàng giống như một hài tử thất thường, đúng vậy, nàng chỉ mới 17 tuổi, nếu ở hiện đại có mẹ, nàng chắc chắn sẽ làm nũng, nhưng lại không muốn thừa nhận nhiều như vậy...

Hắn cũng là con người cũng đồng tình với nàng...

...

Vương phủ

Nghĩa Hằng Lâu vẫn như cũ cực kỳ chán chường, định sẽ xây lại sau khi mùa xuân tới, dù sao vương phủ cũng dư không ít phòng.

Quý Phi vẫn chưa tỉnh, trái tim Lăng Khiếu Dương lơ lửng giữa không trung, Hữu Hi chẳng có tin tức, càng làm hắn tức giận.

Hoàng đế lại thúc giục hắn chuyện quân lương, tên Hoàng Bắc Thiên đáng chết cố ý trì hoãn, gây áp lực cho hắn.

Lăng Khiếu Dương nôn nóng đi qua đi lại ở Nghĩa Hằng Lâu, trong lòng giống như bị phiến đá đè nặng đang chờ ai đó đến.

Trước cửa bóng đen hiện lên, Lăng Khiếu Dương nôn nóng ngừng cước bộ, nhìn về phía bóng người

“Vương gia truyền thần đến có chuyện gì”- Hoàng Bắc Thiên khom người hành lễ, nói toàn lời khách sao, tìm hẩn đến có chuyện gì, kỳ thật trong lòng ai cũng biết rõ

Lăng Khiếu Dương có chút kích động, Hoàng Bắc Thiên khí thế nhàn nhã, điệu bộ bình thản.

Con người đen sâu hoắm của Lăng Khiếu Dương nhìn thoảng qua Hoàng Bắc Thiên, xoay người, trôi trên ghế.

Trong lòng hừ nhẹ, giả bộ ngu ngốc, hẩn triệu kiến Hoàng Bắc Thiên, còn có thể có chuyện gì, nhưng vẫn như cũ khách khí thủ thế xin mời.

“Ngồi!”

“Đa tạ vương gia”- Hoàng Bắc Thiên ngồi một bên chiếc ghế, chờ Lăng Khiếu Dương nói ra mục đích lần này.

Nha hoàn cung kính dâng trà mời Hoàng Bắc Thiên, lui ra, là đạo tiếp khách, Lăng Khiếu Dương không tự mình làm được.

Lăng Khiếu Dương cũng chẳng muốn tiếp tục diễn trò, trực tiếp đi vào chủ đề: “Bắc vương đã đáp ứng đưa quân lương đến ứng cứu nhưng sao vẫn chưa chuyển đến, chuyện này là sao?”

Gương mặt Hoàng Bắc Thiên khí phách âm lãnh vô cùng, nhìn Lăng Khiếu Dương, lạnh lùng nói: “Nhiều ngân lượng như vậy, đương nhiên cần thời gian gom góp, vương gia cứ an tâm mà chờ”

Hoàng đế đem áp lực đặt lên người Lăng Khiếu Dương, Hoàng Bắc Thiên không thể nào không biết, việc này do hẩn dựng lên, hẩn phải tự mình giải quyết lấy.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh một tiếng: “Ai không biết Bắc Vương phú là phú hộ giàu nhất nước, chỉ mấy trăm vạn, cũng như trâu già mất mấy sợi lông, chẳng lẽ cần phải chờ đợi gom góp?”

“Nếu vương gia không tin thần, thì không còn gì để nói cả, thần còn có việc, xin cáo lui”- Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, bực mình nói một câu trở về.

Không khí trong đại sảnh nháy mắt trở nên ngưng trọng, trần ngập mùi hỏa dược, con người Lăng Khiếu Dương đen thẫm, sắc mặt giận dữ, gương mặt Hoàng Bắc Thiên vẫn lãnh khốc.

“Người muốn như thế nào mới bằng lòng thương thảo?”- Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nhìn Lăng Khiếu Dương, không hề hoảng hốt, bình tĩnh nói: “Ta muốn gặp Da Hủy, hoặc là ta đành phải để vương gia chờ đợi việc gom góp ngân lượng tốn chút thời gian”.

“Người...!”- Lăng Khiếu Dương hai tay nắm chặt, rất muốn đánh Hoàng Bắc Thiên, nhưng đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Muốn gặp nàng sao, vậy tự mình đi tìm đi, nàng sau khi hạ độc mẫu phụ ta, đã sợ tội chạy trốn”

Hoàng Bắc Thiên nghe Lăng Khiếu Dương nói, trái tim trầm xuống: “Lời vương gia nói là thật sao?”.

“Bỏn vương không dư hơi đi lừa gạt người”- Lăng Khiếu Dương xúc động tức giận, biết rõ là Hoàng Bắc Thiên làm như vậy vì Hữu Hi, nói chuyện chắc chắn sẽ không có kết quả, không khỏi nộ quát: “Người đâu, tiễn khách!”

Chương 56

“Ta không tin Hữu Hi lại làm chuyện như vậy, vương gia tốt nhất nên điều tra rõ trước khi kết luận”- Hoàng Bắc Thiên bình tĩnh lưu lại câu nói này, phất tay áo rời đi.

Bữa tiệc bàn bạc chấm dứt trong sự không vui, có lẽ căn bản là Lăng Khiếu Dương vô tâm không muốn thương lượng, Quý Phi hôn mê bất tỉnh, Hữu Hi lại không có tung tích, làm cho tâm trí hẩn bị nhiễu loạn, triệu kiến Hoàng Bắc Thiên, cũng chỉ là ứng phó, thuận tiện dò xét xem Hoàng Bắc Thiên có biết Hữu Hi ở đâu hay không, nhưng xem ra, Hoàng Bắc Thiên cũng không hề biết chỗ của Hữu Hi, vậy rốt cuộc Hữu Hi đã đi đâu.

Vương phủ canh gác nghiêm ngặt, Hữu Hi làm cách nào mà bỏ trốn? Lăng Khiếu Dương không khỏi trầm tư, con người đen trở nên âm trầm.

Lúc này, nghe thấy tiếng đàn du dương vang lên.

Tiếng đàn quen thuộc như vậy, giống như âm phù kích đánh vào linh hồn hắn, làm cho hắn run rẩy sợ hãi không thôi.

Lăng Khiếu Dương vạt áo tung bay, thân ảnh cao lớn ra khỏi Nghĩa Hằng Lô, đi theo tiếng đàn.

Gió mát thổi nhẹ qua mặt Lăng Khiếu Dương, làm mái tóc đen cũng hắn bay lên, con người đen của hắn trở nên khác thường liên tục chớp động.

Vội vàng đi vào trong sân, dừng lại, nhìn cánh cửa trong sân, con người Lăng Khiếu Dương dịu lại, do dự rồi tiêu sái đi vào.

Là nơi ở của Bạch Uyển, Lăng Khiếu Dương vừa mới bước vào sân, đã nhìn thấy Bạch Uyển một thân mặc áo màu trắng, lạnh lùng cầm cây đàn.

Ánh mắt ban đầu vội vàng, sau đó lại hiện lên thất vọng, thân thể cao lớn của Lăng Khiếu Dương đứng nơi đó, trái tim vừa mới kịch liệt nhảy lên, dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Vương gia”- Bạch Uyển phát giác Lăng Khiếu Dương đến, cuống quýt đứng dậy hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Vương gia”

“Người... sao lại đàn khúc nhạc này”- Giọng nói Lăng Khiếu Dương xa xăm mờ ảo, ánh mắt tựa hồ đang truy tìm thứ gì đó.

Bạch Uyển đứng dậy, nhìn gương mặt anh tuấn của Lăng Khiếu Dương: “Tỷ tỷ Dạ Lan trước đây đã từng chỉ giáo thần thiếp, đáng tiếc thần thiếp ngu ngốc không thể sáng kịp bằng tài nghệ của Dạ Lan tỷ tỷ, Quý phi hôn mê thần thiếp thật sự lo lắng đành lấy đàn ra tự an ủi chính mình, xin vương gia thứ tội”- Về mặt Bạch Uyển tựa hồ đối với Dạ Lan có chút hoài niệm.

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương si ngốc nhìn cây đàn, đi về phía trước vài bước, trái tim cảm thấy cô đơn.

Trước đây, Dạ Lan từng ngồi tán cây khéo léo cười tươi như hoa, mang theo sự rực rỡ của những cánh hoa đào, tay đánh đàn, tiếng đàn như tiên khúc, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp tựa tiên nữ.

Cũng là khúc nhạc này... chỉ là.... người... không phải là Dạ Lan mà hắn từng yêu. Dạ Lan đã chết không bao giờ có thể ngồi ở đây đánh đàn, cũng không thể nhìn thấy gương mặt tươi cười như hoa của nàng, trái tim bị vây lại trong đau đớn.

“Bổn vương không trách người”- Lăng Khiếu Dương hít một hơi thật sâu, từ sâu thẳm bên trong nói: “Đàn lại một lần nữa xem”

Bạch Uyển có chút chần chừ, liếc mắt nhìn Lăng Khiếu Dương một cái, rồi gật đầu, ngồi xuống trước đàn, tay tiếp tục tấu khúc nhạc, nội tâm nhảy nhót hưng phấn.

Tiếng đàn quanh quẩn bên tai Lăng Khiếu Dương, hắn đứng ở tại chỗ, trong đầu đều là ánh mắt, gương mặt tươi cười của Dạ Lan khi đánh đàn. Nhưng đột nhiên một gương mặt khác tiến vào, tức giận, quật cường, nổi giận mắng, hồn nhiên mỉm cười, khóc, gương mặt trở nên rất chân thật, tràn ngập hi vọng khác nhau.

Là... gương mặt của muội muội Dạ Lan... Lãng Dạ Hủy.... dung nhan của nàng tiến vào làm Dạ Lan biến mất: “Đừng...!” Lăng Khiếu Dương một trận phiền lòng, quát to một tiếng, con người đen có chút rối loạn.

Bạch Uyển thất kinh hô to, lo sợ bất an đứng lên: “Vương gia”

Lăng Khiếu Dương xoay người, đưa lưng về phía Bạch Uyển, khó khăn mở miệng: “Lúc rảnh rỗi thì nên tập luyện nhiều một chút”- Nói xong vội vàng cước bộ bỏ đi.

Bạch Uyển nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương, tức giận dậm chân, rõ ràng nhìn thấy Lăng Khiếu Dương động tình, vì sao vừa mới một khắc đã trở nên âm trầm.

Lăng Khiếu Dương rời khỏi chỗ Bạch Uyển, đầu óc bừa bộn, cố gắng dẹp đi gương mặt nhỏ nhắn, quật cường có chút yếu đuối của Hữu Hi, muốn mang gương mặt của Dạ Lan trở lại trong đầu.

Nhưng lại phát hiện ra.... Thân ảnh Dạ Lan trở nên mờ ảo, mà Hữu Hi mỗi lúc một rõ ràng.

Dáng vẻ thống khổ có chút không yên của Lăng Khiếu Dương dựa vào một thân cây, hai tay nắm lại nện vào thân cây. Đau đớn làm cho hắn trở nên tỉnh táo, trong đầu giống như muốn nghiền nát dung nhan đang hiện ra... không muốn nhìn thấy.

Con người đen trở nên tàn khốc, trái tim âm thầm trở nên cứng rắn, Lãnh Dạ Hủy, ta nhất định sẽ bắt được người, làm cho người sống không bằng chết... Người là tên đao phủ ác độc vì thế người đáng bị báo ứng... Ta sẽ không thương tiếc người, vì ta quá hận người nên hình ảnh của người mới khắc sâu như vậy... Dạ Lan... người ta yêu là Dạ Lan.

...

Hoàng Bắc Thiên biết Hữu Hi không ở trong vương phủ, nội tâm bị dày vò, sợ rằng Hữu Hi sẽ gặp người xấu, lo lắng nàng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm... sợ nàng bị người khác ngược đãi.

Trong lúc Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương ra sức tìm kiếm, Hoàng Bắc Thiên giống như phát điên lao đi khắp mọi nơi tìm kiếm Hữu Hi, hi vọng nàng trở lại trước mặt hắn, hắn sẽ bảo vệ nàng hết sức.

Lăng Khiếu Dương cũng gia tăng người đi tìm, hy vọng sớm bắt được Hữu Hi, để trừng phạt nàng.

Hai người nam nhân đều lo lắng, nhưng lại khác nhau về mục đích.

Hữu Hi ở trong Dạ Thành đã vài ngày, tâm tình rầu rĩ không vui, ánh mắt uể oải.

Từ khi Dạ Đế giúp nàng nhìn thấy Nhất Thần, tâm tính Hữu Hi càng lúc càng khó bảo, có thể Dạ Đế nói đúng, gặp lại không bằng không gặp, gặp lại chỉ tăng thêm đau thương. Mơ ước được trở về hiện đại không thành làm cho nàng thống khổ.

“Tiểu phiền phức!”- Sáng sớm Dạ Đế đã vội vàng đến xem Hữu Hi, hi vọng tâm tình của nàng có chuyển biến tốt.

“Dạ Đế... cơ thể ta có chút gì đó không thoải mái”- Nghe thấy giọng nói của Dạ Đế, Hữu Hi miễn cưỡng nằm một chỗ, không đứng dậy, quán chặn lại quanh người giống như ấu trùng, có chút cử động.

Thân thể giống như bị mất đi khí lực, cả người không muốn cử động, nhìn thấy Dạ Đế đến tìm nàng, cất giọng nhỏ xíu yếu ớt nói.

Dạ Đế đến gần, ngồi bên giường, xem sắc mặt tái nhợt của Hữu Hi, thần sắc uể oải, con người tà mị của hắn có chút phức tạp, vươn bàn tay lạnh lẽo sờ vào trán Hữu Hi.

“Ngủ một giấc đi, có lẽ người đã qua mệt rồi”

“Oh”

Hữu Hi mơ mơ màng màng trả lời, nhắm hai mắt lại, trái tim mệt mỏi...

Dạ Đế nhìn Hữu Hi, hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt, hắn cỡ nào cũng giữ Hữu Hi ở lại cùng hắn, nhưng Hữu Hi không cách nào thích ứng với cuộc sống ở đây, nàng đang bắt đầu yếu dần, không thể đợi được nữa, nàng thuộc về nơi ánh sáng không phải thuộc về nơi hắc ám.

Tâm tình phức tạp của hắn cũng trôi qua, hắn mở miệng hộ: “Tiểu phiền phức đứng dậy.”

Hay là đừng để cho nàng ngủ, Dạ Đế kéo mền, lay lay Hữu Hi.

“Nhất Thần... đừng loạn nữa... ta mệt lắm rồi. Để ta ngủ một lát, một lát thôi”- Hữu Hi lẩm bẩm, dùng chân đạp qua đầu, mắt không tài nào mở lên.

Nhất Thần, nàng lại gọi tên nam nhân kia, nha đầu ngốc, lại tự đặt mình vào trong thế giới có Nhất Thần hay là nghĩ rằng mình đang ở hiện đại.

Trong lòng có chút nhói đau.

Ngón tay trắng nõn của Dạ Đế phất qua mi mắt Hữu Hi. Nhất Thần, tâm trí của nàng luôn nhớ hần.

Yêu nhau thì rất ngắn, nhưng để quên được thì cần thời gian rất dài... rất dài... thời gian có thể thay đổi mọi thứ sao?

“Mặc dù ta không muốn để ngươi đi, nhưng ta phải làm vậy, hy vọng ngươi sẽ nhớ tới ta”- Đôi mắt Dạ Đế trở nên cô đơn, cúi người, đầu thấp xuống môi lạnh như băng hôn lên bên môi Hữu Hi, do dự một chút, lại hôn lên trán Hữu Hi: “Chúc ngươi may mắn... mặt trời của ta sẽ luôn luôn bảo vệ ngươi?”

Dạ Đế nói xong vung tay lên, cả gian phòng cùng tòa thành đều biến mất

Chương 57

Ngoại ô, cách thành 10 dặm là khu vực hoang vu.

Hoàng Bắc Thiên tìm kiếm Hữu Hi tựa như bị một đạo lực lượng thần bí chỉ dẫn không tự chủ đi về phía trước.

Mấy ngày nay hần căn bản không biết Hữu Hi đi đâu, dù đã tìm khắp nơi nhưng không có tin tức gì của Hữu Hi.

Giờ phút này hần cũng không biết nên tìm người ở đây chỉ có thể dựa vào vận khí của bản thân.

Nhiều ngày lo lắng không ngủ được, gương mặt Hoàng Bắc Thiên tái xanh có vẻ chán chường... trên người mang theo sự lo lắng, ánh mắt đảo dáo tìm kiếm.

Hần đi đến mỗi bãi cỏ rộng, đưa mắt nhìn về phía cánh rừng rậm rạp. Gió thu thổi qua, cây cỏ xanh nhẹ nhàng lay động.

Thân hình cao lớn của Hoàng Bắc Thiên đứng ở đó, ánh mắt lo lắng nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy một màu xanh biếc, không hề có chút bóng dáng mà hần đang tìm.

“Hữu Hi... Hữu Hi ngươi ở đâu?”- Trái tim thống khổ mang theo cả sợ hãi, hai tay nắm chặt, hướng về bãi đất rộng mà hét to.

Nhưng đáp lại hần chỉ có tiếng sần sật của lá cây.

Hoàng Bắc Thiên mở miệng chạy về trước, cảm bào đang đưa, tóc đen bay loạn trong gió... gương mặt bất an.

Rồi đột nhiên ánh mắt dừng lại, nhìn về phía trước cách đó không xa tựa hồ có gì khác thường. Hoàng Bắc Thiên giật mình một chút rồi cũng xông lên trước.

Càng lúc càng gần, trái tim bị ức chế, phi thân tới. Nhìn thấy trong bụi có một người đang nằm, tâm trí Hoàng Bắc Thiên kích động run rẩy, là Hữu Hi, thật sự là Hữu Hi!

Hoàng Bắc Thiên cúi người xuống, ôm lấy bả vai Hữu Hi, vội vàng la lên: “Hữu Hi... Hữu Hi, mau tỉnh lại”

Hai mắt Hữu Hi đang nhắm nghiền có chút giật mình, nhưng không hề lên tiếng đáp lại Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên lo lắng sờ lên mạch Hữu Hi, mạch đập có yếu đi nhưng vẫn còn sống, trái tim bị thất lại lúc này mới được thả lỏng.

Hoàng Bắc Thiên cố gắng làm Hữu Hi tỉnh dậy, vì khẩn trương mà lòng bàn tay toát ra mồ hôi, tay vỗ nhẹ lên mặt Hữu Hi: “Hữu Hi, tỉnh lại”

Hữu Hi có chút mở mắt, mơ mơ hồ hồ lẩm bẩm nói: “Đây... đây là đâu?”

Hoàng Bắc Thiên lúc này mới buông lỏng cơ thể, cởi ngoài bào khoác lên người Hữu Hi, gắt gao ôm vào ngực, trái tim bị niềm vui bao phủ, Hữu Hi ở đây, ở ngay trong lòng hần.

“Đừng sợ, có ta ở đây, có ta ở đây!”

Cảm ơn ông trời, đã khiến hần tìm được nàng, nàng cũng không gặp chuyện gì cả, Hoàng Bắc Thiên lần đầu tiên cảm nhận được niềm vui chính là loại cảm giác thế này, nó có thể làm người ta kích động run rẩy.

Hữu Hi trong lòng hần... giống như chí bảo. Sau đó liền ôm nàng rời đi...

...

Nơi này cách hoàng thành mười mấy dặm, Hoàng Bắc Thiên cũng không có ý định trở về vì sợ bị Lăng Khiếu Dương tìm thấy.

Thân thể Hữu Hi suy nhược, hắn muốn tìm một chỗ tốt để Hữu Hi nghỉ ngơi khôi phục sức khỏe, càng hẻo lánh, càng ít bị để ý càng tốt.

Hoàng Bắc Thiên cõng Hữu Hi trên lưng, đi được một khoảng xa thì tìm được một khách điểm, phòng ở đây đã lâu không có người ở nên có chút rách nát, tường bị mưa gió làm hoen ố, ẩm mốc không chịu được.

Hoàng Bắc Thiên dùng tay phủi lớp bụi trên giường rồi đặt Hữu Hi nằm xuống, đang định đi tìm đại phu, thì một giọng nói già nua truyền đến.

“Người nào ở bên trong?”

Hoàng Bắc Thiên cau mày, thân ảnh léo lên đi ra ngoài, nhìn lão nhân trước cửa, lạnh lùng hỏi: “Là khách qua đường, muốn mượn nơi này nghỉ ngơi một đêm”.

Vẻ mặt lão nhân đầy nếp nhăn, đôi mắt nhỏ nhú lại nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Ra là thế”- Lão nhân không hỏi nhiều, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Xin nhường bước!”- Hoàng Bắc Thiên lên tiếng, đi về phía trước: “Nơi nào gần đây có đại phu?”

“Có người ngã bệnh sao?”- Lão nhân ưỡn lưng, ngẩng đầu nhìn Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên đứng sát bên làm cho lão nhân có vẻ lùn đi rất nhiều.

“Phải!”

Tay lão nhân run nhè nhẹ, tính toán: “Nếu có người bệnh thì người cứ ở lại chăm sóc, vùng này ta rất quen thuộc, ta sẽ giúp người tìm đại phu”.

“Đa tạ!”- Hoàng Bắc Thiên móc ra hai thỏi bạc đặt vào tay lão nhân: “Số tiền này lão nhân giúp ta mua ít cơm mang đến, nhanh đi tốt về, ngân lượng còn dư không cần trả lại”

Lão nhân mân mê điểm bạc, vẻ mặt vui sướng: “Được”- Nói xong rời đi.

Dù sao hai thỏi bạc đối với người bình thường vốn là không nhỏ.

Lão nhân làm việc rất tốt, tìm đại phu, mua đồ ăn, nhiệt tình tận tâm đi theo đại phu lấy thuốc mang về.

Hoàng Bắc Thiên giúp Hữu Hi uống thuốc, sau đó bận rộn nấu cơm, nhưng Hữu Hi vẫn im lặng mà ngủ, không cách nào dùng bữa.

Hoàng Bắc Thiên ngồi trước giường Hữu Hi chờ đợi... nắm lấy tay nàng.

...

Nghĩa vương phủ.

Lăng Khiếu Dương tự trấn tĩnh mình, vững vàng ngồi trên chiếc ghế khắc hoa văn, nhàn nhã uống trà, nhưng ánh mắt lo âu lại tiết lộ tất cả tâm tình của hắn.

Hắn lo lắng, chờ đợi tin tức của Hữu Hi.

Lúc này có người đi đến, là Cao Mạc...

Hắn tiến vào đại sảnh, vẻ mặt kích động hành lễ...

“Vương gia đã phát hiện tung tích của Hủy phu nhân”

Lăng Khiếu Dương từ trên ghế ngồi dậy, chén trà trong tay chao đảo, nước tràn ra, hai mắt lóe sáng, vẻ mặt kinh hãi.

“Ở đâu?”

“Có người nói nhìn thấy một đôi nam nữ ở ngoài thành, người nam nhấn công một nữ tử tìm kiếm chỗ ở, căn cứ miêu tả, nam nhân có thể chính là Bắc Vương, nhưng nữ tử ngã bệnh kia chắc là Hủy phu nhân”.

Lăng Khiếu Dương từ vui vẻ chuyển sang buồn bã tức giận. Hoàng Bắc Thiên lại cùng Hữu Hi ở một chỗ, hẩn lạnh lùng nói: “Không được để thoát, lập tức đến đó, đem người mang về”

“Vâng ạ, thuộc hạ đi ngay!”- Cao Mạc xoay người rời đi, Lăng Khiếu Dương hô to: “Bốn vương muốn tự thân xuất mã, đem tiện nhân kia bắt về”

Cao Mạc nghi hoặc nhìn Lăng Khiếu Dương, Vương gia có thể yên tâm để Mẫu Phi ở lại, ra đi tìm Hủy Phu nhân, do dự một chút nói: “Vâng ạ”

Về mặt lo lắng nhiều ngày Lăng Khiếu Dương, đôi mắt lộ ra chút vui mừng... Lãnh Dạ Hủy ta xem người có thể trốn được đi đâu.

Ngay khi biết được tin tức Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương lập tức an bài mọi thứ, mang theo kẻ dưới đi hướng về chỗ ở của Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi với tốc độ nhanh nhất.

20. Chương 58

Chương 58

Hoàng hôn buông xuống, bầu trời nhá nhem tối lấp lánh các vì sao, ánh trăng lạnh lẽo xuyên thấu qua khung cửa sổ chiếu lên gương mặt nhợt nhạt của Hữu Hi... làm cho người ta đau lòng thương tiếc.

Con người đang ngủ say của Hữu Hi bỗng mở ra, nhìn qua khung cửa sổ thấy được bầu trời đầy sao.

Bầu trời đêm giống như một tấm vải lụa màu lam, sao sáng lung linh, ngay cả ánh trăng cũng không thể cướp đi ánh sáng của nó.

“Hữu Hi! Người tỉnh dậy rồi!”- Hoàng Bắc Thiên nhìn mắt Hữu Hi mở ra, không nhận được vui mừng.

Tròng mắt của Hữu Hi ngầy dại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhất Thần nói, chỉ cần nhìn thấy sao băng mà ước nguyện thì nguyện vọng sẽ thành.

Nàng liền như đứa ngốc đứng bên cửa sổ nhìn sao băng xẹt qua bầu trời. Nhưng tất cả chỉ là quá khứ, bầu trời vẫn lặng lẽ trên cao, sao băng bao giờ mới xuất hiện.

Có lẽ, trên thế gian này có những thứ không thể cầu được, vì thế Hữu Hi tự nhủ bản thân tất cả đều là duyên số, tình yêu cũng như thế. Nàng nên cảm ơn ông trời đã để nàng và Nhất Thần gặp nhau, yêu nhau, không cần cầu nguyện mà tự nhiên đến được với nhau.

Kỷ niệm đẹp nhất dưới bầu trời đêm, nàng cùng Nhất Thần ngồi trên bãi cỏ công viên, vai dựa vai, hạnh phúc dựa sát vào nhau, nhìn về phía bầu trời, thấy sao băng xẹt qua.

Tay Hữu Hi đan vào nhau, nắm chắc mà cầu nguyện, mở mắt ra thì nhìn thấy con người sáng như sao của Nhất Thần.

Nhất Thần hỏi nàng đã cầu nguyện điều gì?

Nàng trả lời, điều đó là bí mật.

Hắn hỏi, trong điều ước nàng có hứa gì không?

Nàng chỉ vào đầu hắn cười khúc khích, nhưng lại không đáp, Nhất Thần cũng không hề hỏi lại.

Có thể Nhất Thần vốn đã biết nguyện vọng của nàng.

Nàng cầu nguyện, có thể cùng Nhất Thần đời đời ở bên nhau.

Hữu Hi không hi vọng, tình yêu của hai người như sao băng kia chỉ ngắn ngủi trong phút giây, nháy mắt đã không để lại dấu vết.

Hình như... nàng vừa nhìn thấy sao băng, Hữu Hi mê ly cười tươi, ánh mắt có chút kỳ quái.

“Hữu Hi người có khỏe không? Có đói bụng không?”- Thanh âm lạnh lùng mà bình thản của Hoàng Bắc Thiên nồng đậm sự quan tâm.

Tầm mắt Hữu Hi cuối cùng cũng quay lại nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên. Ánh mắt ôn nhu, phảng phất chút tinh quang, bàn tay nhỏ bé mềm mại vươn ra chạm vào mặt Hoàng Bắc Thiên.

Thử thăm dò... nhưng lại biến thành chân thật.

Ánh mắt Hữu Hi nồng đậm nhu tình như là đang nhìn người yêu, một ánh mắt say đắm.

“Ước nguyện của ta, người ở đây, ước nguyện của ta đã thành rồi sao?”- Hữu Hi dịu dàng hỏi, ngón tay chạm vào mi mắt Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi, con người nghi hoặc nhìn nàng: “Hữu Hi... người làm sao vậy?”

Có điểm gì đó kỳ lạ, nàng thật sự rất lạ.

Hữu Hi chậm rãi ngồi dậy, ôm lấy cổ Hoàng Bắc Thiên, thân thể của hắn mang theo mùi hương tươi mát của cỏ cây, nàng chui vào lòng hắn.

“Ta yêu người, rất yêu người... ta tưởng rằng sẽ không gặp được người nữa”- Hữu Hi vùi mặt vào cổ Hoàng Bắc Thiên nhỏ nhẹ nói, mang theo sự tang thương lẫn thống khổ.

Trống ngực Hoàng Bắc Thiên đập liên hồi, vươn tay chạm vào gương mặt tái nhợt của Hữu Hi: “Hữu Hi... người mau nói lại lần nữa xem!”

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên, ánh mắt đắm đuối tràn đầy hạnh phúc, ôn nhu mỉm cười, hôn lên môi Hoàng Bắc Thiên: “Hôn ta đi...”- Đầu lưỡi mềm mại của nàng kiêu nhẹ lên môi Hoàng Bắc Thiên, làm Hoàng Bắc Thiên một trận rung động.

“Hữu Hi... người có biết bản thân mình đang làm gì không?”- Hoàng Bắc Thiên chung quy vẫn còn cảm giác là lạ, nhưng môi Hữu Hi giống như mang theo ma lực, biểu hiện của nàng, nụ hôn của nàng, làm cho hắn mờ mịt như điên.

Hữu Hi khát vọng được hôn, bàn tay nhỏ bé lực loé trong ngực Hoàng Bắc Thiên, lời nói nghẹn ngào, thương tâm: “Nhất Thần.... Nhất Thần, ta tưởng sẽ không còn gặp được người nữa, sẽ không gặp được nữa”

Trái tim đang nóng hổi của Hoàng Bắc Thiên giống như bị một thùng nước lạnh như băng tạt vào dập tắt. Thân thể từ từ cứng lại ngồi yên một chỗ, mặc cho Hữu Hi tùy ý vuốt ve, nhưng cũng chẳng thể kích thích hắn rung động, tâm trí như bị một đao cắt đứt.

Nhất Thần...

Cả người nàng ướt đầm mồ hôi, khát vọng nhìn thấy nam nhân kia, dĩ nhiên tưởng hắn chính là Nhất Thần.

Trái tim bị ức chế co rút một trận.

Người nàng yêu là nam nhân khác, người nàng muốn hôn cũng là nam nhân tên Nhất Thần, hắn không được gì cả.

Nếu như nói xem hắn là cái gì, thì hắn bất quá chỉ là thể thân của nam nhân Nhất Thần.

Đau đớn phủ toàn thân, Hữu Hi tiếp tục thì thầm gọi tên Nhất Thần, mỗi lần gọi, lại làm cho hắn thống khổ một lần, giống như bị dao cắt.

Hắn không thể chịu đựng được nữa, Hoàng Bắc Thiên hất tay Hữu Hi, tránh xa môi nàng, đột nhiên đứng lên, mắt tràn đầy đau xót.

Hai tay Hữu Hi gắt gao nắm lấy ống tay áo Hoàng Bắc Thiên, con người mọng nước, hoảng sợ mà khóc, cầu khẩn: “Nhất Thần... đừng rời khỏi Hữu Hi, đừng mà.... Nhất Thần không yêu Hữu Hi nữa sao?”

Trái tim Hoàng Bắc Thiên lạnh lẽo nhưng tràn ngập đau khổ, bị tiếng khóc của Hữu Hi nghiền nát thành từng mảnh, tay hắn giữ lấy tay Hữu Hi đang níu ống tay áo, muốn hát đi cặp tay nhỏ bé, nhưng vẫn là không đành lòng.

Nhưng trái tim hắn cũng đau đớn, rất đau, không đành lòng, nhưng lại không muốn nhìn thấy Hữu Hi xem hắn là một người khác.

Hắn không phải Nhất Thần, không phải!

Rốt cuộc nhẫn tâm xoay người, không để ý, đi về hướng cánh cửa, nhưng cũng chưa từng nghĩ tay Hữu Hi lại giữ chặt như vậy, lúc hắn xoay người, Hữu Hi ngã xuống đất

Thân của Hữu Hi ngã xuống rất đau, nhưng ngay cả trái tim hắn cũng vì thế mà đau lòng.

Hữu Hi vẫn như cũ không để ý, liều mạng giữ hắn lại... Hai tròng mắt thống khổ sợ hãi, nhỏ lệ nhìn hắn, nức nở hô: “Nhất Thần, người không cần Hữu Hi nữa? Có phải vì thân thể của ta đã trở nên bẩn rồi không, nhưng ta không muốn như vậy đâu, không muốn, ta biết, Hữu Hi bây giờ không thể trở lại là Hữu Hi như xưa, thân thể ta, linh hồn ta đều toàn là ấn ký ma quỷ, bẩn không chịu nổi...”- Cánh tay mảnh khảnh của Hữu Hi ôm lấy chân hắn, vừa bối rối vừa sợ hãi.

“Ta sẽ tắm sạch sẽ, nhất định có thể tẩy đi mùi của hắn, nhất định, đừng chê ta bẩn, đừng chê ta”- Hữu Hi hồ ngôn loạn ngữ nói, khóc hô to, nhìn Hoàng Bắc Thiên, nghẹn ngào nói: “Nhất Thần có phải người đã thích cô y tá kia, không thương Hữu Hi nữa, muốn bỏ Hữu Hi lại”

Hữu Hi cực kỳ mất cảm, khắc sâu ánh mắt của người y tá nhìn Nhất Thần, nàng sợ hãi mình bị thay thế đi, nhìn thấy Nhất Thần hạnh phúc nàng đáng ra phải vui nhưng chịu không được sự khổ sở thương tâm lẫn sợ hãi.

Hoàng Bắc Thiên cứng ngắc đứng yên, mi nhíu mắt, cổ họng thắt lại, một câu cũng nói không nên lời.

“Nhất Thần tại sao người không quan tâm Hữu Hi nữa, Hữu Hi sẽ tẩy sạch sẽ cơ thể mình, xóa đi ấn ký của hắn... như vậy ta sẽ không ô uế nữa”- Hữu Hi suy nghĩ, lão đạo muốn đứng dậy.

Trái tim Hoàng Bắc Thiên bị vẻ mặt mê mang thống khổ của Hữu Hi bóp nát, trừ đau đớn hắn không còn cảm giác gì khác.

Nhìn ánh mắt Hữu Hi sợ mình bị vứt bỏ, Hoàng Bắc Thiên không cách nào để tâm đến bản thân mình có đau lòng hay không, bàn tay to lớn túm lấy Hữu Hi đứng dậy, gắt gao ôm vào ngực, bạc môi điên cuồng hôn lên môi Hữu Hi.

Hắn không cách nào nhẫn tâm bỏ Hữu Hi lại, đành phải tự chính mình hàn gắn vết thương, không thể nào trở mặt nhìn nàng khó, khiến nàng trở nên sợ hãi bất lực như vậy.

Lưỡi của hắn nếm lấy mùi vị thơm ngọt trong miệng Hữu Hi, nhưng cũng nếm được vị mặn nước mắt của nàng.

Vì một nam nhân khác mà rơi lệ...

Cánh tay Hữu Hi gắt gao ôm chặt thắt lưng sợ hắn biến mất, hôn trả, lệ vẫn chảy xuống, vẫn như cũ thì thầm, đừng chê ta bẩn...

Hoàng Bắc Thiên giờ phút này đau lòng, không phải vì ghen ghét nam nhân kia, không phải vì bị Hữu Hi coi là thể thân, mà vì Hữu Hi đau đớn nên hắn cũng đau đớn theo.

Giọng nói khàn khàn, hắn thì thầm nói: “Không đâu... Hữu Hi một điểm cũng không bẩn, xinh đẹp, hồn nhiên, trong sáng chính là Hữu Hi”

Hoàng Bắc Thiên hôn môi Hữu Hi, giọng nói tựa hồ bị chặn lại, cổ họng phát ra đau đớn.

“Nhất Thần muốn ta...”- Hữu Hi cười, nhìn Hoàng Bắc Thiên nói nhưng vẫn tưởng là đang nói với Nhất Thần, Nhất Thần không chê nàng mà vẫn như cũ yêu nàng.

Hai khối thân thể thống khổ bất giác dây dưa, rơi xuống giường.

Thân thể mềm mại của nàng ở dưới, thân hình cao lớn của hắn ở trên.

Ánh mắt của nàng say mê mang theo lệ ngăn.

Trong mắt hắn lại có chút thương tiếc bất đắc dĩ nhìn Hữu Hi.

“Nhất Thần...”- Hữu Hi không yên cầm lấy vạt áo Hoàng Bắc Thiên, chảy lệ cầu khẩn: “Nhất Thần... cơ thể ta không nên có mùi của hắn, giúp ta bỏ đi, Nhất Thần giúp ta...”

Ngón tay thon dài của Hoàng Bắc Thiên xuyên qua tóc đen của Hữu Hi, ngón cái vuốt ve lệ trên gương mặt nàng, nội tâm thống khổ lẫn mâu thuẫn.

Hữu Hi vuốt ve ngực hắn: “Nhất Thần..!”

Hoàng Bắc Thiên cúi đầu hôn Hữu Hi, từ từ trở nên cứng lại, Hữu Hi càng lúc càng mềm mại, hắn vận sức chờ phát động...

21. Chương 59

Chương 59

Từ trong sâu thẳm Hoàng Bắc Thiên khát vọng Hữu Hi.

Một người nam nhân đối mặt với người phụ nữ mà mình yêu, nếu không có chút ham muốn thì đó là thánh nhân, nhưng hắn là con người, một nam nhân bình thường có thất tình lục dục.

Mặc dù hắn rất muốn nhưng hắn không thể lợi dụng lúc Hữu Hi không biết gì mà chiếm lấy.

Hắn chỉ mong muốn có thể cùng Hữu Hi yêu nhau, đó chính là điều hạnh phúc nhất.

Hắn Hữu Hi trở thành tân nương của hắn, thể xác và tinh thần đều hòa quyện, hắn không muốn giữ lấy Hữu Hi trong khi thần chí nàng đang mơ màng. Nếu bây giờ chiếm lấy nàng, thì hắn có khác gì Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi sẽ càng cảm thấy mình dơ bẩn, vì người nàng yêu là Nhất Thần. Hắn không thể biến mình thành gánh nặng của nàng.

Phải cố đến đâu đi nữa, hắn phải bảo vệ những thứ tốt đẹp của Hữu Hi, làm cho nàng hạnh phúc, mặc dù khó khăn, con đường phía trước mờ mịt, nhưng hắn tuyệt đối không buông tay.

Hữu Hi xem Hoàng Bắc Thiên như Nhất Thần, nóng bỏng, kích động mà hôn say đắm lên môi và mi mắt hắn, nỗi vui mừng gặp lại sau khoảng thời gian xa cách bao phủ trái tim nàng.

Hoàng Bắc Thiên nhẫn nhịn ôm chặt Hữu Hi vào lòng, hôn lên môi nàng, trong lòng mang theo chút gượng ép.

Bên ngoài bóng đêm yên tĩnh, một thân ảnh hắc sắc rơi xuống phá tan cửa sổ.

Biết được hành tung của Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương không thể chờ được mà chạy tới, ngay khi phá tan cửa sổ hắn chứng kiến Hữu và Hoàng Bắc Thiên đang hôn nhau, hai khối cơ thể dây dưa một chỗ.

Quần áo xóc xếch, da thịt trắng như tuyết, nóng rực hôn nhau, làm cho trái tim Lăng Khiếu Dương đau nhói, hai mắt của hắn bị tổn thương.

Nổi trận lôi đình, cả người co lại!

Lăng Khiếu Dương nâng tay một chưởng đánh nát cửa sổ để giải tỏa cơn tức giận trong lòng.

Đáng chết... bọn họ... dám... cùng nhau ở một chỗ, Lăng Khiếu Dương trợn tròn hai mắt, tràn ngập sắc huyết rất dữ tợn.

Hoàng Bắc Thiên nghe thấy, liền nhanh chóng đứng dậy, dùng ngoại sam của mình che lấy thân thể thanh bạch của Hữu Hi, cùng lúc đó mấy người khác cũng nhảy vào phòng.

Lăng Khiếu Dương nghiêng rằng, hận muốn xé nát mọi thứ.

Nữ nhân của hắn, lại còn là thiếp của hắn, từng ở dưới thân thể hắn mà hầu hạ, lúc này lại đồng ý hầu hạ dưới thân nam nhân khác.

Môi của nàng, thân thể của nàng, đều có ấn ký của nam nhân khác, nghĩ tới đó lại cảm thấy tức giận, lý trí của Lăng Khiếu Dương như bị lửa thiêu đốt, kích động muốn hủy diệt mọi thứ.

Thân thể cứng ngắc mang theo tức giận đứng bên cạnh cửa sổ bị vỡ nát, mặt âm trầm đáng sợ, hai tay nắm chặt cách cách rung động.

Hữu Hi lui vào lòng Hoàng Bắc Thiên, con người tràn ngập kinh hoàng cùng sợ hãi nhìn Lăng Khiếu Dương, hai tay ôm chặt thắt lưng Hoàng Bắc Thiên, trong mắt nàng vẫn tưởng mình đang ôm Nhất Thần.

Ác ma tới, ác ma muốn dẫn nàng đi, đem nàng và Nhất Thần chia cắt, thân thể không nhịn được mà run rẩy.

Tay Hoàng Bắc Thiên vỗ vào bả vai Hữu Hi, làm cho nàng đỡ sợ, gương mặt khí phách trở nên âm lãnh, con người giống như hàn triền đen thẫm nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương tức giận phát run sắc mặt xanh mét, gân xanh nổi lên.

Khí tức trong sân làm cho người ta sợ hãi.

Hoàng Bắc Thiên biết, Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi chỉ vì tình thế bất buộc.

Lăng Khiếu Dương biết rõ, Hoàng Bắc Thiên định bảo vệ Hữu Hi.

Nhưng nhìn dáng vẻ thân mật của họ, hắn đã bắt đầu điên cuồng, Lăng Khiếu Dương hận nghiêng rằng, không thể chịu đựng được nữa, phi thân nhắm về phía Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi, không biết là muốn đánh chết Hoàng Bắc Thiên hay cướp đi Hữu Hi, nhưng người phùng phùng lửa giận, mắt đầy lệ khí.

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Lăng Khiếu Dương vọt tới, cánh tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, tay kia cầm lấy cái bàn tàn nhẫn đập bẻ về phía Lăng Khiếu Dương, rồi sau đó phá cánh cửa, mang theo Hữu Hi đi ra sân.

Lăng Khiếu Dương vùng tay, đập bẻ bàn, dưới lực cánh tay chiếc bàn bẻ nát nhưng hắn không có chút cảm giác đau đớn.

Con người như máu nhìn thân hình Hoàng Bắc Thiên che chở cho Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương cừ hận, thâm nghĩ, còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu.

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi chạy hai bước, thì nhiều hộ vệ tay cầm binh khí nhảy ra, bao lấy hai người.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt xanh mét đi về trước vài bước, con người nhìn chằm chằm Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi, tức giận dự tợn nói: “Một người chẳng khác gì huynh trưởng bốn vương, một người là thiếp bốn vương, các ngươi sao có thể làm nên chuyện thế này”

“Người muốn như thế nào mới từ bỏ, đồng ý trả lại tự do cho nàng”- Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi, con người lạnh lẽo không hề có ý khiếp sợ hay lùi bước.

Con người Lăng Khiếu Dương trở nên vô tình, từ thắt lưng hộ vệ rút ra cây đao.

“Điều kiện của ta là muốn mạng của ngươi”- Lăng Khiếu Dương nổi giận gầm lên một tiếng. đao trong tay vùng lên hướng về Hoàng Bắc Thiên đánh tới.

“Đừng, đừng mà!”- Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, đôi mắt xinh đẹp mở to, phải bảo vệ Hoàng Bắc Thiên, bảo vệ Nhất Thần của nàng.

Hoàng Bắc Thiên nhìn ra Hữu Hi muốn mạo hiểm thân mình ra che cho hắn.

Cánh tay dài vùng lên, đem Hữu Hi đẩy ra sau, rời xa phạm vi nguy hiểm, lưng này đao trong tay Lăng Khiếu Dương lao như xé gió tàn nhẫn đâm vào ngực Hoàng Bắc Thiên, máu tươi theo đao chảy xuống.

Lăng Khiếu Dương làm hấn bị thương, Hoàng Bắc Thiên không quan tâm, hấn phải bỏ chạy, không tính động thủ, nhưng Lăng Khiếu Dương luôn làm tổn thương Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên không nhịn được nữa.

Hoàng Bắc Thiên tức giận vung tay đánh trả, Lăng Khiếu Dương rút đao từ người Hoàng Bắc Thiên trở về đâm thương Hoàng Bắc Thiên. Vết thương vì vậy mà kịch liệt đau đớn.

“To gan, ngươi dám ra tay với Hoàng Bắc Thiên”- Cao Mạc hô to, phi thân tiến lên, thanh kiếm trong tay rung lên hướng về cánh tay Hoàng Bắc Thiên.

Thân ảnh Hoàng Bắc Thiên chợt lóe lên, tránh khỏi công kích, nhưng một chưởng của Lăng Khiếu Dương lại tác động vào vết thương của hấn.

Hoàng Bắc Thiên đau đớn một trận, thụt lùi hai bước. Tay bưng kín vết thương đang chảy máu, nhú chặt mày.

Lăng Khiếu Dương quay lại, ôm lấy Hữu Hi, nhanh chóng cách xa Hoàng Bắc Thiên.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên kinh hô một tiếng, muốn xông lên nhưng bị hộ vệ ngăn lại, đao gác trên cổ hấn.

Hoàng Bắc Thiên tức giận, hai mắt trừng trừng, không hề quan tâm đau đang kề sát cổ, nhất chân đá về phái hộ vệ, cổ bị cửa nhẹ, may mà hộ vệ nhanh tay thu kiếm lại kịp thời, nếu không Hoàng Bắc Thiên đã chết thảm hại

Mấy người hộ vệ đam Hoàng Bắc Thiên vây xung quanh, đứng lên, cuốn quít ngăn không cho phép hấn lại gần Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi.

Thân thể lạnh run của Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương gắt gao giam cầm trong ngực, con mắt nàng nhìn thấy rất rõ trong mắt Lăng Khiếu Dương tràn đầy huyết sắc.

“Buông ta ra, ác ma”- Hữu Hi mặt tái nhợt, giãy giụa, nhưng sức lực lại yếu ớt.

Lăng Khiếu Dương lại không chút dè dặt thô lỗ siết lấy không nghe lời Hữu Hi, lời nói tàn nhẫn như xé gió: “Ta là ác ma? Vậy ngươi là cái gì, ngươi chính là một tên sát thủ vô tình, dám dẫm vô sĩ”

Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương làm cho choáng váng, đầu óc hoa lên, thống khổ cúi đầu, đừng đánh, đừng làm hấn bị thương.

Hữu Hi khó chịu nhắm hai mắt, tầm mắt trở nên mơ hồ, trái tim bị sợ hãi chiếm cứ, ác ma muốn bắt đi Nhất Thần, nàng không cho phép.

Cố gắng lắc đầu, tầm mắt đột nhiên trở nên rõ ràng, nhìn về phái Hoàng Bắc Thiên, nhưng sao lại là Hoàng Bắc Thiên, Nhất Thần đâu, Nhất Thần đi đâu rồi?

Nhất Thần rõ ràng vừa ở chỗ này, như thế nào lại nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên chảy máu.

Thần trí Hữu Hi có chút hỗn loạn, trái tim bối rối không chịu nổi, mặt càng thêm tái nhợt, thanh âm bất lực cùng bàng hoàng: “Hoàng Bắc Thiên, ngươi bị thương! Nhất Thần, Nhất Thần ở đâu?”

“Đáng chết, ta cảnh cáo ngươi không được phép gọi tên hấn, còn nữa, Hoàng Bắc Thiên sống chết không liên quan đến ngươi”- Con người Lăng Khiếu Dương tràn ngập oán hận cùng đố kỵ, lời nói nồng đậm sự ghen tỵ nhưng không nhận ra.

“Khốn kiếp, nàng đang ngã bệnh, ngươi không thể đối với nàng tốt một chút sao?”- Hoàng Bắc Thiên đá bay hộ vệ quay đầu nhìn Lăng Khiếu Dương đang đối đãi thô lỗ với Hữu Hi, không để ý phi thân đến.

Cao Mạc thừa cơ nâng tay, dùng chuôi đao nện vào sau ót Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên đau đớn kêu lên thân thể cao lớn ngã xuống trên mặt đất.

“Không, đừng làm hấn bị thương”- Hai mắt Hữu Hi mê loạn nhìn Hoàng Bắc Thiên ngã xuống, thống khổ, Nhất Thần của nàng, Nhất Thần đi đâu rồi?

Lăng Khiếu Dương bị sự đố kỵ thiêu đốt chính trái tim, không cho phép Hữu Hi đối với Hoàng Bắc Thiên thể hiện sự quan tâm.

Hĩa bàn tay to phần nộ nắm lấy vai Hữu Hi, còn cho con mắt nàng đang chăm chú nhìn về Hoàng Bắc Thiên phải quay lại đối diện mặt hắn.

Thâu lấy tầm mắt của nàng, thanh âm kích động phần nộ rống giận: “Người là loại phụ nữ đáng chết, ta sẽ làm cho người hối hận vì hành động ngày hôm nay”.

Hữu Hi có chút chói mắt, mơ hồ nói: “Ta không giết người, không hề hạ độc, không phải ta làm” Hữu Hi tưởng rằng, Lăng Khiếu Dương muốn nhắc đến chuyện hạ độc.

Nhắc đến điều đó, tay Lăng Khiếu Dương dùng lực lớn hơn, nhìn gương mặt thống khổ của Hữu Hi, lí trí như bị hàng vạn vây kim đâm sao, hắn sao lại kích động như vậy, sao lại thống khổ khó chịu đến vậy.

Cảm giác bức bối, Lăng Khiếu Dương thô lỗ đẩy Hữu Hi ra, đẩy nàng ngã té trên mặt đất, quát lớn: “Đem nàng về phủ”

“Vâng, thưa vương gia”- Cao Mạc cũng bị sự tức giận của Lăng Khiếu Dương làm cho hoảng sợ, theo Lăng Khiếu Dương lâu như vậy, dù đã từng thấy Lăng Khiếu Dương tức giận nhưng chưa lần nào phát hỏa lớn như vậy.

Vậy còn Bắc Vương?

Lăng Khiếu Dương liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, hừ lạnh một tiếng: “Hắn thích nơi này như vậy thì cứ để hắn an tâm ngủ một giấc”.

Nói xong thân thể mang theo tức giận đi ra bên ngoài, Cao Mạc phát tay ra hiệu, hai người hộ vệ tiến lên, đỡ lấy thân thể Hữu Hi, hướng về vương phủ.

Nghĩa Vương phủ, Lăng Khiếu Dương không chút lưu tình đem Hữu Hi giam vào đại lao.

Ra lệnh cho Cao Mạc phân phó người canh gác, không có mệnh lệnh của hắn không cho ai tới gần, bất luận là kẻ nào.

Chuyện hạ độc vẫn chưa minh bạch, theo hắn Hữu Hi không có khả năng làm ra chuyện này, một người không cách nào rời khỏi vương phủ thì làm sao có thể, trong đó luôn có chút kỳ quái, Lăng Khiếu Dương xử sự rất cẩn trọng.

Thở hổn hển khi về tới Nghĩa Hằng Lâu, giờ phút này hắn không còn tâm tình đâu mà thẩm vấn chuyện Hữu Hi hạ độc cùng đào tẩu.

Hắn sợ mình sẽ qua kích động mà bóp chết Hữu Hi, điều đó sẽ làm cho hắn vừa đau vừa hận người phụ nữ kia.

Nàng hạ độc, nàng đào tẩu, hắn có thể cho nàng một cơ hội, nhưng nàng tuyệt đối đừng để cho nam nhân khác chạm vào người.

Chỉ có hắn mới có thể, chỉ có hắn mà thôi!

Lăng Khiếu Dương trong lòng phần nộ, thanh âm không ngừng la hét, làm cho phần nộ mà phiền lòng.

Rút kiếm trao trên tường, xoay người nổi giận đùng đùng đi ra khỏi cửa, hướng về hoa viên, nhíu mày nhìn những cành hoa, Lăng Khiếu Dương vung kiếm chém lung tung, đâm loạn xạ.

Trong lòng không ngừng mắng, phụ nữ đáng chết, dám hồng hạnh ra tường, ta chém chết người, đâm chết người.

Hình ảnh Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên thân thiết liên tục xoay chuyển xung quanh đầu hắn, làm cho trái tim hắn không nhận được mà tức giận.

Đáng chết, đáng chết!

Hắn làm sao vậy, Lăng Khiếu Dương cuồng nộ quơ kiếm, hoa viên một màu xanh biếc, toàn là danh hoa thảo mộc, nay bị Lăng Khiếu Dương nổi giận phát nát trở nên điêu tàn.

Lăng Khiếu Dương đứng ở hoa viên, giống như cuồng phong bão tố, làm cho trên mặt đất đầy tàn lá.

Nội tâm phát tiết bất mãn cùng tức giận, tâm tính thất thường làm cho tất cả mọi người sợ hãi tránh xa.

Tối nay, Lăng Khiếu Dương nhất định không có cách nào thoải mái.

.

Một ngày mới lại tới, mỗi người mỗi suy nghĩ, có người thần nhiên sinh hoạt tập trung vào công việc, có người thì bất an hoảng sợ mà sống.

Người hầu chứng kiến hoa viên toàn danh hoa đất tiền xa xỉ bị thảm hại như lúc này, không thể tin được sức mạnh Lăng Khiếu Dương lại lớn như vậy, nhưng chỉ dám im lặng quét dọn không dám lên tiếng, dù kinh ngạc cũng chỉ lặng lẽ giữ trong bụng.

Đại Lao mang một màu hắc ám, dù là có ánh bình minh đến nhưng bất quá ánh mặt trời cũng chỉ có thể xuyên qua cửa sổ nhỏ nhỏ mà chiếu vào.

Cửa phòng giam mở ra, Lăng Khiếu Dương lạnh lùng đi tới, thân hình cao lớn, khí chất tôn quý, cùng nơi này không có chút hợp.

Đại lao để không ít các loại hình cụ dùng để tra khảo phạm nhân, tường có một kệ để đầy các loại hình cụ.

Có người nhanh nhẹn mang ghế đưa đến đặt ở giữa phòng để cho Lăng Khiếu Dương ngồi xuống.

Hữu Hi không hề phát hiện ra, chỉ cuộn mình trên mặt đất đầy cây cỏ chất đông mà an tĩnh ngủ, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ.

Lăng Khiếu Dương nhìn chằm chằm môi Hữu Hi, cổ lộ ra bên ngoài, tay đột nhiên nắm chặt.

Cả môi và làn da kia đều bị Hoàng Bắc Thiên nhắm nháp qua, chạm vào, cảm giác giống như thứ mình yêu quý bị người khác cướp mất.

Yêu mến sao?

Bất quá chỉ là thứ đồ vật mà thôi, hẩn tình nguyện hủy diệt cũng không đồng ý cho người khác chạm vào.

Nhưng thật đánh chết tất cả đã xảy ra, con người đen Lăng Khiếu Dương âm trầm, trái tim từ từ đau đớn. Nàng vẫn tiếp tục ngủ, đêm qua cùng nam nhân khác nên mệt mỏi muốn chết rồi sao? Lăng Khiếu Dương không nhịn được rống giận: “Làm nàng tỉnh lại cho ta”.

‘Vâng ạ!’- Một người nam nhân thanh thúy bưng lên một chậu nước lạnh, sau đó đi tới bên Hữu Hi, hắt nước tạt vào mặt và người Hữu Hi.

Hữu Hi bị nước xối lên, giật mình một cái, tỉnh dậy.

Thờ người ra hồi lâu, đột nhiên đứng dậy, hình ảnh Nhất Thần và Hoàng Bắc Thiên nảy vào đầu nàng.

Nhìn bốn phía quan sát từng người một, lọt vào mắt chính là gương mặt Lăng Khiếu Dương.

Vả mặt hẩn âm trầm ngồi trên ghế đối diện nàng, nhãn mục dao động quan sát thân nàng.

Nơi này là phòng giam!

Tay Hữu Hi khổ sở xoa đầu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải nàng đang ở chỗ Dạ đế sao? Như thế nào lại cùng Lăng Khiếu Dương ở đây?.

Trong đầu thần trí như mộng ảo là thật hay giả không cách nào phân biệt, nàng vẫn ở cổ đại, làm sao gặp được Nhất Thần chứ, nhất định là mộng.

Nhưng nàng lại tinh tường nhớ kỹ Hoàng Bắc Thiên chảy máu té ngã trên mặt đất, hẩn bị thương, con người Hữu Hi trong nháy mắt chăm chú nhìn mặt Lăng Khiếu Dương.

“Người đem Hoàng Bắc Thiên đi đâu rồi?”.

Lời nói của Hữu Hi kích thích Lăng Khiếu Dương, hẩn đứng bật dậy, con người đen thị huyết, phần nộ, khỏe môi co quắp, giống như muốn tức giận nhưng chỉ cắn môi, bình tĩnh lại an nhàn ngồi xuống.

Hẩn không muốn đề cập đến Hoàng Bắc Thiên, nếu không hẩn sẽ rất kích động.

“Nói, sao người lại hạ độc, là ai giúp người đào tẩu?”

Thanh âm tàn khốc, lạnh như băng, tràn ngập mùi tra xét.

“Nhìn những hình cụ này đi, nó sẽ giúp người phải nói thật, người lựa chọn đi tự mình nói ra hay muốn ta giúp người”

“Người cho rằng ta hạ độc, vậy chứng cứ đâu?”- Khuôn mặt nhỏ của Hữu Hi quật cường tràn đầy bất khuất, đôi mắt đẹp thản nhiên nhìn Lăng Khiếu Dương: “Đó chỉ là những hình cụ để dọa người mà thôi, nếu muốn dụng hình thì phải có lệnh của hoàng thượng, người không có cơ hội làm điều đó đâu?”.

Lăng Khiếu Dương tức giận nói không nên lời, phụ nữ đáng chết, miệng lưỡi vẫn lợi hại như vậy, không biết cầu xin tha thứ?.

Nhìn gương mặt quật cường, con người thản nhiên rút cuộc điểm nào hấp dẫn hẳn nhất.

Hay thân thể kia làm cho người khác phải mất hồn sao?

Lăng Khiếu Dương cười lạnh, phụ nữ hẳn đã thấy nhiều, nhưng dám nói với hắn như vậy, chỉ có một người.

Không thể phủ nhận, nàng rất khác, chính điều đó đã hấp dẫn hắn.

Nhưng có điểm hắn không rõ, một người phụ nữ yếu đuối, nhưng lá gan lại lớn đến như vậy, không đem vương quyền cùng thân phận của hắn coi ra gì. Nàng không quy lụy, không trên không dưới, không quỳ không cúi, không cần tôn kính gọi, lại thường xuyên kêu tên hắn, trong bất tri bất giác hắn đã quen thuộc với điều đó.

Có lẽ là cảm giác mới mẻ nên muốn được chơi đùa. Nàng trước kia hoàn toàn không giống bây giờ, trước kia luôn cẩn trọng, nhìn thấy hắn thì lại bối rối bất an.

Mà bây giờ tình tình đã thay đổi.

Lăng Khiếu Dương hất đi thứ suy nghĩ linh tinh đó, đè lửa giận xuống, lạnh giọng nói: “Người nói là người trong sạch, không hề hạ độc cũng không bỏ trốn”

“Phải”- Mặc dù có thể ma xui quỷ khiến giúp nàng may mắn rời khỏi vương phủ, nhưng cũng thật đáng thương, chỉ vài ngày ngắn ngủi đã bị hắn bắt về.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh.

“Nghe khẩu khí của người có phải đã biết ai hạ độc? Bẩm vương hỏi người, sao không dùng bữa trong phòng lại hết lần này đến lần khác sang phòng ăn dùng bữa, làm sao không nghi ngờ người được?”

“Không phải người hạ lệnh bảo ta xuống đó sao, muốn ta phải tự mình chăm sóc, không cho người hầu hạ ta sao?”- Hữu Hi cau mày. “Ta biết ai hạ độc, đêm hôm đó khi người đến cảnh cáo, ta đã phát hiện ra kẻ hạ độc, nhưng không cẩn thận bị họ phát hiện đánh bất tỉnh. Sau đó, đem ta ra khỏi vương phủ ném xuống dưới sông, may mà có người cứu lên mới thoát chết”

Sắc mặt Lăng Khiếu Dương bình tĩnh, con người lóe lên ánh sáng, bàn tay to vịn chặt thành ghế.

Lời nói của Hữu Hi không có chút sơ hở, con người đen Lăng Khiếu Dương âm trầm.

“Người người nói là ai?”- Chỉ cần Hữu Hi nói ra, hắn liền có cách gặng hỏi để xem chuyện này thật hay giả.

Lúc đó Hữu Hi nói thật hay không cũng sẽ sáng tỏ.

Mắt Hữu Hi di chuyển rồi dừng lại: “Ta muốn gặp Hoàng Bắc Thiên, sau khi xác nhận hắn đã bình an vô sự ta sẽ nói cho người biết ai là hung thủ”

Răng rắc.

Hữu Hi vừa mới nói xong, liền nghe được âm thanh chói tai vang lên, nàng quay đầu đi, chứng kiến thân thể của Lăng Khiếu Dương nát vụn thành từng mảnh

Về mặt Lăng Khiếu Dương tới gần nàng, cả người nổi giận.

Hữu Hi không nhịn được lui về sau, tấm lưng gầy yếu dán chặt vào vách tường lạnh như băng, không còn đường thối lui,

Con người hoảng sợ nhìn về mặt tức giận của Lăng Khiếu Dương, con mắt đỏ ngầu, không biết vì sao hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Hỉ nộ khác thường, lãnh huyết tàn nhẫn.

Hữu Hi căn bản không biết đêm qua mình đã cùng Hoàng Bắc Thiên dây dưa, thiếu chút nữa đã...

Cũng không biết chính vì nguyên nhân này mà đã chọc giận Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cúi người, một tay bắt lấy tay Hữu Hi, một tay kia nắm lấy cằm Hữu Hi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Như thế nào, mới cùng nam kia ngủ cùng một đêm, đã khiến cho người khăng khăng một mực muốn gặp hắn, ngay cả cơ hội rửa sạch tội ình cũng bỏ qua!”

Ba!!!

Hữu Hi vung tay đánh vào mặt Lăng Khiếu Dương, một âm thanh thanh thúy vang lên, không khí trở nên tĩnh mịch.

Hộ vệ cai ngục không dám hó hé một tiếng, khấn đứng ở đó, kinh ngạc nhìn Hữu Hi to gan dám làm ra chuyện đó.

Cao Mạc há miệng thật to, kinh ngạc không chịu nổi.

Cuống quýt sợ hãi than, một người phụ nữ nhỏ bé yếu đuối như vậy, nhanh hành vi lại rất quyết đoán dũng cảm. Vương gia thân phận cao quý như vậy, không ai dám chạm vào người vương gia dù chỉ một đầu ngón tay, nữ nhân này đúng là muốn chết.

Về mặt Lăng Khiếu Dương trở nên toàn bạo, đầu có chút lệch đi, tàn nhẫn nhìn Hữu Hi.

“Ta ghét nhất là phụ nữ dám ra điều kiện với bốn vương, càng hận người phụ nữ nào dám động thủ với ta”.

Hữu Hi nhìn về mặt dự tợn của Lăng Khiếu Dương, trái tim không khỏi run rẩy, gian nan nuốt một ít nước miếng xuống, nghĩ muốn nói gì đó, nhưng lại nói không nên lời, cổ họng cứng đờ.

“Người đã không biết thủ tiết, lại còn muốn ra mặt bảo vệ nam nhân khác, câu nói của người làm cho ta thật mất hứng”- Ngón tay Lăng Khiếu Dương dừng sức vuốt ve môi Hữu Hi, di chuyển xuống cổ nàng, rồi xoa tròn trên bụng Hữu Hi: “Nơi này, và cả nơi này, còn chỗ nào hắn chưa chạm qua, chỉ một đêm mà người đã quên nhanh như vậy, quên mất cả Hoàng Bắc Thiên của người rồi sao?”

Không, hắn đang nói cái gì, cái gì cùng Hoàng Bắc Thiên ngủ một đêm, căn bản là không có, Hữu Hi phẫn nộ rống lên: “Ta không có, người nói bậy, hỗn đản!”.

“Ta nói bậy”- Trái tim Lăng Khiếu Dương vừa tức vừa giận, cuối cùng dùng tay giữ lấy eo Hữu Hi.

“Người làm gì vậy, buông ta ra”- Hữu Hi hoảng sợ đâm đánh Lăng Khiếu Dương.

“Ta giúp người tắm rửa sạch sẽ”- Lăng Khiếu Dương đi về một phía một hang lớn bên trong đầy nước rồi dừng lại.

Hữu Hi cả người run rẩy, môi trắng bệch.

“Đây là hình phạt đối với các phạm nhân không nghe lời, không chịu khai ra thì đem đầu ngâm xuống nước, uống vài ngụm trở ra, không nói tiếp tục uống”

“Người đúng là ma quỷ”.

Lăng Khiếu Dương hai tay do dự, nhưng mắt lại vô tình nhìn thấy dấu hôn lưu lại trên người Hữu Hi.

Dấu hôn, là của Hoàng Bắc Thiên!!!

Long lòng bị ngọn lửa đỏ kị kịch liệt thiêu đốt, dấu hôn kia giống như một viên thuốc độc, làm cho Lăng Khiếu Dương cực kỳ chán ghét.

Tay không chút lưu tình dùng sức ném Hữu Hi xuống, xô vào, nàng rơi vào trong hồ nước. Nước lạnh thấm thấu qua da thịt, Hữu Hi nhịn không được mà rùng mình, gấp gáp hướng ra ngoài bờ chạy.

Nhưng bàn tay to của Lăng Khiếu Dương cản lại: “Tẩy cho ta, không sạch sẽ thì đừng nghĩ đến việc ra khỏi đó”

Tay hắn dùng lực, giống như muốn đem cả vai nàng bóp nát.

“Tẩy!”- Lăng Khiếu Dương nổi giận ra lệnh

Hữu Hi hung hăng nhìn Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Được, ta tẩy, ta chính là dơ bẩn, cơ thể của ta bị người chạm qua đã không còn sạch sẽ nữa, người nói xem muốn ta tẩy như thế nào, tẩy như thế nào thì ta mới có thể sạch sẽ trở lại, mới có thể xóa hết dấu vết của người, người nói đi, nói cho ta biết đi”

Kỳ thật cả hai đều biết, loại dấu vết này xâm nhập vào da thịt tận xương tủy, trái tim dù trong suốt thế nào, cũng không thể tẩy sạch những dấu vết đó.

Hắn ở lưu lại trên người Hữu Hi còn có cả Hoàng Bắc Thiên lưu lại, bắt quá trong lòng đau đớn tức giận mà muốn phát tiết.

Về mặt Lăng Khiếu Dương bối rối dữ tợn vô cùng, lời Hữu Hi nói đâm thẳng vào lòng tự tôn của hắn.

Hắn chạm vào nàng, nàng cảm giác bẩn, thật buồn cười, phụ nữ dối trá, nàng không phải mong muốn hắn sướng hạnh sao.

Bây giờ lại ngại hắn làm nàng ô uế.

Buồn cười nhưng tức giận.

Tay Lăng Khiếu Dương run rẩy, dùng sức nắm lấy vai Hữu Hi nhấn xuống nước.

Con người Hữu Hi phần nộ nhìn Lăng Khiếu Dương, thân thể chìm sâu xuống, nước bao phủ qua đầu nàng, lấy đi không khí.

Đại lao một mảnh tĩnh mịch.

Thật lâu sau, tay Lăng Khiếu Dương vẫn không buông ra, tức giận làm cho hắn xúc động muốn giết chết Hữu Hi, giống như mất đi lí trí.

“Vương gia, ngài nếu không buông tay, nàng sẽ mất mạng”- Cao Mạc đánh bạo đứng ở bên ngoài nói.

Lăng Khiếu Dương vẫn không buông tay.

“Vương gia thật sự muốn nàng chết sao, như vậy hung thủ hại Quý Phi sẽ vẫn tiêu dao tự tại ở bên ngoài”- Cao Mạc tiến lên, kéo tay Lăng Khiếu Dương, mở miệng nói.

Lăng Khiếu Dương hít thật mạnh, mới biết chính mình vẫn đang chìm Hữu Hi trong nước, buông tay, nhưng mặt nước vẫn tĩnh lặng không thấy Hữu Hi nổi lên, hắn gầm lên: “Đi ra”.

Hữu Hi vẫn bị nước bao lấy, không hề nhúc nhích.

Đã chết rồi sao?

Ở trong nước lâu như vậy thì dĩ nhiên lạnh lẽo rồi

Trái tim Lăng Khiếu Dương bất an sợ hãi, vội đứng dậy, vươn tay, tóm lấy sau cổ Hữu Hi, đem nàng từ trong nước kéo lên.

Hữu Hi từ từ nhắm hai mắt, gương mặt ửng đỏ.

“Đừng giả vờ chết, Lân Dạ Hủy”- Giọng nói Lăng Khiếu Dương có chút hoảng sợ cùng tức giận, mặc dù cơn giận đã hạ xuống ít nhiều.

Hữu Hi đột nhiên mở mắt, miệng phun ra nước, chuẩn xác nhắm vào mặt Lăng Khiếu Dương. Nàng ở dưới đã uống một nước rất lớn.

Nước tích lại trên mặt Lăng Khiếu Dương, tí tách rơi xuống, cảm giác lạnh lạnh xâm chiếm, nàng chặt vật đứng lên.

Lăng Khiếu Dương vẽ mặt xanh mét, tức giận nhìn Hữu Hi.

Trong mắt Hữu Hi lộ vài phần đắc ý.

Phụ nữ đáng chết, Lăng Khiếu Dương tức giận, sợ hãi trong lòng biến mất.

Cao Mạc không tin được nhìn Hữu Hi, phụ nữ này thật là... đúng là trời sinh ra để khắc chế vương gia. Hắn lại lần nữa cảm thán.

Gương mặt Vương gia giống như đáy nồi đen ngòm, trong mắt có chứa sự tức giận lẫn vài điểm bất mãn.

Gương mặt đông cứng không ra hình thù, bị một người phụ nữ làm cho tức giận như vậy. Thật là trăm năm khó thấy

Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt, đem Hữu Hi từ thủy hang vớt trên mặt đất.

Hữu Hi ngã ngồi xuống, rất lạnh, thật sự khó chịu, nhưng nàng phải nhẫn nhịn.

Lăng Khiếu Dương tiến lại gần, Cao Mạc thúc thời lui về sau.

“Ta chạm vào người khiến người thấy bẩn sao?”- Lăng Khiếu Dương cười ranh mãnh, làm cho đáy lòng Hữu Hi phát lạnh

“Người muốn thế nào”- Hữu Hi nghiêng người, tay nhỏ khắt khao nắm lấy quần áo, che lại thân thể, không muốn nhìn tới vẻ mặt âm trầm cùng con mắt đỏ ngầu của Lăng Khiếu Dương.

“Nói cho ta biết kẻ hạ độc là ai?”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh, bàn tay bóp lấy cổ Hữu Hi “Hoặc là ngay tại đây hầu hạ ta”

“Người khốn kiếp”.

Tay Lăng Khiếu Dương dùng sức uy hiếp nói: “Nếu không ta sẽ ở đây chiếm lấy người”- Hắn biết nàng sợ nhất cái gì.

Sắc mặt Hữu Hi trắng bệch, khó khăn mở miệng: “Là Khai mama, đêm hôm đó, ta nghe thấy Khai mama cùng ai đó nói chuyện, là giọng nói của nam nhân nhưng ta không biết đó là ai”- Lăng Khiếu Dương chau mày buồn lòng Hữu Hi, Khai mama đã làm việc ở phòng ăn hơn nhiều năm.

“Mau đem người đến đây”- Lăng Khiếu Dương lạnh giọng phân phó.

“Vâng ạ!”- Cao Mạc xoay người rời đi.

Hữu Hi vỗ vỗ cổ họng, ra sức thở.

Lăng Khiếu Dương móc ra chiếc khăn màu trắng, ưu nhã lau đi nước trên mặt nhìn Hữu Hi: “Đừng tưởng ta đáp ứng Dạ Lan không giết người, thì người không kiêng nể gì hết, nếu còn dám chọc giận ta, ta sẽ đánh gãy gân chân và tay của người, khiến cho người vĩnh viễn nằm trên giường, chờ ta sung hạnh hoặc là đưa đi kỹ viện làm tú nữ, đến lúc đó ta nhất định sẽ làm cho Hoàng Bắc Thiên tức giận đến chết”.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, một người nam nhân dám nói ra những điều đó, nàng dĩ nhiên sẽ tin.

Lăng Khiếu Dương chứng kiến con người sợ hãi của Hữu Hi, lúc này mới hài lòng, vứt bỏ chiếc khăn trong tay, cười lạnh.

Không lâu sau đó, Cao Mạc trở về, nhưng vẻ mặt nghiêm trọng, đi tới bên Lăng Khiếu Dương nói: “Vương gia, Khai mama đã chết”

Đã chết, chết rồi thì không còn đối chứng được nữa.

22. Chương 60

Chương 60

Lúc phát hiện ra thi thể thì Khai mama đã tắt thở, chắc là đã chết từ đêm qua.

Nguyên nhân dẫn đến cái chết có rất nhiều.

Hữu Hi không chết, bà ta sợ chuyện này bại lộ sẽ chết càng thê thảm hơn, cho nên đã tự kết liễu đời mình để bảo toàn thi thể.

Hoặc là bị chủ mưu uy hiếp mà tự sát, dĩ nhiên còn một khả năng nữa là do chính chủ mưu giết.

Nhưng chủ mưu là ai? Hắn tiến vào phòng giam, cửa từ từ mở ra. Lăng Khiếu Dương không thêm suy nghĩ nữa, hắn đã có cách.

Con người đen trở nên sâu thẳm và âm u, không nhìn ra được hắn đang nghĩ cái gì, phát tay ra hiệu cho người đem thi thể Khai mama đi xử lý, tiện thể báo cho người nhà đem xác về, cấp vài ngân lượng để xoa dịu.

Trong phòng chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương và thuộc hạ trung thành nhất, Cao Mặc lên tiếng nói ra suy nghĩ của chính mình: “Vương gia, thoát nhìn chuyện này thật kỳ quặc” ngay cả Hữu Hi đang trở thành mối hiểm nghi lớn nhất, nhưng vẫn có điểm rất kỳ lạ.

Lăng Khiếu Dương nâng tay, ngăn Cao Mặc nói xong: “Ta tự có chủ ý, người đi xem Bắc Vương thế nào, báo cho hắn, bốn vương muốn triệu kiến hắn”

“Vâng ạ!”- Trong giọng nói của Cao Mặc lộ ra do dự cùng nghi hoặc, chấp tay, đi trước.

Lăng Khiếu Dương xoay người rời khỏi phòng giam của Khai mama, đoàn người đi phía sau chỉ biết làm theo, không hề đoán được Lăng Khiếu Dương đang suy nghĩ gì.

Hai mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm, nội tâm lại đang tính toán gì đó.

....

Đại Lao.

Hữu Hi cuộn mình lại trên đồng rơm, cả người phát lạnh, quần áo ẩm ướt vẫn còn lưu lại nước, gió thổi qua làm nàng phát run.

Tiếng chốt cửa phòng giam mở ra, Hữu Hi ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa.

Chứng kiến vẻ mặt lạnh lẽo của Lăng Khiếu Dương, theo sau còn có mấy người hộ vệ đeo đao bên hông.

Hắn tới làm gì nữa đây?.

Hai tay Hữu Hi chống đỡ lấy thân thể, bất an nhìn Lăng Khiếu Dương, không biết là vì sợ hãi hay vì lạnh mà run rẩy.

“Đem nàng trói lên”- Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương đứng đó, tràn ngập sự vô tình.

“Không, Lăng Khiếu Dương người là tên hỗn đản, người muốn làm gì, ta nói rồi, mọi việc không phải do ta làm, sao người còn muốn trói ta?”- Hữu Hi phẫn nộ nhìn gương mặt tựa ác ma của Lăng Khiếu Dương.

“Người không phải nói Khai mama đã mật mưu với người khác sao? mau nói ra”- Lăng Khiếu Dương cao cao thượng thượng bao quát nhìn Hữu Hi.

“Ta không nhận ra người đó là ai chỉ biết là một nam nhân”- Hữu Hi hoảng sợ nói, đêm đó Khai mama nói chuyện với một nam nhân có giọng nói rất lạ.

Lăng Khiếu Dương khẳng định nói: “Nói dối, người muốn trả thù bốn vương, mua thuốc đưa cho Khai mama hạ độc mẫu phi”.

“Ta không có”

“Dem nàng trối lên, buộc nàng phải nói nam nhân kia là ai”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn mà ra lệnh, không hề muốn nghe Hữu Hi giải thích.

Hai người hộ vệ tiến lên, thô lỗ kéo nàng đứng dậy, đem nàng trối lên cây thập tự giá bên cạnh, tay và chân bị khóa lại.

“Lăng Khiếu Dương đầu người chẳng lẽ không phân biệt được đứng sai sao, người là đồ ngốc”- Hữu Hi như bị đóng đinh trên cây thập tự giá, trong lòng sợ hãi không nguôi

“Dụng hình cho ta”- Ngũ quan tuần mỹ của Lăng Khiếu Dương toát lên vẻ dữ tợn, sắc mặt tàn nhẫn.

Hữu Hi sợ hãi nói không nên lời, con người hoảng sợ nhìn vẻ mặt ghê tởm của Lăng Khiếu Dương, người hộ vệ tay cầm roi hướng về phía nàng.

Lăng Khiếu Dương ngồi xuống trước bàn cách đó không xa, vẻ mặt trấn tĩnh lạnh khốc, hai tròng mắt nhìn đi nơi khác, quát lạnh một tiếng: “Đánh”

Vừa ra lệnh, roi trong tay hộ vệ vung lên hướng tới Hữu Hi mà đánh, Hữu Hi cả kinh hai mắt nhắm nghiền.

Ba một tiếng, roi rơi xuống người, da thịt bong ra, đau đớn chết lặng đi, run rẩy.

Hữu Hi đau đớn thét lên, cả người toát mồ hôi lạnh, mở mắt nhìn mọi thứ, nhưng lại chứng kiến roi thứ hai hạ xuống.

“A”- Hữu Hi thống khổ kêu to, quần áo bị quất nát, lộ ra vết roi đỏ ửng như máu.

“Bắc Vương đến”.

Ngoài cửa truyền đến một đạo âm thanh xé gió.

Hai nắm tay Lăng Khiếu Dương từ từ buông lỏng, vương tay gõ nhẹ lên mặt bàn, phong thái nhàn nhã.

Hộ vệ cầm roi không có lệnh không dám ngừng lại, giơ tay lên, tiếp tục chấp hành lệnh.

Hoàng Bắc Thiên đi đến, chứng kiến thân thể tiền tụy của Hữu Hi, tức giận hét lớn: “Dừng tay”.

Gương mặt khí phách của hắn tái nhợt, đôi môi khô nứt, đi lên, cướp lấy roi trong tay hộ vệ, vô tình làm vết thương rách ra, không khỏi cau mày.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của Hữu Hi, trên thân thể là vết roi lưu lại, đau lòng, quay đầu, tức giận hướng về Lăng Khiếu Dương quát: “Thả nàng ra”.

“Bắc Vương huynh, bốn vương bất quá chỉ là đang thẩm tra tù nhân, chỉ mới sử dụng roi hình nho nhỏ mà thôi, không cần kích động như vậy”- Lăng Khiếu Dương cười nhẹ, ánh mắt đảo qua các loại hình cụ, lời nói khách khí, nhưng nồng đậm ý tứ cảnh cáo.

“Hoàng Bắc Thiên”- Hữu Hi đau đớn cay mảy, cúi đầu la tên hắn, hắn không có việc gì, mặc dù có chút ốm đi, nhưng lại có thể nhìn thấy hắn đứng trước mặt là nàng an tâm rồi.

“Thả nàng, thả nàng ra”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên như bị một trùy quất vào rất thống khổ, hận chính mình quyền thế không đủ lớn, hận mình không cách nào bảo vệ Hữu Hi.

“Người biết mình nên làm thế nào mà”- Lăng Khiếu Dương bình tĩnh nói, nhưng trong đầu lại quay cuồng hình ảnh Hữu Hi cuồng Hoàng Bắc Thiên thân thiết, hận không thể đảo ngược thời gian, nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra.

Hoàng Bắc Thiên cắn răng, nhú mảy, nhìn tình trạng thảm hại của Hữu Hi, trái tim co rút đau đớn: “Được, năm ngày sau, thứ vương gia muốn ta sẽ mang lên”

Năm ngày? Lâu như vậy sao? Lăng Khiếu Dương hừ nhẹ, vẻ mặt không đồng ý.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nhìn Lăng Khiếu Dương nói: “Đường xá xa xôi, phải phái người đưa tin”.

Lăng Khiếu Dương đứng lên, đi đến gần Hoàng Bắc Thiên: “Được, bốn vương cam đoan sẽ không dùng hình đối với nàng, chờ đợi tin tốt của người”

“Lăng Khiếu Dương ngươi hèn hạ”- Hữu Hi đau đớn, hỏa giận bốc lên, hận muốn giết chết Lăng Khiếu Dương, hần dùng roi đánh nàng, bất quá là muốn Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy thảm cảnh của nàng mà mềm lòng, Hoàng Bắc Thiên vì lo lắng, không đành lòng để nàng chịu khổ chắc chắn sẽ đáp ứng điều kiện của hần.

Trong mắt Lăng Khiếu Dương hiện lên tia bức mình: “Bắc Vương huynh còn ở đây làm gì, thời gian hiện giờ rất quý giá”

Hoàng Bắc Thiên nhìn gương mặt tràn đầy mồ hôi lạnh của Hữu Hi, trên đó còn có vết thương, lòng như bị xé nát ra từng mảnh.

Hần mím chặt môi, muốn cùng Hữu Hi nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Chỉ nhìn cặp mắt của Hữu Hi hàm chứa rất nhiều lời nói cùng suy nghĩ.

Không nói gì thống khổ xoay người, buộc chính mình không nhìn tới Hữu Hi, nhanh chóng bỏ đi.

Vội vàng đi nhanh như vậy...

Hữu Hi nhìn theo bóng lưng của Hoàng Bắc Thiên, trái tim mang theo loại cảm giác kỳ lạ “rung động”

“Hần đối với ngươi đúng là tình sâu ý nặng”- Gương mặt Lăng Khiếu Dương đứng trước mặt Hữu Hi, chặn lại tầm mắt của nàng nhìn Hoàng Bắc Thiên.

Tình sâu ý nặng? Hoàng Bắc Thiên? Lời nói của Lăng Khiếu Dương làm cho trái tim Hữu Hi nhói đau một chút, nàng không muốn nghĩ, càng không dám nghĩ quá xa.

Hữu Hi quay mặt đi, không muốn nhìn thấy gương mặt ghê tởm của Lăng Khiếu Dương, hận hần, nàng hận hần vô sỉ, hèn hạ, hận hần mọi thứ.

Tay Lăng Khiếu Dương nắm lấy mặt Hữu Hi, buộc đầu của nàng quay qua nhìn.

“Đừng ngu ngốc mà vọng tưởng, ngươi chỉ có thể ở lại bên người ta, làm vật cho ta chơi đùa, ngươi và hần vĩnh viễn đừng có suy nghĩ có thể cùng nhau”.

Cùng Hoàng Bắc Thiên sao?

Nàng nghĩ tới sao.

Nàng luôn nghĩ cách trở về hiện đại, trở về bên Nhất Thần.

Đối với Hoàng Bắc Thiên nàng chưa bao giờ dám suy nghĩ, trái tim bắt đầu rối loạn.

Lời nói của Lăng Khiếu Dương khơi dậy trong trái Hữu Hi tầng tầng lớp lớp sóng lớn, kinh ngạc không nói nên lời, chìm vào suy nghĩ của bản thân.

Lăng Khiếu Dương túm lấy tóc Hữu Hi, bạc môi âm trầm hung hăng hôn vào môi Hữu Hi, nàng càng cự tuyệt thì hần lại càng hôn sâu hơn.

Gắn bó tương chạm, Hữu Hi nếm được mùi máu tươi trong miệng mình.

Hữu Hi không hề phản kháng, làm cho Lăng Khiếu Dương buông lỏng nàng ra, lưỡi quét trên đôi môi cánh hoa của nàng, lạnh nhạt nói: “Mùi vị của ngươi vẫn chẳng khác gì cả”

Hần cắn môi đến đau đớn, oán hận nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Người cai ngục cởi khóa cho nàng khỏi cây thập tự giá.

Hữu Hi đau đớn ngã ngổ trên mặt đất, trái tim lâm vào mê sảng.

Lăng Khiếu Dương đi ra đại lao, trong lòng có chút hờn dỗi, đầu óc hiện lên vết thương trên người Hữu Hi, cùng ánh mắt của Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi nhìn nhau.

Tâm lý rất không thoải mái.

Một ngày trôi qua, đêm buông xuống, ánh nắng chiều chiếu xuống làm mặt đất một mảnh vàng óng ánh.

Chính là rất đẹp, nhưng Lăng Khiếu Dương lại vô tâm thưởng thức.

Đã đến giờ ăn tối, nhưng Lăng Khiếu Dương lại không có chút hứng thú ăn cơm

Hoàng Bắc Thiên đối với Hữu Hi thật tốt, làm cho hắn không vui, bởi vì chính mình cũng từng mơ ước có người yêu như vậy.

Thân thể Hữu Hi bị nam nhân khác giữ lấy hưởng thụ, Lăng Khiếu Dương cảm giác khí huyết như phát điên, một ngày nào đó hắn sẽ cho Hoàng Bắc Thiên dám chiếm lấy nữ nhân của hắn thì sẽ có hậu quả gì.

Đi vào trong sân thần xui quỷ khiến lại đi tới chỗ của Hữu Hi, căn phòng đơn sơ, bày trí giản dị, mà nàng lại có thể dễ dàng thích ứng.

Ngoài ra còn có một cái bàn bát tiền cùng bàn trang điểm cũng đã bị hủy dưới cơn tức giận của hắn, Lăng Khiếu Dương đứng giữa phòng.

Không cách nào giải thích hành vi của chính mình, tâm tình tại sao lại như vậy, đối với phụ nữ mình vừa hận vừa chán ghét lại có cảm giác tò mò cùng chú ý.

Tâm mắt Lăng Khiếu Dương rơi trên giường Hữu Hi, chiếc gối đầu hình như đang đè nặng lên vật gì đó.

Lăng Khiếu Dương đi về phía trước, xốc gối đầu lên, nhìn thấy một chiếc bọc nhỏ.

Sự tò mò làm cho tay hắn không tự chủ cầm lấy, mở chiếc bao ra, chỉ nhìn thấy bên trong có một cuốn vở thô sơ.

Lăng Khiếu Dương tò mò cầm lấy cuốn vở, nhìn những dòng chữ kỳ quái không hiểu gì cả, nhưng cũng có mấy chữ rất quen thuộc làm cho hắn liên tưởng đến tên một vài người là Nhất Thần hay Hoàng Bắc Thiên, hay là tên của hắn – Lăng Khiếu Dương.

Trong cuốn vở có nhiều chữ rất kì lạ, nên không cách nào đọc rõ ràng được nội dung trong đó.

Đóng cuốn vở lại, mở trang giấy bị gấp lại ra, bên trong là gương mặt của nam nhân đầu tóc ngắn kì quái, với đôi mắt dụ dằng.

Bức họa nam nhân sao?.

Trong lòng Lăng Khiếu Dương nổi lên một loại tâm tình kì diệu, tâm mắt nhẹ nhàng nhìn thấy nét chữ của Hữu Hi: “Nhất Thần thân ái”

Lờ mờ cũng có thể đoán ra nó nghĩa gì, hai mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm làm người khác sợ hãi.

Nhất Thần, chính là cái tên mà mỗi lần hoan ái nàng lại gọi tên hắn, nguyên lai chính là nam nhân này.

Lăng Khiếu Dương nhìn bức họa Nhất Thần, phảng phất như nhìn thấy cừu nhân, thô lỗ đóng bức họa lại, siết chặt ở trong tay.

Lãnh Dạ Hủy, người cũng xứng nói yêu sao, người cũng xứng đáng có người yêu quý sao?.

Hắn xoay người rời đi.

Bức họa Nhất Thần bị Lăng Khiếu Dương dùng chủy thủ hung hăng cắm trên vách tường, mũi nhọn của chủy thủ rạch nát vị trí trán của Nhất Thần trên tranh

...

Vương phủ đề phòng tất cả những người hay lui tới, ngay cả nha hoàn thân tín bên cạnh Quý Phi cũng thay đổi người khác.

Hữu Hi vẫn như cũ bị nhốt trong nhà lao, Lăng Khiếu Dương bắt nàng không chỉ đơn giản vì chuyện hạ độc

Mà là nguyên nhân sâu xa khác, hắn muốn dẫn dụ kẻ hại Quý Phi phải ra mặt, buộc Hoàng Bắc Thiên nhận thua cúi đầu đem ngàn lượng giao lên.

Đại lao một mảng âm lãnh, Hữu Hi chỉ có thể cuộn mình trên đồng cỏ, cả thân thể lưu đầy vết roi rất đau đớn.

Đêm vốn rất tĩnh mịch.

Phòng giam chỉ còn lại mấy người cai ngục ăn bữa tối xong lại nói chuyện với nhau vu vơ.

Hai thủ vệ phụ trách việc canh gác bên ngoài vừa ăn tối xong liền cầm khí giới đi ra ngoài xem xét động tĩnh.

Đột nhiên, trong bóng tối một đạo bóng đen cấp tốc bay qua, di chuyển, một người hộ vệ hô to nói: “Đứng lại”.

Bóng đen kia không để ý bất chấp chạy vội về hướng phòng giam, hai người hộ vệ rút đao cấp tốc đuổi theo, hô lớn: “Có trộm, mau bắt thích khách”- Vừa hô lên hai tiếng thì đã không nghe thấy gì cả, kinh động đến hộ vệ trực đêm.

Lúc này, một đạo thân ảnh thừa lúc cửa không ai canh gác, mở cửa đi vào trong phòng giam.

Tay cầm kiếm, thân mặc hắc y, che mặt, chỉ để lộ ra hai tròng mắt.

Mấy người cai ngục đang ngồi ăn thì đột nhiên ngã lên bàn không hề nhúc nhích giống như đã chết.

Ngay cả có người ở gần cũng không hề phản ứng,.

Hắc y nhân tay cầm kiếm, đi về hướng Hữu Hi, nhìn nàng ngủ mà xót xa.

Ánh mắt mơ mơ màng màng mở ra, nhìn thấy hắc y nhân cầm kiếm đi tới, mở cửa phòng giam của nàng.

Hữu Hi ngồi dậy tỉnh la to, thì hắc y nhân đã vọt tới, giơ kiếm đâm về phía Hữu Hi.

“Ah”- Hữu Hi hét lên một tiếng, nhắm chặt hai mắt, tưởng hắn muốn đâm vào cổ họng nàng, nhưng nàng vẫn không chết.

Cảm giác đau đớn không hề có, Hữu Hi mở mắt ra, thấy một người cầm kiếm khác đã đâm chết kẻ muốn giết nàng, trên mặt người chết đầy vẻ thống khổ.

Hắn đi đến bên cạnh hắc y nhân vừa chết rồi nói: “Đi theo ta”

“Người là ai?”- Hữu Hi lần đầu tiên thấy người khác bị giết, dù đã cố gắng không sợ hãi nhưng nàng vẫn rất sợ.

Đối với người thần bí mặc áo đen tràn ngập sự đề phòng, vì trước đây có người từng bắt nàng đem đi lột da.

“Ta tới cứu ngươi, mau đi thôi, nếu chậm sẽ không kịp”- Hắc y nhân lo lắng thúc giục.

“Người là ai?”- Hữu Hi lo lắng, vừa thoát khỏi nanh sói lại rơi vào tay hổ.

hắc y nhân không còn kiên nhẫn, tay điểm lên người Hữu Hi, nàng liền mất đi tri giác mơ màng thiếp đi.

Hắc y nhân nâng Hữu Hi đặt lên một bên vai hướng ra ngoài chạy đi, thoát khỏi phòng giam.

Lăng Khiếu Dương mang theo vài người vọt ra khỏi phòng giam, thấy cai ngục ngã gục trên bàn.

Trên mặt đất chỉ có hắc y nhân nằm chết, còn Hữu Hi thì biến mất, hắn tức giận đi lên, dùng chân đạp văng mấy tên cai ngục đang bất tỉnh nhân sự xuống đất.

Lăng Khiếu Dương đi về phía hắc y nhân, tay giật lấy miếng vải đen trên mặt hắn, để lộ ra gương mặt quen thuộc.

“Đáng chết, quả nhiên là hắn.”

Trong đêm đen xe ngựa phát ra tiếng lộc cộc rất rõ ràng

Hữu Hi nằm trong xe ngựa, bị dằn xóc, bên cạnh là hắc y nhân, dùng tay điểm trên người, giải khai huyết đạo cho nàng.

Hữu Hi lúc này mới tỉnh lại, che mắt, bên trong xe ngựa một mảng đen chỉ thấy được bóng đen kể bên người mình.

Không khỏi thất kinh ngồi dậy, thối lui về sau: “Người... người là ai? Người muốn làm gì?”

Bóng đen ngồi yên, không nói lời nào.

Hữu Hi ý thức được là mình đang ở trên xe ngựa, liền tìm đúng chỗ cửa, phóng về trước, muốn chạy trốn ra xe, thì bị một cánh tay giữ thất lưng lại.

“Là ta. Đồ ngốc”

23. Chương 61

Chương 61

Đồ ngốc là ta!!!.

Nhất Thần cũng từng nói với nàng như vậy.

Nhất thời Hữu Hi suy nghĩ mệnh mang, giọng nói của Hoàng Bắc Thiên và Nhất Thần cùng vang lên

Hữu Hi quay người lại, thân thể lui về sau, chậm rãi rơi vào lồng ngực kiên cố.

Hoàng Bắc Thiên sao lại là người? Hữu Hi tưởng rằng mình đã rơi vào tay kẻ xấu, chưa từng nghĩ đến đó lại là Hoàng Bắc Thiên. Nàng kích động nói không nên lời. Nàng dần dần lấy lại tinh thần, bàn tay nhỏ bé vội vàng kéo khăn che mặt của Hoàng Bắc Thiên xuống. Dùng sức tới gần, trong bóng đêm cố gắng nhìn rõ hắn.

Vậy người đi cứu nàng là Hoàng Bắc Thiên, hắn dám vì nàng mà đi cướp ngục. Thật sự mạo hiểm

“Người”- Hữu Hi muốn nói cái gì đó, nhưng cổ họng thắt chặt, không nói nên lời, chỉ vươn tay gắt gao ôm lấy thất lưng Hoàng Bắc Thiên, trong lòng cảm kích, dùng cái ôm để thể hiện. Nàng biết rõ tâm ý của Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên biết rõ Hữu Hi đang suy nghĩ gì, có cảm giác gì, tay vỗ vào lưng Hữu Hi, trong lòng vui mừng.

Xe ngựa chạy vào một cái sân.

Hoàng Bắc Thiên nhanh nhẹn tiến vào trong sân, một người khác liền cứu Hữu Hi mang vào trong phòng. Trong phòng còn có cửa sau, nếu có người đến bắt, bọn họ sẽ từ đó thoát ra, trong phòng, dưới ánh nến, bóng người chớp lên, tiếng kêu kinh hãi vang lên.

“Cái gì? Người sẽ tìm cách đưa ta ra khỏi thành sao?”- Hữu Hi không dám tin nhìn Hoàng Bắc Thiên..

“Ta đã an bài mọi thứ, đừng lo lắng”- thân hình cao lớn của Hoàng Bắc Thiên đứng một chỗ, ánh nến hắt vào làm bóng của hắn to, vĩ ngạn.

Lão Vu cùng Hoàng Bắc Thiên cứu nàng ra, Hữu Hi có chút bối rối.

“Nhưng người...”

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên trong lòng có chút bất an, không biết mình rốt cuộc đang sợ hãi cái gì, liệu nàng có thể rời khỏi Lăng Khiếu Dương không, chẳng phải là đang bỏ trốn sao? Nhưng tại sao, khi nghe Hoàng Bắc Thiên nói như vậy, trong lòng nàng có cảm giác không vui

“Ta phải trở về gia hương”- Lưng Hoàng Bắc Thiên hướng về phía mặt Hữu Hi, trong lời nói ẩn chứa nhìn tâm tình, ưu tư cùng bất lực, nồng đậm sự nuối tiếc không muốn.

Về gia hương, Hoàng Bắc Thiên đã phái Lão Vu an bài cho nàng mọi thứ, nói như vậy cũng đồng nghĩa với việc nàng và Hoàng Bắc Thiên sẽ không thể ở cùng nhau, cũng sẽ không thể gặp lại.

Đây chính là nguyên nhân khiến nàng không vui, vì nàng chính là không nỡ xa rời Hoàng Bắc Thiên.

Tại sao lại không nỡ? Nàng không biết, chỉ nghĩ đến chia ly, trái tim cũng vì vậy mà đau đớn khổ sở.

Nhưng trừ chia ly ra, còn cách nào khác chứ, nàng bắt quả chỉ là chờ cơ hội quay về thời hiện đại.

Một người lưng mang vận mệnh của một người phụ nữ khác, muốn chạy trốn khỏi Lăng Khiếu Dương để sống, càng không muốn liên lụy người khác. Nàng ngoại trừ việc gây phiền phức cho Hoàng Bắc Thiên, còn có thể làm gì cho hắn nữa đây? Nàng thật sự nghĩ không ra.

Trời bắt đầu tảng sáng, Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên lâm vào im lặng, hai người hai tâm tình, đều phức tạp, đều chính là không muốn đi.

Hữu Hi ngồi trên ghế đáng vẻ cô đơn bất lực, Hoàng Bắc Thiên đứng bất động cô tịch.

“Bác Vương, sắp tới giờ rồi, mau chuẩn bị đi thôi”- Ngoài cửa truyền đến âm thanh của người vừa cứu nàng, là giọng của Lão Vu.

Hữu Hi đứng lên.

Thời gian trôi nhanh như vậy, nàng quay đầu nhìn Hoàng Bắc Thiên, chỉ thấy vẻ mặt buồn bã không có lý do cùng con mắt đen nhìn nàng, có chút thống khổ cùng không muốn.

Giờ phút ra, nàng biết rằng nội tâm Hoàng Bắc Thiên rất khó chịu, hắn khó khăn mở miệng: “Đi thôi”

“Hoàng Bắc Thiên”- Hữu Hi muốn nói gì đó nhưng thấy Hoàng Bắc Thiên xoay người sang chỗ khác không thể nhìn vào mắt hắn, chỉ thấy được bóng lưng cô đơn.

“Đi!”- Hắn đi tay về phía nàng, bá đạo ra lệnh.

Hữu Hi chậm rãi đi về phía cửa, đẩy cửa ra, nàng quay đầu không nhìn được nhìn theo thân ảnh Hoàng Bắc Thiên.

Hắn không hề quay lại nhìn nàng.

Hắn biết chính mình đang tổn thương Hữu Hi, hắn cũng đau đớn. Hữu Hi có thể nhìn ra điều đó, mọi thứ cảm xúc đều viết rất rõ trên bộ dạng của hắn.

Nhấn tâm, bước ra khỏi cửa.

“Hữu Hi”- Phía sau truyền đến âm thanh như xé gió, ẩn chứa sự đau xót.

Hữu Hi lui chân về sau, xoay người lại nhìn thấy đáng vẻ của Hoàng Bắc Thiên.

Hốc mắt của hắn ảm hồng, cố gắng nhấn nhin nhưng cuối cùng lại dùng đôi mắt thống khổ đó nhìn nàng, rồi mở miệng: “Hữu Hi”

Hữu Hi chờ đợi Hoàng Bắc Thiên nói gì đó hoặc là nghĩ ra cách tốt hơn

Hắn lại nói: “Chúc hạnh phúc”.

Ba từ đơn giản nhưng là thật lòng chúc nàng.

Kỳ thật hắn muốn, chúc hạnh phúc, nhưng đừng quên ta, ta hy vọng ngươi, mỗi một giờ một khắc vẫn nhớ đến ta, những câu tiếp đó hắn giấu gọn vào tim không nói ra.

Ba chữ lại như đâm sâu vào tim, lệ đọng đầy. Chân bước về phía Hoàng Bắc Thiên, tay ôm chặt lấy thân hình cao lớn của hắn

Nước mắt rơi trên ngực Hoàng Bắc Thiên.

Nước mắt nóng hổi nhưng lại rất đắng.

Hoàng Bắc Thiên ta cũng mong người sẽ hạnh phúc, cảm ơn người, ta sẽ luôn nghĩ đến người, nhớ rõ người. Hình ảnh của người vốn đã khắc sâu vào tâm trí ta.

Hữu Hi buông lỏng Hoàng Bắc Thiên, xoay người, hướng về phía cánh cửa mà chạy đi, gặp lại Hoàng Bắc Thiên rồi lại xa cách.

Hy vọng sau này chúng ta thật sự có thể gặp lại.

Hữu Hi rất sợ chia ly, mỗi lần phải đi xa, phải ly biệt bạn bè đều làm cho nàng đau lòng đến rơi lệ.

Thân ảnh Hữu Hi biến mất trong tầm mắt Hoàng Bắc Thiên, thân hình cao lớn lộ rõ vẻ chán chường, cô đơn thối khổ ngồi trên ghế

Chia ly như vậy liệu có đáng hay không?. Bên trong hoàng thành bắt đầu trở nên náo nhiệt, mọi người thức dậy làm việc, cửa thành mở ra, binh lính được điều động ra cửa thành canh gác gồm hai người, một ở cửa nam và một ở cửa bắc.

Thủ vệ canh gác đặc biệt chú ý đến từng người ra vào thành, cẩn thận quan sát tướng mạo, tra xét kỹ càng xem mọi người đi đâu kể cả thân phận.

Hoàng Bắc Thiên ngồi trong xe ngựa, vẻ mặt yên lặng, mặc áo màu bạc, làm cho Hoàng Bắc Thiên càng trở nên lạnh lùng khí phách.

Xe ngựa vội vàng phóng đi đến cửa thành.

“Đứng lại! Làm gì vậy”- Binh lính thủ thành hét lên, vươn tay ra chặn đường lại

Xe ngựa dừng lại, Hoàng Bắc Thiên vén bức màn kiệu lên, để lộ gương mặt.

Chủ thành vừa nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, liền mở bức họa trên tay đem so sánh cái gì đó. Cảm bức họa binh lính rỉ tai nhau nói gì đó, rồi hỏi: “Người là Bắc Vương”

Hoàng Bắc Thiên mặt lạnh lẽo, trầm giọng hỏi: “Đúng vậy, xin hỏi có gì chỉ giáo”

“Không biết Bắc Vương muốn đi đâu? Trong xe còn ai khác không?”- Trong giọng nói của binh lính mang theo vài phần cung kính, thăm dò nhìn vào trong xe. Hoàng Bắc Thiên cố ý di động thân thể chặn tầm mắt của binh lính.

“Không còn ai khác, bốn vương đang vội, mau tránh ra”- Hoàng Bắc Thiên nhíu mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, lạnh giọng nói.

“Xin Bắc Vương thứ tội, cấp trên có lệnh, nếu như Bắc Vương muốn ra khỏi thành phải được sự cho phép của quan trên, xin Bắc Vương ở lại chờ.”

Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt tức giận, hai mắt âm tàng, bực mình trách mắng: “Có lý gì!”

“Bắc Vương huynh, cần gì mà phải đi gấp như vậy!” Giọng Lăng Khiếu Dương vang lên

Hoàng Bắc Thiên ghé mắt nhìn, Lăng Khiếu Dương dẫn theo một đội nhân mã tối, nhanh chóng ở trước mặt hắn.

Hoàng Bắc Thiên trấn tĩnh ngồi một chỗ, yên lặng không nói, từ từ chấp tay: “Không biết Vương gia có gì phân phó? Chẳng lẽ ngân lượng có gì sai sót sao?”.

Lăng Khiếu Dương tung chướng , một màn bụi nổi lên, kiệu mở ra, nhìn thấy bên trong xe ngựa chỉ có Hoàng Bắc Thiên, không hề thấy nàng, con người trầm xuống.

“Vương gia đang tìm gì sao? Ngài đã tìm ra chưa”- Hoàng Bắc Thiên cười chế giễu.

Lăng Khiếu Dương bỏ tay xuống, hừ lạnh, gương mặt tuấn mỹ nồng đậm sự tức giận, lớn tiếng quát: “Người đâu bắt Bắc Vương lại cho ta!”

Hoàng Bắc Thiên cau mày, lạnh lùng nói: “Thần phạm tội gì?”

“Bổn vương nghi ngờ người cùng vụ trọng án trong phủ có liên quan, để điều tra manh mối, hiện tại đành để cho người ở trong đại lao”- Hắc biết Hữu Hi bị bắt đi, Hoàng Bắc Thiên chắc chắn thoát không được liên quan, nhưng cả đêm qua cũng không kiếm được người, nên hôm nay đành phải nghiêm thủ đóng thành lại.

Nhưng phát hiện Hoàng Bắc Thiên muốn ra khỏi thành, như vậy Lãnh Dạ Hủy đâu? Nàng đi đâu rồi?

“Phủ vương gia có người chết, có liên quan gì đến thần, thần tuân thủ theo quốc pháp. Vương gia xin đừng hàm oan:”

“Người đem người giấu ở đâu”- Lăng Khiếu Dương âm trầm hỏi.

Hoàng Bắc Thiên giả bộ ngu ngơ: “Thần không biết vương gia có ý gì.”

Lăng Khiếu Dương nhìn kỹ Hoàng Bắc Thiên, âm hiểm hỏi: “Thái y chết trong phòng giam, Lãnh Dạ Hủy bị cướp đi, người không thể không liên quan đến việc này? Trừ Khi Lãnh Dạ Hủy trở về làm chứng”.

“Thần không hề làm, đành phải làm vương gia thất vọng”- Hoàng Bắc Thiên không hề nói thừa lời, lạnh lùng trả lời

“Người đâu bắt!”- Lăng Khiếu Dương phát tay, gầm lên.

“Người ngay thẳng không sợ gì cả, Vương gia không cần động thủ”- Hoàng Bắc Thiên xuống xe ngựa, vẻ mặt lạnh lùng.

“Mang đi”- Lăng Khiếu Dương gầm lên một tiếng, thị vệ áp giải Hoàng Bắc Thiên về nha môn.

Hoàng Bắc Thiên vừa đi vừa nghĩ có lẽ giờ này Hữu Hi đã cải trang, cùng Lão Vu ra khỏi thành rồi.

Hắn thậm chí còn tưởng tượng được hình ảnh Hữu Hi tự do bước đi vẻ mặt tươi cười, Hữu Hi người nhất định phải đi thật xa, nhất định phải hạnh phúc, đừng để bị bắt lại.

Tương lai đang chờ đợi hắn chính là nỗi khổ trong ngục tù.

Hoàng Bắc Thiên bị giam tại nha môn, thân mang trọng án, Lăng Khiếu Dương phái người đi lan tin, muốn nhiều người biết chuyện Hoàng Bắc Thiên bị bỏ tù. Hy vọng Lãnh Dạ Hủy sẽ nghe được tin này, dù Hoàng Bắc Thiên có phải hung thủ hay không, Lãnh Dạ Hủy chắc chắn sẽ trở về.

Ngày hôm đó, Lão Vu tiến vào phòng giam, giết chết đả thương Hắc y nhân cứu Hữu Hi.

Lúc Lăng Khiếu Dương chạy tới, hắc y nhân chết không phải ai xa lạ mà là thái y trong vương phủ chăm sóc bệnh tình của mẫu phi.

Hắn nghĩ đến việc Hữu Hi nói Khai mama cùng một nam nhân âm mưu hạ độc mẫu phi, Lăng Khiếu Dương thâm kết luận, vị thái y này chính là kẻ tòng phạm, sai Khai mama hạ độc.

Hắn sợ Hữu Hi sẽ nhận ra giọng nói, lúc này mới suy nghĩ đến kế mạo hiểm vào ngục, dùng thuốc hạ độc vào thức ăn của cai ngục, tiến vào phòng giam muốn giết người diệt khẩu.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Hoàng Bắc Thiên chạy tới giải cứu Hữu Hi. Nhưng thái y lại chết đi.

Lăng Khiếu Dương từ đó suy đoán ra được tám chín mười phần, nhưng thái y cùng mẫu phi có thù hận gì, sao lại muốn giết mẫu phi

Lăng Khiếu Dương rất coi trọng mẫu phi, thái y nếu ra tay trực tiếp hạ độc thủ, nếu xảy ra vấn đề gì, hắn chắc chắn bị nghi ngờ, cho nên phải nhờ người khác ra tay.

Nhưng mẫu phi bị hạ độc cùng hắn trước nay chưa từng có quan hệ.

Lăng Khiếu Dương tự hỏi, tại sao lại hạ độc, thật sự thái y muốn giết mẫu phi sao? Hay sau lưng còn người khác.

Việc hoài nghi Hữu Hi coi như bị loại trừ, hắn chỉ hận, hận Hữu Hi không giữ mình trong sạch.

Hắn chỉ muốn giữ lấy, không đồng ý để cho vậy hắn đang chơi đùa rơi vào tay người khác.

Hoàng Bắc Thiên bị giam đã ba ngày, Lăng Khiếu Dương làm trò ra vẻ đến thăm Hoàng Bắc Thiên.

Hắn đứng ngoài cửa phòng, Hoàng Bắc Thiên đứng thẳng thẫn bên trong phòng giam, mặc dù không nói lời nào, nhưng hắn vẫn tỏ rõ khí phách một nam nhân chân chính.

“Phụ nữ chỉ có vậy mà thôi, người sao cứ phải khăng khăng như vậy, nàng sẽ không bận tâm đến sống chết của người đâu”- Hắn chờ, chờ đợi nhưng trái tim lại sôi ruột.

Lăng Khiếu Dương nhàn hạ nói, nhìn kỹ sắc mặt Lăng Khiếu Dương, hắn sẽ hối hận chính mình đã cứu một nữ nhân vô lương tâm như vậy không?

“Không rõ vương gia có ý tứ gì, bất quá, chỉ cần nàng hạnh phúc vui vẻ là được”- Hai tay Hoàng Bắc Thiên đan chéo, đặt trước ngực, vẻ mặt bình tĩnh.

“Người thật sự không chịu nói nàng ở đâu?”- Lăng Khiếu Dương thật sự có chút sợ hãi lo lắng, Hữu Hi sẽ không vì Hoàng Bắc Thiên mà quay về.

Hắn biết Hữu Hi rất hi vọng thoát khỏi bàn tay hắn, vất vả trốn đi như vậy làm sao mà dễ dàng trở về? Nàng vì tranh sủng, mà giết chết tỷ tỷ mình, lương tâm của nữ nhân vốn là vậy sao. Một người phụ nữ vô lương tâm, không hề có chút bản tính dịu dàng của nữ nhân, lại làm cho hắn lo lắng sao.

“Thần cũng không còn cách nào khác”.- Hoàng Bắc Thiên xoay người, không muốn nhiều lời.

“Người cứ tiếp tục tự hào làm một nam nhân chân chính đi, vậy thì từ từ mà hưởng thụ ở trong lao”- Lăng Khiếu Dương nổi giận nói xong, xoay người bỏ đi.

Ba ngày đã trôi qua, hắn càng lúc càng nóng lòng, phụ nữ đáng chết kia, qua nhiên là nhân tính xấu xa ác độc.

Lăng Khiếu Dương trong lòng khinh bỉ Hữu Hi, nàng vì hư vinh, sợ chết, giống như bọn phụ nữ chỉ biết đến lợi ích của bản thân, tâm như loài rắn độc.

Dù nàng không vì Hoàng Bắc Thiên mà trở về, hắn sẽ dùng mọi cách tìm ra nàng.

Nha môn truyền đến tiếng đánh trống, là ai đó kêu oan.

Nha môn phủ Duẫn còn có cả nha dịch đều đứng ra ngoài.

Phủ Duẫn vượt chòm râu, nhìn gương mặt của ai đó, cao giọng hỏi: “Là ai đánh trống”

“Ta”- Âm thanh của một nữ nhân thanh thúy vang lên, thân ảnh gầy yếu tiến lên trước.

“Người là người ở đâu?- Phủ Duẫn chỉ tay vào nữ tử, vẻ mặt uy nghiêm: “Có oan tình gì?”.

“Ta là Lãnh Dạ Hủy”- Hữu Hi khai báo tên họ rồi nói tiếp: “Hôm nay, tại đây Lãnh Dạ Hủy vì Hoàng Bắc Thiên kêu oan”

Phủ Duẫn vừa nghe xong, ánh mắt léo lên: “Người là Lãnh Dạ Hủy cách đây ba ngày biến mất khỏi nhà lao”

“Phải”- Vẻ mặt Hữu Hi cứng rắn nhìn Phủ Duẫn.

Từ sau công đường thấy Lăng Khiếu Dương đi tới, nghe được giọng nói ngọt ngào của Hữu Hi làm cho lòng hắn run lên, ma xui quỷ khiến khiến hắn vội nhanh lên công đường.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Lăng Khiếu Dương rất vội vàng.

Con mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, nàng trở về rồi, đứng ở đó vẻ mặt lạnh lùng, không hề nhìn lấy hắn một lần.

Nàng đã trở về, mọi suy nghĩ về nàng ích kỷ, ác độc, vô lương tâm, đáng ghê tởm đều bị phá tan. Nàng vì nam nhân kia mà trở về

Nhìn thấy nàng trở về chính là điều hắn muốn. Nhưng nghĩ đến việc nàng vì nam nhân khác, trái tim lại tức giận không thoải mái.

Mắt Lăng Khiếu Dương đỏ ngầu.

Người cho rằng trở về có thể cứu được mạng Hoàng Bắc Thiên sao, người cho rằng ta sẽ dễ dàng tha cho hắn sao.

Thật buồn cười.

24. Chương 62

Chương 62

Lăng Khiếu Dương vừa tới thì công đường trở nên nhốn nháo.

Quay đầu thì liền nhìn thấy rất nhiều dân chúng kéo đến nghe phán xét, theo luật pháp của Lăng Vương triều, nha môn xét xử vụ án nào, dân chúng cũng có thể đứng bên ngoài nghe, xem quan phủ có thật công chính nghiêm minh không?

Những người này đều là Hữu Hi gọi tới, nàng biết, Lăng Khiếu Dương rất độc đoán, nên cố ý tập trung mọi tiêu điểm vào hắn.

Phủ Duẫn đại nhân nhìn về Lăng Khiếu Dương, hy vọng nhận được chỉ thị, vụ án này thật sự rất phức tạp.

“Người đâu, mau cấp ghế cho Vương gia”- Phủ Duẫn gào to một tiếng, sau đó nha dịch mang ghế đặt phía sau Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hữu Hi, thân thể ngồi xuống: “Hải đại nhân, vụ này nên xét xử thế nào hắn ngài đã biết?”

“Thần đã rõ”- Phủ Duẫn vừa nhận được chỉ thị liền vỗ thanh gươm xuống bàn: “Người có chứng cứ gì mà nói Hoàng Bắc Thiên bị oan”

Hữu Hi cố gắng trấn tĩnh, không nhìn tới mặt Lăng Khiếu Dương làm cho người khác sợ hãi, nàng dừng cảm nhìn đại nhân nọ nói: “Xin hỏi đại nhân, người chết là chết trong phòng giam của ta, ngực bị đâm thủng mà tay vẫn còn cầm kiếm”.

Phủ Duẫn nhìn về phía Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương gật đầu, ý bảo đúng là vậy.

Phủ Duẫn lúc này mới nói: “Đúng là như thế không sai”

Khéo môi Hữu Hi nhẹ cong lên: “Ta biết rõ như vậy, chứng tỏ ta đã nhìn thấy mọi thứ, vì vậy ta cũng có thể làm chứng, Bắc Vương không hề giết vị thái y đó”.

Phủ Duẫn do dự nói: “Chỉ là lời nói của người, không bằng không chứng, rất khó thuyết phục”

“Vương gia, ta có chuyện muốn hỏi người, liệu người có dám trả lời không?”- Hữu Hi quay đầu, hai mắt hờ hững nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Nói!” giọng nói của Lăng Khiếu Dương lạnh lùng không mang theo chút ấm áp.

“Vậy trong phủ vương gia có người hoặc ngài tận mắt chứng kiến thấy Hoàng Bắc Thiên xông vào đại lao giết người không?”

“Không có ai”.

Tốt lắm, Hữu Hi hít sâu.

“Vương gia chắc hẳn vẫn còn nhớ ta từng bị người lạ bắt khỏi Vương phủ?”- Hữu Hi hỏi. Lăng Khiếu Dương chậm chậm không đáp, Hữu Hi trong lòng quýnh lên, tiếp tục nói: “Ta bị bọn họ đánh bất tỉnh, khi tỉnh lại đã thấy ở ngoại ô bên ngoài thành, chính là Vương gia và Bắc Vương đã tìm thấy ta mang về phủ”

“Người muốn nói chính hắn đã bắt người đi”- Hai mắt Lăng Khiếu Dương đen thẫm âm trầm nhìn Hữu Hi, rất bức mình.

“Vương gia quả nhiên thông minh”- Hữu Hi chế giễu nói khích một câu. “Ngay đêm hôm đó, thái y muốn giết ta diệt khẩu thì người bí ẩn đó lại tới đem ta rời khỏi vương phủ”.

Mấy hôm nay, nàng cũng nghe mọi người kháo nhau kẻ chết trong lao là thái y, từ đó mà đoán ra được Khai mama cùng thái y đó âm mưu, sau khi đánh ngất nàng liền đem quăng ra sông. Nàng may mắn còn sống, trở về phủ, hẳn có ý định giết người diệt khẩu.

“Bọn họ sao lại bắt người?”- Phủ Duẩn hỏi tiếp.

Hữu Hi cau mày: “Bọn họ cho rằng trên người ta có thứ gì đó, nhưng thật ra chỉ là hiểu lầm mà thôi”.

“Bọn họ sẽ tin lời người nói sao, cho rằng đó là hiểu lầm thì liền đem người thả ra?”- Lăng Khiếu Dương không chút lưu tình muốn vạch trần lời nói dối của Hữu Hi.

“Bọn họ đương nhiên không cho ta trở về”- Hữu Hi nhú mắt, nghiêm trang nói: “Ngay lúc ta sắp bị giết, thì một vị cao nhân từ trên trời giáng xuống, tung chưởng vài cái, cướp lấy ta vừa đánh vừa bỏ chạy”

“Người đúng là nói dối hay thật, cao nhân sao, ai tin người”- Lăng Khiếu Dương nhẹ giọng giễu cợt, vì nam nhân kia nàng nói dối không chút chớp mắt, lại còn hao tổn tâm trí vì hắn

“Lời ta nói đều là thật”- Hữu Hi khinh rẻ liếc nhìn Lăng Khiếu Dương một cái. “Một cao nhân như vậy, loại người như người vốn không xứng để nhìn thấy, chính vì thế người cũng không tin ta đã nhìn thấy”

“Người!!!”- Lăng Khiếu Dương tức giận nghiêng răng, miệng lưỡi Hữu Hi càng lúc càng sắc bén.

Phủ Duẩn vội vàng lên tiếng hòa giải: “Vị cao nhân ở đâu, xin mời lên công đường làm chứng cho người”.

“Cao nhân thích đi dạo chơi tứ hải, giống như thần long chỉ thấy đầu không thấy đuôi, một khi xuất hiện thì sẽ ra tay giúp đỡ người khác, đối với chuyện bại hoại thế này, ta nghĩ không xuất hiện sẽ tốt hơn, ta sợ cao nhân nhìn thấy loại người như Vương gia còn sống nhịn không được sẽ động thủ giết người”

“To gan”- Phủ Duẩn thất kinh dùng sức gõ thanh gỗ xuống: “Người dám vô lễ với vương gia”.

“Không dám, bất quá chỉ là nói đùa, Vương gia nói không hề nhìn thấy Bắc Vương làm chuyện đó, rõ ràng đã cố tình hàm oan cho người khác, xin đại nhân làm chủ lấy lại công bằng cho Bắc Vương”.

“Đủ rồi!”- Lăng Khiếu Dương chợt quát một tiếng, đứng dậy, hai mắt nhìn Hữu Hi, hận không thể đánh nàng một trận, bóp nát răng, khóa miệng nàng lại.

“”Người nói vậy, vậy ai làm chứng cho lời nói của người là thật?”

Hữu Hi buồn cười hỏi ngược lại: “Vương gia khẳng định Bắc Vương giết người, cướp ngục, vậy ai làm chứng, tất cả cũng chỉ là nghe một phía từ Vương gia, hơn nữa ngài quyền lực lớn như vậy lại đi hàm oan cho người tốt, thật không ngờ được trong Lăng Triều lại có vương gia như vậy, thật khiến người khác phải ca thán”

“Vị phu nhân này nói cũng đúng đó.”

“Đúng vậy không tận mắt chứng kiến làm sao nói là có tội đây?”

“Phải đó, nghe nói Bắc Vương vì triều đình đã bỏ ra không ít ngân lượng, cứu tế dân chúng phía nam bị thiên tai, chưa kể còn chuyển rất nhiều ngân lượng thành quân lương. Đối với triều đình có công chứ không có tội”

Hữu Hi lớn tiếng nói: “Vương gia, nói vậy bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, người hạ độc không phải ta, mà là thái y, nếu thái y đã ra tay hạ độc với nương nương, chết cũng đáng tội, vương gia sao lại vì một kẻ xấu xa mà giam Bắc Vương vào ngục?”.

Lăng Khiếu Dương dù cho như thế nào cũng không thể nói là vì một người tiểu thiếp mà hắn làm ra như vậy.

“Nói rất hay”- Phía sau truyền đến một đạo âm thanh trên trời.

Âm thanh khiến người khác vừa chú ý vừa hoảng sợ, ai cũng quay lại nhìn thì thấy một nam nhân mặc quần áo tím cùng hai người tùy tùng đi vào.

“Hoàng Thượng”- Phủ Duẩn cuốn quýt đứng lón, cùng nha dịch quỳ xuống hành lễ.

Lăng Khiếu Dương cau mày, hành lễ nói: “Tham kiến hoàng thượng”

“Hoàng thượng”

Dân chúng cũng vội vàng quỳ xuống cúi chào.

Hữu Hi cũng lập tức cúi đầu hành lễ, trong lòng có chút kinh ngạc cùng kích động, đây thật sự là hoàng đế trong truyền thuyết sao.

Trong tiểu thuyết xưa có cả các vở kịch trên tivi, Hữu Hi không tự chủ ngẩng đầu lên, đánh gãi vị hoàng đế đột nhiên xuất hiện này.

Dáng vẻ uy nghiêm, tuổi cũng đã hơn bốn mươi, râu mép dày, quần áo chỉnh tề, tôn quý bất phàm.

Dáng vẻ của Lăng Khiếu Dương cũng có vài phần như vậy, cảm giác không chút hung tợn ngược lại còn rất ôn hòa.

Hàng đế chắc chắn là người sống nội tâm, không hề thể hiện cảm xúc, suy nghĩ sâu xa, không hề biểu lộ bất cứ chuyện gì trên mặt.

“Miễn lễ đứng dậy cả đi”- Hoàng đế ra lệnh một tiếng tất cả cùng đứng dậy, cung kính đứng một chỗ.

Có người mang ghế đến đặt kế bên án bàn để hoàng đế an vị.

Hoàng đế ngồi xuống, ánh mắt quét nhìn Hữu Hi một cái, nhưng lại nói: “Hải đại nhân, Vụ án Bắc Vương đã thẩm án tới đâu rồi?”

“Dạ vẫn còn đang thẩm vấn”- Phủ Duẩn cuống quýt trả lời

Hoàng đế nhìn một chút về Lăng Khiếu Dương, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại quay nhìn về phía Hữu Hi đang đoan trang nhìn thẳng hần, đây chính là phụ nữ làm cho Lăng Khiếu Dương không cách nào buông tay sao?

Trong lòng hoàng đế cảm thấy rất kỳ lạ, một người tiểu thiếp lại đi có ý chế nhạo nam nhân của mình trên công đường.

“Trên mặt ta có gì sao?”- Hoàng đế nhìn Hữu Hi, dịu dàng hỏi.

Hữu Hi lúc này mới định thần lại, nhìn chằm chằm vào mặt nhân gia, lập tức cười nói: “Có râu mép”.

Hoàng đế không khỏi cười khê: “Rất buồn cười phải không”

Hữu Hi to gan, mọi người vừa sợ vừa buồn cười.

Phủ Duẩn gõ thanh gõ xuống: “To gan! Dám bất kính với hoàng thượng”.

Hoàng Đế cười sảng khoái, quay đầu nhìn về phía Lăng Khiếu Dương: “Nàng lúc ở trong phủ cũng như vậy sao?”

Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt, lạnh giọng đáp: “Không sợ gì cả”.

“Người quả thật chắc chắn hung thủ giết người không phải Bắc Vương?”- Hoàng đế đột nhiên chuyển đề tài.

Lăng Khiếu Dương hung tợn cảnh cáo Hữu Hi: “Người tốt nhất nên nói thật, nếu khi quân phạm thượng sẽ bị chém đầu.”

“Hoàng thượng, lời ta nói đều là thật, lúc ở trong ngục một người không rõ thân phận đã cứu ta đi, rồi giết chết thái y muốn âm thầm hại ta, hơn nữa tình huống lúc đó chỉ có ta thấy, không có ai ở ngoài. Vì vậy việc vương gia nói Bắc Vương giết người đều là giả tạo, căn bản không có bằng chứng, xin hoàng thượng minh xét”- Trong lúc nói chuyện tâm trạng Hữu Hi có chút khẩn trương, đã leo lên lưng hổ thì không thể xuống được, sau đó quay sang hỏi Lăng Khiếu Dương: “Vương gia ta nói vậy có đúng không?”

Lăng Khiếu Dương trao cho Hữu Hi ánh mắt phần nộ.

Hữu Hi khiêu khích nhìn Lăng Khiếu Dương, sau đó lại nói: “Thần tuyệt đối không dám lừa gạt hoàng thượng”

Hữu Hi không hề sủa nịnh, cũng không sợ hãi, một lòng muốn cứu Hoàng Bắc Thiên ra khỏi phòng giam. Vì nàng biết chắc Lăng Khiếu Dương sẽ không bỏ qua cho Hoàng Bắc Thiên.

Bây giờ hoàng đế ở đây, là cơ hội ngàn năm có một, nàng không thể phạm bất cứ sai sót gì, tuyệt đối không từ bỏ.

Hữu Hi dám đánh cược hẳn sẽ không dám để nàng phạm tội khi quân. Lăng Khiếu Dương chính là không nỡ để nàng chết đi.

“Vương đệ, người có bằng chứng minh nàng nói dối không?”- Con người hoàng thượng lóe lên, mọi người đều thấy nhưng không biết có ý nghĩa gì, chỉ có Lăng Khiếu Dương hiểu.

“Không có”- Trái tim Lăng Khiếu Dương không chút tình cảm nói, tức giận phần nộ nhìn Hữu Hi.

Quả nhiên mèo con đã bắt được chuột, hẳn làm sao có thể để cho nàng vui vẻ chết đi như vậy. Hữu Hi nhìn hẳn đang dùng ánh mắt thị uy nhìn nàng, nàng đã thắng.

Lăng Khiếu Dương lại càng tức giận, hoàng đế ở đây, hẳn không cách nào tức giận, lửa giận ngập đầy đè nén dưới lòng, nhưng lại dùng đôi mắt âm tàn nhìn Hữu Hi

Hoàng Thượng thần nhiên nhìn kẻ đang quỳ gối trên mặt đất, mặt nhăn lại, lơ đãng nói: “Hải đại nhân, người biết nên phán xét thế nào rồi đó, mau công bố đi”.

“Hoàng thượng!”- Lăng Khiếu Dương tức giận hô to một tiếng, hiểu rõ ý định của hoàng đế.

Hoàng đế trao cho Lăng Khiếu Dương ánh mắt cảnh cáo, ý bảo hẳn câm miệng, Lăng Khiếu Dương đành phải nuốt vào lòng.

Hải đại nhân rất nhanh đoán được thánh ý.

Hoàng thượng tới đây, chắc chắn cũng biết chuyện Bắc Vương, ngài không muốn làm to chuyện, chính là có ý thả Bắc Vương. Hải đại nhân phỏng đoán sau đó công bố: “Chúng có không đủ không thể kết tội, nên Bắc Vương vô tội được phóng thích.”

“Hoàng Thượng thánh minh, đại nhân anh minh”- Chỉ có vương gia hỗn đản. Hữu Hi cười cười đắc thắng.

“Hải đại nhân công chính liêm minh, vì dân làm việc. Trẫm rất vui mừng”- Hoàng đế đứng dậy hồi cung.

“Cung tiễn hoàng thượng”- Mọi người đều cúi xuống hành lễ.

Hoàng thượng cùng hai hộ vệ ra khỏi cửa nha môn.

Sau khi hoàng đế rời đi, dân chúng cũng an tâm giải tán, Hải đại nhân xoa trán thấm đẫm mồ hôi

Hữu Hi sau người tính đi thì Lăng Khiếu Dương đã nắm lấy tay nàng: “Người còn có ý định muốn đi đâu?” Hữu Hi nhìn thấy vẻ mặt hung tợn, con người đồ ngàu tự biết mình đã chọc giận hẳn, nhưng nàng cố nhin Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi, nói nhỏ bên tai Hữu Hi: “Về phủ xem ta thu nhập người, phụ nữ không biết sống chết”

Hữu Hi đã từng nhìn thấy bộ dạng tàn nhẫn của Lăng Khiếu Dương, nhưng lúc này đây so với trước càng khiến người ta sợ hãi.

Ánh mắt của hẳn, làm cho trái tim Hữu Hi nhảy dựng lên, hít thở không thông, người bị Lăng Khiếu Dương thô lỗ túm ra phía ngoài.

Hẳn chắc chắn sẽ làm cho nàng sống không bằng chết, Hữu Hi có thể cảm giác được điều đó.

25. Chương 63

Chương 63

Cửa phòng giam bật mở, cai ngục đem Hoàng Bắc Thiên thả ra.

Sao lại đột nhiên thả hần, chẳng lẽ là? Hoàng Bắc Thiên có một loại dự cảm không tốt, sợ hãi, trong lòng đã đoán ra.

“Xảy ra chuyện gì?”- Hoàng Bắc Thiên quay lại hỏi cai ngục những nghi vấn trong lòng mình.

“Ah, là thiếp của Vương gia đứng ra làm chứng, chứng minh ngài trong sạch, bây giờ ngài có thể đi được rồi”- Cai ngục cung kính trả lời.

Hoàng Bắc Thiên vừa nghe xong, trái tim một trận ảo não thống khổ, nắm tay gờ lên nặng nề nện vào tường phòng giam.

Một hồi sau, mới chậm chậm bước đi ra bên ngoài.

Bên ngoài nắng vàng rực rỡ, trời xanh như biển, những đám mây trắng như tô điểm cho bầu trời càng thêm xinh đẹp sáng ngời.

Nhưng trái tim Hoàng Bắc Thiên lại rất lo lắng, rời khỏi cửa nha môn, mặt ngơ ngác nhìn trời.

Một người nam nhân, ngay cả một người mình muốn bảo vệ cũng không thể làm được, cảm giác thất bại, cảm giác bất lực ngự trị trong trái tim Hoàng Bắc Thiên.

“Bắc Vương”- Một đạo âm thanh vang lên tại Hoàng Bắc Thiên.

Quay đầu nhìn lại thì thấy gương mặt lo lắng của Lão Vu.

Nàng đã trở về? Hoàng Bắc Thiên đi về trước, những nghi vấn trong lòng được hóa giải, Hoàng Bắc Thiên cứ lăm bầm lâu bầu mà nói.

“Nghe nói ngài bị bắt vào đại lao, nàng ấy nhất quyết trở về”- Lão Vu vội vàng theo sau- “Là ta vô dụng”

“Không trách người”- Hoàng Bắc Thiên nói ba từ rất đơn giản, lão Vu hiểu rất rõ Hoàng Bắc Thiên là người đã nói sẽ không trách thì thật sự không trách lão.

“Lần này đa tạ người, chỉ là ta hại người không còn nhà để về”- Hoàng Bắc Thiên đứng lại, trong lời nói của chút xin lỗi.

“Nơi là nhà chứ? Ta lẻ loi một mình, khắp nơi vốn dĩ đều là nhà, chỉ mong ngài tự bảo trọng”- Lão Vu không hề để ý đến cái gọi là nhà, đối với lão khái niệm đó thật lạnh nhạt thật mơ hồ.

Hai người vừa nói vừa đi, vừa nói sau đó quẹo vào một ngõ nhỏ, Hoàng Bắc Thiên từ trong lòng móc ra vài tấm ngân phiếu.

“Người cầm lấy đi đến nơi nào mình thích mà sống, mua một căn nhà để ở”- Hoàng Bắc Thiên đặt ngân phiếu vào tay Lão Vu.

“Ngài xem thường lão rồi”- Lão Vu sắc mặt khó coi.

“Hãy xem như là bằng hữu cho người mượn”- Hoàng Bắc Thiên lại càng bá đạo nói: “Một ngày nào đó người tìm được thê tử và con mình, cũng cần phải một ngôi nhà yên ổn mà sống, chờ sau này có cơ hội đem trả cho ta, cầm đi”

Hoàng Bắc Thiên lại đặt ngân phiếu vào tay Lão Vu.

“Đa tạ, Bắc Vương, ân đức này lão Vu sẽ ghi nhớ trong lòng”- Lão Vu nhớ tới thê tử bị thất lạc của mình trong lòng chua xót, ôm quyền nói: “Lão Vu cáo từ, Bắc Vương bảo trọng”

“Đi thôi!”- Hoàng Bắc Thiên phất tay, Lão Vu nhanh xoay người đi giống như lưu tinh. Nhìn theo Lão Vu rời đi, Hoàng Bắc Thiên kinh ngạc đứng ở đó, thật lâu sau mà không hề có phản ứng.

Hần nên đi đâu?

Về nhà sao?

Nơi này mọi thứ cũng đã xong hết, lưu lại làm gì?

Nhưng nếu hấn đi, Hữu Hi làm sao bây giờ, hấn không thể buông nàng ra, càng không thể bỏ mặc nàng.

Xuyên qua con ngõ nhỏ, Hoàng Bắc Thiên đi đến khu chợ náo nhiệt, đông đúc người nhưng lại không cách nào ảnh hưởng đến sự an tĩnh, yên lặng trong tâm hấn.

“Gia, rốt cuộc cũng tìm được ngài rồi!”- Một âm thanh kinh hỉ vang lên bên tai Hoàng Bắc Thiên, một người dáng người gầy thon dài chạy tới bên hấn

Hoàng Bắc Thiên ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đi con đường của mình, làm cho Thiếu Cửu chạy tới buồn bực không thôi.

“Gia, ngài có khỏe không, bọn họ có làm khó ngài không?”- Thiếu Cửu nhiều ngày không gặp được chủ tử của mình, sau đó lại nghe nói chủ tử bị giam vào đại lao, vội vàng chạy tới, lo lắng không thôi.

“Im miệng”- Hoàng Bắc Thiên nghe Thiếu Cửu nói bên tai, không cảm kích trước sự ân cần thăm hỏi của Thiếu Cửu, xúc động rống giận một tiếng

Thiếu Cửu gãi đầu, chủ tử chẳng hề quan tâm đến ý tốt của hấn, hấn đúng là tự mình lo lắng vô ích.

Hoàng Bắc Thiên không còn tâm trí đâu để nói chuyện, đi về phía khách điểm, Thiếu Cửu vẫn theo sau.

Chưa bao giờ thấy Hoàng Bắc Thiên tỏ ra mệt mỏi uể oải như vậy giống như vừa bị đả kích rất lớn.

Chưa bao giờ từng nhìn thấy tinh thần chủ tử sa sút đến vậy.

Từ khi gặp Hữu Hi, chủ tử thay đổi rất nhiều, Thiếu Cửu không nhịn được len lén nói thầm.

Hai người đi tới khách điểm, đặt hai gian phòng hảo hạng, Thiếu Cửu đem trả lệnh bài cho Hoàng Bắc Thiên.

Nhìn gương mặt sa sầm của Hoàng Bắc Thiên, Thiếu Cửu cũng chẳng dám hỏi nhiều, nhanh nhẹn đưa cho Hoàng Bắc Thiên một ly trà, sau đó an tĩnh đứng qua một bên, đợi tâm tình chủ tử tốt lên nói chuyện cùng hấn.

Hoàng Bắc Thiên ngồi kề bên cạnh bàn, vẻ mặt trầm tư, cực kỳ cô đơn, Hoàng Bắc Thiên cố gắng không chế bản thân, mở miệng hỏi: “Trong nhà thế nào rồi”.

Thiếu Cửu lúc này mới nói: “Lão Phu nhân và mọi người đều không có gì xảy ra cả, chỉ có điều phu nhân rất nhớ người, hy vọng ngài mau về nhà sớm”

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Lão phu nhân còn dặn dò ngài làm việc gì cũng phải cẩn thận, không nên tham luyện nữ sắc, hơn nữa phải biết thân phận của mình, giữ đạo quân thần”.

“Ngươi lại lảm lời nữa phải không?”- Hoàng Bắc Thiên đoán ra mẫu thân chắc chắn đã biết mọi việc xảy ra.

Thiếu Cửu không dám trở lời, nhanh chóng chuyển đề tài: “Lão Phu nhân còn nói là ngài mau quyết định khi nào trở về”

“Được rồi”- Hoàng Bắc Thiên phát tay, cắt đứt lời nói của Thiếu Cửu, sau đó phân phó cho hấn đi lấy giấy và bút.

“Vâng”- Thiếu Cửu do dự đáp một tiếng, xoay người ra ngoài, đi về phía chưởng quầy lấy ra giấy bút và mực. Hoàng Bắc Thiên mở tờ giấy ra, chấm vào nghiên mực rồi viết.

Hoàng Bắc Thiên viết một phong thư, giao cho Thiếu Cửu cùng một tấm ngân phiếu.

“Tìm người đem tin đưa về phủ, sau đó xây dựng một tòa nhà ở đây”

Thiếu Cửu tiếp nhận, nhưng lại ngây ngốc đứng ở đó, không biết chủ tử có ý gì: “Gia, tại sao lại xây nhà ở đây, không lẽ người muốn ở chỗ này lâu dài sao?”.

Hoàng Bắc Thiên nheo mắt quát lạnh: “Bớt nói nhảm lại, đi nhanh!”

Làm nô tài quả thật không dễ dàng, một bên là lão phu nhân, nói nếu chủ tử không trở về nhà. sẽ lấy hấn ra làm bia đỡ đạn, lỡ tai hấn chắc chắn sẽ bị phá hư, ngay cả tiểu muội muội đáng ngưỡng mộ nhất trong lòng hấn cũng cất bước ra đi.

Bên này lại phải chứng kiến vẻ mặt lạnh lẽo của chủ tử cũng đủ khiến người khác sợ hãi, người nào không nghe lời chủ tử sẽ giống như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đó.

Thiếu Cữu thở dài: “Nô tài đi đây”- Nói xong rồi chuồn mất.

Hoàng Bắc Thiên khép hai mắt lại, tấm lưng rộng tựa vào ghế, lặng lẽ tự hỏi mình, hấn nên làm thế nào đây.

..

Nghĩa Vương Phủ .

Lăng Khiếu Dương thô bạo dùng sức gắt gao lôi kéo tay Hữu Hi, nửa kéo nửa túm người Hữu Hi đi đến một nơi xa lại.

Hữu Hi cước bộ mà không tự chủ được tất cả đều phải đi theo bước chân Lăng Khiếu Dương về trước, tay nàng cố gắng thoát ra, nhưng Lăng Khiếu Dương vô tình lại càng bóp chặt tay nàng.

Đau quá, Hữu Hi cảm giác tay mình như muốn trật khớp.

Nhưng, mặc kệ Hữu Hi trở nên thế nào, cánh tay kia vẫn gắt gao cầm lấy tay nàng, vì tình thế cấp bách, Hữu Hi há mồm cắn.

Dùng hết tất cả khí lực, mang theo cả sự phẫn nộ cánh vào mu bàn tay của Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương đau đớn nên buông lỏng Hữu Hi.

Hữu Hi xoay người chạy ngược lại hướng cũ, vừa đi được hai bước, da đầu đã truyền đến một trận đau đớn. Tay Lăng Khiếu Dương mang theo mùi máu nắm lấy mái tóc dài tung bay của nàng giữ chặt trong tay từ từ kéo lại.

“Ah!”- Hữu Hi bị thảm kêu lên một tiếng, tay ôm lấy đầu, sợ da thịt trên đầu sẽ đứt ra.

Sau khi lui ngã vài bước đã đụng phải ngực Lăng Khiếu Dương, tay kia của hấn nắm chặt thắt lưng nàng.

Nàng trước đây rất thích tóc dài, nhưng giờ lại cảm thấy nó thật phiền phức, giờ phút này có chút bực bội.

Lăng Khiếu Dương tức giận nhìn Hữu Hi, tầm mắt di động rồi dừng lại nơi tóc của Hữu Hi đang đặt trên tay hấn.

Phụ nữ đáng chết, dám cắn tay hấn chảy máu, hấn thật sự hoài nghi không biết nàng có họ hàng gì với con chó.

“Buông ta ra...!”- Hữu Hi phẫn nộ quát to.

Lăng Khiếu Dương lại càng tức giận, dùng cánh tay siết chặt thắt lưng nàng nhấc lên, mũi chân Hữu Hi cách mặt đất, cả người bị treo lơ lửng.

Nha hoàn trong phủ sợ hãi khi chứng kiến sắc mặt của Vương gia đang mang theo Hỷ phu nhân đi vào, thần sắc dữ tợn khiến ai cũng không dám thở lớn.

Chỉ dám an tĩnh đứng một chỗ, cúi đầu hành lễ, ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên cũng không có.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi, nơi này vốn không xa lạ gì, là tấm lâu của “Nghĩa Hằng Lâu”

Hấn tàn nhẫn phẫn nộ đem nàng ném lên trên giường, một thanh âm vang lên ‘đông’.

Thân thể đau nhức, da đầu tê tái, Hữu Hi nổi giận nhìn mặt Lăng Khiếu Dương, trái tim bắt đầu run nhẹ.

Bím tóc bị Lăng Khiếu Dương lôi kéo đã trở nên bù xù, lở xõa trên vai, trên lưng, trước ngực, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vì tức giận, sắc môi trắng bệch, muốn nhảy khỏi giường, nhưng lại bị cánh tay Lăng Khiếu Dương ngăn cản, đành phải ngã lại về phía chiếc giường rộng.

Thân thể to lớn của Lăng Khiếu Dương cũng ngã theo xuống, mang theo sự phẫn nộ cùng thương tâm: “Thương tâm chính là như vậy sao?”

Hữu Hi không cách nào xác định được, càng nói càng không tin, nam nhân tại vì nàng mà trái tim tổn thương sao, vì hắn vốn dĩ không có trái tim, không có tình người, thì làm sao mà trái tim bị thương được.

Hắn tàn nhẫn, hắn phát điên, hắn lãnh huyết, hắn vô tình, một người ngay cả thứ tình cảm cơ bản nhất của con người cũng không có, thì trái tim làm sao có thể bị thương tổn.

Hắn chỉ biết đã thương trái tim người khác, chỉ biết làm cho thân xác người khác đau đớn, trái tim hắn làm bằng thiết, làm bằng đá vậy làm sao mà đau đớn.

Trừ phi, đá có thể tan trong nước...

Thân thể Lăng Khiếu Dương nghiêng về trước, quỳ gối trên giường, nắm lấy hông nàng, làm nàng chột hiểu ra hắn muốn gì, hai tròng mắt nhìn thẳng mặt hắn.

“Sao, bỏ trốn không được, nên không vui sao?”.

“Người mới là kẻ bỏ trốn, ta nói rồi ta bị người khác bắt đi!”- Hữu Hi giống như sư tử con tức giận gầm lên, mặc dù là nói dối, nhưng lừa gạt một kẻ bại hoại như Lăng Khiếu Dương nhất định phải diễn như thật.

Nhưng nhìn bộ dạng tức giận của Hữu Hi, trong mắt hắn lại càng sáng rực.

Trước giờ, hắn chưa khi nào nhìn thấy Lãnh Dạ Hủy như thế này, hắn chỉ nhớ nàng trước kia rất ít nói chuyện. Dù nói một câu, cũng rất nhỏ nhẹ, nhìn thấy hắn, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Hắn không thích phụ nữ như vậy, không đủ sức quyến rũ, không đủ sức khơi dậy hưng phấn của hắn, hơn nữa từ hồi có Dạ Lan, hắn cũng không có hứng thú chạm vào nữ nhân khác.

Nếu như không phải Dạ Lan ám chỉ nói Lãnh Dạ Hủy thích hắn, hắn cũng không ngờ một Lãnh Dạ Hủy bề ngoài nhu nhược, lại dám cùng tỷ tỷ tranh đoạt hạnh phúc.

Từ người hầu hắn biết được, Lãnh Dạ Hủy khóc cầu Dạ Lan, chia sẻ hắn cho nàng.

Dạ Lan vì muội muội của mình, chịu đựng thống khổ, để hắn đi sủng hạnh Lãnh Dạ Hủy.

Nhưng nữ nhân kia việc gì cũng không dám, hắn một điểm hứng thú cũng không có, nếu như không vì Dạ Lan, ngay cả đại môn vương phủ nàng cũng đừng mong bước vào.

Lăng Khiếu Dương nhớ lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hữu Hi, phẳng phất như muốn nhìn thấu linh hồn nàng,

Từ sau khi hắn phá thân của nàng, tính tình nàng bắt đầu biến hóa, hắn không hiểu tại sao lại thay đổi như vậy. Dù cho nàng nói mình không phải Dạ Hủy, nhưng hắn không tin.

Lăng Khiếu Dương vừa nghĩ tới vừa dùng tay vuốt ve mặt Hữu Hi, dung nhan này vốn là của Lãnh Dạ Hủy, nhưng khí chất lại không giống.

Hắn thích thân thể này, hắn thích cảm giác được cùng nàng hoan ái, rất thoải mái, rất kích thích.

Nhưng cơ thể này cũng từng bị Hoàng Bắc Thiên chạm qua, cũng từng khiến cho nam nhân khác mất hồn.

Cừu hận ẩn sâu nay lại dâng lên đỉnh điểm thiếu sót tâm trí của hắn, tay dùng sức vuốt ve gương mặt nàng.

“Hắn có phải cũng vuốt ve ngươi như thế này?”- Lời nói mang theo sự ghen tỵ, thù hận, tức giận tràn ngập lộ ra vẻ quái dị.

“Không có!”- Hữu Hi giãy dụa tức giận hô to, nàng sẽ không hỏi, Lăng Khiếu Dương muốn làm cái gì, vì động tác cùng thâm tình của hắn đã nói lên tất cả.

Thân thể nặng nề của Lăng Khiếu Dương đặt trên người Hữu Hi, cánh tay gắt gao giữ lấy thắt lưng nàng, làm cho nàng áp vào lòng hắn.

Đầu của hắn vùi vào cổ nàng, hơi thở nóng rực trên da thịt của nàng: “Tại sao lại cho hắn chạm vào, tại sao?”- Trong giọng nói nồng đậm mùi vị thương tâm, thống khổ, không chấp nhận được.

Lòng Hữu Hi thì run rẩy, thân thể Lăng Khiếu Dương lại cứng ngắt.

“Nói! Tại sao lại cho hấn chạm vào người!” - Lăng Khiếu Dương đột nhiên nổi giận ngẩng đầu rồng to.

Hữu Hi bị vẻ mặt thống khổ tức giận của Lăng Khiếu Dương hù dọa, kinh ngạc lắc đầu: “Ta không có, không có”

“Người yêu hấn rồi sao?”- ánh mắt Lăng Khiếu Dương trở nên âm trầm, bình tĩnh nhìn Hữu Hi, tay cầm lấy bả vai nàng, tựa hồ sợ hãi cái gì đó.

Yêu Hoàng Bắc Thiên sao, yêu? Nàng yêu hấn sao?.

Tâm trí của Hữu Hi lâm vào mê mang, nàng không cách nào trả lời Lăng Khiếu Dương, không cách nào trả lời chính trái tim mình.

Nhắm mắt, tự nói với chính mình, nàng yêu Nhất Thần, chỉ Nhất Thần mà thôi.

Nhưng lại không cách nào trả lời Lăng Khiếu Dương.

Nàng không cần phải nói cho hấn biết, hấn không có tư cách cũng không cần biết.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi trầm mặc không lên tiếng, vốn nghĩ rằng là nàng cam chịu chấp nhận, đồng ý lời hấn nói, trong lòng nổi lên cảm giác quái dị.

Hấn chỉ muốn hủy diệt mọi thứ, muốn giữ lấy thân thể Hữu Hi. Còn trái tim nàng, mặc kệ nàng là ai, chỉ có thể thuộc về hấn, thân thể của nàng, lòng của nàng, mãi mãi chỉ có thể thuộc về hấn.

Nàng không có quyền yêu, không có!

Lăng Khiếu Dương tức giận, dùng tay vạch áo Hữu Hi, để lộ ra vùng phong doanh xinh đẹp.

“Đừng, đừng mà”- Tay Hữu Hi gắt gao che lại cơ thể chính mình, vừa xấu hổ vừa sợ hãi nhìn gương mặt nổi giận của Lăng Khiếu Dương.

Sau bao lần hoan ái, lần nào cũng làm Hữu Hi sợ hãi, giãy dụa, chỉ biết giãy dụa trong vô vọng, mặc kệ nàng phản kháng thế nào, hấn cường hấn vẫn có thể chiếm lấy cơ thể nàng, làm cho nàng xấu hổ chấp nhận.

Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi, nghĩ tới thân thể của nàng cùng Hoàng Bắc Thiên dây dưa, trái tim lại đau đớn, tức giận.

Một tay thô bạo giam cầm tay Hữu Hi trên đỉnh đầu, chân đi vào giữa hai chân Hữu Hi, cường bạo tách chân nàng ra, nhìn nàng vô vọng giãy dụa, khóe mắt đầm lệ.

Lăng Khiếu Dương bị vẻ mặt đau đớn của Hữu Hi, nhớ lại lúc nàng cùng Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt vội vàng khát vọng thật khác lúc này. Ở trước mặt hấn, luôn tỏ ra mạnh mẽ, Lăng Khiếu Dương thô lỗ cởi bỏ quần áo của nàng và hấn, ánh sáng bên ngoài chiếu vào làm căn phòng sáng rực.

Lăng Khiếu Dương vuốt ve an ủi, giúp cơ thể nàng mềm ra, tức giận nói: “Người đừng có ở trước mặt ta tỏ vẻ không muốn. Ta là nam nhân của người, người là thiếp của ta, hầu hạ ta hợp thiên kinh địa nghĩa, hầu hạ ta là trách nhiệm của người, vậy mà người dám cùng hấn dơ bẩn tiếp hợp, người lại còn đáng chối cãi, đáng ra phải thấy xấu hổ mới đúng”.

“Không!”- Hoàng Bắc Thiên không phải là kẻ lợi dụng lúc người khác lâm nguy mà ra tay, đêm hôm đó nàng căn bản không biết chuyện gì xảy ra cả, nàng vẫn tin Hoàng Bắc Thiên sẽ không thừa lúc nàng không tỉnh táo chiếm lấy nàng, hấn sẽ không làm thế, nàng tin Hoàng Bắc Thiên, chỉ có nam nhân trước mặt mới làm ra những chuyện như vậy, vì hấn vô sỉ, lãnh huyết vô tình.

Hữu Hi giãy dụa thân thể, vẻ mặt xấu hổ cùng tức giận càng kích thích Lăng Khiếu Dương. Hấn vừa tức giận vừa mang theo dục vọng, di chuyển thân thể tiến vào, giữ lấy nàng, chinh phục nàng...

26. Chương 64

Chương 64

Mặc kệ nàng nguyện ý hay không, hắn bá đạo cường thế muốn nàng.

Sự phản kháng của nàng càng làm cho hắn gia tăng dục vọng, làm cho hắn càng hưng phấn.

Động tác vội vàng, thô bạo là cách trừng phạt thường ngày của hắn, làm cho Hữu Hi mất đi linh hồn, thân thể lần lượt phản bội, nàng cố gắng nhẫn nhịn.

Tình cảm mãnh liệt của hắn lên đến đỉnh, Lăng Khiếu Dương gầm nhẹ phóng ra bên trong cơ thể nàng, lòng ngực kiên cố đầy mồ hôi.

Sau khi phát tiết xong hắn nặng nề nằm trên người nàng, không để lộ ra một khe hở.

Hữu Hi bất động nằm ở đó, vì nhẫn nhịn mà dấu vết cắn trên môi sẫm đỏ.

Lăng Khiếu Dương nâng người dậy, nhìn hai mắt Hữu Hi khép chặt, lông mi dài lộ ra vẻ nhục nhã trên đó còn lưu lại lệ.

Trên gương mặt xinh đẹp hồn nhiên, một giọt lệ chảy xuống giống như rơi nhưng không phải rơi, thật khó thương tiếc.

Hắn không khỏi vươn tay lau đi giọt lệ thương tâm, tay men theo mặt của nàng, quần lấy mái tóc đen dài, đôi mắt đen thẫm hiện lên tình cảm mãnh liệt, thống khổ, cùng mê muội.

Hắn thích cảm giác được nhìn thấy làn da trắng như tuyết Hữu Hi được quần quanh bởi tóc đen thật sự rất xinh đẹp, càng làm tăng sự ham muốn dục vọng trong hắn

“Người có biết mái tóc đen của người ở trên da thịt trắng nõn quyến rũ đến mức nào không?” Lăng Khiếu Dương tà ác cúi thấp, bên môi mang theo nụ cười thỏa mãn, tình cảm trong lòng không tự kìm hãm được mà nói ra. Tay chơi đùa đặt ở trước ngực nàng, thanh âm khàn khàn mang theo tia dục vọng.

Hữu Hi đáp lại hắn chỉ là sự trầm mặc, đau lòng.

Lăng Khiếu Dương xoay người nằm qua một bên, hai tay lại bá đạo ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, đem nàng ngã vào trong lòng.

Giống như chỉ cầm ôm lấy là có thể giữ lấy mọi thứ, ôm nàng, trái tim bất an bắt đầu bình tĩnh lại.

Cảm giác thần kì, Lăng Khiếu Dương vùi đầu vào cổ Hữu Hi, hít một hơi thật sâu.

Trời dần tối.

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, mặc lại quần áo đàn hoàng, che đậy đi tội ác của hắn, cả người thông thả tiến về cửa, phân phó cho hộ vệ canh nàng thật kỹ.

Nàng là tù nhân sao? Tại sao trong mắt hắn, nàng không phải là người, hết đánh chửi rồi lại nhốt.

Ngược lại nàng cũng cảm thấy hắn không phải người.

Mặc xong quần áo, kẻ trước mắt là vương gia chí cao vô thượng, cởi áo ra, hắn lại là một con dã thú.

Chắc lại đi chăm sóc Lan Quý Phi, hắn đúng là đại hiếu tử, Hữu Hi nghe tiếng Lăng Khiếu Dương rời đi mới mở mắt ra.

Ngồi dậy, mặc quần áo, kinh ngạc nhìn về phía cửa.

Hắn nói, nàng là thiếp của hắn, cho nên hầu hạ hắn, nhưng nàng không phải, cho dù là Lãnh Dạ Hủy cũng không có quyền lực để nói lên những điều mình muốn.

Hắn nói, Hoàng Bắc Thiên cùng nàng hoan ái, nhưng trong trí nhớ, nàng vẫn chỉ nhớ rõ mình cùng Nhất Thần đã từng ôm hôn nhau mà thôi.

Lẽ nào nàng đã tưởng tượng Hoàng Bắc Thiên chính là Nhất Thần, không biết tại sao mình lại như thế.

Nhưng nàng vẫn tin Hoàng Bắc Thiên và nàng không xảy ra bất kì quan hệ gì cả, lòng tin của nàng đối với Hoàng Bắc Thiên thật sự rất lớn.

Cúi đầu, nhìn mái tóc đen buông trên ngực, hần nói, hần thích nhìn mái tóc đen bao quanh cơ thể nàng... thích?

Hữu Hi mặc quần áo vào, xuống giường, ở trong phòng tìm kiếm thứ gì đó.

Cuối cùng cũng tìm ra thứ mình muốn, đi tới trước gương đồng, ngồi xuống, nhìn mái tóc dài cùng gương mặt trong gương không phải là mình, Hữu Hi thống khổ chết lặng mỉm cười.

Trong tay cầm lấy một cây dao lạnh lẽo, tay Hữu Hi đặt trước ngực.

Một tay nâng những sợi tóc đen nhánh đang rơi xuống, thả trên mặt đất, mỹ nữ với mái tóc dài trong gương, đã biến thành một cô gái với dáng vẻ hiện đại năng động.

Ngón tay Hữu Hi đan vào mớ tóc đen, ngón tay hợp lại, vẫn có thể túm được, nàng cầm dao trong tay không chút lưu tình cắt đi.

Tốt lắm, Hữu Hi nhìn gương mặt của mình trong gương, một mái tóc ngắn để lộ ra gương mặt hồn nhiên.

Tràn đầy sức sống.

Tay của hần sẽ không thể túm lấy tóc nàng làm cho nàng đau đớn nữa, hần cũng đừng nghĩ tới nàng sẽ xinh đẹp vì hần.

Trong mắt người cổ đại, một người phụ nữ không có tóc đã rất quái dị. Bây giờ nàng lại giống như một nam tử, không chút dáng vẻ của nữ nhi, hần chắc chắn sẽ mất đi hứng thú, hần sẽ không ngu ngốc gì đi tìm một kẻ vô vị, mà sẽ đi tìm nữ nhân khác phát tiết, giải quyết sinh lý của hần

Hần thích gì, nàng sẽ khó chịu cái đó.

Hữu Hi buông dao chuẩn bị rời đi, lại nghe một âm thanh thất kinh la lên: “Trời ơi!”

“Người... tóc của người”- Vân San quan sát Hữu Hi, nhìn trên đầu đầy tóc đen, giật mình nói không nên lời, thật lâu sau mới lấy cất tiếng: “Người quả thật rất xấu”

Hữu Hi mỉm cười, thật là một người thẳng thắn.

Xấu, vậy là việc làm của nàng đã có hiệu quả.

“Người tại sao lại làm như vậy?”- Vân San vốn biết Hữu Hi trở về, ngay lập tức đã bị Lăng Khiếu Dương chiếm cứ, trong lòng bất mãn tính lại đây trút giận, nhưng đập vào mắt chỉ là dáng vẻ Hữu Hi đã như vậy.

Mái tóc ngắn quái dị, làm cho nàng cứng họng, không lên tiếng, quên mất ý đồ của mình.

“Bởi vì ta thích”- Hữu Hi nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn Vân San, nàng không muốn Lăng Khiếu Dương thích gì trên người nàng, bây giờ nhìn thấy Vân San, trong đầu nảy ra một ý động, nàng thăm dò: “Có phải người rất ghét ta?”

Vân San bật người, vẻ mặt thay đổi: “Không ghét cũng không thích, không biết Khiếu Dương ca lại coi trọng người ở điểm nào nhất chứ”

Hữu Hi thăm dò suy nghĩ của Vân San: “Vậy người rất hy vọng ta sẽ biến mất khỏi vương phủ đúng không?”

Vân San khó hiểu hỏi: “Người có ý gì?”

“Người rất mong ta rời đi, mà ta thì cũng không muốn ở lại, người giúp ta được không?” Hữu Hi biết Vân San đối với nàng có địch ý, nàng ta thích Lăng Khiếu Dương chắc chắn muốn thu hút Lăng Khiếu Dương, cho nên Hữu Hi muốn lợi dụng Vân San ở điểm này.

Vân San nghe Hữu Hi nói, tâm có chút động, lại do dự.

“Ta đi rồi, Lăng Khiếu Dương chính là của người, sẽ không có nữ nhân nào chiếm lấy hần, Vân San, người chưa từng muốn như vậy sao?”- Hữu Hi đi về phía Vân San hai bước: “Giúp ta, đối với người lại không hề tổn thất”

“Người muốn bỏ trốn sao?”

Vân San do dự căn môi: “Được ta giúp người”

...

Đêm đen nhánh một màu, Lăng Khiếu Dương ngồi bên chăm sóc Lan Quý Phi, đã nhiều ngày rồi mà quý phi vẫn chưa tỉnh lại.

Lăng Khiếu Dương không còn chút cảm giác hy vọng, mặc dù thái y chắc chắn nói sẽ tỉnh nhưng chỉ là vấn đề thời gian

Nhưng thời gian cứ trôi qua thì trái tim hẳn lại càng lo lắng.

Vân San sau khi đồng ý với Hữu Hi, tỏ ra không việc gì rời khỏi phòng, nhìn hộ vệ cảnh giữa cửa nói: “Ta phải đi hầu hạ quý Phi, các người canh giữ người bên trong cho tốt.”

“Vâng thưa tiểu thư.”

Vân San đi về trước cách đó không xa, đột nhiên kinh hãi kêu lên.

“Tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy”- Hai người hộ vệ vội vàng lên tiếng.

“Ta đang cầm vòng tai của di nương không cẩn thận làm rơi, không biết nó ở đâu rồi”- Vân San lo lắng bắt an hỏi, cúi đầu tìm kiếm

Hai người hộ vệ vừa nghe đó là vật quý phi yêu nhất, vội vàng cùng Vân San tìm kiếm, nhưng không hề ngờ tới, thân ảnh Hữu Hi ló lên, Vân San lúc đi ra cố ý không đóng cửa chặt để nàng đẩy cửa ra trốn sang phòng kế bên núp vào.

Vân San nhìn thấy đã ổn liền hô to: “A, tìm được rồi”- Vân San mò lung tung trên mặt đất, đứng dậy, mở lòng bàn tay ra, quả nhiên trong đêm chiếc vòng tai lóe sáng đập vào mắt ba người.

Tìm được là tốt rồi.

“Đa tạ!”- Vân San cười yếu ớt, bỏ đi, hai người hộ vệ cũng xoay người đi về cửa canh gác.

Vân San quay lại, lợi dụng lúc không có ai, đi về phía chỗ Hữu Hi đang ẩn nấp.

Kéo tay Hữu Hi, hai người đi ra sân sau.

Hai người vừa đẩy vừa kéo đi một nơi bí ẩn, nhìn lên bức tường cao.

“Trước cửa cũng có người canh gác, sợ là ra không được, người trèo tường đi”- Vân San đề nghị.

“Trèo tường”- Hữu Hi nhìn tường cao ngất, ngay cả một cái thang hoặc dây cũng không có.

Đi ra bằng nơi khác lại sợ làm kinh động hộ vệ, hoặc bị lính tuần đêm phát hiện, Hữu Hi nghĩ ra điều gì đó đôi mắt bỗng sáng ngời.

“Hay người ngồi xổm xuống đi để ta leo lên lưng người là được”

“Người giẫm lên ta”- Vân San bực mình hừ nhẹ.

“Xuyt”- Hữu Hi ra hiệu dừng làm ồn. “Ta cũng chỉ vạn bất đắc dĩ thôi, mục đích cuối cùng của người là muốn ta biến mất, chỉ giẫm lên một chút thì có sao đâu”

Vân San cau mày, trái tim không cam lòng không muốn, nhưng cuối cùng cũng phải đặt mục đích của mình lên trên tất cả, nói: “Đến đây”

Trái tim Hữu Hi kích động, nếu như có thể chạy thoát, nàng sẽ không làm liên lụy Hoàng Bắc Thiên, nhưng vẫn được tự do.

Cuộc chạy trốn trong đêm bắt đầu...

Lăng Khiếu Dương từ nơi ở của Lan Quý Phi đi về Nghĩa Hằng Lâu, từ ngoại thất đến gần nội tử, nhìn về phía giường.

Trống trơn, không hề có bóng người, trong lòng hoảng hốt la lớn.

“Người đâu!”

“Vương gia có gì phân phó”- Hai người hộ vệ nghe tiếng la, vội vàng đi đến.

“Người đâu!”- Lăng Khiếu Dương bạo rống.

Hai người hộ vệ nhìn phòng trống trơn, trong lòng run lên sợ hãi. “Vương gia, thuộc luôn canh ở ngoài, chưa từng rời đi, như thế nào lại xảy ra chuyện này”

“Phế vật, còn không mau đi tìm!”- Lăng Khiếu Dương quát to, hai người hộ vệ xoay người đi tìm.

Tầm mắt Lăng Khiếu Dương hướng xuống đất trước mặt gương đồng tiền.

Nhìn thấy những đoạn tóc đen, hấn giật mình, Lăng Khiếu Dương đi nhanh về trước, khom lưng, bốc lên mớ tóc đen.

Trái tim hấn bị cơn tức giận bao trùm, tay giận đến phát run, phụ nữ đáng chết, phụ nữ đáng chết.

Hấn không kìm hãm được tình cảm mà khen ngợi, chỉ đơn giản vì hấn thích, vì hấn khen ngợi, mà nàng lại cắt đi mớ tóc dài.

Lăng Khiếu Dương phát run, hất tay ném xuống làm cho hấn mê muội, thân ảnh mang theo sự tức giận xoay người đi ra ngoài, chết tiệt, chết tiệt, hấn nhất định sẽ giết nàng, trong trái tim trừ tức giận còn có sự thống khổ nhẹ nhàng.

Trong đêm Hữu Hi lần thứ ba đứng trên lưng Vân San, nữ nhân này quả nhiên là yếu ớt.

Mỗi lần leo lên đều bị nàng đè ngã, lần thứ ba, Vân San quyết trụ.

Tay Hữu Hi bám lên tường, trong lòng dấy lên cảm giác vui sướng, có hi vọng rồi.

“Ở đây”

Đột nhiên truyền đến một tiếng la, còn có cả ánh lửa, làm cho thân thể Vân San mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Hữu Hi cũng vì vậy mà rơi xuống không nhẹ nhàng, đau đớn khê la, chống tay ngồi xuống.

Đầu cúi thấp nhìn thấy một đôi chân rất quen thuộc, quần áo cũng quen thuộc đang chuyển động, mơ hồ mang tức giận.

Hữu Hi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía nam nhân đang đứng kế bên người.

Vẻ mặt xanh mét của Lăng Khiếu Dương, phía sau hộ vệ cầm đuốc, trong đêm làm cả một khoảng sáng rực, ánh sáng chiếu vào để lộ ra đôi mắt tức giận của Lăng Khiếu Dương.

“Khiếu Dương ca!”- Vân San chợt dạ hô to, chột vật đứng lên, không biết nên giải thích thế nào.

“Biến đi”- Ngữ khí của Lăng Khiếu Dương lạnh như băng mang theo cơn tức giận cao ngút.

Vân San lui xuống, trong lòng ủy khuất vài phần, hấn ra lệnh cho nàng biến đi, lòng nát bị vỡ nát, đau đớn, ngăn lệ, xoay người chạy đi.

“Đứng lên!”- Giọng nói của Lăng Khiếu Dương giống như hàn băng ngàn năm, mang theo một loại khí tức làm cho người khác hít thở không nổi.

Hữu Hi lại đứng lên, nhưng lui về mấy bước, rời xa luồng khí tức nguy hiểm của Lăng Khiếu Dương, ánh mắt của hấn giống như đang chăm chú nhìn con mồi, muốn xé nát nàng ra mới đủ.

Mắt Lăng Khiếu Dương gắt gao, nhìn chăm chăm mái tóc ngắn của Hữu Hi, trái tim không hiểu vì sao lại khó chịu.

Cảm giác thương tâm, giống như cái đêm mà hấn ôm Dạ Lan đang hết đi, cũng từng có cảm giác như vậy.

“Tại sao”- Lăng Khiếu Dương xanh mặt, tức giận không hiểu.

Hai tròng mắt Hữu Hi nhấp nháy bất an, tại sao, tại sao cái gì, nàng không muốn trả lời.

Một tay của hắn mang theo cơn tức giận cường đại bắt lấy cánh tay nàng, tay còn lại mơn trớn đầu nàng.

Mái tóc ngắn ngắn lướt qua bàn tay, không còn cảm giác mềm mại, dây dưa, lòng bàn tay vắng vẻ, không còn thứ gì để bắt lấy.

Mất mát, thương tâm, đau lòng, làm cho hắn nhất thời không nói nên lời, không cách nào tức giận, chỉ có đôi tay đang run rẩy.

Nàng càng đập lên tự tôn của hắn, nàng tổn thương sự tự tôn của hắn.

Kỳ thật là đang làm cho trái tim hắn bị thương.

Lăng Khiếu Dương phần nộ, gương mặt chậm rãi thu lại vẻ tức giận, trở nên lạnh lẽo, âm tàn. “Được, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, muốn chạy trốn sao, ta cho ngươi trốn, bổn vương xem ra đã quá nhân từ với loại tiện nhân như ngươi”

Nhân mục phát ra tia hung quang.

Hữu Hi không nhịn được run rẩy.

Tay hắn dùng sức túm lấy nàng đi đâu đó, hắn tức giận, hắn hung ác tất cả đều làm nàng sợ hãi

“Buông tay, ngươi muốn mang ta đi đâu?”- Hữu Hi kinh hãi giãy dụa, đôi mắt tràn ngập sợ hãi.

Nàng chạy trốn nên đã chọc giận hắn, hay vì mái tóc ngắn này?.

Tại sao hắn không tức giận, hắn nhất định rất hận việc nàng muốn bỏ trốn.

Nhưng hắn muốn làm gì, giống như muốn bóp chết nàng.

Cánh tay Hữu Hi bị giữ chặt đến đau đớn, chân giống như không chạm đất đi theo Lăng Khiếu Dương từng bước chân như đi vào cõi chết.

Đi được khá xa, Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương đưa đến một chỗ quái dị.

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương lóe lên tia âm tàn, nhìn mọi thứ trước mắt, rồi quay lại nhìn Hữu Hi: “Người thích nơi này sao?”

“Người muốn làm gì, buông ta ra, mau để ta ra ngoài”- Trong tiềm thức Hữu Hi muốn thoát khỏi đây.

Xung quanh âm u ẩm ướt, bậc thang ở dưới đầu nước màu đen, bốc mùi, trong nước còn cắm một hình cây thập giá, xung quanh còn có đồ vật tra khảo.

“Ra ngoài sao?”- Lăng Khiếu Dương châm biếm cười. “Xem ra, nơi này vốn được chuẩn bị để dành cho ngươi”

“Không!”- Môi Hữu Hi trắng bệch nhìn Lăng Khiếu Dương “Đừng bắt ta giam ở đây”

“Người đâu!”- Lăng Khiếu Dương vung bàn tay to, đem thân thể Hữu Hi vô tình ném xuống nước.

“Ah”- Hữu Hi kinh hô một tiếng, quanh thân bị dòng nước tối đen bao phủ, cảm giác sợ hãi

Cái gì nhìn cũng không thấy, trong nước không biết có cái gì, nước dâng lên tới ngực, nàng kinh hoàng muốn chạy trốn.

Hữu Hi tay nắm lấy bậc thang muốn bò lên, nhưng Lăng Khiếu Dương lại ác độc nhắc chân dẫm nát tay Hữu Hi.

Sắc mặt Hữu Hi phát ra đau đớn.

Lúc này hai người nam nhân nhảy vào nước, một người bắt lấy cánh tay Hữu Hi, kéo về sau.

Hữu Hi thống khổ mà sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, bất lực, phần nộ, hai mắt mang theo thù hận.

Tức chế không được sự sợ hãi trong lòng, bất lực khóc, nước mắt hòa vào nước làm một.

Thân thể Lăng Khiếu Dương vẫn đứng thẳng ở đó, vẻ mặt bình tĩnh không chút thương tiếc.

Mặc kệ Hữu Hi khóc, để cho thuộc hạ trói nàng vào cây thập tự giá ở giữa.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương sâu hoắm, nhìn không ra tâm tình của hắn, hắn ưu nhã khom lưng xuống.

Nhìn dưới nước, mặt Hữu Hi hồi hộp, thân thể run rẩy, nhưng hắn lại cười, tiếng cười âm lãnh, cười làm cho người ta trở nên hèn nhất

“Phụ nữ đáng thương, người cho rằng có thể thoát khỏi tay ta sao?”- Ngón tay thon dài của hắn chỉ vào nàng, thanh âm lạnh lẽo làm ruột gan người khác háo đá con người của hắn, giống như ánh đèn cầy.

Ác ma, ác ma, hắn bản chất chính là ác ma, nàng cầu xin hắn đừng đối với nàng như vậy. Bởi vì nàng rất sợ hãi, so với chết còn khó chịu hơn, nhưng nhìn hắn như vậy rõ ràng muốn cướp đi tự tôn của nàng. Nàng cầu xin hắn, chắc chắn hắn sẽ rất vui, đôi mắt của hắn thích thú giống như đang xem kịch, thân thể Hữu Hi run rẩy.

“Chỉ cần ta còn sống, ta sẽ nghĩ hết mọi cách để thoát khỏi ngươi”- Hữu Hi vẫn tưởng rằng hắn để ý đến việc nàng đào tẩu. Thân thể ngâm trong nước không ngừng run rẩy, từng cơn lạnh thấu xương thâm nhập vào trong.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lạnh lẽo, vô tình cảnh cáo: “Giỏi lắm, ngươi muốn chống đối tới cùng”

Hai người nam nhân vào thập tự giá liền cầm lấy hai thùng đi tới, đứng ở bên cạnh Lăng Khiếu Dương, nhìn vào nước, chết lặng nhìn nàng.

Thân thể cao lớn cường tráng của Lăng Khiếu Dương đứng lên, phát tay nói.

“Mở ra”

Hai người mở nắp thùng, bên trong toàn là rắn con, chuột, và những con khác...

Ah.....

Hữu Hi tràn ngập sợ hãi, thét lên chói tai, vang tận mây xanh, mặt không còn chút máu. Độc ác, buồn nôn sợ hãi.

Lăng Khiếu Dương cười nói: “Mấy thứ này sẽ từ thùng xuyên qua quần áo ngươi, bò vào bên trong cơ thể, gặm cắn, sau đó chuồn đi”

Hữu Hi sợ hãi lắc đầu, hai mắt gắt gao nhắm lại, nhìn thấy những thứ ghê tởm đó, tóc gáy nàng lại dựng cả lên.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt sợ hãi của Hữu Hi, trong lòng không biết suy nghĩ gì, hắn đang trả thù sao.

“Cầu xin ta”- Hắn cao cao tại thượng, đợi nàng cầu khẩn, nhìn nàng chỉ còn lại mái tóc ngắn, trái tim giống như bị lưỡi dao bén nhọn đâm thủng, khó chịu thống khổ.

Nghĩ tới nàng, còn dám lên hắn bỏ trốn, làm hắn tức giận sâu sắc phụ nữ đáng chết, đừng bao giờ khiêu khích tính nhẩn nại của hắn? Hắn muốn cho nàng biết nếu lại chọc giận hắn, hắn cũng không phải tốt lành gì.

Sống không bằng chết, nàng đáng phải chịu như vậy.

Hữu Hi oán hận nhìn Lăng Khiếu Dương, hắn cao cao tại thượng chỉ đợi nàng cầu xin mà làm việc này, thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn.

Sau đó, đem tự tôn của nàng hung hăng dẫm nát dưới chân, quay đầu rời đi, phát ra tiếng cười kiêu ngạo, nàng vẫn như cũ bị trói. Hắn vô sỉ, tàn bạo đều bị nàng nhìn thấu. Chẳng lẽ mấy ngày nay hành hạ nàng còn chưa đủ.

Hữu Hi không nói lời nào phẫn uất nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương có chút không kiên nhẫn nói: “Đổ vào!”

27. Chương 65

Chương 65

Lăng Khiếu Dương ra lệnh một tiếng, hai người nam nhân có chút do dự họ không dám làm ra chuyện như vậy.

Trước kia tuy từng uy bức phạm nhân, bọn họ không chút do dự đổ vào, nhưng đối mặt với một phụ nữ yếu đuối, lại còn là thiếp của vương gia, có chút không đành lòng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Lăng Khiếu Dương, tựa hồ muốn giết người, họ lại không dám nhiều lời.

Hai người sau khi do dự cuối cùng cũng lật đổ thùng, những thứ côn trùng đó rơi vào nước phát ra thứ âm thanh xé gió.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn chúng, thứ côn trùng ấy đã đổ vào nước.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt xanh mét đứng yên, nhìn vẻ mặt sợ hãi của Hữu Hi cùng tiếng thét chói tai vang lên.

Hắn không có gì là không dám làm, cũng không có chút nhân từ, hẳn chính là ma quỷ ở điện ngục.

Hai người nam nhân sau khi chấp hành lệnh của Lăng Khiếu Dương lui về sau, cau mày nhìn Hữu Hi có chút sốt ruột. Hủy phu nhân này, miệng sao lại cứng như thế, chỉ cần cầu xin vương gia nói không chừng sẽ được thả ra.

Họ không dám khẳng định, vì tâm tình vương gia rất khó đoán, Vì vương gia đối phu nhân trước đây rất dung túng, nhưng bây giờ lại giống như đang dọa người.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi nhất quyết không cầu xin, hai tay hắn gắt gao nắm lại, không biết là hận, tức giận, hay khản trương.

Sắc mặt Hữu Hi không còn chút máu, đôi mắt hoảng sợ, trái tim run rẩy không thở nổi.

Rắn, côn trùng, chuột bơi trong nước, truy đuổi nhau. Hữu Hi cau mày, vẻ mặt thống khổ, trên trán đổ mồ hôi không biết vì nguyên nhân gì.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh “Miệng quả nhiên rất chặt, xem ngươi có thể chịu đựng bao lâu”

Hữu Hi cau mày, sắc môi trắng bệch, bụng đau đớn, lung tung nghĩ chẳng lẽ nàng bị cắn, hay có thứ côn trùng gì đó chui vào.

Toàn thân đau đớn, từng thớ thịt trên cơ thể cũng đau theo, thân thể không nhịn được run lên, rên rỉ: “Đau, đau quá!”

Lăng Khiếu Dương nhướng mày, lãnh khốc vô tình nói: “Muốn bỏn vương đồng tình với ngươi sao, đây chỉ là trừng phạt, nếu như cầu xin ta có thể tạm thời tha cho ngươi”

Hữu Hi thống khổ nhắm hai mắt lại, thân thể không hiểu tại sao lại đau đớn đến như vậy, nàng ra sức giãy dụa nước bắn lên.

Đau, đau quá, mỗi lúc càng đau hơn giống như bị hành hạ, nàng rốt cuộc làm sao vậy?

Phụ nữ đáng chết, Lăng Khiếu Dương nhìn ánh mắt tràn ngập đau đớn của Hữu Hi trong lòng nóng như lửa đốt, nhìn bộ dạng thống khổ đó hẳn rất mong Hữu Hi cầu xin hắn tha thứ.

Nhưng, đáng chết, chẳng lẽ nàng không biết cầu xin sao!

Hai người thuộc hạ, một người trong họ nhìn bộ dạng Hữu Hi như vậy có chút không đành lòng mở miệng nói: “Vương gia, hình như nàng bị gì đó, có nên kéo lên một chút không, nếu cứ để như vậy sợ sẽ xảy ra chuyện”

“Cởi ra, bốn vương muốn xem nàng đang diễn trò gì”- Lăng Khiếu Dương ngay lập tức ra lệnh, nhưng trên miệng vẫn tỏ ra đanh thép.

Hai người nam nhân né tránh bọn côn trùng, nhảy xuống nước, đem cả người Hữu Hi thả ra rồi kéo lên bậc thang.

Cả người Hữu Hi ướt đầm co quắp lại, sắc mặt trắng bệch, tay ôm lấy bụng không ngừng kêu lên đau đớn.

Nhưng có điểm gì đó rất kì lạ, bọn xà trùng vẫn chưa kịp đi tới nàng làm sao có thể...

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương quan sát Hữu Hi, thì nhìn thấy ở dưới có máu tươi chảy ra, cùng nước thấm đẫm lớp áo.

Hữu Hi chỉ có duy nhất một suy nghĩ, oán hận nhìn Lăng Khiếu Dương, môi trắng bệch, run rẩy nói: “Lăng Khiếu Dương, ta hận ngươi, vĩnh viễn!”

Lời nói đứt khoát, làm cho trái tim Lăng Khiếu Dương co lại không thể thở nổi, tay siết chặt.

Sao lại có máu chảy ra, vẻ mặt đau đớn, nàng làm sao vậy?

Hữu Hi ngừng run rẩy, cũng không kêu đau, nằm yên không nhúc nhích giống như chết rồi.

Trái tim Lăng Khiếu Dương run rẩy, không biết là bởi vì nghe thấy lời nói tràn đầy hận thù của Hữu Hi hay vì nhìn thấy máu từ cơ thể nàng chảy ra.

Hắn ôm lấy thân thể Hữu Hi, xông ra ngoài.

Mặc dù là đang trừng phạt người khác, nhưng cũng chính là đang tự hành hạ trừng phạt chính mình.

...

Hữu Hi nằm trên giường của Lăng Khiếu Dương ở Nghĩa Hằng Lâu, sắc mặt tái nhợt không còn huyết sắc.

Nỗi sợ hãi vẫn y như cũ hiện trên mặt nàng, không chịu biến mất, có thể thấy được nàng rất sợ hãi nhưng lại nhất quyết không cầu xin tha thứ, thật không biết loại phụ nữ có vẻ yếu đuối nhưng lại quật cường đến từ đâu.

Bên giường là lão thái y, vẻ mặt chăm chú bắt mạch Hữu Hi, hai bên còn có nha hoàn chăm sóc.

Lăng Khiếu Dương bất an đứng ở đó, lòng bàn tay túa ra mồ hôi, trái tim rối loạn, không biết tại sao mình lại như vậy.

Thái Y châm cứu cho Hữu Hi, tạm thời có dấu hiệu máu ngừng chảy, lúc này mới đứng dậy.

Thái y còn chưa kịp mở miệng, Lăng Khiếu Dương đã lo lắng hỏi trước: “Nàng làm sao vậy?”

Thái y vội vàng đáp: “Chúc mừng Vương gia, phu nhân đã có tin vui rồi!”

Có tin vui!.

Ba chữ, giống như sấm sét giáng vào đầu Lăng Khiếu Dương, trong nhất thời hắn không có chút phản ứng.

Vui mừng quá độ? Hay là khiếp sợ quá độ?

Thái y nhìn thấy Lăng Khiếu Dương không nói gì, lại tiếp tục nói: “Phu nhân chẳng qua bị kinh hãi quá độ, ảnh hưởng đến thai nhi, gây động thai, nếu muốn thai nhi có thể khỏe thì đừng để phu nhân bị kích thích, tránh để tâm tình bị kích động”.

Thân thể Lăng Khiếu Dương vẫn đứng đó bất động, toàn thân cứng ngắc.

Người phụ nữ mà hắn hận đã có hài tử.

Nữ nhân hắn hận sinh con nối dõi cho hắn.

Nhưng hắn lại đem nàng nhốt vào thủy lao, dùng hình phạt tàn khốc nhất đối đãi với nàng, làm nàng thiếu chút nữa đã hư thai.

Trái tim bị xé rách đau đớn, trái tim thờ không thông như muốn bùng nổ nứt toát ra.

Hắn hỏi hận sao? Trong lòng hắn có đau không?

Không, không phải!

Hắn chỉ vì hài tử sắp ra đời mà lo lắng, tất cả vì cốt nhục, mặc dù con của tiện thiếp, nhưng là cốt huyết của hắn.

Nhưng trái tim lại co thắt đau đớn, không biết là vì sao, tâm trí rơi vào trạng thái mê mang, tìm không được đáp án chính xác, có lẽ hắn đang trốn tránh, thật sự đáp án đã rất rõ ràng.

Thái y sau khi cấp thuốc lui ra sau, cùng Lưu An đi lấy thuốc về nấu.

Lăng Khiếu Dương cứng ngắc đứng ở đó, lòng tràn đầy phiền muộn, nôn nóng cùng bất an, đôi mắt đen chưa bao giờ lộ rõ thần sắc phức tạp đến vậy, ngóng nhìn về mặt tái nhợt của Hữu Hi, sau đó đi đến bên cạnh.

Đột nhiên, Lăng Khiếu Dương như sợ cái gì đó, thân thể cao lớn lui về sau, vẻ mặt bối rối: “Chăm sóc nàng thật tốt, có nghe không?”- Hắn lớn tiếng phân phó một câu, giống như trốn chạy xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài không khí trong lành nhưng hắn không cách nào hít thở nổi.

....

Hữu Hi tỉnh dậy, trời đã sáng, nàng bị cơn ác mộng làm bừng tỉnh.

Đầu óc đều là hình ảnh của bọn xà trùng muốn chui vào cơ thể găm cắn nàng, muốn xé nát nàng ra.

Tầm mắt bị che đi bởi một đỉnh giường rất quen thuộc. Không có nước, không có trùng độc, không có bọn sinh vật gớm ghê đó.

Nơi này là chỗ ở của Lăng Khiếu Dương, nàng đã rời khỏi thủy lao rồi sao?

Nàng còn nhớ rất rõ, lúc ở trong nước rất đau đớn cùng sợ hãi, nhưng Lăng Khiếu Dương vô tình không quan tâm đến.

Nàng không chết, cứ ngỡ rằng sẽ bị những thứ côn trùng đó cắn đến chết còn không cũng sẽ bị dọa đứng tim mà chết, thật sự lá gan của nàng rất nhỏ.

Không biết là nên mừng vì đã may mắn không chết, hay nên cảm thấy đau khổ vì mình còn sống tiếp tục chịu hành hạ.

Nàng nhớ rõ bụng mình rất đau, sau đó có ai đó đã đem nàng ra khỏi nước, chuyện tiếp đó thì không biết gì cả.

“Tỉnh rồi sao!”- Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, Hữu Hi hoảng loạn quay đầu lại, đã thấy Lăng Khiếu Dương ngồi đối diện bên cạnh bàn.

Hắn đứng dậy, trong tay bưng một cái chén, không biết bên trong đựng gì đi về phía nàng.

Trong mắt Hữu Hi chỉ có hận, sợ, kháng cự!

Thân thể cao lớn của hắn ngồi bên cạnh nàng, không gian trên giường như bị thu hẹp.

Hữu Hi chống tay xuống muốn ngồi dậy rời khỏi đây, không muốn nhìn thấy nam nhân đáng hận này.

Nhưng do đau đớn, nàng cố sức đứng dậy, bụng vẫn còn đau âm ỉ, Lăng Khiếu Dương đỡ lấy nàng. Hữu Hi thuận lợi ngồi dậy, không chút do dự xốc chăn mền lên, đi xuống đất, nhưng Lăng Khiếu Dương ngăn trở nàng.

“Người muốn đi đâu?”- Đôi mắt đen thăm âm trầm, khẩu khí có chút bức mình

Mắng hắn sao, Hữu Hi không muốn nhiều lời, hướng chỉ trả lời một vấn đề nhằm chán đến thế này, Hữu Hi chỉ dụng ánh mắt thống hận mang theo sự chán ghét nhìn hắn.

“Uống thuốc!”- Lăng Khiếu Dương đem thuốc để ngay trước mặt nàng, tay kia nắm lấy huyệt tử của nàng, làm nàng không cách nào nhúc nhích.

Chén thuốc kê sát bên môi, Hữu Hi quay đầu đi chỗ khác.

“Không uống? Người sợ ta độc chết người sao? Lúc này lại trở nên sợ chết đến vậy ư?”- Lăng Khiếu Dương chế giễu Hữu Hi, trong lòng chỉ mong Hữu Hi uống xong chén thuốc.

Hữu Hi quay đầu lại, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng, nói với hắn cũng chẳng làm gì.

Trầm mặc không nói

Lăng Khiếu Dương híp mắt lại, nói vào bên tai uy hiếp nàng: “Không uống sao? Ta không ngại thân giúp người đâu”

“Ta uống”- Hữu Hi đồng ý, nàng không muốn cái miệng hôi thúi ác độc của hắn chạm vào, nàng cầm lấy, uống một hơi.

Độc cũng được, hay gì cũng được, chẳng sao cả, còn gì có thể so sánh với hắn với bọn xà trùng chứ.

“Tốt lắm, mau nằm xuống nghỉ ngơi”- Hắn bá đạo vô lý ra lệnh.

Hữu Hi tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương, trong thâm mắng hắn, hắn lại nói: “Uống nhanh lên”.

Lăng Khiếu Dương cầm lấy chén thuốc trong tay Hữu Hi, nhưng nàng lại ném chén thuốc xuống đất khiến nó nát vụn.

Lăng Khiếu Dương tức giận đứng dậy, phụ nữ đáng chết rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nàng rốt cuộc muốn làm cái gì thì cũng đừng nên chọc giận hắn.

Tay Lăng Khiếu Dương run rẩy, tựa hồ lại muốn tát nàng, nhưng cuối cùng lại nhẫn nhịn.

Hai người nha hoàn đứng bên ngoài nghe thấy tiếng chén rơi xuống không khỏi liếc nhìn nhau một cái.

Bên trong nội tử, sắc mặt Lăng Khiếu Dương tối thẫm, đôi mắt tràn đầy vẻ tức giận, khóe môi co quắp, cuối cùng nộ hô một tiếng: “Người đâu”

Nghe thấy tiếng quát, hai người nha hoàn nơm nớp lo sợ đi vào.

“Chiếu cổ nàng cho ta”- Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi phân phó, xoay người nhanh chóng rời đi, để loại trong phòng mùi vị thuốc súng vẫn còn phảng phất

Hai người nha hoàn thu dọn mảnh thủy tinh vỡ, hỏi Hữu Hi có muốn ăn gì không, có đói bụng không.

Hữu Hi không khỏi oán thán, Lăng Khiếu Dương lấy ý định này ở đâu ra vậy. Hắn không chỉ quan tâm lo nàng uống thuốc, còn ra lệnh cho hai nha hoàn chiếu cổ nàng.

Thật là kì lạ.

Suy nghĩ một chút, nam nhân này trước kia từng mong muốn nàng đau đớn, khổ sở mà sống, để trừng phạt nàng, hắn không ngại đem nàng giam vào thủy lao kinh khủng đó, giờ phút này lại cho người chăm sóc nàng.

Làm sao lại không cảm thấy kì quái cho được.

“Ta sẽ tự lo cho bản thân”- Hữu Hi muốn xuống giường nhưng lại làm cho hai nha hoàn một trận kinh hoàng.

Một nha hoàn vội đỡ lấy tay Hữu Hi, ngăn cản hành động của nàng, bối rối nói: “Phu nhân người muốn làm gì thì ra lệnh để nô tỳ làm là được”

Hữu Hi cau mày nhìn nha hoàn liếc mắt một cái: “Ta phải về chỗ ở của mình”

Nha hoàn khác có chút rối loạn, sốt ruột nói: “Vương gia phân phó muốn người ở đây an tâm tịnh dưỡng. Hơn nữa bên ngoài còn có hộ vệ canh giữ sẽ không để cho người ra ngoài.”

“Đúng vậy phu nhân, ngày hôm qua hai người không hoàn thách chức trách đã bị đuổi vương gia khiến trách đuổi ra ngoài, không biết còn sống trong thành hay không, nếu nô tỳ không làm đúng chức trách của mình, thì cái mạng nhỏ này chắc chắn cũng không giữ được, vì vậy người cứ an tâm nghỉ ngơi để chúng nô tỳ hầu hạ là được.”

Hai người nha hoàn cố gắng khuyên bảo.

Hữu Hi nghe xong lại cau mày, Lăng Khiếu Dương có ý định gì khi giam cầm nàng ở đây, lại còn để cho hai nha hoàn chăm sóc, bên ngoài có hộ vệ canh gác, nàng chắc là không thể ra khỏi đây.

Hữu Hi không xuống giường nữa, dù sao cũng không đi ra được, liền nói với hai nha hoàn: “Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi, các người đừng ồn ào nữa”- Hữu Hi nói xong nằm xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi, chỗ này so với thủy lao quả thật rất tốt, Hữu Hi cũng không ngờ đến nỗi lại làm Lăng Khiếu Dương tức giận.

Trong đầu này chỉ toàn là thứ côn trùng không cách nào biến mất, nó giống như cơn ác mộng ám ảnh nàng cả đời

....

Di Tâm cư.

Vân San đứng bên ngoài, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai nha hoàn, kinh hô: “Cái gì, Lãnh Dạ Hủy mang thai”.

“Vâng ạ”- Hai nha hoàn cúi đầu tiếp tục nói: “Nghe nói vương gia tự mình mang thuốc đến, lại còn để Hủy Phu nhân ở lại Nghĩa Hằng Lâu dưỡng thai.

“Cái gì?”- Khiếu Dương ca sao lại quan tâm đến Lãnh Dạ Hủy như vậy? Xem ra hẳn thật sự quan tâm đến hài tử

Trái tim Vân San như ngã vào vực sâu, nàng có một loại dự cảm, Lăng Khiếu Dương giống như đã thích Lãnh Dạ Hủy, nếu không, hẳn sẽ không vì một tiện thiếp mà quan tâm như vậy.

Hắn bị cừu hận, tự tôn, che đi hai mắt, nên không nhận ra tình cảm của chính mình, hôm nay Lãnh Dạ Hủy mang thai được hẳn xem như bảo bối, mọi thứ càng rõ hơn.

Không, nàng không thể để Khiếu Dương ca phát hiện ra tình cảm của hắn, nếu như Lãnh Dạ Hủy sinh con cho Lăng Khiếu Dương, như vậy nàng sẽ đặt ở đây? Cho dù nàng được gả cho Lăng Khiếu Dương, nhưng bất quá chỉ là một vương phi thất sủng làm một oán phụ, Khiếu Dương ca sẽ không hề đoái hoài đến nàng.

Vân San hận, hận Lãnh Dạ Hủy vẫn còn sống, không biết nên làm sao, đành phải chờ di nương tỉnh dậy, làm chủ cho nàng.

Chỉ cần nàng sớm gả cho Lăng Khiếu Dương thì nàng sẽ có thể dùng quyền lực của mình đuổi Lãnh Dạ Hủy đi.

Vân San vì chuyện Hữu Hi mang thai mà lo lắng, hoảng sợ, mặc khác mấy vị thiếp của Lăng Khiếu Dương cũng biết chuyện Hữu Hi mang thai.

Lăng Khiếu Dương muốn Hữu Hi, chuyện này các nàng đều nhìn ra, mặc dù biểu hiện giống như Lăng Khiếu Dương hận Hữu Hi, hành hạ Hữu Hi. Nhưng từ khi Hữu Hi về phủ, Lăng Khiếu Dương rất ít chạm đến nữ nhân khác, chỉ có Bạch Uyển lâu lâu lại sang hầu hạ vương gia một hai lần, còn phụ nữ khác thì sớm đã bị tổng vào lãnh cung, bị Lăng Khiếu Dương quên đi.

Các nàng chỉ có thể oán hận mà sống, chịu đựng cô quạnh, trước kia là Lãnh Dạ Lan, bây giờ là Lãnh Dạ Hủy, hai tỷ muội giống như hồ ly tinh.

Hôm nay, phụ nữ cướp đi nam nhân của nàng lại mang thai, tương lai sẽ sinh hạ hài tử, các nàng sẽ không có ngày xuất đầu lại nữa rồi.

Ngay cả trang phục lông lầy cũng đành cắt vào rương, không thể dùng cách đó đợi chờ Lăng Khiếu Dương sung sướng được nữa.

Cho dù là vậy, trong mắt nàng Lãnh Dạ Hủy vẫn là kẻ cướp đi nam nhân, tất cả hận thù đều đổ lên người Hữu Hi.

Tranh sủng, là động lực sống duy nhất của các nàng.

....

Hữu Hi lo lắng sợ Lăng Khiếu Dương muốn nàng thị tẩm, dù sao ngủ trên giường của hắn,, bản chất của hắn lại chẳng phải người giống như loại thú dữ.

Từ tờ mờ sáng cho đến tận đêm khuya, Lăng Khiếu Dương vẫn không hề xuất hiện, chỉ để nha hoàn hầu hạ nàng. Nhưng thức ăn cứ liên tục bưng lên bưng xuống làm cho Hữu Hi không cách nào an tâm.

“Phu nhân người mau uống thuốc đi”- Sau khi thu dọn bàn ăn, một nha hoàn bưng chén thuốc đến trước mặt Hữu Hi.

Bụng của nàng quả thật vẫn còn đau, nhưng nghe thấy mùi thuốc Hữu Hi không nhận được cau mày.

“Uống rồi sẽ không đau nữa”- Nha hoàn mỉm cười nói

Hữu Hi đón lấy chén thuốc, uống rồi sẽ không đau nữa, Lăng Khiếu Dương thật là lắm sự, vừa muốn trừng phạt nàng lại sai người hầu hạ nàng, còn mang thuốc cho nàng, mặt trời mọc ở hướng Tây sao!

Vừa mới nhấp một ngụm nhỏ, vị đắng làm nàng khó chịu: “Đây là thuốc gì vậy, sao lại khó uống như thế, sáng chiều có uống nhưng sao thứ thuốc này lại khó nuốt đến thế”

“Dạ là an thai được, uống rồi sẽ không đau nữa”- Nha hoàn khác nói.

An thai được, chén thuốc trong tay Hữu Hi rơi xuống giường, màu đen của nước bắn lên thân nàng.

Hữu Hi gấp gáp ôm lấy tay nha hoàn, run rẩy hỏi: “Người nói cái gì, là an thai được là sao?”

Nha hoàn nhìn vẻ mặt kích động của Hữu Hi, vội vàng nghĩ cách giải thích: “Không, không phải, chỉ là thuốc giảm đau”

Hữu Hi lắc đầu: “Người gạt ta, rõ ràng người vừa nói là an thai được”

“Không phải, nô tỳ không có”- Nha hoàn nóng lòng giải thích: “Phu nhân đừng kích động, nô tỳ...”

“Mau nói cho ta biết”- Hữu Hi không nhận được hết lên.

“Người có thai”- Một đạo âm thanh lạnh lẽo cách đó không xa vang lên, Hữu Hi bối rối nhìn về phía Lăng Khiếu Dương.

Nàng buông lỏng tay nha hoàn, lời của Lăng Khiếu Dương nói, giống như sấm sét, tác động làm nàng mất đi phản ứng.

“Vương gia, nô tỳ đáng chết, không biết mọi chuyện sẽ như vậy?”- Hai người nha hoàn quỳ trên mặt đất, cả người run rẩy.

“Lui xuống”- Lăng Khiếu Dương phát tay, gầm lên.

“Vâng ạ”- Hai người nha hoàn vội vàng đứng dậy, thoát khỏi nơi này.

“Ta mang thai rồi sao?”- Ánh mắt Hữu Hi trống rỗng thờ người ta, môi tái nhợt, miệng không ngừng lắp bắp, sau đó hai mắt nhìn Lăng Khiếu Dương giống như ma quỷ.

Lăng Khiếu Dương nhìn chằm chằm mặt Hữu Hi, nhìn bộ dạng của nàng quả nhiên không ngoài dự liệu, nàng không hề tỏ ra vui mừng khi mang hài tử của hắn.

Mặc dù sớm đã đoán trước, nhưng tâm lý lại cực kỳ khó chịu, ngồi bên cạnh Hữu Hi, bình tĩnh nói: “Người mang thai người nói dối của bốn vương, đáng ra phải lấy đó làm vui mừng!”

“Ta đáng ra phải vui mừng sao?”- Hữu Hi mất đi lý trí. “Ta mang thai con của ma quỷ mà ta phải vui mừng sao? Hài tử này là con của kẻ mỗi ngày đều vũ nhục, đều hạnh hạ ta, ta có thể vui mừng sao?”

Lăng Khiếu Dương dùng hai tay nâng mặt Hữu Hi, làm cho đôi mắt của nàng nhìn hắn: “Mặc kệ người vui hay không, tóm lại là sinh hạ hài tử cho ta vui đùa”

Sanh hạ hài tử?

Hài tử của nàng và Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi đau lòng không thể thở nổi, sợ hãi đến phát điên.

Nàng chỉ mới 17 tuổi, sao lại phải đối mặt với những chuyện này, nàng không hiểu sao mình lại xuyên qua nhưng vẫn cố gắng thích ứng. Bị hành hạ, nàng cố gắng tìm đường ra, tìm cách trốn khỏi đây, mong có cơ hội trở về hiện tại.

Nhưng nàng tuyệt đối chưa từng nghĩ qua mình mới 17 tuổi lại sinh hạ hài tử, càng không nghĩ đó là con của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương, nàng cả đời cũng sẽ không quên nam nhân này.

Ngày đầu tiên xuyên qua, hắn nói nàng là tội thiếp, trước mắt bao nhiêu người giữ lấy thân thể nàng, gây cho nàng nỗi nhục nhã lớn nhất.

Hắn xem nàng như con chó dùng thiết liên khóa lại, đoạt lấy tôn nghiêm của nàng, đem nàng nhốt vào ngục, giam vào thủy lao, để cho nàng cùng bọn côn trùng ấy làm bạn với nhau. Hình ảnh ấy cứ ám ảnh trong đầu nàng, một nam nhân như vậy, nàng nên vì hắn mà sinh hài tử sao.

Là cha của con nàng.

Trái tim sợ hãi run rẩy, tin tức này làm cho nàng phát điên.

Nàng không thể mang hài tử của Lăng Khiếu Dương, không thể nào. Không, nàng không muốn, không muốn.

Hữu Hi giống như phát điên dùng tay ra sức đâm vào bụng mình, thống khổ khóc thét lên: “Không, đừng, ta không muốn mang hài tử của người, không muốn”

“Dùng tay, đáng chết người làm gì vậy!”- Lăng Khiếu Dương thất kinh giữ lấy tay Hữu Hi, phản ứng đầy kích động của Hữu Hi vừa hù dọa hắn, cũng chọc giận hắn, càng làm cho lòng hắn đau đớn.

Nàng dĩ nhiên lại đi chán ghét đứa con trong bụng mình, giống như trong bụng nàng không phải là một thai nhi mà là ma quỷ.

Nhưng thai nhi kia vốn là cốt nhục của hắn. Hữu Hi chán ghét đứa con trong bụng, tất cả đều vì nàng hận hắn.

Đã biết như thế, sao trái tim vẫn đau đớn.

Lăng Khiếu Dương cầm tay Hữu Hi đang run rẩy, đau lòng đến không thở nổi, bị phản ứng của nàng làm cho tổn thương.

Hữu Hi lệ rơi đầy mặt, nhìn tay mình bị Lăng Khiếu Dương nắm chặt, vẻ mặt khủng hoảng bất lực, nàng làm gì vậy, nàng đang làm gì vậy, nàng muốn dùng hai tay này giết chết đứa con trong bụng sao. Từ khi nào, nàng lại trở nên nhẫn tâm như thế.

Đối với một sinh mạng vô tội, nàng không cách nào tiếp nhận. Nàng không thể sinh con cho nam nhân trước mắt được.

Thống khổ bất lực, trái tim mẫu thuẫn, làm cho Hữu Hi sức cùng lực kiệt, cả người chết lặng mất đi tri giác.

Hữu Hi chết lặng đi, trở nên bình tĩnh dị thường, Lăng Khiếu Dương buông lỏng tay Hữu Hi, động tác cẩn thận đỡ nàng nằm xuống.

Mệt mỏi quá, Hữu Hi cảm giác rất mệt. Nhất định tất cả đều là ác mộng, Hữu Hi cố gắng lừa dối bản thân, không ngừng nói tất cả đều là ác mộng.

...

Lăng Khiếu Dương truyền thái y tới. Thái y chuẩn đoán nói Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi bị ngất như vậy vì nàng không cách nào tiếp nhận được chuyện mình mang thai. Sự thật này đối với nàng là đả kích rất lớn không phải tin tốt.

Lăng Khiếu Dương canh giữ bên người Hữu Hi, trái tim liên tục nhói đau, Hữu Hi vẫn mê man, giống như đang chìm vào giấc ngủ.

Hữu Hi điên cuồng cử động, làm trái tim Lăng Khiếu Dương sợ hãi, hắn lúc đó mới nhận ra, Hữu Hi đối với hắn là hận là chán ghét.

Tại sao lại đau lòng.

Vì hài tử nên hân mới như vậy, Lăng Khiếu Dương tự nhủ.

Thời gian một ngày lại trôi qua, Hữu Hi vẫn hôn mê, cố gắng chạy trốn thực tại.

“Làm sao mới có thể giữ được hài tử”- Lăng Khiếu Dương thống khổ hỏi thái y. Không biết chính mình vì sao lại cố chấp muốn hài tử này như vậy.

Thái y muốn trả lời thì Lăng Khiếu Dương phát tay, ý bảo thái y đừng nói. Chỉ thấy Hữu Hi bất an giãy dụa, trong miệng nói lẩm nhẩm gì đó.

Lăng Khiếu Dương cúi người, muốn nghe xem Hữu Hi nói gì, âm thanh Hữu Hi nói mớ giống như xé gió, làm cho Lăng Khiếu Dương thống khổ nhắm hai mắt lại, trái tim cực kỳ khó chịu.

Thái y nghe thấy Hữu Hi nói mớ, linh động nói: “Vương gia hay là để cho phu nhân gặp người muốn gặp, tâm tình như thế sẽ tốt lên, kết hợp với việc uống thuốc và điều trị, như thế cơ hội sẽ lớn hơn”

Nói chưa hết câu, liền bị Lăng Khiếu Dương trao cho ánh mắt tàn nhẫn.

28. Chương 66

Chương 66

Lăng Khiếu Dương dùng ánh mắt cảnh cáo thái y chớ lên tiếng.

Lúc này bên ngoài có tiếng người đầy kích động từ xa truyền đến.

“Vương gia, vương gia, Quý Phi nương nương đã tỉnh”

Lăng Khiếu Dương ngồi xuống, sắc mặt đang tối sầm, khi nghe âm thanh truyền đến, tâm tình trở nên kích động đứng lên.

Lưu An chạy vào thở hổn hển: “Chúc mừng vương gia, Quý Phi nương nương đã tỉnh, tỉnh dậy rồi”

Đúng là nhất thời cực bi, trong chốc lát cực lạc.

Buôn, vui cùng xảy ra không biết Lăng Khiếu Dương nên cười hay là nên khổ sở.

...

Di Tâm Cư.

Quý Phi nằm trên gối mềm, sắc mặt tiền tụy, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra sức sống.

Vân San cao hứng ngồi bên người Quý Phi, cúi đầu nói gì đó.

“Mẫu phi”- Lăng Khiếu Dương vội vàng chạy tới, tiếng kêu như xé gió.

“Vương nhi!”- Quý Phi yếu ớt kêu lên, vội vàng muốn tận mắt nhìn thấy con mình.

Cảm tạ trời cao, đã để bà tỉnh lại để còn có thể nhìn thấy đứa con mình thương yêu quan tâm nhất.

Lăng Khiếu Dương nhanh đi vào, nhìn thấy mẫu phi sắc mặt tái nhợt, trong mắt có chút khấn trương.

“Mẫu Phi chịu khổ rồi!”- Lăng Khiếu Dương đi về phía cửa sổ, quỳ gối trên mặt đất, tay nắm chặt lấy tay mẫu phi.

Quý Phi mắt chan chứa lệ, tay vuốt ve mặt Lăng Khiếu Dương như an ủi, xoa đầu nói: “Làm con lo lắng cho ta rồi, mau đứng lên, ấu phi nhìn người một chút”

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, ngồi ở bên giường, nội tâm không ngừng kích động: “Mẫu Phi có thể tỉnh lại, thật là chuyện vui nhất thiên hạ, mau, mau giúp mẫu phi xem một chút, có chỗ nào không ổn nữa không”- Lăng Khiếu Dương ra lệnh cho thái y.

“Vâng ạ!”- Thái y cúi người đi đến, bắt mạch cho quý phi, sắc mặt lộ vẻ vui mừng: “Quý Phi, người hiền thiên lương, thần linh chắc đã ban phúc, chỉ có điều di chứng bệnh cũ trước đây vẫn còn, nương nương cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng, xin vương gia và quý phi nương nương an tâm”

Quý Phi và Lăng Khiếu Dương lộ ra vẻ mặt vui mừng, đột nhiên Quý Phi thỉnh linh nhớ tới điều gì đó nói: “Trong lúc hôn mê, thì hôm nay trong đầu lại mơ thấy một hài nhi bị bẩm trắng trẻo cỡi Bạch Hổ Từ phương tây chạy xuống, trước mắt xuất hiện lên một đạo kim quang, liền tỉnh lại, bây giờ mới nhớ ra”

“Cổ thư có viết, Bạch Hổ là một trong tứ kinh, vốn là thần thú thượng cổ, tị tà, theo truyền thuyết, nương nương mơ thấy thần thú chính là sẽ gặp chuyện đại cát”- Thái Y tiên đoán đứng lên nói.

“Thái y có lý”- Quý Phi gật đầu, bà đối với chuyện quỷ thần đều rất kính sợ. “Chỉ là trên lưng hổ trắng có một hài nhi, thật sự là trùng hợp, lúc trước khi vương nhi còn bé cũng giống như vậy”

Lời quý Phi vừa nói ra, Vân San thấy lòng trầm xuống, thái y ngẩn ra, không dám nhiều lời.

Lăng Khiếu Dương giật mình, trầm mặc không nói, lúc chạy tới không hề cảm giác gì kì lạ, nhưng lời của quý Phi nói đến trên lưng bạch hổ có hài nhi giống hần, quả thật có chút kì quái, bởi vì lúc này Hỷ Phu nhân cũng đang có bầu, hài nhi trắng trẻo bị bẩm ấy chẳng lẽ là...

Quý Phi nói xong thấy vẻ mặt mọi người cổ quái, không khỏi lên tiếng hỏi...

“Vương nhi đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Sao lại không nói gì, chẳng lẽ xảy ra chuyện sao?”

Lăng Khiếu Dương định thần lại nói: “Mẫu phi đừng lo lắng, chỉ là lời nói của người lúc này làm hài nhi nhớ tới tội thiếp của mình cũng đang có bầu”

Vân San ánh mắt ác cảm liếc nhìn Lăng Khiếu Dương một cái rồi hạ xuống.

Quý Phi chậm rãi gật đầu: “Như vậy là đúng lúc, khó trách hài nhi ngồi trên lưng hổ lại giống con như vậy”

“Mặc kệ tiện thiếp kia có thân phận thế nào, thai nhi trong bụng nàng ta vẫn là cốt nhục nhà họ Lăng”- Quý Phi cao hứng nói: “Mà nay theo diêm báo trong mộng, đứa nhỏ này chưa sinh ra đã có diêm phúc, đối với gia đình chúng ta là phúc tinh, đợi đến khi hài tử sinh ra, chắc chắn sẽ là đại hỉ”

“Hài nhi biết phải làm thế nào, mẫu phi xin hãy yên tâm”

Quý Phi cho rằng vì hài tử trong bụng Lãnh Dạ Hỷ đang mang tới phúc khí nên bà mới tỉnh dậy, thật là phúc tinh, bà liền thanh nói: “Hảo hảo, đây đúng là đại hỉ sự, vương nhi, mẫu phi chờ được ôm cháu rồi”

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng, niềm vui trong quý Phi có chút nhạt đi, Lăng Khiếu Dương không ngừng suy nghĩ, Dạ Hỷ sẽ sinh hạ hài tử cho hần sao?

Mẫu Phi nói, hài tử trong giấc mơ rất giống hần còn bé, trắng trẻo đáng yêu.

Hần quả thật có chút chờ mong.

Nhưng Lãnh Dạ Hỷ lại cự tuyệt hài tử trong bụng, vì hần vì đứa con đó là của hần nên nàng không muốn.

Nhưng hần vẫn cố chấp muốn hài tử trong Lãnh Dạ Hỷ, hần không nghĩ tại sao mình lại như vậy?

...

Một ngày trôi qua, Hữu Hi vẫn hôn mê bất tỉnh, bờ môi nhợt nhạt trong lúc bất tỉnh không ngừng gọi tên một người.

Đầu nàng kịch liệt kích động, mỗi khi nhớ tới chuyện gì đó làm nàng đau đớn.

Nàng không chịu tỉnh lại, không muốn đối mặt với sự thật là mình đã mang thai, không cách nào nhẫn tâm giết chết đứa con trong bụng, nên chỉ có thể dùng cách này mà trốn tránh.

Trái tim Lăng Khiếu Dương cực kỳ khó chịu, lại còn có chút lo lắng.

Trái tim hần chưa bao giờ có cảm giác như vậy

Nhưng đề nghị của thái y hần có nghĩ tới nhưng không thể làm được.

“Dạ Hủy, tỉnh lại!”- Hần muốn gọi nàng tỉnh lại, nhưng mắt nàng càng nhắm mắt, tựa hồ nghe thấy giọng nói của hắn làm nàng chán ghét thống hận.

Nàng cứ tiếp tục như vậy dày vò trái tim hắn, tâm hắn đã nhấn nạy hết mức, Lăng Khiếu Dương phần nộ đứng dậy, tựa hồ quyết định gì đó.

..

Phía trước sân trang nhã nhưng không hề mất đi sự nghiêm trang, ngoài cửa đặt một đôi sư tử.

Lưu An của vương phủ đi hỏi thăm mãi mới tìm ra được nơi này, hắn bước lên bậc thanh, gõ cửa.

Sau vài tiếng, cửa mở ra, Thiếu Cửu he hé mở: “Lưu quản gia, có chuyện gì sao?”

Lưu An cười hiền lành nói: “Có chuyện quan trọng muốn gặp mặt Bắc Vương, phiền người vào thông báo một tiếng.”

“Chờ, ta đi hỏi chủ tử xem có muốn gặp người không”- Thiếu Cửu vừa muốn đóng cửa lại thì Lưu An vội vàng bổ sung: “Là chuyện về Hủy phu nhân”.

Thiếu Cửu cau mày đóng chặt cửa, đi vào bên trong.

Thiếu Cửu vừa đi vào, đã thấy Hoàng Bắc Thiên liếc mắt nhìn hắn, Thiếu Cửu biết rõ là chủ tử hỏi ai ngoài.

“Là Lưu quản gia của Nghĩa Vương phủ”- Thiếu Cửu không hề tình nguyện trả lời.

Hoàng Bắc Thiên cau mày, nheo mắt hỏi: “Chuyện gì?”

“Là chuyện về Hủy phu nhân”

Hoàng Bắc Thiên vội vàng hỏi: “Người đâu”

“Ở bên ngoài.”

Hoàng Bắc Thiên thịnh nộ nói: “Còn không mau đi”

“Vâng”- Thiếu Cửu đành phải đi ra ngoài, mở cửa cho Lưu An vào.

Lưu An đi đến thấy Hoàng Bắc Thiên ngồi trên ghế.

Hoàng Bắc Thiên gương mặt liếc nhìn Lưu An một cái.

Lưu An hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Bắc Vương.”

“Miễn lễ”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa.

Lưu An cười cầu hòa nói: “Tiểu nhân tuân lệnh của Vương gia đến đây mời Bắc Vương vào phủ làm khách, xin mời Hoàng Bắc Thiên”

“Làm khách?”- Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt lạnh lùng, mạn bất kinh tâm nói: “Vương gia thật có nhã hứng, đáng tiếc bổn vương không có thời gian.”

Lưu An cau mày, vẻ mặt làm khó, cuối cùng không thể không nói thật: “Vì Hủy phu nhân ngã bệnh, cho nên hy vọng Bắc Vương có thể đến chăm sóc Hủy phu nhân.”

Hoàng Bắc Thiên vừa nghe Lưu An nói xong, trái tim không khỏi căng thẳng: “Nàng tại sao lại bệnh?”

Lưu An vội nói: “Hủy phu nhân đã hôn mê bất tỉnh suốt hai ngày qua, không biết còn có thể chống chịu qua nổi hay không?”

Trái tim của Hoàng Bắc Thiên trầm xuống, Hữu Hi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Lăng Khiếu Dương lại đồng ý cho hắn gặp mặt Hữu Hi.

“Tại sao lại hôn mê?”- Hoàng Bắc Thiên không nhịn được bạo rống một tiếng, làm cho Lưu An sợ hãi phát run.

Lưu An không dám nhìn gương mặt đang phừng phừng lửa giận của Hoàng Bắc Thiên, một mặt táo bạo nói: “Dạ ngã bệnh, xin Bắc vương mau đi”

Trái tim Hoàng Bắc Thiên bắt đầu đập mạnh, Hữu Hi, người nhất định không thể có việc gì, chờ ta, chờ ta...

...

Nghĩa Vương phủ.

Hoàng Bắc Thiên cùng Thiếu Cửu đi theo Lưu An vào vương phủ, nơi này đã trở nên quá then thuộc.

Hoàng Bắc Thiên vội vàng bước đi, trong lòng lo lắng cho Hữu Hi, một mực nghĩ tới nàng.

Nhưng lại chỉ có thể vô dụng đứng ở ngoài canh giữ việc phủ, việc gì cũng không thể làm được.

Đáng hận, nhưng cũng chỉ có thể đau khổ.

Ba người cuối cùng cũng tới Nghĩa Hằng Lâu.

“Người đang ở trong, Bắc vương mời vào”- Lưu An đứng trước cửa, mời Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên không chút do dự tiêu sái đi vào, bước chân gấp gáp, dáng vẻ bất an

Thiếu Cửu cũng theo sau đi vào.

Lưu An canh giữa ở bên ngoài.

Bước vào nội tẩm, đôi mắt đen của Hoàng Bắc Thiên đã nhìn thấy Hữu Hi nằm yên trên giường, đau lòng không thở nổi, cơn đau nhức lan tỏa khắp cơ thể tứ chi.

Hai nha hoàn hành lễ nhưng hần không hề nhìn thấy, trong mắt chỉ là Hữu Hi với trái tim hần bị bóp nát

Hần không thể tin được, người nằm đây là Hữu Hi, gương mặt tiền tụy, mái tóc đen bây giờ lại trở nên ngắn ngắn.

Dáng vẻ Hoàng Bắc Thiên có chút lo lắng bồn chồn đi tới bên giường Hoàng Bắc Thiên, hốc mắt nóng lên, trái tim chua xót.

Cúi người, ngồi xuống bên giường Hữu Hi, vươn tay, đau lòng vuốt ve gương mặt tiền tụy tái nhợt của nàng cùng những sợi tóc ngắn.

Hần muốn ôm nàng, nhưng không dám chạm mạnh, giờ phút này nàng giống như một con búp bê dễ vỡ.

“Đáng chết, các người đã làm gì nàng vậy”- Hoàng Bắc Thiên đau đớn rống to giọng nói nghẹn ngào, trong mắt lóe lên tia lệ quang, tràn đầy đau lòng.

Thiếu Cửu đứng phía sau cảm nhận rất rõ ràng nỗi đau thống khổ đang ngày càng tăng thêm trong lòng chủ tử.

Hữu Hi kiên cường như vậy mà cũng có lúc trở nên yếu đuối như vậy, mặc dù hần đối với Hữu Hi không chút hảo cảm nhưng vẫn cảm thấy chút xót.

Một người nữ nhi như vậy, sao lại biến thành thế này, sống không giống người, ngay cả quỷ cũng không giống, Vương gia sao lại nhẫn tâm hành hạ một người như vậy.

Hoàng Bắc Thiên run rẩy dùng hai tay nâng thân thể gầy yếu của Hữu Hi ngồi dậy ôm vào lòng. Hần không dám dùng sức, chỉ cẩn trọng ôm lấy nàng, chỉ là ôm nhưng lại sợ sẽ rã ra nhiều bất trắc, sợ chính mình không cẩn thận làm Hữu Hi đau đớn, hai người từng hẹn sẽ gặp lại, bây giờ sao lại thành ra thế này.

Tâm trí Hoàng Bắc Thiên đau đớn tự trách chính mình, nước mắt tràn mi, từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên nước mắt rơi xuống, lưu lại trên mặt Hữu Hi.

Nóng hổi, nhưng bỏng cháy.

Trái tim hít thở không thông, đau đớn, khổ sở, vì Hữu Hi vì chính mình, tại sao hần không thể làm được việc gì, không thể làm cho Hữu Hi thoát khỏi khổ ải.

Tại sao!

Hoàng Bắc Thiên suy nghĩ, vòng mắt ửng hồng, lẳng lặng nhìn nha hoàn đang đứng một bên, thương tâm giận dữ hét lớn: “Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Các người đã làm cái gì?”

Hai người nha hoàn vội quỳ xuống: “Phu nhân, phu nhân có thai rồi”

Hoàng Bắc Thiên cứng đờ người, Hữu Hi có thai rồi!

29. Chương 67

Chương 67

Nha hoàn kể lại chuyện của Hữu Hi.

Mọi thứ giống như sét đánh ngang tai.

Nha hoàn còn nói, Hữu Hi kể từ khi bất tỉnh vẫn chưa từng uống thuốc qua lần nào.

Sống không bằng chết, cảm giác đó dày vò Hoàng Bắc Thiên .

Hữu Hi vì quá đau khổ, vì mâu thuẫn mà chỉ có thể trốn tránh, buông xuôi, thai nhi có thể sẽ chết nhưng điều quan trọng hơn là nguy hiểm đến tánh mạng Hữu Hi.

Những lời của nha hoàn nói như giáng Hoàng Bắc Thiên vào địa ngục u tối, gương mặt tràn đầy thống khổ hiện lên rõ ràng.

Hắn gơ một tay ôm lấy mặt, mọi chuyện rối rắm không có hướng giải quyết, thân thể run nhè nhẹ.

Một loại áp lực đau đớn đè nặng cả căn phòng, ngay cả hai người nha hoàn cũng cảm thấy đau đớn và bi thương.

Nhưng không ai có thể lý giải được điều đó, không cách nào nhận ra trái tim Hoàng Bắc Thiên bị xé rách đến đau đớn, cơn đau đớn đó làm cho hắn không cách nào hô hấp...

Người phụ nữ mà hắn muốn đã mang thai hài tử của nam nhân khác, chỉ điều đó thôi đã làm cho hắn sống không bằng chết.

Nhưng đau đớn hơn, hắn biết rất rõ suy nghĩ của Hữu Hi, hắn biết nàng khát khao một cuộc sống tự do, muốn thoát khỏi Lăng Khiếu Dương, thậm chí là nàng hận Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương trong mắt Hữu Hi là loài ma quỷ, nàng không cách nào tha thứ cho hắn vì những việc đã làm.

Nhưng giờ thì sao, nàng lại mang hài tử của nam nhân mình thống hận nhất, lòng của nàng chắc chắn rất sợ hãi, thống khổ, mâu thuẫn. Nàng làm sao tiếp nhận được sự thật, làm thế nào mà chấp nhận được. Hữu Hi đau đớn bao nhiêu thì hắn cũng đau như vậy.

Đau lòng vì chính bản thân thì việc đau lòng vì Hữu Hi càng nhiều hơn gấp bội, thật lâu sau đó, hắn mới hạ tay xuống.

Lệ ngân đầy trên mặt, hai tròng mắt sưng đỏ, ẩn chứa sự đau đớn, gặm nhấm trái tim người khác.

“Hữu Hi, chúng ta nên làm gì đây? Làm sao bây giờ”- hắn thống khổ nói nhỏ, tràn đầy sự chua xót.

Hữu Hi tựa vào lòng Hoàng Bắc Thiên , giống như cảm giác được gì đó, vô ý vô thức gọi tên hắn.

Trái tim càng đau đớn, càng bị đả thương, giọng nói khàn khàn vội vàng đáp lại: “Hữu Hi, ta ở đây, ở bên cạnh nàng, tỉnh lại đi, ta là Hoàng Bắc Thiên , là một tên nam nhân vô dụng, không cách nào cứu nàng, cũng không cách nào giúp nàng”- Giọng nói đau khổ mang theo sự khẩn cầu mong Hữu Hi tỉnh lại.

Hữu Hi như được lời Hoàng Bắc Thiên nói, tựa hồ an tâm, đôi tay nhỏ bé trong tiềm thức nắm lấy vạt áo hắn, đầu cạ sát vào lòng hắn. Nàng có thể nghe được, có thể nhận thức tất cả, chỉ là không muốn tỉnh lại nàng muốn trốn tránh mọi thứ...

Hoàng Bắc Thiên có chút kích động, cúi đầu, dùng mặt cọ sát vào đầu Hữu Hi, an ủi nàng, cổ họng từng đợt chua xót, thắt chặt.

“Hữu Hi, tỉnh lại, đừng đùa nữa, Hữu Hi!”- Hoàng Bắc Thiên liên tục hết lần này đến lần khác gọi tên Hữu Hi, nhưng nàng vẫn như trước không hề mở mắt.

Trái tim Hoàng Bắc Thiên ngàn vạn lần lo lắng, Hữu Hi, nàng muốn thế nào mới đồng ý tỉnh lại đây, bị thương đau đớn không thể tan đi trong chốc lát.

Sắc trời dần dần tối lại, Hoàng Bắc Thiên vẫn như vậy tiếp tục gọi tên nàng.

Nha hoàn lui xuống, Thiếu Cửu ở ngoại thất, trong phòng chỉ còn lại Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi.

Bốn phía yên lặng tĩnh mịch, gương mặt thanh tú của Thiếu Cửu mang theo vài phần âm trầm.

Đột nhiên, Hoàng Bắc Thiên từ nội thất vọt ra, đi ra ngoài cửa không hề quay đầu lại.

Xảy ra chuyện gì? Chủ tử vội vã như vậy để đi đâu? Thiếu Cửu không nhận được đi theo ra ngoài tới trong sân, chỉ thấy Hoàng Bắc Thiên trong sân đang điên cuồng hái những chiếc lá xanh trên cây.

Chủ tử muốn làm gì, Thiếu Cửu vừa định hỏi, thì trong tay Hoàng Bắc Thiên toàn là lá cây, vội vàng chạy vào phòng.

Hắn đi tới trước giường Hữu Hi, nửa quỳ trên mặt đất, lá cây tứ tán rơi trên người Hữu Hi.

Hắn đặt lá cây lên môi thổi lên một khúc nhạc, Hữu Hi trước đây rất thích nó, nàng dạy hắn thổi còn nói đó là khúc nhạc ở quê hương. Nàng nhất định rất nhớ về quê hương mình.

Lá đã mất đi màu xanh vì trời đã vào thu, Hoàng Bắc Thiên thổi một phiến lá thổi lên khúc nhạc quen thuộc.

Mảnh lá cây dường như cũng muốn cứu giúp hắn, trên môi phát ra khúc nhạc du dương, hắn nhớ rất kỹ những khúc nhạc đó.

Tuy chỉ dùng những lá cây đơn giản để tạo ra nhạc khí có chút không hoàn hảo.

Nhưng là do tự bản thân mình làm ra, là ký ức giữa hắn và Hữu Hi, là khúc nhạc độc nhất vô nhị.

Âm thanh quen thuộc lưu chuyển trong không khí, Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi không chớp mắt, đôi mắt Hữu Hi khẽ chớp động.

Khúc nhạc thổi qua một lần rồi lại một lần nữa, lá cây cũng chỉ còn lại một phiến nhỏ, nhưng ngoại trừ việc Hữu Hi nói mớ, nàng tuyệt nhiên vẫn không tỉnh lại.

Hoàng Bắc Thiên siết chặt tay thống khổ nện xuống giường, hai tay run rẩy nắm lấy tay Hữu Hi áp sát vào mặt hắn.

“Hữu Hi, nàng tỉnh lại đi, phải kiên cường lên, ta không thể không có nàng, Hữu Hi, mở mắt ra nhìn ta”- Giọng nói Hoàng Bắc Thiên ngập tràn đau khổ mang theo một loại áp lực đè nén trong lòng, nghẹn ngào nói, vừa đau lòng vừa sợ hãi. Lúc này mới biết bản thân lại yếu đuối như vậy, trước đây hắn luôn khinh bỉ nam nhân nào rơi lệ, nhưng bản thân lại rơi lệ, nước mắt tràn lan.

Lòng bàn tay Hữu Hi trở lạnh, ướm đầm lệ của hắn, bàn tay áp vào mặt hắn tựa hồ có chút giật nhẹ. Ngón tay của nàng lướt qua mặt lau nước mắt cho hắn.

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên ngẩn ra, tầm mắt hạ xuống nhìn bàn tay nhỏ bé cùng động tác ôn nhu của Hữu Hi, tuy ngón tay của nàng chỉ lướt qua mặt hắn rất nhẹ nhàng.

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt đen láy kinh hãi nhìn hai mắt Hữu Hi đã mở ra, nhìn chăm chú hắn.

“Hữu Hi!”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên điên cuồng nhảy dựng lên, kích động đứng lên, ngồi bên người Hữu Hi, ôm lấy nàng giữ chặt trong lòng.

“Hữu Hi, ta không nằm mơ, có đúng không? Nàng đã tỉnh dậy rồi. Nàng tỉnh dậy rồi!”- Hoàng Bắc Thiên kích động không biết nên khóc hay nên cười, chưa bao giờ hân hạnh như vậy.

Nàng cảm giác mình đã ngủ rất lâu.

Hữu Hi bị ôm chặt, dán vào lồng ngực kiên cố của Hoàng Bắc Thiên, cảm nhận rất rõ trái tim của hắn đang kịch liệt nhảy lên, còn hắn thì vui sướng.

Hắn quan tâm đến nàng, nhưng nàng chỉ lại làm cho hắn lo lắng và đau khổ. Hữu Hi từ từ tỉnh dậy, thật sự khó chịu.

Nguyên nhân là do tay Hoàng Bắc Thiên đang siết chặt thắt lưng của nàng, ánh mắt chết lặng đầy lệ quang.

Cảm giác chân thật được Hoàng Bắc Thiên ôm vào lòng thật sự an tâm, lại còn rất ấm áp, khiến nàng không còn cảm thấy sợ gì hết.

Nam nhân rơi lệ vì nàng, làm cho nàng cảm động, làm nàng không thể nào quên được, không các nào bình tĩnh được, khắc sâu khoảnh khắc này vào trong lòng vĩnh viễn sẽ không quên. Giây phút nàng tỉnh lại, một nam nhân đang cầm lấy tay nàng, lệ ngân đầy mắt, giống như một hải tử.

Hắn vốn là kẻ lạnh như băng, rất hiếm khi nói cười, nay vì nàng mà rơi lệ. Liệu có phải hắn đã yêu nàng.

Lệ vẫn còn vương trên mặt hắn, lưu lại trong đầu nàng, mãi mãi khắc sâu.

Thư phòng của Nghĩa Vương phủ.

Lăng Khiếu Dương ngồi ngay ngắn sau bàn, tay cầm bút lông, cố gắng giữ cho chính mình bình tĩnh.

Chờ đến lúc Hữu Hi tỉnh lại, nàng chán ghét không muốn nghe giọng nói của hắn, vì vậy hắn không dám gọi tên nàng.

Bởi vì hắn sợ nàng nghe thấy giọng nói của hắn càng không muốn tỉnh lại, trái tim vô cùng đau đớn, bắt đầu từ lúc nào bản thân hắn đã không còn như trước đây nữa.

Chính vì thế hắn muốn tỉnh tâm.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Lăng Khiếu Dương thấp giọng nói: “Vào đi”

“Khởi bẩm vương gia, Hủy Phu nhân đã tỉnh dậy”- Lưu An tiến vào thư phòng, cấp báo, nói mà không kịp thở.

Cây bút lông nằm trên tay Lăng Khiếu Dương run rẩy, chữ viết vốn rất đẹp nay trở nên xiêu vẹo.

Về mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt hiện lên tia kích động, mừng rỡ, hệt hăng, thần sắc phức tạp. Nàng quả nhiên chỉ quan tâm đến Hoàng Bắc Thiên, mong muốn được gặp hắn, nghe thấy giọng nói của hắn, trái tim Lăng Khiếu Dương không tự chủ cảm thấy chua xót, đau khổ nhưng hắn cố nhịn cho qua.

Lăng Khiếu Dương không nói gì, cúi đầu tiếp tục viết những dòng chữ không rõ ràng, trong lòng vốn đã không yên.

“Ách, Hủy phu nhân rất tốt, xem ra không có gì đáng ngại cả, xin vương gia yên tâm, nếu không còn việc gì, lão nô xin cáo lui.”

Lăng Khiếu Dương “Ừ” một tiếng, không hề ngẩng đầu lên, Lưu An cung kính cúi chào tính lui ra thì Lăng Khiếu Dương buông tay đặt bút lên văn án, cả người tràn ngập sức sống.

“Chờ một chút”- Lăng Khiếu Dương hô lớn một tiếng.

“Vương giá có gì phân phó”- Lưu An xoay người lại hỏi.

“Theo bốn vương ra ngoài một chuyến”- Ánh mắt Lăng Khiếu Dương lóe lên tia nhìn kỳ lạ.

“Vâng ạ”

Lăng Khiếu Dương rời khỏi bàn đi ra ngoài, tâm tình của hắn rất tốt, mặc dù Hữu Hi vì Hoàng Bắc Thiên mà tỉnh lại, nhưng niềm vui sướng lớn hơn cả nỗi đau khổ.

Hắn cảm giác bản thân muốn làm gì đó, nhanh chóng đi ra ngoài, mỗi bước chân mang theo sự vui sướng.

Bên trong vương phủ bắt đầu xuất hiện không khí vui mừng.

Hoàng Bắc Thiên chiếu cố Hữu Hi ăn xong bát cháo thì trời cũng sắp tối. Việc Hoàng Bắc Thiên đến đây quả thật khiến cho Hữu Hi được an ủi vô cùng, giúp nàng xua đi không ít sợ hãi.

“Hảo hảo nghỉ ngơi”- Hoàng Bắc Thiên đắp chăn lên người Hữu Hi, khôi phục lại sự tỉnh táo của bản thân.

Hữu Hi gắt gao giữ chặt ống tay áo Hoàng Bắc Thiên : “Người phải đi rồi sao?”- Vừa bất an vừa chờ đợi Hoàng Bắc Thiên có thể lưu lại bên nàng, nhưng nàng biết điều đó không thể.

Hoàng Bắc Thiên vỗ vỗ tay Hữu Hi, đôi mắt đen láy nhìn mặt nàng, dù có chuyện gì xảy ra, Hữu Hi người hãy kiên cường lên, hãy dũng cảm đối mặt, ta không thể không có nàng, Hoàng Bắc Thiên ự nói trong lòng.

Đối mặt, Hữu Hi đau khổ nhắm hai mắt lại, chuyện mang thai là thực, nhưng nàng không cách nào tiếp nhận, nó chỉ khiến nàng thêm đau khổ.

Hoàng Bắc Thiên nắm chặt tay Hữu Hi, tuy đau lòng nhưng ngoài mặt vẫn an ủi nói: “Không phải lỗi của nàng”- Nàng hận Lăng Khiếu Dương, nhưng lại mang thai con của hắn, nàng sắp bị làm cho phát điên rồi.

Nàng biết đứa trẻ trong bụng là vô tội, càng không có cách nào tổn thương một sinh mạng nhỏ bé như vậy, mâu thuẫn ở đây chính là nàng không cách nào chấp nhận phụ thân của đứa trẻ. Nàng chỉ có thể đau khổ, bất lực, không biết sau này ra sao.

“Có ta ở đây, Hữu Hi nàng đừng sợ”- Hoàng Bắc Thiên không biết nên an ủi Hữu Hi thế nào, mọi thứ đều là vô dụng.

“Xin lỗi”- Hữu Hi đau lòng, nàng biết Hoàng Bắc Thiên vì nàng mà lo lắng, cho nên nàng không nói gì cả, dù bên trong thật sự rất đau đớn khổ sở, nhưng nàng muốn để Hoàng Bắc Thiên yên tâm.

Hữu Hi cười miễn cưỡng: “Ta sẽ vững vàng đứng dậy, kiên cường đối mặt”- Nhưng nàng vẫn không cách nào thương yêu đứa trẻ trong bụng mình.

“Ngủ đi, ta sẽ ở bên cạnh nàng”- Hoàng Bắc Thiên ngồi bên người Hữu Hi, ngón tay vuốt nhẹ mái tóc ngắn, đôi mắt đen âm trầm lộ vẻ thương tiếc.

Hữu Hi cầm lấy đôi bàn tay to của Hoàng Bắc Thiên đặt lên mặt, tham luyến hít lấy mùi hương của hắn, nhắm mắt lại.

An tâm ngủ.

Hoàng Bắc Thiên biết hắn chỉ có thể chăm sóc nàng đến đây thôi, từ từ rút tay ra, cúi đầu hôn lên trán Hữu Hi, một tiếng thở dài nào nề, rồi đứng dậy rồi đi.

Hữu Hi mở hai mắt, nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên mang theo dày đặc sự bi thương, cảm giác thật cô đơn.

Hữu Hi cắn môi, nước mắt rơi xuống, tại sao lại gặp nhau trong tình cảnh thế này. Trong lòng Hoàng Bắc Thiên đã có rất nhiều nỗi khổ, nàng không thể làm cho Hoàng Bắc Thiên thêm khổ, bởi vì nàng biết rất rõ, trái tim Hoàng Bắc Thiên đã đau khổ đến vỡ nát ra. Dù thế nào nàng vẫn phải cố chịu đựng, không thể tăng thêm sự đau đớn nơi Hoàng Bắc Thiên .

Lòng bàn tay vẫn còn mùi hương của Hoàng Bắc Thiên lưu giữ lại, ẩn chứa sự đau khổ.

Mỗi đêm, Hoàng Bắc Thiên lại uống rượu, lấy nó làm bạn, rơi nước mắt, nỗi đau gặm nhấm trái tim, làm hắn càng thêm đau đớn khó chịu.

Hắn say, tự làm cho bản thân chìm trong mộng ảo, không muốn đối diện tất cả.

Chỉ có nỗi đau làm bạn với hắn

Hắn muốn Hữu Hi kiên cường, nhưng ngay cả hắn cũng không biết nên kiên cường ra sao, có đôi lúc, kiên cường không phải dễ. Nói thì dễ nhưng làm thì khó.

Lăng Khiếu Dương nhẫn nhịn một đêm không gặp Hữu Hi, vì hắn biết đã có Hoàng Bắc Thiên bên cạnh.

Mặc dù tâm trạng không vui, nhưng cũng chỉ có thể mặc kệ.

Chờ Hoàng Bắc Thiên rời đi, Hữu Hi ngủ rồi, hắn lại lo lắng nhìn trời sáng dần.

Một đêm không ngủ yên trôi qua.

Mới sáng sớm, liền ra lệnh cho Lưu An cầm một đồng đồ vật mang đến Nghĩa Hằng Lâu.

Hắn có chút vội vàng, lòng bàn tay toát mồ hôi, không biết khi nàng nhìn thấy hắn sẽ biểu hiện ra sao.

Là hắn hận nàng, hay vì sợ hãi và xấu hổ.

Hắn vốn dĩ đâu muốn như vậy.

Vì hài tử, hắn có thể thỏa hiệp, đối với nàng thật tốt, hắn mong ngóng hài tử ra đời cũng mong nàng sẽ có cùng tâm trạng như vậy.

Vì đi quá vội vàng, nên chỉ trong chốc lát đã tới Nghĩa Hằng Lâu. Đẩy cửa đi vào.

Đôi mắt đi theo tiếng bước chân tìm kiếm Hữu Hi. Dù sắc mặt của nàng tái nhợt nhưng khí sắc đã tốt lên rất nhiều.

Lăng Khiếu Dương vừa bước vào nội tẩm, Hữu Hi nhìn thấy hắn, đôi mắt trở nên mất bình tĩnh.

“Nô tì tham kiến Vương gia”- Hai người nha hoàn thấy Lăng Khiếu Dương đi vào vội vàng hành lễ,

Lăng Khiếu Dương phát tay: “Lui xuống”

“Vâng ạ”- Nha hoàn lui ra.

Lưu An đem những đồ vật đặt lên trên bàn mở ra, sau đó lui xuống.

“Người không muốn nhìn thấy ta sao”- Lăng Khiếu Dương nhìn thấy ánh mắt thù địch của Hữu Hi, đáy lòng có chút đau đớn.

Hữu Hi im lặng không nói lời nào, Lăng Khiếu Dương cũng không so đo, khó có được tâm trạng tốt, hắn đi chuyển, đi tới trước bàn.

Đem đồng đồ vật mang đến bên giường Hữu Hi đặt bên cạnh nàng.

Người cũng ngồi xuống nhìn Hữu Hi, một giây im lặng, cuối cùng lôi ra một đồng quần áo.

“Thích không? Y thường nói loại quần áo này rất thích hợp cho phụ nữ mang thai mặc”- Lăng Khiếu Dương cố gắng nói, cầm một cái khác lên: “Tổng cộng có tới ba mươi màu sắc khác nhau.”

Hai mắt Hữu Hi đờ đẫn quan sát Lăng Khiếu Dương, nhìn hắn lôi kéo ra một đồng quần áo.

Hắn đang làm gì vậy,

Lấy lòng sao.

Lăng Khiếu Dương đem quần áo đặt sang một bên, gương mặt lạnh khốc, ánh mắt đầy huyết sắc trước đây đã trở nên ôn hòa.

“Đây là những thứ cho hài tử, trẻ con có rất nhiều loại quần áo khác nhau, cứ lên một tuổi lại phải có quần áo, giày mới.”

Đôi mắt Hữu Hi nhìn những đồ dùng trẻ con nho nhỏ, quần áo, giày dép đều rất đáng yêu, còn có một ít đồ chơi để trẻ con vui đùa.

Ánh mắt đờ đẫn của Hữu Hi trở nên nhu hòa, trái tim đột nhiên như bị kim đâm, ánh mắt lại trở nên thất thần.

Lăng Khiếu Dương sau khi nói xong, ngừng tay lại, nhìn Hữu Hi, chứng kiến nàng chết lặng, ánh mắt thất thần.

Trái tim lại rơi vào vực sâu. Nàng không có một tia vui sướng hay chờ mong.

Hữu Hi lặng như băng mở miệng nói: “Vương gia chờ mong gì ở ta”

Lăng Khiếu Dương nhướn mày, nhíu mắt: “Đừng quên trong bụng ngươi là con ta”- Hắn như vậy mà không thể chờ mong hi vọng sao

“Không cần ngươi nhắc nhở ta, ta lúc nào cũng nhớ rất rất kỹ, đứa trẻ trong bụng là con của tên khốn khiếp nhà ngươi”- Hữu Hi kích động đứng lên, tay nắm lấy quần áo ném xuống đất.

“Ngươi”- Nhìn quần áo giống như rác rưởi bị vứt trên sàn nhà, vẻ mặt ôn hòa của Lăng Khiếu Dương bị Hữu Hi cướp đi, thay vào đó là vẻ mặt tức giận.

Hắn có ý tốt mua đồ, nàng lại không hề cảm kích.

Hắn lần đầu tiên lấy lòng phụ nữ, lại bị xem thường

Trong lòng rất tức giận, nắm lấy tay Hữu Hi: “Đừng chọc giận ta, ta là tên khốn khiếp, ngươi khinh thường hài tử của một tên hỗn đản, nhưng dù phải hay không, ta nói cho ngươi biết, ngươi nhất định phải vì tên hỗn đản này mà sinh con, nhất định như vậy”

Môi Hữu Hi run rẩy, tàn nhẫn nghĩ: “Ta sẽ không bao giờ muốn sinh hài tử của ngươi, mãi mãi không muốn”

“Ngươi dám”- Lăng Khiếu Dương nổi giận gầm lên một tiếng, đôi mắt đen nhìn chăm chăm hai mắt Hữu Hi: “Nếu ngươi dám dẫm thương hài tử trong bụng, ta sẽ bắt ngươi phải chết, kể cả tên gian phu cùng ngươi cũng như vậy”

“Ngươi là người điên, người điên”- Hữu Hi tức giận mắng- “Muốn ta sinh con cho ngươi sao, nằm mơ”- Ngoài miệng tuy vô tình, nhưng trái tim lại ngược lại, không, không, hài tử là vô tội, bên trong vẫn chảy một phần cốt nhục của nàng, mà nàng từng nói, hài tử là một phần máu thịt, nàng có thể thương tổn đứa con trong bụng sao, không, không thể, là có chủ ý độc ác nói hay không tự chủ nói ra, vừa làm bị thương Lăng Khiếu Dương vừa làm tổn thương chính mình.

Lăng Khiếu Dương bị lời nói của Hữu Hi làm run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi rống giận: “Không phải hài tử của ta, vậy ngươi muốn của ai, Nhất Thần hay Hoàng Bắc Thiên, ngươi muốn bị nam nhân khác thượng hử?”

“Ngươi hỗn đản, đừng đem cái tư tưởng ngựa giống của ngươi đặt lên đầu ta”- Hữu Hi tức giận, giãy dụa, tay bị Lăng Khiếu Dương nắm chặt.

“Vương gia được đã nấu xong”- Giọng nói nha hoàn sợ hãi, từ sau cửa vang lên.

Lăng Khiếu Dương xanh mặt, rống to: “Bưng vào!”- Nha hoàn bất an đi đến, đứng bên cạnh Hữu Hi “Phu nhân mời uống thuốc”

Hữu Hi quay mặt cự tuyệt.

Lăng Khiếu Dương tiếp nhận, dữ tợn nói: “Uống thuốc”

Hữu Hi tức giận quát: “Ngươi muốn uống thì tự mình uống đi, nó giúp cho tình tròng của ngươi yên ổn trong một thời gian đó”

Lời nói của Hữu Hi làm Lăng Khiếu Dương run rẩy, tay miết lấy cằm Hữu Hi, buộc nàng mở miệng, đem thuốc đổ vào trong.

Tay Hữu Hi quơ lung tung, nhưng chính mình lại không dám dùng lực mạnh vào Lăng Khiếu Dương, tựa hồ trong tiềm thức không dám làm như vậy, nàng lo lắng cái gì.

Nha hoàn run rẩy nhắc nhở: “Vương gia, người làm như vậy sẽ khiến cho phu nhân và hài tử bị thương”

“Biến”- Lăng Khiếu Dương nổi giận gầm lên một tiếng, vung tay, chiến thuốc rơi xuống trên mặt đất nát vụn.

30. Chương 68

Chương 68

Lăng Khiếu Dương bị chọc đến tức giận, mỗi lần nghe được hoặc cảm giác Hữu Hi không muốn hài tử, hẳn không hiểu bản thân vì sao lại tức giận khó chịu.

Lăng Khiếu Dương nổi giận đùng đùng la mắng nha hoàn kêu mang bát thuốc khác tới.

Nha hoàn vừa nghe xong liền xoay người đi ra ngoài chuẩn bị thuốc.

Hữu Hi nhìn bộ dạng hỗn hển của Lăng Khiếu Dương khiến nàng cảm giác hẳn rất buồn cười. Hình như mỗi lần Lăng Khiếu Dương đối mặt với nàng hẳn rất dễ dàng bốc hỏa, tức giận mất đi lí trí cùng tỉnh táo, xem tí nữa là tức đến hộc máu.

Lăng Khiếu Dương hận nàng, chính nàng cũng hận hẳn, cả hai đều không muốn đứa trẻ này, và lại nàng hận hẳn như vậy làm sao có thể để ý quan tâm hài tử.

Chẳng lẽ thật sự chỉ vì hài tử, cho nên hẳn mới đối xử tốt như vậy?

Hữu Hi không tin, không thể nào tin một nam nhân lãnh huyết vô tình như vậy sẽ có trái tim.

Lăng Khiếu Dương một thân tức giận đứng ở đó, gương mặt tuấn mỹ tràn đầy sự giận dữ, đôi mắt đen bị lửa giận thiêu đốt, hai tay chấp sau lưng, không thể phủ nhận bộ dạng khi tức giận của hẳn trông rất khó coi.

Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương ngồi trên ghế cách đó không xa, đôi mắt nhìn chăm chăm gương mặt nhợt nhạt của Hữu Hi.

“Như thế nào? Người muốn bỏ hài tử đi cùng Hoàng Bắc Thiên song tức song phi sao? Đừng nằm mơ”

Nghe được những lời Lăng Khiếu Dương nói, Hữu Hi cắn môi, đôi mắt xinh đẹp thất thần nhìn Lăng Khiếu Dương, lặng im hồi lâu, không giận hỏi: “Người thật sự yêu hài tử trong bụng ta sao?”

“Nó là người nối dõi của bốn vương, dĩ nhiên bốn vương phải quan tâm”- tay Lăng Khiếu Dương nắm chặt, không biết Hữu Hi vì sao lại hỏi như vậy.

Hữu Hi hạ mắt xuống, tay lơ đãng mơn trớn bụng mình. Nơi này đang chứa một sinh mạng, đáng thương thay, mẫu thân nó lại không hề thương nó, thậm chí chán ghét sự tồn tại của nó, phụ thân hẳn lại giống như ma quỷ, muốn nó được sinh ra, chắc hẳn phải có mục đích gì đó.

Hữu Hi lắc đầu, cười chế giễu: “Người căn bản không thương hài tử, người hận ta như vậy, tại sao lại muốn sinh đứa trẻ này ra, nói không chừng người muốn dùng đứa trẻ đó để uy hiếp, khống chế ta, sử dụng nó làm công cụ trả thù. Người luôn cố gắng dùng mọi thủ đoạn hèn hạ giữ ta lại để trả thù.”

Lăng Khiếu Dương giống như bị kim đâm, đứng bật dậy, vẻ mặt xanh mét, gân xanh nổi lên, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cả người toát ra một loại khí thế đánh người.

Không biết vì tức giận hay vì câu nói của Hữu Hi, hai môi hẳn mím chặt một câu nói cũng không nên lời.

Khóe môi Hữu Hi đầy vẻ chế giễu, hẳn nhìn nàng không hề thanh minh, cười lạnh, bị nàng nói trúng rồi sao.

Phải rồi, nam nhân lãnh huyết như vậy làm sao biết yêu hài tử, vô tình, hèn hạ đó mới chính là hẳn.

Thân thể Lăng Khiếu Dương cứng lại hồi lâu, đột nhiên cười lớn.

Một lúc lâu hẳn mới thu lại nụ cười, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, giọng nói lạnh lùng: “Người nói rất đúng, nữ nhân muốn sinh hài tử cho ta rất nhiều, loại phụ nữ như người căn bản không xứng sinh hài tử cho ta. Nhưng, người càng sợ chuyện gì, ta lại càng muốn người làm việc đó, cho nên, tốt nhất người hãy lấy lòng ta, nếu không, vận mệnh của đứa trẻ này sẽ bi thảm giống như người. Nhớ kỹ hảo hảo chăm sóc nó, đừng

làm cho nó bị thương, nếu ta có năng lực làm cho người lần đầu tiên mang thai, thì cũng có thể làm người mang thai thứ hai, người có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ giết hết, ta muốn xem lòng dạ người độc ác đến mức nào”.

Lời nói của Lăng Khiếu Dương làm mặt Hữu Hi trắng bệch, tức giận cả người phát run, ra là như vậy hài tử thật đánh thương, nàng đã không thương nó mà ngay cả hân cũng vậy.

Vậy hài tử sinh ra trên thế giới này làm gì.

Hắn đứng là ma quỷ, lời của hắn nói làm lòng Hữu Hi run rẩy, nàng lạnh lùng, nghiêm mặt, môi run rẩy, cả giận nói: “Người biến đi... cút đi cho ta”

Lăng Khiếu Dương kiêu ngạo cười, gương mặt tuấn mỹ càng lộ rõ, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi.

“Trái lại người phải uống thuốc, nếu không đừng trách ta không khách khí”- Trước khi đi hắn dặn dò một tiếng, rồi phát tay áo bỏ đi.

Trái tim của Hữu Hi như rơi vào vực sâu.

Nước mắt thống khổ cùng thương tâm rơi xuống, nàng phải làm sao mới có thể thoát khỏi tên ác ma này. Nàng vốn đã quyết định sẽ không ở lại bên cạnh Lăng Khiếu Dương, nhưng nếu thật sự phải sinh hài tử vô tội này ra, Lăng Khiếu Dương sẽ để nàng mang đứa con này đi sao?

Hắn quyền thế ngập trời, nàng và hài tử phải trốn đi thật xa, nếu có cơ hội trở lại hiện đại, vậy thì nàng và con sẽ phải cốt nhục phân ly.

Lăng Khiếu Dương lợi dụng hài tử để khống chế nàng, giam giữ nàng ở bên cạnh hắn mãi mãi.

Đứa con của ác ma, vốn dĩ cũng là con của nàng mà.

Cũng là một phần máu thịt trên người. Nàng làm sao mà không yêu nó cho được. Nỗi đau đớn vậy lấy nàng, nước mắt tùy ý chảy xuống, khóc không ra tiếng.

“Hữu Hi”- Một giọng nói lạnh như băng mang theo vẻ lo lắng vang lên bên tai Hữu Hi.

Hữu Hi ngẩng đầu lên, đã thấy Hoàng Bắc Thiên tiến vào, nàng vội vàng lau khô nước mắt, cố gắng mỉm cười.

Hoàng Bắc Thiên đi tới bên người Hữu Hi, trên mặt đất còn lưu lại những mảnh bát vỡ, quần áo rơi trên sàn.

“Hắn tới đây rồi sao?”- Hoàng Bắc Thiên ngồi xuống bên cạnh Hữu Hi, tay lau đi nước mắt của nàng.

“Hắn cho phép người tới gặp ta sao?”- Hữu Hi không để ý tới chuyện Hoàng Bắc Thiên hỏi, chuyển hướng sang đề tài khác, gương mặt Hoàng Bắc Thiên tiến tụt, hai tròng mắt đầy tơ máu, không giống như trước đây thần thái sáng rực.

Trái tim Hữu Hi có chút đau đớn.

Hoàng Bắc Thiên biết nàng cố ý che dấu nỗi đau khổ, không muốn để hắn nhìn thấy, nhưng nàng càng như vậy trái tim hắn càng đau đớn.

“Nô tỳ tham kiến Bắc Vương, thuốc đã nấu xong”- Thuốc lại được nha hoàn mang đến, vừa biết vào đã thấy Bắc vương không còn nhìn thấy Vương gia, trong lòng an tâm được một chút.

“Bưng lại đây”- Hoàng Bắc Thiên ra lệnh.

Nha hoàn đi tới, Hoàng Bắc Thiên cầm lấy chén thuốc, sau đó nha hoàn lui ra.

“Uống thuốc nào”- Hoàng Bắc Thiên cúi đầu thổi chén thuốc bớt nóng.

Hữu Hi lắc đầu, kháng cự.

“Tại sao lại không uống”- Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc hỏi.

“Ta, ta không muốn đứa trẻ này, ta không muốn sinh nó ra”- Hữu Hi vật vờ ôm lấy đầu, nhắm mắt gào lên.

Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi, đôi mắt đau khổ nhìn nàng, trầm giọng nói: “Người không muốn đứa trẻ này. Vậy nếu trong tay ta là chén thuốc phá thai người uống hay không uống?”

Hữu Hi ngẩng đầu, mắt nhìn chén thuốc, Hoàng Bắc Thiên đã nói đúng, lòng nàng bắt đầu rối bời. Nếu đây là thuốc phá thai, nàng liệu có uống hay không. Nàng chẳng phải không muốn đứa trẻ này sao, vậy tại sao lại không tìm ra được một đáp án chính xác ỉn và cả Hoàng Bắc Thiên. Nàng tại sao lại do dự.

Hữu Hi đau khổ mà khóc, đầu óc bấn loạn, lòng đau như cắt. Hoàn toàn không biết mình nên suy nghĩ sao cho phải, làm như thế nào mới đúng.

“Người thật sự không muốn hài tử này sao?”- Hoàng Bắc Thiên tiếp tục hỏi, đem tay Hữu Hi áp vào lòng nàng. “Hãy hỏi bản thân mình, nên hay không nên? Người liệu có thể tự giết chết nó không?”

Hữu Hi khẽ lắc đầu, nhưng không trả lời, ánh mắt từ từ bình tĩnh trở lại.

“Hắn dù sao cũng là con của người, người yêu quý đứa trẻ trong bụng cũng như yêu quý chính bản thân mình”- Hoàng Bắc Thiên thấp giọng an ủi, thật ra trong lòng hắn đang rất đau đớn.

Sinh hạ hài tử này ra, có nghĩa hắn và Hữu Hi sẽ không có cơ hội ở gần nhau.

Nói trái tim hắn không đau là giả, mọi thứ đều chỉ là ngụy trang, hắn không muốn Hữu Hi chìm trong đau khổ, giãy dụa cố thoát khỏi mớ bòng bong này

Mặc dù không cách nào rời khỏi đây, nàng vẫn hy vọng mình sẽ kiên cường đứng lên. Hài tử là vô tội, cũng là niềm an ủi giúp nàng còn có động lực mà sống.

Hắn sợ chuyện cũ tái diễn, Hữu Hi sẽ kiên trì đi tìm cái chết, nên trong lòng Hoàng Bắc Thiên rất sợ hãi, nỗ lực khuyến khích nàng vượt qua.

Chỉ cần Hữu Hi hạnh phúc, dù có ở bên cạnh hắn hay không cũng chẳng sao.

Hữu Hi do dự đưa hai tay cầm lấy chén thuốc, nhìn tuần nhân Hoàng Bắc Thiên, trái tim rồi cũng đưa ra quyết định uống hết chén thuốc.

Hoàng Bắc Thiên giống như đang dự dõ một tiểu hài tử nói: “Như vậy mới phải”

Hữu Hi đột nhiên ôm Hoàng Bắc Thiên vào lòng, khóc nói: “Cám ơn người Hoàng Bắc Thiên, nếu không có người, ta không biết phải làm sao bây giờ, ta sợ mình sẽ điên mất, cám ơn người đã ở bên ta, cám ơn người. Gặp được người thật tốt, là niềm hạnh phúc lớn nhất của ta, làm cho ta biết rằng trên đời này còn có một nam nhân tốt như người”- Hữu Hi thật sự cảm kích Hoàng Bắc Thiên vì hắn đã vì nàng mà làm mọi thứ.

Hoàng Bắc Thiên cười khổ, giữ lấy chén thuốc trong tay hữu Hi lắc đầu: “Không ta rất xấu”- Một nam nhân xấu xa, vì hắn yêu nàng nên mới làm tất cả, đổi lại là nữ nhân khác, hắn sẽ không làm gì cả, hắn không phải kẻ làm từ thiện, cho nên hắn không tốt.

Hữu Hi quỳnh lên giữ tay Hoàng Bắc Thiên: “Không người là nam nhân tốt nhất, ta có thể cảm nhận được người rất có phúc khí, chỉ là ta không thể cho người gì cả ngược lại còn liên tục hại người”.

Hoàng Bắc Thiên dùng tay che kín miệng Hữu Hi, lắc đầu: “Nếu như người biết ta từng tổn thương người liệu người có còn cho rằng ta là một nam nhân tốt không, kỳ thật nam nhân đầu giống nhau”

“Sao”- Hoàng Bắc Thiên từng làm nàng thương tổn sao?

“Đêm hôm đó, ta thiếu chút nữa đã cùng người..”- Hoàng Bắc Thiên áy náy nói, hắn cảm thấy thật khó khăn khi nói vậy, Lăng Khiếu Dương nhất định dùng chuyện này làm khó Hữu Hi.

“Nhưng người không có”- Trên mặt Hữu Hi đầy lệ, nhẹ giọng nói: “Ta biết trong đó ắt có sự tình gì?”

Hữu Hi không tin Hoàng Bắc Thiên làm như vậy, mặc dù muốn chứng thực, nhưng nếu nàng hỏi thẳng là đang nghi ngờ Hoàng Bắc Thiên, không tin hắn.

Hơn nữa, thần trí của nàng đêm đó cực kỳ hỗn loạn, lúc thì nhìn thấy nhất thần lúc thì thấy Hoàng Bắc Thiên, lại còn có cả Lăng Khiếu Dương.

“Nam nhân nào cũng có mặt tốt, ta cũng vậy. Ngược lại nam nhân nào cũng có dục vọng, nhất là đối với người nữ nhân mà mình yêu. nếu không phải vương gia tới kịp thì ta đã phạm sai lầm, nếu như nó thật sự xảy ra ta sẽ không hối hận, chỉ sợ người hận ta”

“Có phải hôm đó ta tưởng tượng ra người là Nhất Thần không?”- Hữu Hi suy đoán.

“Hắn là người nam nhân người yêu?- Giọng nói nghi vấn mang theo sự đau khổ chua xót.

“Phải!”- Hữu Hi do dự, nàng không muốn lừa gạt Hoàng Bắc Thiên. “ta biết, người không muốn ta thất vọng đau khổ, cũng không muốn thương tổn ta”

“Người đang an ủi ta sao!”- Hoàng Bắc Thiên cười khổ,

Hữu Hi mỉm cười: “Hơn nữa cũng chẳng có gì xảy ra cả, ta tin tưởng dù không có Lăng Khiếu Dương tới, người sẽ tự khống chế được bản thân mình.

“Ta chỉ muốn nhắc nhở người, nam nhân rất nguy hiểm”- Đang vui đùa, Hoàng Bắc Thiên lại trở nên nghiêm trang”

Hữu Hi mỉm cười nói: “Được rồi ta sẽ ghi tạc nó vào lòng”

ánh mắt hai người nhìn nhau, không cách nào dời đi. Nếu như đêm đó thật sự xảy ra, nàng sẽ hận Hoàng Bắc Thiên sao? Đáp vẫn là: Không biết!!

...

Lăng Khiếu Dương tức giận ngồi trong thư phòng, đôi mắt ngập tràn căm hận nhìn bức họa Nhất Thần treo trên tường.

Đầu tiên là Nhất Thần, giờ lại là Hoàng Bắc Thiên, nàng lại yêu nhiều nam nhân như vậy? Thật ghê tởm.

Hắn đã từng nói nàng không xứng để yêu, không xứng có hạnh phúc.

Hắn sẽ không nuốt lời.

Bên tai là tiếng Lưu An đang báo cáo, Hoàng Bắc Thiên vừa tới, Hữu Hi liền đồng ý uống thuốc.

Như vậy Hữu Hi đã chấp nhận đứa trẻ, hắn nên vui mới đúng, mục đích đã đạt được rồi.

Nhưng sao trong lòng lại khó chịu, tại sao phụ nữ của mình lại nghe lời nam nhân khác.

Còn hắn lại không cách nào khiến nàng nghe lời.

Tức giận sinh hờn dỗi.

Như lời Lăng Khiếu Dương đã hứa, Hoàng Bắc Thiên có thể đến thăm Hữu Hi, làm cho Hữu Hi bớt hoang mang.

Hữu Hi biết Hoàng Bắc Thiên chậm về quê nhà là vì nàng, đối với Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi có một phần cảm giác đặc biệt.

Nhưng lại không thể hiểu được nó là gì.

Chỉ là mỗi ngày đều chờ mong được nhìn thấy hắn, nghe thấy giọng nói của hắn vang lên bên tai nàng. Mỗi lần hắn đến thăm rồi lại trở về nàng đều không muốn hắn đi, luôn dõi mắt theo bóng lưng của hắn cho đến khi mất hắn.

Lăng Khiếu Dương bị lời nói của Hữu Hi làm cho phát điên, nên vài ngày sau đó không hề xuất hiện, chỉ phái người đưa thuốc bổ tới... Trong mắt Hữu Hi không có loại thuốc đó cũng chẳng sao.

Phần lớn thời gian nàng đều ở trong phòng cố gắng vượt qua nỗi đau, hơn nữa nàng cũng muốn trốn tránh Lăng Khiếu Dương.

Ngoại trừ lúc nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên thì vui vẻ, còn lại nàng đều không cách nào vui vẻ đứng dậy.

Lan Quý Phi vì giấc mộng mà đối với Hữu Hi thiện cảm tăng lên không ít, cho rất nhiều người mang tặng phẩm tới, không để ai làm khó hữu Hi.

Lan Quý Phi quả thật đã yêu ai thì yêu cả đường đi làm cho Vân San cùng các vị thiếp ghen ghét, hơn nữa mọi tâm trí của Lăng Khiếu Dương đều chỉ có mình Hữu Hi, bao nhiêu oán hận bỗng chốc đổ hết lên người Hữu Hi.

Ngày ngày, Hoàng Bắc Thiên giúp nàng từ từ vượt qua, kêu nàng kể chuyện trước đây cho hắn nghe, đến khi trời tối lại lặng lẽ rời đi.

Dù chán ghét Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên ở cùng nhau, nhưng trái tim lại ráng nhẫn nhịn đồng thời để Hoàng Bắc Thiên làm bạn cùng Hữu Hi.

Hoàng Bắc Thiên có thể tự do ra vào vương phủ, xem ra Lăng Khiếu Dương thật sự muốn đưa trẻ này.

Nàng cũng không còn viết nhật ký vì bức họa của Nhất Thần lại không cánh mà biến mất. Nàng cảm thấy rất kì quái.

Bữa tối không buồn ăn, cảm giác buồn nôn làm cho Hữu Hi khó chịu, nàng lặng lẽ thả người vào dục thùng.

Hữu Hi nằm trong dục thùng, hai tay áp vào bụng.

Nhớ lại lúc trước, khi mẹ nàng mang em trai, nàng rất thích áp tai vào bụng mẹ nghe tiếng đứa trẻ động dậy. Mẹ nói, đệ đệ ở bên trong cứ giãy dụa, còn cười nữa, nàng cảm giác điều đó thật thần kỳ. Có thể vì nàng thường xuyên đến gần bụng mẹ nên nàng cùng đệ đệ có cảm tình rất sâu.

Thời gian trôi qua, mẹ qua đời, em trai cũng đã trưởng thành, bây giờ đến lượt nàng làm mẹ. Mọi thứ thật khó tin, nàng ngoài miệng liên tục nói muốn giết chết đứa trẻ nhưng lại không dám làm.

Ngày sinh sắp đến, nàng phải làm sao bây giờ, tương lai sẽ ra sao đây.

Gần đây nàng gầy đến đáng thương, vùng phong doanh trước ngực vì mang thai nên trở nên đầy đặn hơn, bọt nước trên da thịt nàng trong suốt như châu ngọc.

Thân thể bắt đầu có những thay đổi phù hợp để làm mẹ, nhưng tính cách của nàng thì vẫn như vậy. Tắm rửa sạch sẽ một lát, thấy nước bắt đầu trở lạnh, Hữu Hi đứng dậy, bước đôi chân thon dài ra khỏi dục thùng, cầm lấy áo treo trên bình phong khoác lên người, đi ra ngoài.

Vừa lách người qua khỏi bình phong đã nhìn thấy một dáng người cao lớn đứng giữa phòng, Hữu Hi không khỏi giật mình.

Là Lăng Khiếu Dương, mấy ngày nay không xuất hiện hắn đột nhiên tới làm gì? Hữu Hi giữ chặt quần áo, bảo vệ chính mình.

Qua lớp bình phong, Lăng Khiếu Dương có thể nhìn thấy sắc mặt hồng nhuận của nàng. Dưới ánh nến lập lòe, nàng giống như bông hoa thủy phù dung xinh đẹp đến mê người.

Tầm mắt bị hấp dẫn, chân không tự chủ đi về gần nàng, Hữu Hi lui về sau gần chạm đổ bình phong, tay lại bất ngờ bị Lăng Khiếu Dương giữ chặt, dùng sức kéo khiến nàng ngã vào lòng hắn.

Hữu Hi chán ghét nhìn Lăng Khiếu Dương, tay cố thoát khỏi hắn: “Buông ra”.

Lăng Khiếu Dương im lặng nghiêm mặt, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, tuy mái tóc đen đã bị cắt đi trở nên ngắn rất quái dị, nhưng cũng không thể che đi sự xinh đẹp hồn nhiên, nếu là người khác cắt mái tóc ngắn thì sẽ rất xấu, nhưng đối với Hữu Hi thì ngược lại còn có cảm giác thật xinh xắn.

“Người không ăn cơm tối!”- Giọng nói lạnh lẽo của Lăng Khiếu Dương có điểm kì quái, trên người Hữu Hi phảng phất mùi thơm, không ngừng lan tỏa trong không khí, nhiều loạn trái tim hắn

Thì ra hắn đến là vì việc này? Hữu Hi cau mày tức giận nói: “Không phải chuyện của ngươi, buông ta ra”

“Không buông!”- Lăng Khiếu Dương cố gắng kìm nén cơn đại hỏa trong lòng, hắn rất muốn thả nàng ra, nhưng mỗi lần chạm vào Hữu Hi lại không cách nào buông tay. “Mau đi ăn tối” Hắn nhất quyết kéo nàng đi.

Hữu Hi giãy dụa, tức giận nói: “Ta nói rồi ta không cần ngươi quan tâm, chuyện đó chẳng liên quan gì đến ngươi, mau buông ta ra”

Tay Lăng Khiếu Dương siết chặt, đôi mắt đong đầy sự tức giận, nghĩ tới mấy ngày nay, hắn để Hoàng Bắc Thiên đến gần Hữu Hi, vốn là đã nhẫn nhịn cực hạn, nàng bây giờ lại nói không có liên quan gì đến hắn.

“Người muốn hài tử của ta chết đói sao?”- Lăng Khiếu Dương tức giận, đôi mắt nhìn vào lớp quần áo xộc xệch của Hữu Hi liền thay đổi sắc thái.

“Hài tử là của ta không phải của người”- Mỗi lần nghe Lăng Khiếu Dương nhắc nhở nàng, hài tử của hắn, hài tử của hắc, trái tim sinh ra một loại ác cảm, trong suy nghĩ luôn muốn vạch rõ mối quan hệ này.

“Hài tử không phải của ta?”- Lăng Khiếu Dương xanh mặt, tức giận nói: “Ta quên mất, Hoàng Bắc Thiên trước kia từng ở vương phủ, lúc đó người đã sớm leo lên giường ngủ chung với hắc sao?”

Hữu Hi nổi giận nói: “Chỉ có người mới là kẻ dâm loạn như vậy, đi khắp nơi bò lên giường phụ nữ, giống như loại ngựa đực cần phát tiết, mau buông ta ra”

Phụ nữ đáng chết, cũng chỉ có lúc tức giận thế này mới thấy tràn đầy sinh lực, giống như một con mèo, vương móng vuốt cào vào ngực hắc.

Hắc là ngựa đực? Đi khắp nơi bò lên giường, sao nàng có thể nói thẳng ra những lời như vậy, trong khi mặt không hề ửng đỏ hay biến chuyển.

“Buông tay, buông ta, đừng!”

Tiếng la thất thanh của Hữu Hi, chỉ còn lại những tiếng ô ô nhỏ, môi bị Lăng Khiếu Dương gắt gao hôn không thể nói được.

Chiếc lưỡi ẩm ướt của hắc thăm dò bên trong miệng, lấy đi hơi thở của nàng, Hữu Hi cắn răng muốn cản trở sự xâm nhập của Lăng Khiếu Dương. Nhưng hắc linh hoạt tránh được, hắc dùng đầu lưỡi liếm lên bờ môi dưới, tay dùng sức ôm ngang nàng đi về phía cửa sổ đem nàng đặt lên giường, thân thể của hắc cũng ép xuống.

Áo của Hữu Hi vốn đã nói lỏng để lộ ra vùng ngực căng tròn trước mắt Lăng Khiếu Dương.

Đôi mắt hắc trở nên âm trầm, ngọn lửa dục vọng thiêu đốt, bàn tay to lớn vuốt ve vùng phong doanh của Hữu Hi, không ngừng hôn lên môi nàng.

“Không,.. tránh ra... Tránh ra... đừng chạm vào ta... tránh ra”- Hữu Hi bối rối la lên. Thân thể Lăng Khiếu Dương cực kỳ to lớn, cho dù có giấy dựa cũng vô ích, bờ môi nóng bỏng của hắc lướt trên da thịt nàng để lại những ấn tích.

Thân thể của hắc giống như có lửa thiêu đốt, rất khó chịu, ham muốn, hắc ham muốn cơ thể này.

Hữu Hi đột nhiên quát lớn: “Người muốn hài tử trong bụng ta chết đi thì cứ tiếp tục. Dù sao đứa trẻ này vốn dĩ ta cũng không cần”

Lời nói vô tình của Hữu Hi làm cho dục hỏa của Lăng Khiếu Dương mất đi, động tác đình chỉ.

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, tràn đầy sự tức giận, đôi mắt đen nhìn chằm chằm mặt Hữu Hi.

Nàng cuốn quít túm lấy mền che lấy cơ thể chính mình.

Lăng Khiếu Dương bước xuống giường, lưng hướng về Hữu Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu không ăn cơm, ta sẽ đích thân đến tìm người”

Hữu Hi hồi hộp nhìn Lăng Khiếu Dương, im lặng không đáp, Lăng Khiếu Dương tức giận bỏ đi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, ngã xuống giường...

..

Lăng Khiếu Dương nghĩ rằng Hữu Hi đã chấp nhận đứa trẻ, ngoài miệng tuy nói vậy nhưng nàng vẫn uống thuốc bổ, và an thai được rất đều đặn.

Chính vì vậy, hắc tận lực khắc chế bản thân không nên đi chọc tức nàng, nhưng đôi lúc thật sự rất muốn nhìn thấy Hữu Hi.

Nhưng hậu quả là hấn lại bỏ đi trong cơn tức giận.

Đáng chết, hấn thiếu chút nữa là không kiềm chế được sự mê luyến của bản thân đối với thân thể nàng. Nhớ tới dáng vẻ lúc tắm rửa của nàng, dục vọng lại bắt đầu muốn nổi dậy.

Hữu Hi ngủ thẳng tới trưa mới rời giường, cả người uể oải. Sau khi rửa mặt, nha hoàn bưng đồ ăn lên. Nàng miễn cưỡng ăn một ít rồi lại phải uống thuốc do nha hoàn mang đến. Mà thuốc thì cực kỳ khó uống.

Nàng cũng không còn cảm giác khó chịu như trước đây, trong lòng bắt đầu tiếp nhận hài tử, mặc dù khó khăn nhưng nàng vẫn cố gắng.

Nghe thấy mùi thuốc nàng liền thấy khó chịu, nha hoàn nói đây là bát cuối cùng, Hữu Hi ráng nhịn mà uống vào.

Nhưng thuốc có gì đó không giống: “Thái y thay đổi phương thuốc rồi sao, mùi không giống như mấy ngày trước”- Hữu Hi cau mày nói thầm.

“Có thể là lúc nấu có vấn đề”- Nha hoàn đáp lại

Hữu Hi cau mày đặt chén thuốc xuống.

Nha hoàn dọn bát rồi lui ra.

Hữu Hi đi xuống đất mở chiếc hộp nhỏ trên bàn, bên trong có một mảnh giấy màu trắng.

Hữu Hi như một đứa trẻ nằm ngả xuống bàn, đột nhiên một bó hoa đưa đến trước mắt

“Đẹp quá!”- Hữu Hi kinh hô, đón lấy nó, xoay người thì đã nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, gương mặt hấn có chút gì đó không bình thường.

“Cảm ơn!”- Hữu Hi hít lấy hương hoa: “Đây là hoa gì vậy, ta chưa bao giờ thấy cả”

Hoàng Bắc Thiên bình thần giải thích: “Thu đến thơm mát, càng là trời thu, trời càng rực sáng”

“Ta cũng có đồ tặng người”- Hữu Hi vui vẻ chạy đến bàn trang điểm, mở hộp đựng trang sức lấy ra thứ gì đó.

Hoàng Bắc Thiên thấy trong tay Hữu Hi cầm một chiếc túi thêu, trên đó còn có tên hấn, lòng trở nên vui sướng.

Hữu Hi thấy Hoàng Bắc Thiên không nói lời nói, liền giải thích: “Cái này là do ta tự tay làm, ta trước nay may vá cũng không giỏi lắm, nên có chút khó nhìn, nếu không đẹp ta sẽ làm lại cho”

Hữu Hi đang tính thu tay lại, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại nhanh chóng giắt lấy túi từ tay hữu Hi lấy đi: “Ta sẽ giữ”

Hữu Hi e thẹn mỉm cười, thì ra đem cho người khác thứ đồ mình tận tay làm có giảm giác khẩn trương sợ hãi như vậy.

Hoàng Bắc Thiên cẩn thận đem túi thêu cất vào trong áo, sau đó tháo chiếc nhẫn ở trên tay xuống cầm lấy bàn tay Hữu Hi chậm chậm đeo nhẫn vào ngón giữa của nàng.

Cảm giác giống như đang trao đổi tín vật khiến mặt Hữu Hi trở nên nóng rực: “ta không muốn”- Tay giữ chiếc nhẫn ra.

“Người thử cởi ra xem”- Hoàng Bắc Thiên nghiêm mặt, hừ một tiếng.

“Nhưng mà...”

“Cứ nghĩ nó là món quà mà mẫu thân người tặng, đừng cởi ra”- Hấn bá đạo ra lệnh, đôi mắt đẹp mở to. Hữu Hi đành phải gật đầu: “Được ta nhận, ta đem hoa đi cắm đây”

Hữu Hi cười tươi cầm lấy bó hoa đi về chiếc bình quý, nhưng vừa đi hai bước thì cảm giác bụng rất đau, thân thể cúi xuống.

“Làm sao vậy?”- Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi bỗng có hành động khác thường như vậy, liền đi lại đỡ lấy nàng.

Hữu Hi thống khổ nói: “Bụng ta đau quá, đau quá!”

Hoàng Bắc Thiên nhìn nét mặt thống của Hữu Hi, cảm giác bất an liền lớn tiếng hô to: “Người đâu người đâu, mau nhanh truyền thái y”

Nha hoàn nghe thấy tiếng la, một người chạy đi kêu thái y, người chạy vào, nhìn thấy quần áo Hữu Hi dính máu.

“Phu nhân, phu nhân bị chảy máu rồi!”

“Hoàng Bắc Thiên ta đau quá... đứa trẻ...”- Hữu Hi đau đớn nói không nên lời.

Hoàng Bắc Thiên lo lắng đem Hữu Hi đặt lên giường: “Đừng sợ, thái y sẽ tới ngay thôi”

Hữu Hi nắm lấy tay Hoàng Bắc Thiên siết chặt, cơn đau hành hạ cơ thể suy nhược của nàng. Hữu Hi cuộn mình lại, cả người toát mồ hôi lạnh, khắp thân đều đau nhức, máu chảy càng nhiều, Hoàng Bắc Thiên không thể không tránh khỏi sợ hãi.

“Thái y, truyền thái y.”- Hắc hoàng sợ hét lên, trái tim mang theo sự đau đớn tột cùng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi vẫn còn đang rất tốt sao.

“Hoàng Bắc Thiên, ta có phải sắp chết rồi không?”- Hữu HI nói nhỏ, giống như có hàng vạn cây đao đâm vào da thịt nàng, từng dao từng dao hạ xuống làm nàng đau khổ.

Hoàng Bắc Thiên hoảng sợ ôm lấy Hữu Hi: “Không đâu, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, người sẽ không sao?”

Tay Hữu Hi giữ chặt áo Hoàng Bắc Thiên, đau đớn càng lúc càng tăng, nhưng tất cả cũng đành bất lực. Một cơn đau oằn người bao phủ Hữu Hi, hai mắt nàng mở to, đau đớn kêu lên một tiếng, rồi ngất lịm đi.

Hạ thể Hữu Hi ướt đầm máu, nhìn thấy thôi cũng giật mình: “Hữu Hi, Hữu Hi!”- Hoàng Bắc Thiên hoảng sợ đến run rẩy, cố gắng bóp nhẹ tay nàng.

Lúc này, một thân ảnh vọt vào phòng, nhìn thấy Hữu Hi nằm trong một vũng máu, trái tim run lên.

Đi nhanh về trước, cướp lấy Hữu Hi từ lòng Hoàng Bắc Thiên, ôm chặt lấy, nhìn Hữu Hi hôn mê bất tỉnh, hắc thét lên: “Thái y đáng chết, mau vào đây nhanh cho bốn vương”

Một lát sau, một người khá già đi vào, liền hành lễ thì Lăng Khiếu Dương lại quát: “Nhanh lại đây, xem nàng như thế nào.”

Thái Y vội vàng đi về trước, nhìn máu tươi thấm đầm quần áo Hữu Hi, cầm lấy tay nàng bắt mạch. Thái y run rẩy nói: “Khởi bẩm vương gia, phu như đã bị hư thai rồi!”

31. Chương 69-70

Chương 69

Chuyện Hữu Hi hư thai làm kinh động không ít người. Thái y liên tục chữa trị, hết cầm máu lại rửa sạch rốt cuộc cũng đã xong xuôi.

“Hài tử không còn nữa?”- Lăng Khiếu Dương hồn phi thất lạc hỏi, đôi mắt ửng hồng, nhìn Hữu Hi nằm trên giường chìm trong đau đớn, không còn đủ sức để nói chuyện, hai bàn tay nắm chặt. Đau đớn và khó chịu.

“Phu nhân bị trúng độc có hoạt tính vô cùng mạnh, đã ảnh hưởng đến thân thể rất nhiều, có thể giữ lấy tính mạng đã là vạn hạnh, chỉ là...”- Thái y vừa nói vừa do dự đứng lên, Lăng Khiếu Dương vội vàng kích động túm lấy cổ áo thái y, giận dữ hét lớn: “Còn chuyện gì nữa mau nói ra”

Thái y vội nói: “Được tính quá mạnh, có lẽ sau này phu nhân không thể mang thai được nữa”

Lời nói của thái y làm cho Lăng Khiếu Dương chậm rãi buông tay, đôi mắt ửng hồng lấp lánh cái nhìn sắc huyết lướt qua nhìn Hoàng Bắc Thiên đang ngậy người, rồi lại nhìn Hữu Hi.

Hoàng Bắc Thiên nghe thái y nói như vậy cả người trở nên mất bình tĩnh. Tại sao lại như vậy? Tại sao mọi thứ đều hòa nhau đổ lên đầu Hữu Hi?. Nàng đang cố gắng mỗi ngày vực mình đứng dậy, cam tâm uống thuốc đắng, từ từ chấp nhận đứa trẻ!

Hắn biết rõ trái tim Hữu Hi rất yếu ớt, nàng yêu quý đứa trẻ trong bụng như vậy, tại sao, giờ phút này lại phát sinh những chuyện như vậy.

Lăng Khiếu Dương phẫn nộ, hắn có cảm giác mình như vừa chết đi, hai tay chộp lấy Hữu Hi, điên cuồng giận dữ hét lên: “Lãnh Dạ Hủy người điên rồi, người tự mình giết chết hài tử, lại còn hại bản thân không thể sinh con được nữa, người sợ mang thai con ta như vậy sao, người điên rồi, người làm đủ chưa...”

“Người điên rồi sao!”- Hoàng Bắc Thiên nhìn dáng vẻ kích động của Lăng Khiếu Dương đẩy hắn ra, phẫn nộ nhìn Lăng Khiếu Dương, giận dữ hét: “Nàng đã đau đến mức như vậy người không nhìn ra sao, nàng làm sao có thể tự hại hài tử của mình, người bình tĩnh lại, nhìn nàng đi, nàng cần có người quan tâm, cần người an ủi, không phải để cho người chỉ trích lung tung”

Lăng Khiếu Dương nổi giận xanh mặt, đẩy Hoàng Bắc Thiên, chỉ vào đám nha hoàn hầu hạ, lạnh lẽo hỏi: “Nói, nàng hôm nay đã ăn cái gì, do ai mang tới”

“Phu nhân uống qua an thai được, sau đó ăn bữa sáng”- Hai người nha hoàn quỳ trên mặt run run lắp bắp trả lời.

“Dem thuốc đến đây!”

“Vâng, nô tỳ đi lấy”- Một người nha hoàn đứng dậy, đi về phái phòng ăn.

Hữu Hi trải qua một cơn đau nhức ê ẩm, ánh mắt có chút khởi sắc, lúc này mới hiểu được vì sao mẹ nàng lại nói hài tử là một phần máu thịt của mình.

Chân mỗi rã rời, thân thể đau nhức, trái tim như bị tra tấn.

Lăng Khiếu Dương chỉ biết chỉ trích, vô lại, tức giận mắng nha hoàn, hoàn toàn quên mất nàng đang nằm chết lặng.

“Vương gia thuốc đã mang tới!”- Trong chốc lát, nha hoàn đã trở lại, trên tay cầm thuốc, quỳ xuống cách Lăng Khiếu Dương không xa.

Thái y không đợi sự phân phó liền đi tới, xem xét kỹ lưỡng căn thuốc, tỉnh tể nhìn, sau đó hướng về Lăng Khiếu Dương nói: “Khởi bẩm vương gia, thuốc này hoàn toàn không có vấn đề gì, không biết phu nhân còn dùng qua thứ thuốc nào khác không?”

Ánh mắt căm phẫn của Lăng Khiếu Dương nhìn đám nha hoàn hằng ngày hầu hạ Hữu Hi.

Nha hoàn cúi đầu như dán chặt xuống đất, run rẩy nói: “Phu nhân chỉ uống thuốc ăn sáng, sau đó không dùng qua thứ gì cả”

“Khốn khiếp!”- Lăng Khiếu Dương nổi giận, một cước đá văng chiếc bàn bát tiên, hộp gỗ trên bàn rơi xuống mặt đất, bên trong xuất hiện một số khối màu trắng.

Nha hoàn bị hành động của Lăng Khiếu Dương làm sợ hãi đến nhắm mắt lại, viên châu màu trắng rơi ra ngay tầm mắt thái y.

Thái y cầm lên, hít vào mũi một cái, vẻ mặt ngưng đọng.

“Thứ gì vậy!”- Lăng Khiếu Dương cũng chú ý tới, cau mày hỏi

Thái y đáp: “Đây là mạn toa hoa, một loại dược cực mạnh, có tác dụng là hư thai, mùi rất ngọt, nó giống như kẹo tựa hồ không có gì khác nhau, chỉ cần hiểu biết y đạo đều có thể nhận ra, thứ đường này tảo ra

một mùi hương đặc trưng, người bình thường cứ tưởng nó là đường bóng nhĩ, nhưng thứ này chỉ có bán ở tiệm thuốc.”

“Ha ha”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh, xoay người đến gần Hữu Hi, đôi mắt đỏ ngầu nhìn nàng: “Người quả thật tàn nhẫn, đứa trẻ là ma quỷ sao, nó là ma quỷ cũng không thể thoát khỏi bàn tay của ngươi, phải chết trong tay ngươi”

Hữu Hi không giải thích, cũng không mở miệng. Việc hấn hiếu làm với nàng chẳng có nghĩa lý gì, bởi vì nàng không cần quan tâm đến hấn nghĩ thế nào về mình. Căn bản trong mắt hấn nàng chẳng phải tốt đẹp gì, một người phụ nữ ác độc hại chết con mình.

Nàng cũng chưa từng nghĩ đến đứa trẻ này, nàng liệu có thể giải thích gì bây giờ.

Lăng Khiếu Dương bắt lấy tay Hữu Hi, lạnh lẽo hỏi: “Nói chuyện, ta cho ngươi cơ hội giải thích, nếu không là ngươi cam chịu nhận tội.”

Gương mặt Hữu Hi tái nhợt không chút huyết sắc, môi trắng bệch giống như người chết từ từ co lại, chỉ nhẹ giọng nói: “Người muốn nghĩ thế nào là chuyện của ngươi”

Hoàng Bắc Thiên kinh ngạc đứng ở đó, nhìn vật màu trắng nói không nên lời.

Là thứ đường hấn mua cho Hữu Hi, Châu Nhi nói Hữu Hi uống thuốc rất khổ cực nên hấn mới đi mua đường bóng. Làm sao thứ đường ấy lại hóa thành lại thuốc có hoạt tính mạnh làm Hữu Hi hư thai

“Thứ này do ngươi mang đến có phải không?”- Lăng Khiếu Dương đột nhiên quay lại nhìn Hoàng Bắc Thiên, nhãn mục dữ tợn.

Trừ Hoàng Bắc Thiên quan tâm đến Hữu Hi còn ai mua thứ này đến cho nàng.

“Là ta, nhưng nó chỉ là thứ đường bóng bình thường”- Hoàng Bắc Thiên cũng không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra.

“Hoàng Bắc Thiên ngươi đừng khinh người quá đáng”- Lăng Khiếu Dương tức giận ra tay công kích Hoàng Bắc Thiên, một thiết quyền thẳng tấp đánh vào ngực Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên mặt không chút đổi sắc, bình tĩnh đứng đó, chịu một quyền của Lăng Khiếu Dương, đầu đau như búa bổ, gần từng chữ một nói: “Ta chưa bao giờ muốn làm tổn thương Hữu Hi cùng đứa trẻ”

“Vương nhi không được vô lễ!”- Ngoài cửa truyền đến một giọng nữ uy nghiêm mang thai khiển trách.

Lăng Khiếu Dương thu tay, căm tức nhìn Hoàng Bắc Thiên.

Quý Phi cùng Vân San đi đến, tất cả đều vội vàng hành lễ.

“Miễn lễ”- Lan Quý Phi không mẫn không nhạt nói một câu, nhìn Hữu Hi hỏi: “Người thế nào rồi”

Thái y vội nói: “Thưa quý Phi mọi thứ đều bình an, chỉ là hài tử không còn nữa...”

Lan Quý Phi sắc mặt âm u, thở dài một tiếng: “Đứa nhỏ này cùng Lăng gia vốn là vô duyên rồi!”

“Quý Phi không nên đau buồn, tất cả nên tùy duyên”

Quý Phi nhíu mày: “Nguyên nhân hư thai là gì”

“Là do một loại thuốc cực độc”- Thái y vừa nói vừa chỉ vào thứ màu trắng trên mặt đất.

“Thuốc từ đâu tới!”

Lăng Khiếu Dương tức giận nói: “Tiện nhân nào dám ra tay tàn nhẫn hạ độc thủ ta quyết không bỏ qua”-

Lăng Khiếu Dương nhìn kỹ Hoàng Bắc Thiên nói: “Còn ngươi, nếu không phải là do ngươi mang thứ này vào, liệu nàng có hư thai”

Chương 70

Hữu Hi quay đầu tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương, hấn không có căn cứ đã vội chỉ trích Hoàng Bắc Thiên là không đúng. Vả lại, nàng không tin Hoàng Bắc Thiên lại cố ý hại đến nàng.

“Không liên quan đến Bắc Vương. Đừng vu oan cho hần, ta biết Bắc Vương sẽ không bao giờ làm hại ta cùng đứa trẻ”- Hữu Hi cố gắng cao giọng nói khiến mọi người chú ý.

Lăng Khiếu Dương nghe thấy Hữu Hi bảo vệ cho Hoàng Bắc Thiên càng tức giận chột quát lớn: “Câm miệng”

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy thái độ thô lỗ của Hoàng Bắc Thiên cực kỳ bất mãn, nhưng không dám thể hiện, chỉ nhìn Hữu Hi lắc đầu bảo nàng nghỉ ngơi đi, đừng để tâm nữa.

Nhưng Hữu Hi sao có thể yên tâm chứ, nỗi đau khổ vẫn còn chưa mất đi thì đã phải đối mặt với những lời phán xét điên cuồng của mọi người xung quanh.

Giờ phút này nàng ước gì có ai đó ôm nàng vào lòng mà an ủi. Lòng nàng đã quá đau đớn, cô đơn cùng bất lực tột cùng. Nhưng vẫn phải cố gắng đối mặt với mọi ánh mắt nghi ngờ của người khác.

Nhìn qua nhìn lại trong phòng, chẳng mấy người thật sự quan tâm đến nàng, duy chỉ có Hoàng Bắc Thiên. Phải, nhưng nàng thật sự muốn biết kẻ nào đã hạ độc thủ giết chết đứa trẻ trong bụng, nhưng kẻ đó tuyệt đối không Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi dùng hết khí lực nói lớn: “Vương gia, quý phi, xin hãy điều tra rõ ràng trước khi kết luận. Mọi thứ bây giờ vẫn chỉ là hoài nghi, hy vọng Quý Phi có thể làm chủ tìm ra hung thủ, đừng để hài tử của ta chết không minh bạch, oan uổng người tốt, còn kẻ ác thì tự do.”

Hữu Hi nói xong liếc nhìn Vân San một cái: “Trừ việc hoài nghi ta là một phụ nữ độc ác và Hoàng Bắc Thiên làm ra, Vương gia cũng nên để ý những người phụ nữ bên cạnh người. Việc ta mang thai đối với không ít người là bất lợi, bọn họ chắc chắn có ác ý. Ta nói vậy có phải không?”

Lời nói của Hữu Hi làm Vân San giật mình, sau đó nàng ta dịu dàng nói: “Hủy Phu nhân xem ra đã tự đánh giá cao bản thân mình rồi, dù người sinh hạ hài tử thì đã sao, nếu xét đến thân phận người không xứng làm chính thất. Khiếu Dương ca cũng không thích loại phụ nữ độc ác tự tay giết chết tỷ tỷ mình, người bất quá cũng chỉ là thiếp, sinh hạ hài tử thì sao, chẳng ai phải gọi người là nương nương, thử hỏi, có điểm gì bất lợi chứ.”

Hữu Hi tái nhợt nghiêm mặt cười lạnh, nàng không cần biết Lăng Khiếu Dương có hiểu lầm hay tức giận không? Nhưng nàng không thể không quan tâm ai hại chết còn mình, rồi vu oan giá họa cho Hoàng Bắc Thiên.

“A? Ta thật sự không có gì đáng để uy hiếp đến các người sao? Như vậy, sao lúc đầu người lại giúp ta đào tẩu, người dám nói không sợ ta uy hiếp đến quyền lợi của người nữa không?”- Giọng nói của Hữu Hi không chút khí lực, run run nói, nhưng mỗi câu mỗi chữ lại khiến Vân San không á khẩu.

Cuối cùng Vân San dậm chân nói: “Cường từ đoạt lý, di nương, người phải chủ trì công đạo mới được”

Lan Phi vỗ tay Vân San, bảo nàng an tâm.

Vân San dìu Lan Phi ngồi xuống ghế, tất cả mọi người đều khấn trương. Lan Quý Phi quét mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên hỏi: “Bắc Vương, vật màu trắng đó là do người mang tới cho Hủy Phu nhân?”

Gương mặt khí phách của Hoàng Bắc Thiên vẫn thản nhiên, chỉ có ánh mắt nhìn về Hữu Hi, mang theo đau đớn.

Hần vốn muốn để Hữu Hi an tĩnh nghỉ ngơi, nhưng xem ra không được rồi, Hoàng Bắc Thiên trầm giọng đáp: “Là thần mua, nhưng nó vốn dĩ không phải là thuốc”

Lan Phi trầm ngâm một tiếng, quay sang hỏi nha hoàn: “Hai người các người có chạm vào nó không?”

Một nha hoàn vội vàng trả lời: “Lúc nô tỳ quét dọn phòng có chạm qua, nhưng chưa từng mở ra, đôi khi thấy Hủy phu nhân mở ra ăn thứ gì đó màu trắng, nô tỳ vẫn tưởng nó chỉ là đường bình thường, nên cũng không hề để ý”

Nha hoàn còn lại vội phụ họa theo: “Vâng ạ, đúng là như thế, trừ lúc quét dọn thì mới đựng vào chiếc hộp đó.”

“Hoàng Bắc Thiên người mua đường bóng ở đâu?”- Lăng Khiếu Dương cau mày giận dữ hỏi.

Hoàng Bắc Thiên nghĩ ngợi một chút rồi đáp: “Một tửu lầu nằm ở góc phố”.

“Người đâu!”- Lăng Khiếu Dương hô to một tiếng, Lưu An vội vàng tiến vào hỏi: “Vương gia có gì phân phó?”

“Người đưa Bắc Vương đến tửu lầu, hỏi người bán ai đã từng mua qua thứ này?”

“Vâng ạ!”- Lưu An trả lời một tiếng, sau đó nhìn Hoàng Bắc Thiên nói: “Bắc vương xin mời”

Hoàng Bắc Thiên nhíu mày, lo lắng nhìn Hữu Hi, giờ phút này mọi người đều nhìn hẩn, hẩn chỉ có thể nhìn Hữu Hi.

Chờ hẩn trở về, yên tâm, sẽ không có việc gì, hảo hảo nghỉ ngơi.

Ánh mắt bao hàm sự quan tâm lẫn trong nội tâm phức tạp, vẫn chỉ mình Hữu Hi có thể hiểu, nàng gật đầu ra hiệu mình đã biết.

Hẩn xoay người rời đi.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm đen thẫm nhìn Hữu Hi, cuối cùng nhìn quý phi thấp giọng nói: “Mẫu phi thân thể không khỏe, người hãy về nghỉ ngơi đi, nơi này để hài nhi xử lý”

“Ta là mẫu phi của người, tự nhiên sẽ cùng người chia sẻ muộn phiền” Quý Phi nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Người xem, thân thể của nàng bị hao tổn suy yếu không ít, tạm thời để nàng nghỉ ngơi, hai nha đầu này để bọn cung thẩm vấn, mọi người ra ngoài hết đi”

Lăng Khiếu Dương chau mày, quét mắt nhìn Hữu Hi, trầm giọng nói: “Vậy cứ theo như mẫu phi nói”

“Được”- Quý Phi trầm ngâm một tiếng để Vân San dìu đứng lên: “Hai người theo ta”

“Vâng ạ”- Hai nha hoàn nơm nớp lo sợ đứng dậy

Lan Quý Phi nhìn thoáng qua Hữu Hi rồi đi ra ngoài, nha hoàn cũng vội vã theo sau, thái y lui ra, trong phòng chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương cùng Hữu Hi.

Không khí nặng nề ép chặt như muốn nổ tung, Hữu Hi khép hờ mắt, vẻ mặt lạnh lẽo nhưng trái tim lại đau đớn.

Lúc này mất đi hài tử nàng mới biết mình yêu quý đứa trẻ trong bụng biết bao. Nhưng đã muộn quá rồi, có lẽ những lời nàng đáng ra không nên nói đã bị ông trời nghe được, nên lấy lại hài tử.

Hữu Hi quả thật rất hối hận, nàng không nên nói những lời đó, nhưng mọi thứ đã trễ rồi, thứ mất đi sẽ không thể trở lại được nữa.

“Hài nhi, xin lỗi con!”- Trái tim Hữu Hi yên lặng chịu sự dày vò, khóe mắt rơi lệ.

“Giả mù sa mưa, hài tử không còn chẳng phải đó là tâm nguyện của người sao?”- Sao lại khó chứ? Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, những giọt nước mắt xót xa thì nhau rơi xuống, hẩn bắt đầu tin chuyện đứa trẻ mất đi không phải do Hữu Hi làm.

Hữu Hi đau lòng quật cường, hẩn đã không cảm thấy thương xót còn dùng những lời nói cay nghiệt như vậy, Hữu Hi bất lực nó: “Người không nói cũng chẳng ai nói người cầm điếu, người im miệng đi cho ta”

Lăng Khiếu Dương tức giận giữ lấy cằm Hữu Hi, nhưng lại bất gặp vẻ mặt tiền tụy tái nhợt, ánh mắt đau đớn mà trống rỗng, nàng giống như đã chết đi, mỏng manh yếu ớt, hẩn tính nói gì đó nhưng cuối cùng lại kiềm lại, bỏ tay xuống, có chút phiền loạn nói: “Người tốt nhất nên cầu khẩn là hẩn trong sạch đi.”

Hoàng Bắc Thiên nhất định trong sạch, Hữu Hi tự trả lời với lòng, dù không mở miệng, nhưng ánh mắt trống rỗng không chút phản kháng.

Chờ, phải chờ, chỉ cần chờ mà thôi.

Nhưng chờ lúc lâu sau, Hữu Hi mơ màng thiếp đi, hư thai đã cướp hết sức lực của nàng, khiến nàng thân thể uể oải, quả nhiên mất không ít máu, cả người suy yếu.

Lăng Khiếu Dương nhú mày, nhìn Hữu Hi yếu ớt nằm đó, trong lòng hiện lên cảm giác xót xa. Không hẳn làm sao lại cảm thấy như vậy.

Lăng Khiếu Dương kích động, xoay người rời khỏi.

Di Tâm Cư.

Hai nha đầu được lệnh quý phi quỳ lui ra xa, hai người nha hoàn hay hầu hạ Lan Phi cũng biến mất.

Trong phòng chỉ còn lại Vân San và Lan Quý Phi

Vân San đứng bên cạnh, giống như một con chó trung thành dâng lên cho quý phi ly trà, nhu thuận đứng đó, tay đan vào nhau.

Lan Quý Phi nghiêng người liếc mắt nhìn Vân San, uống một ngụm trà, chậm rãi hỏi: “Vân San người nghĩ xem ai đã giết chết cháu đích tôn của bốn cung?”

Vân San cẩn trọng trả lời: “Vân San không dám kết luận bừa”

“Nói suy nghĩ của người đi, nơi này không có ai cả, không có gì phải kiêng dè”- Lan Quý Phi đặt chén trà xuống, vẻ mặt âm trầm.

Vân San cau mày, bất an nói: “Vân San không biết, xin di nương thứ tội.”

Lan Phi đột nhiên phần nộ quát: “Người muốn ta thứ cho tội bất kính hay là tội giết chết tôn nhi của ta”

Lời nói của Quý Phi như một cú đánh phủ đầu.

“Di nương khai ân”- Vân San sợ hãi cầu xin tha thứ, vội vàng quỳ xuống trên mặt đất, hai tay nắm lấy quần áo Lan Quý Phi, nước mắt đã tràn, vẻ mặt sợ hãi.

Lan Quý Phi tức giận hất tay Vân San, lắc đầu, vẻ mặt không dám tin.

“Thật không thể ngờ được, kẻ bốn cung nuôi dưỡng bên mình đều là rắn độc, ngay cả hài nhi của Lăng Khiếu Dương cũng có thể hạ thủ được”

“Di nương, Vân San biết sai rồi!”- Vân San lo sợ khóc nức lên, nghẹn ngào giải thích: “Vân San vì quá yêu Khiếu Dương ca... nhưng Khiếu Dương ca ngoài miệng nói hận Lãnh Dạ Hủy, nhưng bên trong lại yêu nữ nhân đó. Trước kia cũng từng có một vị thiếp mang thai, chàng nói tiểu thiếp đó không xứng mang hài tử nên liền ra tay giết chết đứa trẻ. Bây giờ, Khiếu Dương ca lúc nào cũng lớn giọng nói hận Lãnh Dạ Hủy, nhưng sao lại quan tâm đến hài tử như vậy, tất cả đều chứng tỏ chàng rất quan tâm nàng ta. Vân San chỉ muốn làm cho Khiếu Dương Ca nhận ra Lãnh Dạ Hủy là phụ nữ ác độc như thế nào, sau đó sẽ chán ghét, không yêu nàng ta nữa. Vân San biết sai rồi, Di nương khai ân”

Lan Quý Phi tức giận lắc đầu, chỉ vì đồ kị ghen tuông mà làm ra những việc như vậy, bà cũng là một người mẹ nên hiểu rất rõ tâm tư của mình mẹ. Không có người mẹ nào có thể dám ra tay giết chết con mình, lại còn mất đi khả năng sinh con.

Quý Phi đau lòng nói: “Quả nhiên là người, người so với Lãnh Dạ Hủy còn ghê tởm ác độc hơn nữa, mưu hại một hài tử, còn vu oan cho người khác, người thật độc ác”

Vân San ôm lấy chân Quý Phi khóc cầu khẩn: “Vân San chỉ là nhất thời hồ đồ, xin di nương đừng ghét Vân San, di nương, con là Vân San không phải người lạ, cầu xin di nương tha thứ cho con lần này.”

“Người hại chết phúc tôn của ta, làm ta tha thứ đây!”- Lan Quý Phi vẫn nhớ kỹ hình dạng đứa trẻ trong giấc mơ, trong lòng luôn mong ngóng đứa trẻ được sinh ra... nhưng không ngờ...

Vân San cầu khẩn nói: “Vân San từ nhỏ không cha không mẹ, từ trước tới giờ luôn ở bên di nương, luôn làm theo những gì người dạy bảo, cầu xin di nương tha thứ, cầu xin người. Người đã nhìn thấy Vân San lớn lên, người giống như mẫu thân ruột thịt của Vân San vậy”

Lan Phi nhìn Vân San khóc trong lòng không tránh khỏi xót xa, quả thật bà đã từng nhìn Vân San lớn lên trước nay vẫn coi như con mình.

Vân San thấy Lan Quý Phi do dự liền đau khổ cầu khẩn tiếp: “Di nương, sau này Vân San không vì ích kỷ mà làm ra những việc đó nữa, di nương chẳng lẽ người hi vọng Khiếu Dương ca thích nữ nhân đó sao. Lúc đầu là Dạ Lan, Khiếu Dương vì nàng ta không đồng ý cưới thêm thê thiếp, nếu bây giờ lại thích Lãnh Dạ Hủy chẳng phải sẽ như trước đây sao... Vân San sợ Khiếu Dương ca không bao giờ chú ý đến mình”

Lan Quý Phi thở dài, có chút miễn cưỡng, những lời Vân San nói không phải sai, Lăng Khiếu Dương trước kia một mực không chịu lập chính thất, Dạ Lan thân phận chỉ là tiểu thiếp, không xứng làm chính thất. Hôm nay Dạ Lan chết đi, lại xuất hiện một Lãnh Dạ Hủy đi câu dẫn Lăng Khiếu Dương, nhưng Lãnh Dạ Hủy chỉ là một tiện thiếp vốn không có tư cách làm chính thất, lại mất đi khả năng sinh con, e rằng... Hài tử mặc dù có hơi...

“Thôi, đứng lên”- Lan Quý Phi lạnh lùng nói.

“Đạ tạ di nương, Vân San sau này không dám phạm lỗi nữa”- Vân San lau nước mắt đứng lên.

Lan Quý Phi cau mày: “Nếu không phải ta đối với người như con mình, hơn nữa nể tình đã hầu hạ ta mấy năm nay, nếu không ta sớm đã đem người đến cho Lăng Khiếu Dương”.

“Đạ tạ Di nương thứ tội”

“Mau gọi hai nha hoàn vào đây”

“Vâng ạ! Di nương!”- Vân San xoay người gọi hai nha hoàn hầu hạ Hữu Hi vào.

..

Ngày thứ hai, trong đại sảnh Nghia Hằng Lâu không ít người, Quý Phi, Vân San, Lăng Khiếu Dương, Hoàng Bắc Thiên, quản gia Lưu An còn có hai người nha hoàn.

“Lưu An, người điều tra thế nào rồi?”- Lăng Khiếu Dương ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt tức giận, mặc dù đã qua một đêm, nhưng cơn giận vẫn còn ứ đọng.

“Nô tài đã đi theo Bắc Vương chỉ đến tử lâu. Người bán cũng không nhớ rõ đã bán cho Bắc Vương hay không, nên không có cách nào chứng thật, hơn nữa loại thuốc này, người bán thuốc nói là do một phụ nữ đi mua”

Hoàng Bắc Thiên đứng đó, mặt lạnh như băng”

“Lưu quản gia nói như vậy chắc là đã xác định được rồi”- Quý Phi trầm giọng nói, sau đó quay sang hai nha hoàn: “Các người nói xem đã xảy ra chuyện gì, nếu dám nói dối nữa câu bổn cung nghiêm trị không tha”

“Thuốc là do nô tỳ mua”- hai nha hoàn run rẩy nói, quỳ ở đó đầu không dám ngẩng lên.

Ai nấy đều nhìn hai nha hoàn, Hoàng Bắc Thiên cảm thấy có chút kỳ lạ. Đường bóng là do hấn mua, vì sao lại thừa nhận, chẳng lẽ có người sai khiến họ làm như vậy.

“Các người sao lại làm điều đó?”- Lăng Khiếu Dương hai tay vịn chặt thành ghế.

“Là do Hủy nhu nhân kêu chúng nô tỳ đi mua”- Một nha hoàn bất an trả lời

“Ta kêu các người đi mua sao? “- Một giọng nói yếu ớt vang lên, một thân ảnh màu trắng từ sau vách tường đi tới

Hữu Hi nghe những lời nha hoàn nói, cố gắng gương dậy đi đến. Hữu Hi suy nhược như vậy làm cho Hoàng Bắc Thiên đau đớn, hấn không biết làm gì hơn là đỡ lấy nàng ngồi vào ghế.

Hữu Hi môi tái nhợt, mang theo chế giễu, thấp giọng hỏi: “Ta chỉ muốn hỏi một câu... hai người các người sao lại có gan đi mua thứ thuốc, thiết nghĩ ở trong vương phủ này ta chẳng có quyền hạn lớn như vậy mà ra lệnh cho các người”

“Nô tỳ không biết đó là thuốc phá thai, là Hủy phụ nhân nói buồn miệng, sai nô tỳ đi mua mạn toa hoa, nô tỳ có ăn qua một ít cảm giác nó chỉ là đường bình thường nên mới mai về”

“Các người nói dối”- Hoàng Bắc Thiên cau mày quát lạnh.

“Đủ rồi!”- Lan Quý Phi lên tiếng. “Bắc Vương bây giờ mọi hiềm nghi đã được giải tỏa, chuyện còn lại là của gia sự chúng tôi, nếu không có việc gì, xin Bắc Vương về cho.”

“Quý Phi”:- Rõ ràng quý phi biết tất cả nhưng lại bao che, Hoàng Bắc Thiên nhìn Vân San. Đôi mắt sắc như dao làm Vân San sụp đầu xuống.

“Người đâu”- Lan Quý Phi quát lớn, hai người nam nhân đi vào.

Lan Quý Phi nói: “Đem hai nha hoàn này tống khỏi vương phủ cho ta”

“Đa tạ quý phi tha mạng”- Hai người nha hoàn khấu đầu đứng dậy, xoay người rời đi.

Mọi chuyện đơn giản như vậy sao?

Hoàng Bắc Thiên nhìn Quý Phi và Vân San đứng bên cạnh, hần tựa hồ nhận ra điều gì đó.

“Người còn gì để nói không?”- Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nhìn Hữu Hi, đôi mắt đen tức giận.

“Ác quả ác báo, ông trời tự sẽ nhìn rõ, chúng ta đi thôi”- Hữu Hi nói lời kiên định đến dị thường, lạnh như băng.

“Mau kêu hai nha hoàn đứng lại cho ta”- Lăng Khiếu Dương trong lòng có chút nghe hoặc, cảm giác rất kỳ lạ.

“Ôi”- Lan Quý Phi đột nhiên vỗ trán, thống khổ kêu lên, kịch liệt ho.

“Di nương”- Vân San kinh hô, cuống quýt đưa ly trà cho Quý Phi rồi vỗ vỗ lưng bà.

“Mẫu Phi”- Lăng Khiếu Dương chứng kiến Lan Quý Phi khác thường như vậy cũng không cố gắng gọi hai nha hoàn lại, mà bước lên đỡ lấy quý phi: “Mẫu phi làm sao vậy”

Lan Quý phi uống một ngụm trà, thở hồng hộc, hao hết tâm lực nói: “Thật tức chết bổn cung mà, tiện thiếp đáng chết, dám hại chết tôn nhi, người mau đuổi nàng đi cho ta”

“Mẫu phi nghỉ ngơi trước đi, mọi chuyện để hài nhi xử lý”- Lăng Khiếu Dương trấn an, hần từng bước tiến lại gần.

“Người ngay cả lời của mẫu thân cũng không nghe sao, loại phụ nữ độc ác như vậy người giữ lại làm gì?”- Quý Phi tức giận nói, kịch liệt ho khan. “Nàng ta hại chết vi tôn, một lòng muốn hại ta tức chết mà”

“Mẫu phi!”

“Di nương “

“Quý Phi nương”

Mọi người đều thất kinh khi nhìn thấy Lan Quý Phi ngất xỉu.

Hữu Hi lạnh lùng ngồi yên một chỗ, diễn kịch thật hay.

Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi vốn đã có sẵn thành kiến, bởi vì hữu Hi tình nói rất ghét hài tử, vĩnh viễn không muốn chấp nhận nó. Cho nên dù phải hay không hần vẫn sẽ nghi ngờ nàng.

Hần tin tưởng mẫu thân như vậy, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng nhìn thấy Quý Phi ngất xỉu, mọi đầu óc suy nghĩ đều biến mất.

Lưu An vội vàng truyền thái y.

Hoàng Bắc Thiên đứng đó nhìn mọi người, hần lạnh lùng bàng quan. Cùng với Hữu Hi đứng xem kịch

...

Thái y nói Lan Quý phi ngã bệnh vì tức giận thương tâm quá độ đối với chuyện Hữu Hi hại chết cháu mình.

Lan Quý Phi trong mộng từng mơ thấy đứa trẻ, đối với hài tử trong bụng Hữu Hi rất có cảm tình. Hơn nữa vốn vẫn tin rằng đó là phúc tinh cả gia đình, lần này mất đi quả thật rất đau lòng.

Nhưng Vân San nói cũng đúng, để Lãnh Dạ Hủy ở lại trong phủ là tự rước họa vào thân, bản thân bà hiểu rõ con mình. Nếu yêu một người phụ nữ hần sẽ không đếm xỉa đến ai cả, nhất quyết không lấy thê kẻ cả chạm vào nữ nhân khác.

Đối với Lãnh Dạ Hủy, Lăng Khiếu Dương rất coi trọng, dù nói hận nhưng sớm đã rất thích nàng ra.

Bà ở trong vương phủ cũng khá lâu, ngày ngày chứng kiến Lăng Khiếu Dương cùng Lãnh Dạ Hủy dây dưa một chỗ, mà không đoái hoài đến nữ nhân khác. Nếu thật sự yêu Lãnh Dạ Hủy, tương lai sẽ lấy nàng làm vợ hoặc không chạm vào nữ nhân khác, chuyện này quả thật rất xấu. Lãnh Dạ Hủy đã không còn khả năng sinh con, thì giữ lại cũng vô dụng.

Nam nhân, nhất là nam nhân nắm giữ quyền lực trong tay, tam thê tứ thiếp là lẽ thường tình. Nếu như không phải Dạ Lan chết đi, sợ bây giờ hần đã đuổi hết thiếp ra khỏi phủ.

Lan Quý Phi lo lắng suy nghĩ nhiều, mặc dù trong lòng muốn thành toàn để Vân San làm chính thất, nhưng cũng không phải nhất quyết là nàng ta, chỉ cần là ý nguyện của Lăng Khiếu Dương, dù danh môn khuê nữ nhà nào, bà cũng không cấm cả, Lăng Khiếu Dương luôn hiểu thuận, nhưng đụng phải hai người phụ nữ đó lại coi lời nói của bà chẳng ra gì.

Lan Quý Phi nằm yên, tâm tư hao tổn để suy nghĩ, Vân San cẩn thận hầu hạ.

Lan Quý Phi không ăn không uống, hai ngày rồi, Lăng Khiếu Dương vẫn chưa đuổi Hữu Hi. Vân San đành phải phái người đi thông báo, Quý Phi không ăn không uống, muốn Lăng Khiếu Dương đến khuyên nhủ.

Lăng Khiếu Dương chạy đến nhìn thân thể suy nhược của quý phi, cau mày ngồi bên giường tay bưng chén thuốc: “Mẫu phi uống thuốc đi”

Quý Phi ho khan vài tiếng tức giận nói: “Nàng ta đi rồi sao?”

“Mẫu Phi hãy uống trước đi”- Lăng Khiếu Dương cau mày, khuyên nhủ

“Lui xuống đi”- Lan Quý Phi nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy Lăng Khiếu Dương.

“Mẫu Phi”- Lăng Khiếu Dương nội tâm cắn rứt.

“Người muốn ta chết đi mới hài lòng phải không?”- Lan quý Phi yếu ớt hỏi,

“Mẫu phi đừng bức hài nhi nữa”- Tuấn nhan của Lăng Khiếu Dương nhăn lại.

Mẫu Phi là người thân duy nhất ở trong cung, hai người nương tựa vào nhau mà sống mới có địa vị huy hoàng như hôm nay.

Nhưng Lãnh Dạ Hủy, hần không muốn, không muốn để Lãnh Dạ Hủy rời vương phủ. Nếu để nàng đi hần sẽ cảm thấy thiếu mất thứ gì đó.

“Vì một tiện thiếp, ngay cả lời mẫu phi người cũng không nghe sao”- Lan quý Phi thương tâm nói, thở dài một tiếng, “Xem ra, ta có thể đến bên phụ hoàng của người sớm rồi!”

“Mẫu Phi”- Lời nói của Lan Phi tỏ ra nghiêm trọng như vậy làm cho Lăng Khiếu Dương thật sự đau khổ. “Hài nhi sẽ để nàng đi”

Hần đưa ra quyết định này thật rất khó khăn, lương tâm như bị thứ gì đó xé nát, để cho Lãnh Dạ Hủy ra đi, có nghĩa chấp nhận cho nàng và Hoàng Bắc Thiên thành toàn.

Hần làm sao cam tâm được, nhưng hần lại không thể vứt bỏ mẹ ruột mình. Trái tim hần lâm vào vực sâu mâu thuẫn ray rứt giữa nhưng không ai cứu.

Gương mặt Lăng Khiếu Dương lộ ra chút khó chịu. Vân San chỉ âm thầm cười nhẹ. Tốt lắm mọi thứ đều như nàng muốn.

32. Chương 71

Chương 71

Chuyện hư thai đối với nữ nhân đúng là cực hình, thân thể vừa bị hao tổn vừa đau đớn. Sau đó còn phải tính đường thật tốt. Nếu không an tâm điều dưỡng, thì nhiều bệnh sẽ xuất hiện khó điều trị tận gốc.

Hữu Hi lại giống như một chiếc lá khô trước gió thu, đơn độc không ai quan tâm. Hoàng Bắc Thiên không ở bên cạnh, nàng đành phải tự chữa lành vết thương. Thân thể bị dả kích quá lớn nên chỉ bất lực nằm trên chiếc giường lớn ấm áp.

Đứa bé rời bỏ, nàng thật sự rất đau, tổn thương cũng đã chịu, khóc cũng rồi, lúc này chỉ còn lại tiếng thở dài.

Mỗi lần mâu thuẫn lại lựa chọn tất cả đều sai lầm. Hình như kiếp người này không phải của nàng. Nhưng đoạn đường phía trước còn quá dài, còn quá nhiều bụi gai, đành phải bình thần bước đi.

Bữa tối Hữu Hi chỉ uống một chén canh gà, rồi bất tỉnh nằm yên một chỗ thiếp đi. Trước đây, trong giấc mơ nàng nhìn thấy Nhất Thần, thấy hắc mĩnh cười, chỉ như thế đã khiến nàng cảm thấy được an ủi rất nhiều. Bây giờ chỉ nhắm mắt lại là thấy ác mộng khiến nàng ngủ không yên.

Trong căn phòng lạnh lẽo, một thân ảnh cao lớn nhẹ nhàng đi vào. Đôi mắt của hắn trong đêm lóe lên tia nhìn phức tạp hướng về phái Hữu Hi đang nằm trên giường.

Phụ nữ này làm cho hắn phát điên mất. Trước đây, khi biết Dạ Lan chết trên tay nàng, hắn thề muốn nàng sống không bằng chết. Tất cả hắn đều làm được, làm cho nàng đau khổ thì sao chứ chính hắn cũng đau theo, giống như có thứ gì đó cửa vào tim.

Hài tử mà hắn mong ngóng nhất bị hạ sát chết trong bụng nàng. Tâm trạng vừa khó chịu vừa phẫn nộ. Tất cả đều là nàng, chỉ có loại phụ nữ độc ác như nàng mới giết chết đứa con trong bụng mình.

Hắn hận nàng, nhưng hôm nay mẫu phi yêu cầu hắn đuổi nàng đi. Trong lòng lại có chút không đồng ý chấp nhận để nàng ra đi. Một người vốn là mẫu phi máu mủ tình thâm, một người là phụ nữ ác độc mà hắn hận đến tận xương tận tủy. Nếu đem ra so sánh, kỳ thật rất rõ ràng, nhưng tại sao việc lựa chọn đối với hắn lại khó khăn như vậy chứ.

Để cho nàng đi, đồng nghĩa giữa hắn và nàng không có quan hệ gì; để nàng đi đồng nghĩa hắn thành toàn cho đôi gian phu dâm phụ. Hắn làm sao có thể chấp tay nhìn nàng theo người khác.

Lăng Khiếu Dương từ từ ngồi xuống bên giường Hữu Hi. Loại phụ nữ ác độc như vậy, giết chết là lựa chọn hay nhất, làm cho nàng đi xuống địa ngục hầu hạ cho Dạ Lan. Nghĩ tới đó, vẻ mặt Lăng Khiếu Dương trở nên âm tàn, cúi người, hai tay nắm lấy cổ nàng bóp chặt.

Lòng bàn tay chỉ vừa chạm vào lớp da thịt lạnh lẽo của nàng thì liền run lên. Hắn không cách nào xuống tay được, lòng vừa đau khổ vừa mâu thuẫn.

Giết nàng! Hắn làm không được.

Để nàng ra đi thì hắn đau khổ.

Giữ nàng lại, hắn không cách nào đối mặt với nàng.

Lòng đau khổ cố giãy giụa tìm ra giải pháp. Đôi mắt Lăng Khiếu Dương ánh lên tia thống khổ, thân thể hạ xuống người Hữu Hi, bá đạo hôn lấy đôi môi cánh hoa của nàng.

Hữu Hi tỉnh dậy, trợn to hai mắt, trong đêm tối, ánh mắt của nàng lóe sáng. Mùi của hắn, thân thể cường bạo của hắn, tất cả đều trở nên rất quen thuộc với nàng, dù không mở mắt cũng biết là Lăng Khiếu Dương.

Trên người hắn mang khí tức của loài dã thú. Hắn muốn làm gì vậy? Hữu Hi mở to hai mắt, hai tay đẩy hắn ra, môi phát ra tiếng kháng cự nho nhỏ. Nhưng thân thể hắn to lớn như vậy, nàng lại yếu ớt, đành phải lựa chọn cách trốn tránh nụ hôn của hắn, miệng khóa chặt, không cho hắn tiến vào. Hắn không chút lưu tình cắn vào môi nàng, nàng kêu lên, môi hé mở, đầu lưỡi của hắn ngay lập tức thừa cơ xông vào.

Hắn càng lúc càng điên cuồng, bàn tay nóng rực vuốt ve ngực nàng qua lớp áo mỏng. Khiến nàng cảm thấy đau đớn. Hắn giống như một luồng liệt hỏa, muốn thiêu nàng thành tro bụi, nụ hôn của hắn làm nàng không thở được. Gắn bó, tương chạm lưỡi của hắn và nàng quấn lấy nhau.

Hắn vừa cường hãn vừa bá đạo cưỡng hôn nàng. Bờ môi thành thạo của hắn chế ngự đầu lưỡi của nàng, quấn lấy, cuốn lấy, hôn cuồng nhiệt, làm phát ra một loạt âm thanh ám muội.

Càng hôn trái tim càng đau đớn, thật sự muốn rời khỏi...

Hữu Hi giãy giụa, uất hận, thân thể của nàng như đã chết rồi hắn còn muốn như thế nào nữa đây...

Lăng Khiếu Dương khó có thể khống chế được dục vọng của mình. Áo lót của Hữu Hi bị hắn lôi kéo bừa bãi, để lộ ra phần da thịt đầy đặn, mang theo một mùi hương thơm mát. Da của nàng so với trước kia càng lúc càng bóng lóng nhẵn nhụi.

Tay Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương khóa chặt, đặt song song hai bên thân không cách nào nhúc nhích. Hắn vừa rời khỏi môi nàng liền di chuyển xuống dưới, chạm vào vùng ngực mềm mại, ngậm lấy nó, dùng đầu lưỡi di chuyển. Tất cả đều khiến Hữu Hi khó chịu, nàng cau mày lạnh lẽo hỏi: “Người vẫn còn cảm giác thân thể của ta có thể thỏa mãn dục thú của người sao?”

Đúng vậy nàng vừa mới hư thai, hạ thân vẫn còn ra máu, không thể khiến hắn tận tình phát tiết. Dục vọng của Lăng Khiếu Dương như đang có lửa thiêu, vừa nghe thấy lời nói lạnh như băng của Hữu Hi, tất cả động tác đều dừng lại, thân thể đang hùng hực bỗng cứng ngắc. Hắn không nói được một lời. Đôi mắt đen trong đêm tối chăm chú nhìn Hữu Hi hồi lâu, thở dài một tiếng, xoay người nằm bên người Hữu Hi. Không cần biết nàng đồng ý hay không, liền kéo hữu Hữu Hi vào lòng, vùi đầu vào cổ nàng.

“Ta đáng ra phải bắt người chịu nhiều hơn thế”- Giọng nói mang theo áp lực đe dọa như gõ vào da thịt nàng, trong đó chứa cả mùi vị chua xót, có thể cảm nhận rất rõ ràng tâm trạng mâu thuẫn của hắn.

Hắn nên làm gì với nàng bây giờ?.

Hữu Hi ở trong lòng hắn cứng đờ, không dám lộn xộn. Nàng cảm giác hắn có điều gì đó rất kì lạ giống như rất đau khổ. Hữu Hi cười mỉa mai, nam nhân như hắn cũng biết đau sao?

“Ta không có thói quen bị ôm khi ngủ”- Mỗi khi tức giận hắn lại đi tìm người khác phát tiết. Nàng chính là cố tình muốn dùng cách đó đuổi hắn đi.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh: “Ta quen là được rồi”

Được, dù sao để cho hắn ôm cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Nàng cũng không còn sức lực đấu với hắn. Nhưng hắn ôm chặt như vậy, rất chặt như sợ hãi nàng biến mất. Nàng sắp bị hắn bóp nát rồi, Hữu Hi nhủ thầm: “Người muốn siết chặt ta tới chết mới vui phải không?”

“Nếu như có thể, ta thật sự muốn bóp chết người”- Lăng Khiếu Dương không buông tay, nhưng lại càng ôm chặt hơn, giọng nói khàn khàn nặng nề vang lên bên tai Hữu Hi.

Hữu Hi không câu nệ nói: “Vậy sao người không ra tay đi, ta sẽ cảm thấy rất vui nếu người làm”

Lăng Khiếu Dương tiếng lại cổ nàng, giọng trầm thì thầm: “Ta đáp ứng Dạ Lan, không giết người, nhưng người hại chết hài tử của ta, tâm địa thật sự độc ác, người nói xem ta phải trừng phạt người thế nào”

Hữu Hi biết giờ phút này nàng không nên trả lời, trong đêm tối, cả tấm lưng cứng đờ bị giam cầm trong tay hắn.

“Bổn vương có ý muốn đem người vào kỹ viện tiếp đón nam nhân. Mặc dù có chút không muốn nhưng cách trừng phạt đó rất thích đáng!”

Hữu Hi nghe Lăng Khiếu Dương nói, hoảng sợ run lên không nói lời nào. Chỉ dùng đôi mắt hoảng sợ nhìn gương mặt Lăng Khiếu Dương mơ hồ trong đêm.

Lời hắn nói nửa thật nửa giả, kỹ viện, muốn nàng đi làm kỹ nữ, chỉ có tên nam nhân khốn khiếp như hắn mới nghĩ ra.

“Sao thế? Chưa gì đã sợ rồi sao? Người lúc làm chuyện xấu chưa từng nghĩ tới sẽ có hậu quả này phải không?”

“Ta làm chuyện xấu?” Hữu Hi cười lạnh: “Vẫn còn kém xa người, một ngày nào đó ta sẽ làm cho người biết thế nào là hối hận, cái gì gọi là mất đi người thân nhất thì sẽ đau đớn đến mức nào”

Môi Lăng Khiếu Dương mang theo tức giận, chiếm lấy cái miệng nhỏ Hữu Hi hung hăng hôn xuống.

“Đừng có thách thức ta, ta làm việc gì tuyệt đối không hối hận. Người tốt nhất nên câm miệng lại, nếu không ngày mai ta quả thật sẽ đem người đi tiếp khách”

Hắn thẹn quá hóa giận. Hắn không muốn nghe Hữu Hi nói lên những lời tàn nhẫn đó, cái gì sẽ hối hận, cái gì đau khổ chứ. Không bao giờ.

“Người tốt nhất nên ngủ đi, đừng chọc giận ta”

Hữu Hi lựa chọn im lặng, không nên làm dã thú tức giận, thân thể bị hắn giam cầm, không cách nào cử động, chỉ có thể tùy ý để hắn bá đạo ôm lấy. Đêm nay quả thật rất kỳ lạ, không khí xung quanh an tĩnh chỉ nghe tiếng thở sâu lắng và tiếng thở yếu ớt của hai người.

Ngày thứ hai trời chưa sáng, Lăng Khiếu Dương đã dậy, Hữu Hi vẫn còn đang ngủ, nắng sớm chiếu vào làm gương mặt nàng trở nên rõ ràng. Những ngón tay Lăng Khiếu Dương không kiềm chế được vuốt ve mặt nàng, cúi đầu, hôn vào môi nàng. Phụ nữ này đôi lúc làm hắn tức giận muốn bóp chết nàng, đôi khi lại khiến hắn không nổi.

Đứng dậy, liếc nhìn Hữu Hi một cái, xoay người rời đi, hắn cùng mẫu phi đã quyết định sau khi thân thể Lãnh Dạ Hủy tốt lên sẽ đuổi nàng đi.

Hắn rõ ràng đang dùng kế trì hoãn.

Trong phút chốc hắn biến mất, phòng lúc này chỉ còn lại Hữu Hi. Nàng chậm rãi mở mắt, trên môi vẫn còn mùi vị của Lăng Khiếu Dương. Tên nam nhân kỳ quái, hỉ nộ vô thường, làm người khác tức giận không nguôi. Mặc dù cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn, nhưng nàng muốn rửa mặt, thay quần áo, tổng khứ đi mùi của hắn trên người nàng.

Mới vừa đặt chân xuống mép giường mang hài vào. Cửa bị đẩy ra, Hữu Hi tưởng Lăng Khiếu Dương lại trở lại, có chút run rẩy ngẩng lên, thì nhìn thấy Lan Quý Phi cùng Văn San tiến vào, phía sau còn có hai người nam nhân.

Hữu Hi chỉ mặc mỗi bộ áo lót màu trắng, thân thể tiền tụy, sắc mặt nhợt nhạt, giống như hoa đã tàn.

Hữu Hi chậm rãi đứng lên, nghi hoặc nhìn Lan Quý Phi, chắc chắn không có ý tốt. Lan Quý Phi quát mắt nhìn Hữu Hi, cau mày, tựa hồ rất chán ghét nhìn thấy nàng, phát tay nói: “Mang đi”

Hữu Hi phập phồng sợ hãi hỏi: “Các người muốn làm gì? Muốn mang ta đi đâu”. Chẳng lẽ Lăng Khiếu Dương thật sự muốn đem nàng vào kỹ viện.

Không ai trả lời nàng, hai người nam nhân thô lỗ bắt lấy tay nàng.

“Buông ra, các người muốn đem ta đi đâu?”- Trái tim của Hữu Hi ngập tràn sợ hãi.

Lan Quý Phi có chút khó chịu nói: “Làm nàng im miệng lại, thật là khiến người khác tâm phiền ý loạn”

Một nam nhân vươn tay, mặt không chút thay đổi, đánh vào ót Hữu Hi. Trước mắt nàng bỗng nhiên tối sầm cả người xụi lơ mất đi ý thức.

Quý Phi cau mày nói: “Chuyện bốn cung phân phó các người phải nhớ cho kỹ!”

“Thuộc hạ đã rõ”- Hai người nam nhân đỡ lấy Hữu Hi, xé lấy chăn bông bao lấy nàng.

“Mang đi đi”- Lan Quý Phi không kiên nhẫn ra lệnh

“Vâng ạ”- Nam nhân đặt Hữu Hi lên vai khiêng ra ngoài.

Vân San cắn môi, cảm giác thật vui sướng, nhưng bên ngoài lại tĩnh lạnh như không có gì. Chỉ thấy hai đôi mắt trong suốt ngập tràn sự hoan hỉ, che đậy không được. Nàng giờ phút này quả thật rất cao hứng.

Lan Quý Phi liếc nhìn Vân San nói: “Lãnh Dạ Hủy đi khó tránh khỏi sau này sẽ xuất hiện thêm người khác.”

“Vân San sẽ cẩn trọng, không để Dương ca phiền lòng”

“Biết là tốt rồi đi thôi”

Vân San dìu Lan Quý Phi đi ra ngoài. Quay đầu nhìn vào phòng, sớm muộn có một ngày nàng cũng là chủ nhân nơi này.

....

Nơi ở của Bắc Vương,

Hoàng Bắc Thiên đứng trong sảnh, nhìn hai người tự trong vương phủ xuất hiện, trên vai khiên gì đó hình như là người.

“Bên trong là gì?”- Hoàng Bắc Thiên cau mày hỏi

“Một người phụ nữ”- một người đáp.

Hoàng Bắc Thiên tâm địa run rẩy, mở lớp chăn bông, thấy gương mặt trắng bệch của Hữu Hi.

“Hữu Hi!!! người làm sao vậy”- Những ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vỗ vào mặt nàng, lo lắng không thôi.

“Bắc vương yên tâm, nàng chỉ tạm thời hôn mê”

“Các người có ý gì đây?”- Hoàng Bắc Thiên không rõ sao lại đem Hữu Hi đến đây.

“Vương gia đáp ứng thả Hủy phu nhân, nên Quý Phi làm chủ đem người đến đây, nếu như Bắc Vương không muốn Vương gia đổi ý thì nên đi ngay”

“Thật buồn cười, Quý Phi làm chủ, lỡ Vương gia truy cứu thì làm sao”-Thiếu Cửu không nhận được xen ngang.

“Chuyện này Bắc Vương yên tâm. Chuyện này là do Vương gia đích thân đồng ý thả hủy Hủy Phu nhân, Lan Quý Phi chỉ là thi hành trước, nếu như Bắc vương còn lo lắng, chúng tôi sẽ đem người đi sang chỗ khác”- Một nam nhân lôi ra phong thư đưa cho Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên mở ra nhìn, là đích thân Lan Quý Phi chấp bút, viết rất rõ quý Phi làm chủ để Hữu Hi rời vương phủ.

Đây là bằng chứng, dù vương gia có truy cứu hay không, cũng không còn cách nào hay hơn. Xem ra Lan Quý Phi có ý muốn tách Lăng Khiếu Dương và Lãnh Dạ Hủy ra, hy vọng nàng không bao giờ xuất hiện trước mặt Lăng Khiếu Dương, cho nên đã lựa chọn hẩn, đem Hữu Hi đến.

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy thân thể lạnh lẽo gầy gò của Hữu Hi, lạnh lùng nói: “Bổn Vương đã biết phải làm thế nào, các người có thể về hồi báo”

“Vâng ạ, nô tài xin cáo lui”

Người hầu bên Vương phủ lui xuống.

“Chủ tử, người thật sự muốn dẫn nàng bỏ trốn sao?”- Thiếu Cửu có chút lo lắng, dù sao người đem tới như vậy, vẫn chưa biết vương gia có thật sự buông tay hay không.

“Chẳng lẽ lại để nàng trở về vương phủ chờ chết, nhận hết hành hạ hay sao?”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi yếu ớt nằm trong lòng, trái tim thật sự đau nhức

Thiếu Cửu nhíu mày, cuối đành phải nói: “Thủ hạ đi chuẩn bị ngựa, lương khô lập tức rời khỏi đây”

Hoàng Bắc Thiên gật đầu, mắt lại nhìn Hữu Hi, yên lặng thề, hẩn nhất định sẽ không để Hữu Hi chịu khổ.

Thiếu Cửu chạy tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã mua được một tuần mã hoàn mỹ, một xe ngựa có nơi để thức ăn rất rộng, còn chuẩn bị rất kĩ càng thức ăn và nước uống, vì thân thể Hữu Hi còn rất yếu cần phải tịnh dưỡng. Thiếu Cửu tỉ mỉ lau dọn xe, mua rất nhiều nguyên liệu phòng trừ trường hợp có chuyện gì đó xảy ra.

Thiếu Cửu, Hoàng Bắc Thiên muốn để Hữu Hi tịnh dưỡng nhưng phải tránh Lăng Khiếu Dương trước đã. Sau khi đã chuẩn bị xong, Hoàng Bắc Thiên đem Hữu Hi ôm lên xe trong lúc nàng còn hôn mê. Hắn ôm nàng vào lòng, vẻ mặt chờ đợi. Thiếu Cửu vội vàng đánh xe, hướng về ngoại thành, chủ tử nhất định là điên rồi, là vì người phụ nữ kia mà phát điên....

Lăng Khiếu Dương từ hoàng cung trở về, hôm nay không biết vì sao, hoàng đế lại giao cho hắn nhiều việc như vậy, Đang ở trong cung, nhưng trái tim lại ở trong vương phủ, trong lòng cảm giác rất bất an, phiền não. Sau khi đáp ứng qua loa một số chuyện, liền trở về phủ, trong lòng nóng như lửa đốt chạy tới Nghĩa Hằng Lâu. Nhìn thấy hai nha hoàn đang sửa sang lại giường.

“Nô tì khấu kiến vương gia”- Nha hoàn ý thức được Lăng Khiếu Dương tới liền hành lễ.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương tìm không ra Hữu Hi, nóng hổi lên: “Người đâu? Người đâu rồi?”

“Nô tì không biết, xin vương gia thứ tội”- Hai nha hoàn quét dọn quỳ trên mặt đất, bị Lăng Khiếu Dương rống lên hù dọa đến run.

“Bắt đầu từ khi nào lại hô to gọi nhỏ như vậy”- Giọng nói của Lan Quý Phi từ bên ngoài truyền đến

Lăng Khiếu Dương xoay người, nhìn Lan Quý Phi cùng Vân San, lo lắng hỏi: “Lãnh Dạ Hủy đâu? Nàng đi đâu rồi?”

“Ta làm chủ đem nàng đi rồi, Vương nhi chẳng phải đã đáp ứng rồi sao, việc nhỏ nhất ấy để mẫu phi giúp người làm là được”- Lan Quý Phi nói vẻ mặt bình tĩnh, Lăng Khiếu Dương lại nổi giận, mặt tái mét.

“Tại sao?”- Trái tim Lăng Khiếu Dương như muốn phát điên. Lúc sáng, Lãnh Dạ Hủy vẫn còn nằm bên người hắn, hắn vẫn còn có nàng trong tay. Giờ phút này lại không thấy nàng đâu cả. “Đưa đi đâu, đưa nàng đi đâu?”- Hắn không nhịn được rít lên, chưa bao giờ đối với Lan Phi vô lễ như thế.

Lan Quý Phi lui về sau hai bước, thương tâm nói: “Vương nhi, thái độ của ngươi có ý gì, dám hét lên với mẫu phi, trong mắt ngươi còn có ta không?”

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương cuồng loạn, lòng nóng như lửa đốt, tiến lên, ôm lấy cánh tay Lan Quý Phi, đè lửa giận xuống, lo lắng hỏi: “Nói cho ta biết, mẫu phi đã đem nàng đi đâu? Có phải đến chỗ Hoàng Bắc Thiên? Có phải không?”

Lan Quý phi bị cơn tức giận của Lăng Khiếu Dương làm cho thương tâm. Nhìn thấy Lăng Khiếu Dương quan tâm Lãnh Dạ Hủy như vậy, bà biết mình đã làm đúng. Nam tử này, bị Lãnh Dạ Hủy làm cho điều đúng, cái gì mà hận hay không hận, đều là giả, nhìn bộ dạng cuồng loạn của hắn, vì nữ nhân đó mà hét to với bà, quả thật đáng giận. Lan Quý Phi sắc mặt trắng bệch nói: “Vì một người phụ nữ, ngay cả mẫu phi cũng vứt đi, hô to gọi nhỏ, tình mẫu tử hai mươi mấy năm, lại thua cả một tiện thiếp sao?”

“Mẫu phi!”- Lăng Khiếu Dương mềm lòng, bỏ tay xuống, không nhiều lời quanh quẩn bên Lan Phi nữa, hướng ra phía ngoài.

“Đứng lại”- Lan Quý Phi hô to. không nhịn được ho lên. “Người muốn đi đâu, người đáp ứng mẫu phi để nàng đi, chẳng lẽ nói không giữ lời”

Lăng Khiếu Dương dừng lại, do dự một chút, vẻ mặt xanh mét nổi giận, liếc mắt nhìn Lan Phi, cuối cùng không nói gì, hướng ra phía ngoài bỏ đi.

“Vương nhi, đứng lại đó, khụ khụ...”- Lan Quý Phi kích động kịch liệt ho khan, Vân San vội vàng trấn an. “Di nương đừng giận kéo hại thân thể”

Lăng Khiếu Dương sớm đã không quay đầu lại bỏ đi. Lan Quý Phi tức giận, đầu say sẩm, bất tỉnh bên người Vân San, mọi người đều rối loạn. Lăng Khiếu Dương cái gì cũng không quản, không để ý đến ai, chỉ duy nhất một ý niệm trong đầu, Lãnh Dạ Hủy người trốn không thoát đâu ta sẽ tìm người về.

Lăng Khiếu Dương cỡi ngựa chạy đi khỏi Vương phủ tới chỗ Hoàng Bắc Thiên, đá văng cửa, một mảnh an tĩnh. Sân không bóng người, trái tim hắn bị phần nộ chiếm cứ, xoay ra sân, leo lên ngựa bỏ đi. Ra khỏi thành bọn họ chỉ có duy nhất một con đường, Lăng Khiếu Dương không chút do dự dựa theo phán đoán mà đuổi đi.

àỵ kh{ * _ lỗi nữa”- Vân San lau nước mắt đứng lên.

Lan Quý Phi cau mày: “Nếu không phải ta đối với ngươi như con mình, hơn nữa nể tình đã hầu hạ ta mấy năm nay, nếu không ta sớm đã đem ngươi đến cho Lăng Khiếu Dương”.

“Đa tạ Di nương thứ tội”

“Mau gọi hai nha hoàn vào đây”

“Vâng ạ! Di nương!”- Vân San xoay người gọi hai nha hoàn hầu hạ Hữu Hi vào.

..

Ngày thứ hai, trong đại sảnh Nghia Hằng Lâu không ít người, Quý Phi, Vân San, Lăng Khiếu Dương, Hoàng Bắc Thiên, quản gia Lưu An còn có hai người nha hoàn.

“Lưu An, người điều tra thế nào rồi?”- Lăng Khiếu Dương ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt tức giận, mặc dù đã qua một đêm, nhưng cơn giận vẫn còn ứ đọng.

“Nô tài đã đi theo Bắc Vương chỉ đến tử lâu. Người bán cũng không nhớ rõ đã bán cho Bắc Vương hay không, nên không có cách nào chứng thật, hơn nữa loại thuốc này, người bán thuốc nói là do một phụ nữ đi mua”

Hoàng Bắc Thiên đứng đó, mặt lạnh như băng”

“Lưu quản gia nói như vậy chắc là đã xác định được rồi”- Quý Phi trầm giọng nói, sau đó quay sang hai nha hoàn: “Các người nói xem đã xảy ra chuyện gì, nếu dám nói dối nửa câu bổn cung nghiêm trị không tha”

“Thuốc là do nô tỳ mua”- hai nha hoàn run rẩy nói, quỳ ở đó đầu không dám ngẩng lên.

Ai nấy đều nhìn hai nha hoàn, Hoàng Bắc Thiên cảm thấy có chút kỳ lạ. Đường bóng là do hắn mua, vì sao lại thừa nhận, chẳng lẽ có người sai khiến họ làm như vậy.

“Các người sao lại làm điều đó?”- Lăng Khiếu Dương hai tay vịn chặt thành ghế.

“Là do Hủy nhu nhân kêu chúng nô tỳ đi mua”- Một nha hoàn bất an trả lời

“Ta kêu các người đi mua sao? “- Một giọng nói yếu ớt vang lên, một thân ảnh màu trắng từ sau vách tường đi tới

Hữu Hi nghe những lời nha hoàn nói, cố gắng gương dậy đi đến. Hữu Hi suy nhược như vậy làm cho Hoàng Bắc Thiên đau đớn, hắn không biết làm gì hơn là đỡ lấy nàng ngồi vào ghế.

Hữu Hi môi tái nhợt, mang theo chế giễu, thấp giọng hỏi: “Ta chỉ muốn hỏi một câu... hai người các người sao lại có gan đi mua thứ thuốc, thiết nghĩ ở trong vương phủ này ta chẳng có quyền hạn lớn như vậy mà ra lệnh cho các người”

“Nô tỳ không biết đó là thuốc phá thai, là Hủy phu nhân nói buồn miệng, sai nô tỳ đi mua mạn toa hoa, nô tỳ có ăn qua một ít cảm giác nó chỉ là đường bình thường nên mới mai về”

“Các người nói dối”- Hoàng Bắc Thiên cau mày quát lạnh.

“Đủ rồi!”- Lan Quý Phi lên tiếng. “Bắc Vương bây giờ mọi hiềm nghi đã được giải tỏa, chuyện còn lại là của gia sự chúng tôi, nếu không có việc gì, xin Bắc Vương về cho.”

“Quý Phi”:- Rõ ràng quý phi biết tất cả nhưng lại bao che, Hoàng Bắc Thiên nhìn Vân San. Đôi mắt sắc như dao làm Vân San sụp đầu xuống.

“Người đâu”- Lan Quý Phi quát lớn, hai người nam nhân đi vào.

Lan Quý Phi nói: “Đem hai nha hoàn này tống khỏi vương phủ cho ta”

“Đa tạ quý phi tha mạng”- Hai người nha hoàn khấu đầu đứng dậy, xoay người rời đi.

Mọi chuyện đơn giản như vậy sao?

Hoàng Bắc Thiên nhìn Quý Phi và Vân San đứng bên cạnh, hần tựa hồ nhận ra điều gì đó.

“Người còn gì để nói không?”- Lăng Khiếu Dương nghiêng rằng nhìn Hữu Hi, đôi mắt đen tức giận.

“Ác quả ác báo, ông trời tự sẽ nhìn rõ, chúng ta đi thôi”- Hữu Hi nói lời kiên định đến dị thường, lạnh như băng.

“Mau kêu hai nha hoàn đứng lại cho ta”- Lăng Khiếu Dương trong lòng có chút nghe hoặc, cảm giác rất kỳ lạ.

“Ôi”- Lan Quý Phi đột nhiên vỗ trán, thống khổ kêu lên, kịch liệt ho.

“Di nương”- Vân San kinh hô, cuống quýt đưa ly trà cho Quý Phi rồi vỗ vỗ lưng bà.

“Mẫu Phi”- Lăng Khiếu Dương chứng kiến Lan Quý Phi khác thường như vậy cũng không cố gắng gọi hai nha hoàn lại, mà bước lên đỡ lấy quý phi: “Mẫu phi làm sao vậy”

Lan Quý phi uống một ngụm trà, thở hồng hộc, hao hết tâm lực nói: “Thật tức chết bổn cung mà, tiện thiếp đáng chết, dám hại chết tôn nhi, người mau đuổi nàng đi cho ta”

“Mẫu phi nghỉ ngơi trước đi, mọi chuyện để hài nhi xử lý”- Lăng Khiếu Dương trấn an, hần từng bước tiến lại gần.

“Người ngay cả lời của mẫu thân cũng không nghe sao, loại phụ nữ độc ác như vậy người giữ lại làm gì?”- Quý Phi tức giận nói, kịch liệt ho khan. “Nàng ta hại chết vi tôn, một lòng muốn hại ta tức chết mà”

“Mẫu phi!”

“Di nương “

“Quý Phi nương”

Mọi người đều thất kinh khi nhìn thấy Lan Quý Phi ngắt xỉu.

Hữu Hi lạnh lùng ngồi yên một chỗ, diễn kịch thật hay.

Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi vốn đã có sẵn thành kiến, bởi vì hữu Hi tình nói rất ghét hài tử, vĩnh viễn không muốn chấp nhận nó. Cho nên dù phải hay không hần vẫn sẽ nghi ngờ nàng.

Hần tin tưởng mẫu thân như vậy, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng nhìn thấy Quý Phi ngắt xỉu, mọi đầu óc suy nghĩ đều biến mất.

Lưu An vội vàng truyền thái y.

Hoàng Bắc Thiên đứng đó nhìn mọi người, hần lạnh lùng bàng quan. Cùng với Hữu Hi đứng xem kịch

...

Thái y nói Lan Quý phi ngã bệnh vì tức giận thương tâm quá độ đối với chuyện Hữu Hi hại chết cháu mình.

Lan Quý Phi trong mộng từng mơ thấy đứa trẻ, đối với hài tử trong bụng Hữu Hi rất có cảm tình. Hơn nữa vốn vẫn tin rằng đó là phúc tinh cả gia đình, lần này mất đi quả thật rất đau lòng.

Nhưng Vân San nói cũng đúng, để Lân Dạ Hủy ở lại trong phủ là tự rước họa vào thân, bản thân bà hiểu rõ con mình. Nếu yêu một người phụ nữ hần sẽ không đếm xỉa đến ai cả, nhất quyết không lấy thê kế cả chạm vào nữ nhân khác.

Đối với Lân Dạ Hủy, Lăng Khiếu Dương rất coi trọng, dù nói hận nhưng sớm đã rất thích nàng ra.

Bà ở trong vương phủ cũng khá lâu, ngày ngày chứng kiến Lăng Khiếu Dương cùng Lân Dạ Hủy dây dưa một chỗ, mà không đoái hoài đến nữ nhân khác. Nếu thật sự yêu Lân Dạ Hủy, tương lai sẽ lấy nàng làm

vợ hoặc không chạm vào nữ nhân khác, chuyện này quả thật rất xấu. Lãnh Dạ Hủy đã không còn khả năng sinh con, thì giữ lại cũng vô dụng.

Nam nhân, nhất là nam nhân nắm giữ quyền lực trong tay, tam thê tứ thiếp là lẽ thường tình. Nếu như không phải Dạ Lan chết đi, sợ bây giờ hắn đã đuổi hết thiếp ra khỏi phủ.

Lan Quý Phi lo lắng suy nghĩ nhiều, mặc dù trong lòng muốn thành toàn để Vân San làm chính thất, nhưng cũng không phải nhất quyết là nàng ta, chỉ cần là ý nguyện của Lăng Khiếu Dương, dù danh môn khuê nữ nhà nào, bà cũng không cấm cản, Lăng Khiếu Dương luôn hiếu thuận, nhưng đụng phải hai người phụ nữ đó lại coi lời nói của bà chẳng ra gì.

Lan Quý Phi nằm yên, tâm tư hao tổn để suy nghĩ, Vân San cẩn thận hầu hạ.

Lan Quý Phi không ăn không uống, hai ngày rồi, Lăng Khiếu Dương vẫn chưa đuổi Hữu Hi. Vân San đành phải phái người đi thông báo, Quý Phi không ăn không uống, muốn Lăng Khiếu Dương đến khuyên nhủ.

Lăng Khiếu Dương chạy đến nhìn thân thể suy nhược của quý phi, cau mày ngồi bên giường tay bưng chén thuốc: “Mẫu phi uống thuốc đi”

Quý Phi ho khan vài tiếng tức giận nói: “Nàng ta đi rồi sao?”

“Mẫu Phi hãy uống trước đi”- Lăng Khiếu Dương cau mày, khuyên nhủ

“Lui xuống đi”- Lan Quý Phi nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy Lăng Khiếu Dương.

“Mẫu Phi”- Lăng Khiếu Dương nội tâm cắn rứt.

“Người muốn ta chết đi mới hài lòng phải không?”- Lan quý Phi yếu ớt hỏi,

“Mẫu phi đừng bức hài nhi nữa”- Tuấn nhan của Lăng Khiếu Dương nhăn lại.

Mẫu Phi là người thân duy nhất ở trong cung, hai người nương tựa vào nhau mà sống mới có địa vị huy hoàng như hôm nay.

Nhưng Lãnh Dạ Hủy, hắn không muốn, không muốn để Lãnh Dạ Hủy rời vương phủ. Nếu để nàng đi hắn sẽ cảm thấy thiếu mất thứ gì đó.

“Vì một tiện thiếp, ngay cả lời mẫu phi người cũng không nghe sao”- Lan quý Phi thương tâm nói, thở dài một tiếng, “Xem ra, ta có thể đến bên phụ hoàng của người sớm rồi!”

“Mẫu Phi”- Lời nói của Lan Phi tỏ ra nghiêm trọng như vậy làm cho Lăng Khiếu Dương thật sự đau khổ. “Hài nhi sẽ để nàng đi”

Hắn đưa ra quyết định này thật rất khó khăn, lương tâm như bị thứ gì đó xé nát, để cho Lãnh Dạ Hủy ra đi, có nghĩa chấp nhận cho nàng và Hoàng Bắc Thiên thành toàn.

Hắn làm sao cam tâm được, nhưng hắn lại không thể vứt bỏ mẹ ruột mình. Trái tim hắn lâm vào vực sâu mâu thuẫn ray rứt giữa nhưng không ai cứu.

Gương mặt Lăng Khiếu Dương lộ ra chút khó chịu. Vân San chỉ âm thầm cười nhẹ. Tốt lắm mọi thứ đều như nàng muốn.

33. Chương 72-73

Chương 72

Ngoài thành vắng vẻ, gió thu thổi quan tán cây khiến những chiếc lá rơi xuống, Lăng Khiếu Dương quát mạnh roi vào ngựa tăng tốc. Chạy vội vàng, không để ý đến xung quanh, chỉ nhắm về phía trước. Nhưng đằng trước kia, ngay cả một bóng người cũng không có, chỉ có tiếng Lăng Khiếu Dương quát mắng giục ngựa chạy nhanh lên, cát bụi, lá cây bay lên.

“Vương gia, vương gia..!”

Ở phía sau truyền đến một âm thanh xé gió, tiếng gọi âm ỉ, tiếng vó ngựa rần rật. Mặc kệ đoàn người phía sau gọi, Lăng Khiếu Dương tuyệt nhiên không quay đầu lại, hướng về phía trước đuổi theo. Hắn không thể dừng lại. Nhưng tiếng gọi đằng sau vẫn cố chấp không ngừng nghỉ la lớn.

“Vương gia, chờ một chút... thuộc hạ có chuyện quan trọng muốn cho người biết”

Chuyện gì quan trọng hơn lúc này chứ, Lăng Khiếu Dương vẫn như cũ không quay đầu lại, giục ngựa chạy nhanh hơn.

“Vương gia... chẳng lẽ ngay cả tính mạng của mẫu thân mình cũng không quan tâm sao...”- Phía sau truyền đến giọng nói gấp gáp đứt quãng.

Lăng Khiếu Dương cau mày, tay nắm chặt dây cương, nên tiếp tục đi hay dừng lại, trái tim liên tục phân làm hai chống đối nhau.

“Vương gia, bệnh tình của Quý Phi đã nặng thêm, xin Vương gia hãy dừng lại”- Một tiếng la xé gió lại tiếp tục vang lên.

Lăng Khiếu Dương chưa xót, cuối cùng quay đầu dừng lại, thấy Cao Mạc đang cưỡi ngựa phóng tới chỗ Lăng Khiếu Dương.

Cao Mạc hấp tấp nói: “Vương gia, Quý Phi đột nhiên ngất xỉu, bệnh tình chuyển biến xấu đi, xin vương gia hồi phủ”

Lăng Khiếu Dương ngẩn ra, cảm giác rất lo lắng, nhưng ... còn Lân Dạ Hủy, hắn đành phải buông tha không đuổi theo sau?. Con ngựa dưới thân Lăng Khiếu Dương dường như biết chủ nhân đang do dự cũng hề di chuyển. Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn theo hướng Hữu Hi có thể bỏ trốn, đôi mắt đen trở nên tối tăm không nhìn thấy gì.

Cao Mạc sốt ruột đành khuyên: “Vương gia, người đi vẫn có thể tìm được, nhưng mẫu thân chỉ có một!”

Lăng Khiếu Dương cuối cùng cũng dứt khoát quay đầu lại, nói lớn: “Hồi phủ”

Giục ngựa quay về. Mỗi bước, trái tim càng đau đớn như bị cắt ra thành nhiều phần, càng như vậy hắn càng thúc ngựa chạy mau hơn. Cao Mạc theo sau nhìn Lăng Khiếu Dương bị dày vò trong đau khổ.

..

Lăng Khiếu Dương trở về ở cửa đã có người nghênh đón, hắn xoay người nhảy xuống ngựa, vút cây roi trong tay cho người hầu. Hắn vội vàng sai bước lên bậc thang, vào phủ, trực tiếp chạy về Nghĩã Hàn Lâu, nhìn thấy mẫu phi bất tỉnh nhân sự, mấy vị thái y đang liên tục chữa trị.

Vân San cúi đầu, hai mắt mọng nước, nhìn Lăng Khiếu Dương đi vào, vừa khóc vừa nói: “Khiếu Dương ca, người mau đến bên di nương đi”

Lăng Khiếu Dương run rẩy bước lên, quỳ bên giường Lan Quý Phi nắm lấy tay bà.

“Mẫu Phi hài nhi bất hiếu”- Giọng nói ngập tràn đau khổ, sau đó quay lại nhìn thái y: “Mẫu Phi thế nào rồi?”

Thái y vẻ mặt nghiêm trọng lắc đầu: “Quý Phi vì tức giận mà phát bệnh, hơn nữa thân thể vừa trúng độc không lâu, nên sẽ rất nguy hiểm.”

Lăng Khiếu Dương nghe thái y nói, chứng minh bệnh tình của Lan Phi rất nghiêm trọng, mắt nóng lên, tự trách bản thân mình, đứng dậy, túm lấy tay áo thái y, ra lệnh nói: “Mau mang thuốc tới, dù dùng bất cứ cách gì cũng phải cứu sống mẫu phi, rõ chưa, nếu không bốn vương sẽ đem người đi chôn cùng...”

“Vương nhi...”- Lăng Khiếu Dương đang tức giận đe dọa thái y thì Lan Quý Phi tỉnh dậy, yếu ớt gọi tên hắn.

“Mẫu Phi...”- Lăng Khiếu Dương buông lỏng thái y, vội vàng quỳ xuống bên giường, nắm chặt tay mẫu thân áp vào mặt. “Hài nhi bất hiếu, là hài nhi bất hiếu, sau này hài nhi sẽ không làm mẫu thân giận nữa.”

Lan quý Phi sắc mặt trắng bệch mỉm cười, bàn tay lạnh lẽo vỗ về Lăng Khiếu Dương. “Gương mặt anh tuần của người thật giống phụ hoàng”

“Mẫu phi...”- Lăng Khiếu Dương đau lòng gọi tên, hai mắt đau khổ nhắm chặt.

“Khụ khụ...” – Lan Quý Phi liên tục ho khan, hít lấy không khí để nói tiếp: “Đại hạn của ta đã đến, trách không được người khác, đừng làm khó thái y... bảo họ lui xuống đi”

“Lui xuống”- Lăng Khiếu Dương tức giận quát lên, thái y lập tức lui ra ngoài.

“Vương nhi, đang trách mẫu phi sao?”- Có thể gương mặt của bà khi còn trẻ và lúc này đây đã bị biến dạng theo năm tháng, nhưng tình cảm đối với hắn ngày càng tăng.

Lăng Khiếu Dương lắc đầu, cổ họng giống như bị vật gì đó chặn ngang nói không được, nắm lấy tay bà, tựa như nhất quyết không buông, muốn mẫu thân vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

“Vương nhi, người và nàng nhất định là vô duyên... khụ khụ”

“Mẫu Phi người nghỉ ngơi đi, hài nhi sẽ ở đây với người”

Lan Quý Phi lắc đầu: “Mẫu Phi phải nói cho xong, kéo sau này không còn cơ hội nữa”

Lời nói như phán quyết, Lăng Khiếu Dương vừa bối rối vừa sợ hãi, sống hay chết, hắn giờ mới cảm giác được mình thật nhỏ bé, hắn có thể khiến người khác chết đi, nhưng không thể làm họ sống lại.

Quý Phi dứt quãng nói: “Nàng ta không giống như những người phụ nữ kia... không biết xu nịnh hay quan tâm đến quyền lực... cũng không cam tâm làm thiếp. Loại phụ nữ như vậy quả thật rất hiếm, nhưng thân thể của nàng vốn đã như nhóp chỉ có thể làm thiếp. Người đường đường là một vương gia, tương lai phải lấy danh gia vọng tộc, nếu lấy nàng người sẽ không bao giờ có thể đứng dậy nổi, cuối cùng cũng chỉ bị kẹt giữa oán hận, không cách nào thoát ra được”

“Là do hài nhi không hiểu chuyện, mẫu phi ráng lên, sau này hài nhi sẽ không chống đối người nữa, sẽ không làm người tức giận”- Hai mắt Lăng Khiếu Dương sưng lên, khóe mắt ửng đỏ, giọng nói khàn khàn đau khổ.

“Vân San... lại đây”- Lan Phi ngoắc tay ra hiệu Vân San lại gần.

Vân San khóc đến nỗi hai mắt sưng to, mũi đỏ bừng, quỳ xuống bên giường. “Di nương, người không được bỏ San Nhi và cả Dương ca nữa, người ráng lên...”

“Hai người các người... là hai người ta hiểu rõ nhất... sau này nhất định phải chăm sóc nhau... biết không?”

“Hài nhi biết”- Lăng Khiếu Dương nói, hắn đau khổ đến cùng cực nhưng vẫn ráng mở miệng.

“Con biết rồi di nương”- Vân San cũng bật khóc.

“Ta mệt quá... muốn nghỉ ngơi một chút”- Lan Quý Phi nói xong liền nhắm hai mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi.

Lăng Khiếu Dương nhìn quý phi nhắm mắt lại, trái tim bị sợ hãi thắt chặt hít thở không được, hét lớn: “Thái y, thái y!”

Nghe Lăng Khiếu Dương la lên, thái y lập tức đi vào đến bên giường xem xét.

“Vương gia đừng lo, Quý Phi chỉ là ngủ thiếp đi thôi...”

Lăng Khiếu Dương đứng lên, hai mắt phấp phồng đi ra ngoài, thái y hiểu ý đi theo sau.

“Bệnh tình của mẫu phi có thể tốt lên không?”- Lăng Khiếu Dương vẻ mặt trầm trọng, ánh mắt không che dấu được sự sợ hãi.

“Thân thể quý phi vốn đã suy nhược, trước kia vì trúng độc nên đã tổn hại khá nhiều, lúc này bệnh tình lại chuyển biến xấu... thật sự, không dám đối gạt vương gia, Quý phi sẽ không thể sống thêm được nhiều ngày nữa đâu...”

Đầu Lăng Khiếu Dương như bị ai đánh mạnh vào, cảm giác cả người suy yếu, ngã ngồi ra ghế, trái tim hắn đã bị phá nát rồi!!

Chương 73

Hữu Hi vừa tỉnh lại liền mở mắt ra, điều đầu tiên nghĩ đến chính là mình đang ở đâu? Chỉ trong nháy mắt đã có câu trả lời ngay khi nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Hoàng Bắc Thiên, đôi mắt đen thâm thúy mang theo cả sự lo lắng lẫn vui sướng.

Hắn ở gần nàng như vậy, ngồi bên cạnh, bao nhiêu lo lắng sợ hãi đều biến mất. Cho dù đang ở kỹ viện nàng cũng không cần phải sợ.

“Thấy thế nào? Có nơi nào không thoải mái sao?”- Hoàng Bắc Thiên mặt không chút thay đổi hỏi, nhưng Hữu Hi vẫn cảm nhận rất rõ mặc dù bên ngoài hắn tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng bên trong lại rất ấm.

“Ta rất khỏe không sao cả”- Hữu Hi mỉm cười, nàng có cảm giác mình đang ở trên xe ngựa. Nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên vẫn bình thản liền kích động đứng dậy, đôi mắt phát sáng động lòng người: “Chúng ta rời vương phủ rồi sao”

Hoàng Bắc Thiên thản nhiên đáp một tiếng: “Phải”

Hữu Hi vui mừng tính nhảy cẫng lên, nhưng bị Hoàng Bắc Thiên giữ lại, thân thể nàng đang yếu như vậy không thể cử động mạnh được.

Bộ dạng cao hứng này của Hữu Hi mà để Lăng Khiếu Dương nhìn thấy không biết lại tức giận như thế nào.

“Lan Phi đánh ngất ta rồi mang ta tới cho người sao?”- Hữu Hi thật sự có rất nhiều nghi vấn, Lăng Khiếu Dương đêm qua đối với nàng như thế nào, nàng nhớ rất kỹ, hắn muốn đưa nàng vào kỹ viện làm nàng sợ chết khiếp.

Buổi sáng, Lăng Khiếu Dương vừa đi, Lan Phi liền tiến vào, theo sau là hai nam nhân hung thần ác sát muốn dẫn đi, nàng tưởng rằng mọi chuyện đã rồi chuẩn bị đưa đến kỹ viện. Nhưng mở mắt ra, lại thấy được một trong bốn người đàn ông mà nàng quan tâm nhất: Ba nàng, em trai, Nhất Thần, Hoàng Bắc Thiên.

Nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, nàng cảm thấy rất an tâm, rất hạnh phúc, nỗi mong mỏi được rời khỏi vương phủ ngập đầy trong tim.

“Khóc cái gì?”

Ngay lúc Hữu Hi đang suy nghĩ miên man, thì bên tai truyền đến giọng nói của Hoàng Bắc Thiên lạnh như băng nhưng sảng sảng. Cách nói chuyện đặc biệt, mặc dù giọng nói lạnh lùng, nhưng làm cho nàng vẫn cảm nhận rất rõ sự thương yêu trong đó. Nàng khóc sao? Hữu Hi xoa lên mặt mình, ra là nàng vô thức rơi nước mắt. Hữu Hi khóc nhưng lại vui vẻ cười: “Ta chỉ là quá vui thôi, người mau trả lời câu hỏi của ta đi, rốt cuộc là đi đâu?!”

“Đồng Thành, nhà của ta”- Hoàng Bắc Thiên trả lời đơn giản, giọng nói không biểu lộ chút cảm xúc, nhưng đôi mắt lại chứa sự hi vọng. Hắn mong muội muội mà hắn thương yêu nhất được gặp Hữu Hi, tuyên bố ấu thân biết đây là người phụ nữ mà hắn yêu nhất.

“Cùng với người về nhà sao?”- Sắc mặt Hữu Hi đại biến, không tin nổi hỏi: “Nhưng... ta nghĩ... một người...”

“Người không muốn đi cùng ta?”- Hoàng Bắc Thiên trong lòng hy vọng vừa nghe Hữu Hi nói xong sắc mặt có chút âm trầm.

Hữu Hi cắn môi, nàng biết, nếu nàng nói muốn tự bản thân đối mặt với cuộc sống trong tương lai, Hoàng Bắc Thiên chắc chắn sẽ đau khổ, vì ý nghĩ của nàng sẽ đem hai người rời xa nhau.

Hữu Hi trầm mặc, rời khỏi Lăng Khiếu Dương là chuyện vui. Mặc dù mặt Hoàng Bắc Thiên không hiểu lộ ra, nhưng nàng biết hắn cũng rất vui vì nàng vui. Mặc dù nàng nói chưa hết câu, nhưng một người thông minh như Hoàng Bắc Thiên tự sẽ hiểu hàm nghĩa trong câu nói đó.

Gương mặt lạnh lẽo của Hoàng Bắc Thiên làm người ta cảm thấy lạnh sống lưng. Trong lòng hắn quả thật có chút buồn bực, không hề nói một câu, vén mức màn, nhảy xuống ngựa.

Tức giận!

Thân ảnh cao lớn dần dần biến mất trước mắt Hữu Hi, tấm màn màu xanh lam hạ xuống, xe ngựa kéo kẹt cũng dừng lại.

“Người sao lại đối với chủ tử ta như vậy, người thật lòng thật dạ với người, chẳng lẽ người không nhận ra?”- Lời nói khiển trách của Thiếu Cửu lọt vào tai Hữu Hi.

Hữu Hi nhắm mắt lại, thật tình, nàng cũng không biết nên làm sao... lúc này cảm thấy rất sợ hãi... không kiềm chế được sự sợ hãi.

Thiếu Cửu ngồi ở ngoài xe, cau mày, không rõ suy nghĩ của Hữu Hi rốt cuộc là sao. Bao nhiêu phụ nữ muốn nịnh hót Bắc Vương, chưa từng có cơ hội. Hôm nay có thể rời khỏi vương phủ, cùng với chủ tử về nhà, không phải rất tốt sao, Bắc Vương muốn cái gì có cái đó, tiến vào Bắc Vương phủ, chẳng khác nào cả đời sống trong sung sướng. Nhưng nàng ta lại không được bình thường cho lắm, phụ nữ nào mà chẳng muốn dựa dẫm vào nam nhân?

Nhưng Thiếu Cửu không biết, Hữu Hi và phụ nữ thời đại này bất đồng quan điểm cùng suy nghĩ. Trái tim Hữu Hi, Hữu Hi tự biết rõ. Nàng sợ hãi nếu càng kéo dài thì càng đau. Cả hai sẽ cùng đau.

Màn xe được vén lên, Hoàng Bắc Thiên sắc mặt có chút xấu hổ, đôi mắt đen lấp lánh nhìn nàng. Hắn nhảy lên ngựa, bá đạo nói: “Người là người của ta, mọi việc đều do ta làm chủ”

Hữu Hi mở to hai mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, hắn lại tức giận, nhưng chưa từng bá đạo như vậy.

Dù sao nếu đi thêm nửa khắc cũng không tới được Đồng Thành, đành phải nghỉ tạm, tạm thời không bàn lại chuyện đã qua. Bộ dạng bá đạo như vậy thật làm người khác giận mà ghê rợn, Hữu Hi cau mày trừng mắt, vui đùa nói: “Hừ cuối cùng cũng lộ đuôi hồ ly, người cũng chẳng phải người tốt gì!”

“Hiểu rõ nhau hơn rồi, người cố gắng thông minh hơn một tí đi”- Kỳ thật hắn cảm giác nàng rất thông minh, trong lòng Hoàng Bắc Thiên thoáng lên tia hạnh phúc, sau đó hô to: “Lên đường”

Xe ngựa tiếp tục đi, hy vọng trước khi trời tối có thể tìm được nơi sạch sẽ ẩm áp để nghỉ chân. Hắn muốn Hữu Hi được nghỉ ngơi, có chút không quen khi nhìn thấy Hữu Hi như vậy, mặc dù trong lòng nhin không được luôn nghĩ tới nàng. Vì Hữu Hi rất đặc biệt, cho nên chủ tử mới thích, nếu tất cả nữ nhân đều giống nhau thì thích chẳng có ý nghĩa gì cả. Thiếu Cửu suy nghĩ rồi giục ngựa chạy nhanh hơn.

Hữu Hi nằm ở ngoài, trừ Vương phủ ra, cả người liền trở nên phẫn chấn, đôi mắt đen lách nhìn chằm chằm mặt Hoàng Bắc Thiên. Hắn hình như rất thất vọng khi biết nàng không muốn cùng đi với hắn, đôi mắt đen lại nửa nhìn ra mức màn màu xanh.

“Nhìn cái gì!”- Hoàng Bắc Thiên quát một tiếng, quay đầu lại, cau mày nhìn Hữu Hi, ánh mắt so với lúc ở Vương phủ đã trở sức sống hơn nhiều.

“Nhìn bộ dạng giận dữ của người, như tiểu hài tử vậy”- Hữu Hi nhẹ nhàng bật cười, Hoàng Bắc Thiên có chút xấu hổ.

“Ai nói ta giận”- Thân thể Hoàng Bắc Thiên tiến lại gần Hữu Hi: “Có lạnh không”

“Không lạnh, nhưng hơi say sẩm”- Lúc bất tỉnh nàng không cảm thấy gì cả, nhưng tỉnh lại, xe ngựa lại chạy điên cuồng làm bụng nàng hơi đau.

Hoàng Bắc Thiên cau mày giận mình sơ ý, thân thể Hữu Hi vẫn chưa chịu được xóc nảy. Hắn vươn bàn tay to, nắm lấy cánh tay Hữu Hi, dùng sức, Hữu Hi liền ngã vào lòng hắn. Nàng bị hắn ôm ngang, nằm trong lòng, giống như mẹ ôm con. Mặc Hữu Hi sắp bị lửa thiêu nóng đến khó chịu, tay nắm chặt, vội vàng ngồi dậy.

“Ta... ta nằm ở đây được rồi”- Hữu Hi không biết sao mình lại trả lời.

Ngay cả việc ngủ cùng một người đã từng ở với mình vào đêm sấm sét nhưng vẫn không được tự nhiên.

“Nhắm mắt, ngủ, còn đi một quãng rất xa mới tới nơi”

Hắn nói xong, liền nhắm mắt, dựa lưng vào xe, cánh tay ôm nàng, rất chặt, nhưng không hề khiến Hữu Hi đau đớn.

P d nàng đi đâu?”- Hân không nhin được rít lên, chưa bao giờ đối với Lan Phi vô lễ như thế.

Lan Quý Phi lui về sau hai bước, thương tâm nói: “Vương nhi, thái độ của ngươi có ý gì, dám hét lên với mẫu phi, trong mắt ngươi còn có ta không?”

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương cuồng loạn, lòng nóng như lửa đốt, tiến lên, ôm lấy cánh tay Lan Quý Phi, đè lửa giận xuống, lo lắng hỏi: “Nói cho ta biết, mẫu phi đã đem nàng đi đâu? Có phải đến chỗ Hoàng Bắc Thiên? Có phải không?”

Lan Quý phi bị cơn tức giận của Lăng Khiếu Dương làm cho thương tâm. Nhìn thấy Lăng Khiếu Dương quan tâm Lãnh Dạ Hủy như vậy, bà biết mình đã làm đúng. Nam tử này, bị Lãnh Dạ Hủy làm cho điều đứng, cái gì mà hận hay không hận, đều là giả, nhìn bộ dạng cuồng loạn của hắn, vì nữ nhân đó mà hét to với bà, quả thật đáng giận. Lan Quý Phi sắc mặt trắng bệch nói: “Vì một người phụ nữ, ngay cả mẫu phi cũng vứt đi, hô to gọi nhỏ, tình mẫu tử hai mươi mấy năm, lại thua cả một tiện thiếp sao?”

“Mẫu phi!”- Lăng Khiếu Dương mềm lòng, bỏ tay xuống, không nhiều lời quanh quẩn bên Lan Phi nữa, hướng ra phía ngoài.

“Đứng lại”- Lan Quý Phi hô to. không nhin được ho lên. “Ngươi muốn đi đâu, ngươi đáp ứng mẫu phi để nàng đi, chẳng lẽ nói không giữ lời”

Lăng Khiếu Dương dừng lại, do dự một chút, vẻ mặt xanh mét nổi giận, liếc mắt nhìn Lan Phi, cuối cùng không nói gì, hướng ra phía ngoài bỏ đi.

“Vương nhi, đứng lại đó, khụ khụ...”- Lan Quý Phi kích động kịch liệt ho khan, Vân San vội vàng trấn an. “Di nương đừng giận kéo hại thân thể”

Lăng Khiếu Dương sớm đã không quay đầu lại bỏ đi. Lan Quý Phi tức giận, đầu say sẩm, bất tỉnh bên người Vân San, mọi người đều rối loạn. Lăng Khiếu Dương cái gì cũng không quản, không để ý đến ai, chỉ duy nhất một ý niệm trong đầu, Lãnh Dạ Hủy người trốn không thoát đâu ta sẽ tìm ngươi về.

Lăng Khiếu Dương cỡi ngựa chạy đi khỏi Vương phủ tới chỗ Hoàng Bắc Thiên, đá văng cửa, một mảnh an tĩnh. Sân không bóng người, trái tim hắn bị phần nộ chiếm cứ, xoay ra sân, leo lên ngựa bỏ đi. Ra khỏi thành bọn họ chỉ có duy nhất một con đường, Lăng Khiếu Dương không chút do dự dựa theo phán đoán mà đuổi đi.

34. Chương 74

Chương 74

Trời đã vào đêm, những ánh nắng còn lại chiếu lấp lánh trên mặt đất. Hữu Hi cuộn mình trong lòng Hoàng Bắc Thiên, neho neho mắt, xe ngựa bị sóc làm nàng thức giấc. Đôi mắt nhú lại nửa mở nửa nhắm, nhìn Hoàng Bắc Thiên. Tuần nhan khí phách, mũi cao thẳng, môi mỏng, mắt phượng hẹp dài, đen nhánh, hai mắt nhắm lại để lộ ra lông mi dài. Quả là một nam nhân rất tuần tú.

Hữu Hi đánh giá Hoàng Bắc Thiên, không hiểu tại sao bản thân mình lại nhầm chán như vậy chứ, không nhin được cười khê.

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên mở mắt, đôi mắt đen dừng lại trên Hữu Hi. Nhất thời trái tim Hữu Hi không ức chế được nhảy lên, gương mặt thẹn thùng.

“Rất đẹp phải không?”- Giọng nói trầm ấm của Hoàng Bắc Thiên mang theo tia mỉa mai, hàm chứa sự trêu đùa.

Hữu Hi quay đầu, nhú mày, đè những bất an cùng rung động trong lòng xuống, nói: “Ai nhìn ngươi chứ!!”

Hoàng Bắc Thiên nhíu mày, muốn nói gì đó, ánh mắt đột nhiên đầy sát khí, ôm chặt lấy Hữu Hi khiến nàng không biết Hoàng Bắc Thiên tính làm gì, vừa định mở miệng hỏi, từ đáy xe ngựa phát ra tiếng nổ, nàng bị Hoàng Bắc Thiên ôm chạy ra khỏi xe ngựa, Hữu Hi hồi hộp, nàng có thể xác định có người mới vừa từ đáy xe ngựa phóng ra.

Thiếu Cửu nhảy khỏi ngựa, phi thân về phía Hoàng Bắc Thiên, đứng phía sau hắn, hai người đưa lưng về phía nhau quan sát động tĩnh bốn phía.

Hữu Hi hoang mang hai mắt nhìn xe ngựa đột nhiên phát ra tiếng nổ, nát vụn, một bóng đen từ dưới đất phóng lên cao, loan đao giơ lên hướng về phía ba người. Thiếu Cửu trong tay cầm một con dao, đưa lên chặn đường tấn công của tên áo đen.

Tên áo đen bị Thiếu Cửu ngăn lại, thân ảnh vội vàng lui về sau đứng vững trên mặt đất.

“Chủ tử người đi trước đi, nơi này để ta ứng phó”- Thiếu Cửu che chở Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi, chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến.

Hữu Hi sợ ngây người.

“Còn muốn chạy, không dễ vậy đâu”- Trên không trung truyền đến một giọng nói hư ảo nhưng âm thanh rất rõ.

Hữu Hi định thần, quay đầu tìm kiếm nơi phát ra giọng nói, chỉ thấy một thân ảnh cao ốm từ không trung ưu nhã đáp xuống trước mặt ba người. Từ phía sau hắn cũng xuất hiện mười mấy hắc y nhân, tay cầm khí giới, ý đồ rõ ràng là không tốt.

Tên đầu lĩnh mặc một bộ bạch sam, để lộ ra gương mặt âm tàn, đôi mắt nhìn chằm chằm Hữu Hi ẩn chứa sự thèm muốn thứ gì đó.

“Các người là người từ đâu đến, sao lại cản đường bọn ta”- Thiếu Cửu cầm khí giới, giận dữ hỏi.

“Phía sau có phải là Bắc Vương không!”- Bạch y nam tử cầm một cái quạt, ra vẻ nho nhã, tay chỉ vào Hoàng Bắc Thiên.

Trời đang lạnh, lại đi cầm quạt, thật quái dị, nhưng rồi Hữu Hi nhớ ra, trên tivi người ta thường dùng cây quạt làm vũ khí? Chẳng lẽ cây quạt trên tay hắn là vũ khí, tại sao họ lại ngăn cản nàng? Hữu Hi suy nghĩ, khó khăn vừa việc qua, lại gặp chuyện chắc chắn liên quan đến nàng? Chẳng lẽ vì trên lưng nàng có bí mật gì đó? Đường như có rất nhiều người muốn mạng của nàng.

Hoàng Bắc Thiên đẩy Thiếu Cửu ra, bình tĩnh đứng yên tại chỗ, đôi mắt đen lộ ra sát khí kinh người.

“Không biết các hạ có gì chỉ giáo”- Giọng nói bằng giá mang theo sát khí..

Bạch Y nam tử cười khê nói: “Tên Bắc Vương như sấm bên tai, không chỉ tướng mạo đường đường, mà còn là người giàu có nhất nước, hôm nay lại có được phụ nữ kia, chắc chắn sẽ như hổ mọc thêm cánh”

Hữu Hi nhìn bạch y nam tử, sau đó nhìn Hoàng Bắc Thiên, có ý gì, ý hắn là Hoàng Bắc Thiên muốn bí mật trên lưng nàng? Không, không, nàng không tin.

“Chỉ cần Bắc Vương để người phụ nữ này lại, chúng ta sẽ không làm khó dễ, để cho Bắc Vương rời khỏi đây an toàn”

“Nằm mơ!”- Hoàng Bắc Thiên hừ lạnh, tức giận nói.

“Vậy thì đừng trách bọn ta không khách khí”- Bạch y nam tử phất tay, hắc y nhân từ phía sau đồng loạt tấn công Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên bảo vệ Hữu Hi, lúc thì xuất hiện bên trái rồi lại bên phải tốc độ cực nhanh, rút thanh kiếm bên hông liều mạng bảo vệ Hữu Hi.

Đao trước bóng kiếm, máu tươi văng khắp nơi, Hữu Hi sợ hãi nhắm chặt hai mắt, hai tay giữ chặt áo Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên từ nhỏ đã bái một cao thủ giang hồ làm sư phụ, võ công dĩ nhiên không kém, đối với những kẻ này tuyệt đối không sao. Hơn nữa ở đây không phải chỉ có Hoàng Bắc Thiên biết võ công mà còn có Thiếu Cửu cũng đang ra sức chống lại kẻ tập kích.

Bạch Y nam tử tựa hồ rất nhàn nhã, đứng ngoài cuộc, xem cuộc chiến, ngón tay xảo diệu chơi đùa với quạt. Mắt lại lặng lẽ quan sát người bên mình cùng Hoàng Bắc Thiên giao tranh mấy hiệp vẫn chưa đoạt được Hữu Hi, kiềm chế không được hết lên.

“Một đám phế vật!”- Không muốn làm ô uế bạch sam, nên không muốn ra tay, bây giờ xem ra hẳn đánh giá quá thấp năng lực Hoàng Bắc Thiên, bên này mấy thị vệ theo sau cũng không dám khinh thường.

Hắn phi thân lên, chiêu thức sắc bén, cây quạt mang theo sát khí đại thịnh hướng về hữu Hi. Hoàng Bắc Thiên đại kinh, trong tay cầm kiếm ngăn cản sự công kích của bạch y nhân, nhưng hình như vô ích. Bạch y nhân xuất chiêu, cây quạt lại kì sao, giống như khí giới cực kỳ sắc bén, đâm vào ngực Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên đau đớn lùi về sau, muốn ôm lấy Hữu Hi tránh ra xa, nhưng bạch y nhân lại quỷ mị cướp lấy Hữu Hi từ trong tay Hoàng Bắc Thiên.

“Chủ tử!”- Thiếu Cửu đâm chết hắc y nhân, quay đầu thấy Hoàng Bắc Thiên bị thương, kinh hãi hét lên.

Hắc y nhân liếc nhìn bạch y nam tử biết đã đắc thủ, cũng không muốn dây dưa với Thiếu Cửu, vội chạy tới bên bạch y nam tử.

Hữu Hi giãy dụa, run rẩy, người Hoàng Bắc Thiên đầy máu, làm cho trái tim nàng sợ hãi như sắp ngừng đập.

“Khốn khiếp, ngươi làm hắn bị thương, ngươi là tên khốn khiếp đáng chết!”- Hữu Hi giãy dụa nhưng vẫn không thoát khỏi tay bạch y nam tử hẳn, nàng cúi đầu cắn vào cánh tay hắn.

“Ah”- Nam nhân cau mày, đau đớn, nhưng vẫn không buông nàng ra, chỉ tức giận trừng mắt liếc nhìn nàng một cái.

“Thả nàng ra”- Hoàng Bắc Thiên đau đớn, sắc mặt trắng bệch, mày nhíu chặt, trong mắt chứa đựng sự lo lắng cùng không cam chịu để bạch y nam tử bắt nàng đi.

“Không hẹn gặp lại”- Bạch y nam tử đắc ý bỏ lại bốn chữ, ôm lấy Hữu Hi rời đi.

Hoàng Bắc Thiên vừa tiến hai bước tính đuổi theo thì ngực nổi cơn đau khiến hắn ngất đi.

“Chủ tử!!”- Thiếu Cửu vội vàng đỡ lấy Hoàng Bắc Thiên, nhìn vết thương không chỉ có máu mà còn thâm đen lại. Có độc!!!

Chết tiệt!!

...

Hoàng Bắc Thiên bị thương không biết có sao không, có nặng lắm không, Hữu Hi cuộn mình trên giường, lo lắng nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên.

Nhìn những cây đuốc đang cháy, còn có hai tên nam nhân đứng canh giữ nàng, bọn họ đứng yên bất động, cho dù nàng hỏi gì cũng không trả lời.

Nơi này là đâu? Kỳ thật nơi này là ở đâu cũng chẳng thay đổi được gì, dù sao nơi này đối với nàng cũng rất xa lạ. Nàng chỉ biết Hoàng Bắc Thiên bị thương rất nặng, đồng thời có ai đó đang muốn bí mật trên lưng nàng.

Đang nghĩ tới, từ ngoài cửa một nam nhân cùng một lão nhân trên mặt nhiều nếp nhăn, da khô, tóc bạc dài bù xù, thoát nhìn như những lão nhân kì quái trong câu chuyện hồi xưa nàng đọc.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại, nàng nuốt nước miếng xuống, tay túa ra mồ hôi. Lão nhân đi lại gần nàng.

Cách đi của hắn không giống như người già, động tác linh hoạt, chỉ vài bước đã đến bên người nàng. Lão nhân này ngoại trừ râu tóc bạc phơ thì ánh mắt lại tràn đầy sức sống, nhìn Hữu Hi, sau đó cười lớn, làm người ta muốn thủng màn nhĩ.

“Sao? Ta rất đáng sợ đúng không!! Ánh mắt của ngươi nhìn ta như nhìn thấy quỷ”- Giọng nói của lão nhân vang lên như khiển trách.

“Ngươi là kẻ muốn bắt ta?”- Hữu Hi thăm đoán.

“Đúng vậy, ta muốn ngươi”- Lão nhân thừa nhận.

“Ngươi muốn giết ta sao?”- Hữu Hi đứng lên, mở to mắt nhìn lão nhân, hi vọng nhận ra điều gì đó, nhưng đôi mắt lão đen thẫm hoàn toàn không đọc được.

“Không, không, không!”- Lão nhân cuống quýt lắc đầu. “Có thể lựa chọn cách khác, ví dụ như sống không bằng chết cảm giác đó phải chẳng rất tuyệt”- Vừa nói vừa phát ra tiếng cười quái dị, chói tai, khó nghe, dọa người.

Hữu Hi hạ mắt xuống, vậy thì chết đi cho xong. Nhưng Lãnh Dạ Hủy là thiếp của vương gia, sao trong người lại mang bí mật lớn như vậy trên lưng chứ, lại còn một đám người kì lạ muốn giành lấy nó.

Nàng ngẩng đầu nhìn lão nhân: “Được rồi, tóm lại vẫn là chết, vậy chết đi cho xong, sống làm gì, bí mật của ta rốt cuộc là gì mà khiến ngươi ham muốn đến thế”- Hữu Hi không hề khẩn trương hay sợ hãi, lúc này sợ chỉ là vô dụng,

Lão nhân trong mắt lóe lên tia kim quang, như nhìn thấy thứ đồ bất mắt, hai tay vung lên, kích động nói: “Trên lưng ngươi có bí mật, không nhiều người biết lắm, nhưng chỉ như thế thôi đã đủ làm nhân loại phải điên cuồng tranh đoạt”

“Là cái gì”- Hữu Hi hỏi tới.

“Bí mật đó là có thể làm cho người ta trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh viễn, hơn nữa có khả năng hủy diệt mọi thứ, thống lĩnh tất cả mọi người, có thể hiểu được mọi chân lý... chỉ cần có nó chính là chúa tể của thế giới này mãi mãi”

Chỉ vậy thôi sao, Hữu Hi nhìn hai mắt lão nhân lộ ra tia sáng chớp động, quyền lực có thể khiến tất cả mọi người điên cuồng, muốn chinh phục nó đạt được thỏa mãn được dục vọng bản thân.

Trường sinh bất lão, thật sự có bí quyết đó sao?

“Ngươi vẫn còn sống là tốt lắm rồi”- Hữu Hi cau mày. “Nhìn đi, những người bên cạnh ngươi lần lượt chết đi, nhìn bằng hữu gia đình từ từ già yếu biến mất, chứng kiến sinh ly tử biệt, mỗi lần như thế lại đau khổ. Tất cả mọi người đều luân hồi, thế giới luôn chuyển động, chỉ có ngươi không thay đổi, vĩnh viễn đứng một chỗ, không phải rất kinh khủng sao”

“Câm miệng”- Thoạt nhìn vẫn giống như lão nhân tốt bụng, nhưng sau đó tức giận quát lên: “Ngươi biết cái gì, muốn thuyết phục ta thả ngươi sao, đừng nằm mộng. Nếu ta vô tình thì ngươi đã chết sớm rồi, người đâu, lời ả xuống!”

Hữu Hi bị kéo xuống, trong lòng thâm mắng, lão yêu quái!!

Hoàng Bắc Thiên hôn mê tỉnh lại thì nhìn thấy mình đang ở trong một căn phòng đơn sơ. Hữu Hi đã bị bắt đi, không khỏi đau lòng, bỏ mặc vết thương xoay người xuống giường.

“Chủ tử ngươi muốn đi đâu”- Thiếu Cửu vội vàng đỡ lấy Hoàng Bắc Thiên, lo lắng hỏi.

“Ta muốn đi cứu Hữu Hi, nàng không thể xảy ra chuyện được”

“Ngươi như thế này làm sao đi cứu nàng”- Trong phòng một giọng nói thứ ba vang lên.

Hoàng Bắc Thiên cùng Thiếu Cửu nhìn xung quanh, trong phòng chỉ có hai người đâu còn ai nữa. Một gương mặt tà mị hiện lên, hần cười khê, đôi mắt nhìn bộ dạng đau đớn của Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên tự hỏi hần là người hay quỷ, dưới ánh nến không hề nhìn thấy bóng. “Ngươi là người phương nào”- sắc môi Hoàng Bắc Thiên trắng bệch, chỉ vừa nhìn qua là biết trúng độc.

“Ta”- Hần bật cười “Ta không phải người, Hữu Hi bị bắt đi, ngươi chẳng phải muốn đi cứu nàng sao?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn hần chằm chằm rốt cuộc là người hay quỷ, quả thật hần muốn đi cứu Hữu Hi. Thân thể Hoàng Bắc Thiên xiêu vẹo đi ra ngoài.

“Ngươi như vậy làm sao cứu người, liệu ngươi có biết nàng ở đâu không? Cho dù thì đợi ngươi tới nàng cũng đã chết”- Giọng nói tà mị của nam nhân đó lại nhàn nhã vang lên sau lưng Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên quay đầu lại, thân thể của nam nhân tà mị in trên vách tường, đôi mắt đen của Hoàng Bắc Thiên nhìn hẳn: “Người biết nàng ở đâu sao?”

“Ta dĩ nhiên biết, nếu muốn ta nói cho người biết thì phải đáp ứng một điều kiện của ta”

Hoàng Bắc Thiên thở gấp, nhìn chăm chăm vào nam nhân tà mị, nói: “Ta làm sao biết người nói thật hay giả”

“Được!”- Nam nhân tà mị vung cánh tay lên, trên không trung hiện lên hình ảnh, Hoàng Bắc Thiên kinh ngạc, hẳn nhìn thấy Hữu Hi đang bị trói trên bàn tế, lưng không mảnh vải che, gương mặt nhợt nhạt đau đớn.

Chứng kiến Hữu Hi cứ như vậy mà chết đi khiến trái tim hẳn như bị bóp nát.

“Nàng ở đâu”- Hoàng Bắc Thiên hấp tấp đi về phía nam nhân tà mị: “Nói cho ta biết nàng ở đâu, ta muốn đi cứu nàng”

“Người bây giờ có chết cũng chẳng cứu được nàng”- Nam nhân tà mị tựa hồ muốn khiến cho trái tim Hoàng Bắc Thiên bồn chồn lo lắng: “Nhưng ta có thể cứu nàng!”

Hoàng Bắc Thiên nhìn nam nhân tà mị, hẳn không còn thời gian đã thắc mắc của nam nhân tà mị, càng không muốn biết vì sao cái gì hẳn cũng biết, bên trong hẳn còn chứa một cỗ lực lượng thần bí.

Nam nhân tà mị tiếp tục nói: “Muốn ta cứu nàng, người phải nỗ lực giúp ta vài việc.”

Hoàng Bắc Thiên nhìn hình ảnh dần dần biến mất trước mắt, lòng nóng như lửa đốt, giận dữ hét lớn: “Nói cho ta biết, Hữu Hi ở đâu”

Nam nhân chậm rãi nói: “Ta nói rồi muốn ta cứu nàng, người phải đáp ứng ta một vài điều kiện”

“Nói, người muốn gì cũng được”

“Kể cả mạng của người?”

“Chỉ cần có thể cứu Hữu Hi, mạng của ta người cứ việc lấy đi”

“Chủ tử!!!”- Thiếu Cửu không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy, lúc này nghe chủ tử nói bỏ cả mạng của mình để cứu Hữu Hi thì mới hoảng hồn...

“Không nghiêm trọng vậy”- Nam nhân tà mị mỉm cười. “Ta cần mạng của người cũng chẳng có ý nghĩa, ta chỉ cần vị giác, khứu giác của người thôi, đồng thời ta còn tặng người một thứ...”

Con người này rốt cuộc muốn gì, hẳn như nắm rõ chuyện sinh tử trong tay, quen biết Hữu Hi lại không chịu đi cứu nàng.

“Nói xong chưa!”- Hoàng Bắc Thiên chịu đựng vết thương, mạnh mẽ đứng yên tại chỗ.

Tà mị nam nhân nói: “Uống thuốc này xong, ta sẽ đáp ứng người, nó sẽ khiến người mất đi khứu giác, vị giác, thậm chí mỗi lần trăng tròn người sẽ phải chịu những cơn đau đớn rất kinh khủng, người vẫn còn muốn uống nó chứ?”

“Chỉ cần có thể cứu được Hữu Hi, những thứ này không đáng gì cả”-Hoàng Bắc Thiên nói dứt khoát không chút do dự.

“Chủ tử đừng”- Thiếu Cửu ngăn lại không cho Hoàng Bắc Thiên làm, nhưng Hoàng Bắc Thiên hung hăng đẩy ra.

“Nếu như tới lúc nào đó người không chịu được nữa, chỉ cần nói không thương Hữu Hi, muốn được giải độc, ta sẽ thành toàn tâm nguyện đó cho người. Nhưng việc đó cũng đồng nghĩa Hữu Hi sẽ biến mất, tới lúc đó không hối hận chứ?”

Hoàng Bắc Thiên gằn từng chữ nói: “Từ khi sinh ra ta chưa từng biết đến hai chữ hối hận”

Tà mị nam nhân mỉm cười, vươn hai tay, đưa viên thuốc cho Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên không chút do dự nuốt vào, đầu óc Hoàng Bắc Thiên đột nhiên say sẩm ngã xuống đất.

Tà mị nam nhân từ từ thu tay lại, những ngón tay thon dài tái nhợt khê cong lên, nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên té xuống đất hần liền biến mất. Trong lúc đó chỉ còn Thiếu Cửu vẫn gọi chủ tử mình tỉnh dậy.

..

Hữu Hi biết chuyện mình phải chết đã được định sẵn, còn dao sắc bén đang đặt trên lưng nàng cửa vào từng chút một khiến nàng đau đớn gần chết. Thiết vòng trói chân nàng lại, cửu động còn không được đừng nói tới chuyện giãy giụa. Vì quá đau mồ hôi lạnh liên tục túa ra.

Lột dạ khi còn sống, phải hết sức cẩn thận nếu không sẽ phá mất bí mật trên lưng nàng. Bên cạnh nàng là một nam nhân có tướng mạo y như lão nhân, nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Máu tươi từ trên lưng Hữu Hi chảy xuống vô cùng thê thảm. Lúc nam nhân tính hạ dao thứ hai xuống thì một trận cuồng phong kéo tới, nam nhân bị thổi phăng đi đập vào tường, ngã xuống đất hộc máu chết.

Hữu Hi không biết là vì quá đau hay quá sợ hãi chân tay run rẩy, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt kinh hãi không ít.

“Người là người phương nào dám xông vào Âm Cung”- Lão nhân dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dạ đế.

“Ta là ông nội của ngươi” – Dạ đế nhìn thấy trên lưng Hữu Hi bị rạch một đường nhỏ, hần tức giận, vung tay áo, trong thoáng chốc lão nhân bị cuốn đi, đập vào tường đá phát ra một tiếng thật lớn. Lão nhân phun ra máu tươi vội vàng đứng dậy, chạy về cửa, Dạ Đế mạnh như vậy, lão không chạy mới lạ, nhưng ngay cả con đường sống cuối cùng cũng không có.

“Tiểu Phiền phức, ngươi yên lặng hơn ta tưởng, cũng tốt ít ra ta có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân”

Một giọng nói tà mị vang lên bên tai Hữu Hi, không cần nhìn nàng cũng biết là ai. Đôi bàn tay lạnh lẽo chạm vào lưng nàng, một luồng khí tức lạnh lẽo truyền vào.

“Này ngươi tính làm ma nhát ta sao, mau cởi trói giúp ta”- Đôi bàn tay lạnh lẽo không mang theo chút hơi ấm của hần đã khiến Hữu Hi nhận ra ngay từ đầu là Dạ đế.

Hữu Hi nói xong nhưng không nghe Dạ đế trả lời, nhưng lại cảm thấy tay hần vuốt ve da thịt nàng, hần dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lên vết thương trên lưng nàng, giống như là đang hôn nhưng cũng có cảm giác không phải.

“Người đang làm gì vậy” Hữu Hi quay đầu lại nhưng không nhìn thấy mặt Dạ đế, chỉ thấy trên lưng không còn đau nữa.

Thiết liên trên tay tự động tách ra, Hữu Hi vội vàng ngồi dậy. Xoay người kiểm Dạ đế, nhưng nghe tiếng hần trách mắng: “Này, mau mặc quần áo vào.”

Hữu Hi cúi đầu nhìn, á, nàng hoàn toàn bị lộ trước mắt hần. Mặt Hữu Hi nóng như lửa đốt, vội vàng mặc quần áo vào, rồi nhảy xuống khỏi giường tế. Dạ Đế vẫn còn đang che mặt.

Hữu Hi nhìn thấy Dạ đế liền cảm thấy rất vui vẻ, đi đến gần hần kéo tay áo nhè nhẹ: “Ta mặc áo rồi, ngươi đừng che mặt nữa.”

Dạ đế quay đi nói: “Ta phải đi thôi, nếu trời sáng ta sẽ bốc hơi thành nước mất”

Dạ đế vừa nói xong, một tay che mặt, tay còn lấy hòm lấy eo Hữu Hi, bay về phía tường.

“ÁH”- Hữu Hi thất thanh kêu lên, tốc độ nhanh như muốn lao vào tường, nàng sợ mình sẽ nát thành bánh mất liền sợ hãi nhắm mắt lại. Nhưng đợi mãi vẫn không hề có gì xảy ra. Hữu Hi hé hé mở mắt, nhìn thấy mình đã đứng bên ngoài trời, cách đó không xa còn thấy một sơn thôn nhỏ.

Nỗi sợ hãi lúc này mới được trấn an, vui vẻ nắm lấy tay áo Dạ đế: “Sao ngươi lại tới đây, chẳng phải ngươi đang ở Dạ thành sao? Nhưng vẫn phải cảm ơn ngươi đã cứu ta”

Dạ đế không lên tiếng, Hữu Hi tinh nghịch nói: “Người không phải đợi chảy máu mũi rồi mới chịu đi chứ?”

“Đã cứu ngươi không nói cảm ơn thì thôi, còn trêu chọc ta”- Dạ đế tức giận nói.

“Được rồi, ta chỉ đùa thôi, nhìn thấy ngươi ta rất vui”- Hữu Hi lay lay ống tay áo Dạ đế. “Cám ơn ngươi đã cứu ta, nếu không ta đã bị lột dạ rồi, ngươi lúc nào cũng đến thật đúng lúc.

Dạ đế nhìn vào mắt Hữu Hi, hần len len lau đi máu mũi, cười hì hì ôm lấy thắt lưng Hữu Hi: “Không phải nam nhân nào cũng đối xử với ngươi tốt thế đâu, nếu muốn cảm ơn ta thì hôn ta một cái”

“Ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta sao?”- Hữu Hi cau mày, nàng thúc Dạ đế một cái khiến hần phải buông tay ra.

“Ngươi đúng là không có lương tâm, càng không muốn thì ta càng làm”- Dạ đế gần gần tiến lại

“Này này, ngươi làm ta cảm thấy gớm quá đi”- Hữu Hi dùng tay che mặt Dạ đế, quay đầu đi chỗ khác, không cho Dạ đế thực hiện được,

“Hôn một cái thôi” Dạ đế chớp lấy tay Hữu Hi, đôi môi lạnh lẽo hung hăng hôn nàng. Không biết là chỉ đơn thuần chọc ghẹo nàng hay thật, hần cũng chỉ hôn nhẹ lên môi nàng.

Sau khi thực hiện được, Dạ đế buông lỏng Hữu Hi, đôi mắt tà mị trong đêm sáng ngời càng khiến người khác bị mê hoặc, nhưng Hữu Hi nhìn thấy tận sâu bên trong là nỗi đau khổ, cơ thể hần không thoải mái sao?

Hữu Hi muốn hỏi, nhưng nhớ tới hành vi lúc này, tức giận xoay người sang chỗ khác, căn môi không nói lời nào, xú nam nhân này chỉ biết khi dễ nàng.

Dạ đế nhìn Hữu Hi, tâm trạng có chút không vui: “Hôn một cái cũng không khiến ngươi mang thai đâu”

“Ngươi”- Hữu Hi cau mày, không thèm để ý đến ánh mắt Dạ đế đang chăm chú nhìn nàng, hung hăng liếc mắt nhìn Dạ đế, không biết phải mắng hần thế nào.

“Cứ từ từ tức giận, ta đi đây, ngươi tự đi tìm Hoàng Bắc Thiên đi”- Dạ đế nói xong muốn biến mất, Hữu Hi vội vàng xoay người lại: “Chờ một chút”

Mặc dù tức giận Dạ đế đã hôn mình, nhưng hần cũng không phải như vậy, mấy lần cứu nàng, nàng lại đi giận hần quả thật có chút không phải.

Dạ Đế quay lưng lại, hai tay đan trước ngực, đầu hất lên như một đứa trẻ đang giận dỗi, nhìn trời không thèm để ý đến Hữu Hi.

Hữu Hi đi tới trước mặt Dạ đế, nhìn gương mặt tức giận của hần, muốn cười chết đi được, đây mà là đế vương của Dạ Thành sao, rõ ràng chỉ là một tiểu hài tử, chính nàng trước mặt Dạ đế cũng trở về với bản chất thật, không gánh nặng không lo âu. Hai người giống như hai đứa trẻ tinh nghịch đấu võ mồm với nhau, dù là đã hôn nhưng chẳng qua đó cũng chỉ là trò chơi trẻ con.

Hữu Hi giữ lấy gương mặt tức giận của hần: “Được rồi, khó khăn lắm mới gặp ngươi, ngươi cứ thần bí như vậy, đến hay đi đều vội vàng, coi như hôn ngươi ta cũng chẳng thiệt gì, làm hòa được không”

“Ít ra ngươi còn có lương tâm”- Dạ đế vuốt ve bàn tay Hữu Hi đang đặt trên mặt hần.

Hai người không còn khúc mắc cười rộ lên. Lúc nào ở cùng Dạ đế nàng cũng rất vui.

“Ngươi không khỏe sao?”- Hữu Hi không nhịn được quan tâm hỏi.

Nàng quan tâm hần sao!!!

Dạ đế lắc đầu: “Không có, ta rất khỏe, chẳng phải ta còn đủ sức đánh chết mấy tên khốn khiếp đó sao”

“Không sao là được rồi”- Hữu Hi mỉm cười, quả thật hần không sao cả, nàng ở trong Dạ thành vài ngày cũng biết không ai dám ra khỏi thành. Dạ đế mạo hiểm ra đây cứu nàng chắc chắn ảnh hưởng đến hần không ít.

“Lần này không đùa nữa, ta thật phải đi trời sắp sáng rồi, ta phải về”- Giọng nói của hần có chút luyến tiếc không muốn.

“Uhm!”- Hữu Hi cúi đầu nói, tay lại cầm lấy ống tay áo Dạ đế nghịch nghịch, hạo bằng hữu phải về nhà, nàng có cảm giác rất buồn, có chút không nỡ.

“Trở về đi, hần đang đợi người đó”- Dạ Đế cố gắng chịu đau đớn trong lòng, tay đẩy Hữu Hi ra.

Thân thể Hữu Hi run nhẹ, đầu say sẩm, nhắm hai mắt lại, mở mắt đã nhìn thấy mình ở trong một căn phòng rất đơn sơ.

“Hữu Hi”

“Hoàng Bắc Thiên” Hữu Hi lấy lại tinh thần, nhìn gương mặt trắng bệch của Hoàng Bắc Thiên, liền nhớ đến thương thế của hần, lo lắng hỏi: “Vết thương của người có khá hơn không?”

“Không sao! Người không có việc gì là được rồi”- Giọng nói của Hoàng Bắc Thiên có chút kích động cùng vui sướng, hần không hề để ý đến bản thân mình đang bị thương mà ôm siết nàng vào lòng.

Hữu Hi không chống cự, nàng vỗ nhẹ lưng hần: “Đừng lo, ta không sao cả”

Tốt, mọi thứ đều bình an. Không biết cung chủ của Âm Cung bị Dạ Đế đánh như vậy không biết là sống hay chết, dù sao Hữu Hi cũng không còn nguy hiểm nữa. Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi, Thiếu Cửu tìm một thị trấn nhỏ lưu lại vài ngày, một người điều dưỡng thân thể, một người dưỡng thương. Vết thương Hoàng Bắc Thiên sớm đã không còn đáng lo, nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên khỏe lại tinh thần Hữu Hi cũng vực dậy theo.

Có điều, tại sao ở bên cạnh Hoàng Bắc Thiên vào ngày thứ hai, hần đột nhiên lại nói thức ăn không ngon miệng. Nàng cảm giác mùi vị rất thơm ngon. Thậm chí còn rất tuyệt, sao hần lại không muốn ăn, đang muốn hỏi thì Hoàng Bắc Thiên trả lời rằng thức ăn không hợp khẩu vị. Thiếu Cửu ngồi kế bên không nói lời nào. Nàng vẫn tưởng Hoàng Bắc Thiên ăn kiêng, nhưng những ngày tiếp theo hần cũng không thấy ngon miệng.

Ở lại gần một tháng, đợi thân thể Hữu Hi hồi phục hần, Hoàng Bắc Thiên quyết định lên đường. Nàng không muốn bản thân mình liên lụy làm hại đến hần, một lực lượng thần bí luôn truy sát nàng cộng thêm Vương gia chắc chắn đang tìm kiếm. Nhưng Hoàng Bắc Thiên mặc kệ, hần ôm nàng lên xe ngựa, nghiêm mặt, cùng nàng lên đường.

“Thôi mặc kệ, chuyện gì tới sẽ tới”- Hữu Hi thỏa hiệp, chính nàng cũng không biết phải đi đâu.

Nghĩa Vương phụ

Sắc thái đau thương bao phủ lấy vương phủ, màu đỏ của đèn lồng thay bằng màu trắng giăng khắp nơi. Không khí xám xịt.

Trời bắt đầu vào đông nên trở lạnh. Hoa viên của Nghĩa Hằng Lâu chìm trong im lặng, Lăng Khiếu Dương đau khổ ngồi yên một chỗ. Gương mặt tuấn tú trở nên tiêu tụy, tức giận vô cớ, trước kia hăng hái bao nhiêu bây giờ hần lại càng tỏ ra chán chường bấy nhiêu.

Tay cầm rượu, dốc vào miệng, đau khổ, cay, nồng làm tê dại ý thức, làm cho trái tim mình say đi sẽ giảm bớt đau khổ cùng tự trách bản thân. Hình ảnh mẫu thân lúc còn sống cho đến lúc chết đi, ôn nhu, bác ái cứ hiện lên, trong đầu Lăng Khiếu Dương xuất hiện gương mặt của Lãnh Dạ Hủy lúc khóc, lúc cười, lúc mắng hần, lúc tức giận, hai hình ảnh đan vào nhau.

Cái chết của mẫu phi hần vẫn chưa chấp nhận được, chỉ có thể tự trách bản thân trong lúc bốc đồng đã bỏ đi, hần chỉ hận một điều là không thể quay ngược thời gian, trở lại thời điểm đó, hần chắc chắn sẽ nghe lời, không chống đối mẫu phi.

Nhưng ngoài đau đớn tự trách còn có cảm giác đau vì cái gì đó. Rốt cuộc là gì?. Mẫu thân đã chết, Lãnh Dạ Hủy bỏ trốn. Vương Phủ cũng chẳng còn ý nghĩa gì, hần mất đi mục tiêu sống, hần nên yêu ai, nên hận ai, nên trả thù ai đây!!

“Khiếu Dương ca”- Giọng nói lo lắng của Vân San vang lên bên tai Lăng Khiếu Dương.

Hần vừa uống xong một bình rượu mặt, dù đang cúi mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận rất rõ nỗi đau khổ xót xa của hần. Lăng Khiếu Dương không đáp, tiếp tục uống, đã nửa tháng nay, hần không nói câu nào, tự phong bế chính bản thân mình.

Vân San bước lại gần, bắt lực nhìn Lăng Khiếu Dương. Nam nhân trước mắt, là phu quân tương lai của nàng, di nương trước khi chết đã muốn Lăng Khiếu Dương lấy nàng. Ngay trong hoàn cảnh lúc đó, nàng thật sự rất vui, ước nguyện đã thành, Khiếu Dương Ca đồng ý lấy nàng, hắn đã hứa với di nương. Nhưng Quý Phi đã đi hơn nửa tháng, Lăng Khiếu Dương vẫn không cách nào gạt bỏ được thái độ tự trách bản thân. Hằng ngày, hắn trầm mình trong rượu, trong đám phụ nữ, hết phát tiết lại đau khổ oán hận bản thân.

“Trời lạnh lắm, mau vào nghỉ ngơi”- Giọng nói quan tâm chứa đựng sự đau lòng,

Lăng Khiếu Dương không hề cảm kích nói: “Tránh ra!”

“Khiếu Dương ca, người đừng tự hành hạ mình nữa”- Vân San dĩ nhiên không hề Lăng Khiếu Dương tức giận, nàng cao giọng nói: “Di Nương chết đi, không phải do người sai, người đừng tự trách mình nữa. Di nương chết thì cũng đã chết, người sống trên thế gian vẫn phải tiếp tục sống”

“Vậy là lỗi của ai, người nói xem, là lỗi của ai!”- Lăng Khiếu Dương đột nhiên đứng lên, hét lớn: “Ta còn có thể sống vui sướng sao, còn có thể sao!”

Vân San bị cơn tức giận của Lăng Khiếu Dương làm hoảng sợ lui về sau vài bước, người này không còn là Khiếu Dương ca trước nữa. Hắn vì cái chết của mẫu thân mà tự hành hạ bản thân, linh hồn như đã chết đi, Vân San không nhịn được lớn tiếng nói: “Là lỗi của Lân Dạ Hủy, tất cả đều là do Lân Dạ Hủy, nàng ta chính là tai ương, Khiếu Dương ca, Di nương vì nàng ta mới tức giận chứ không phải vì người. Di Nương bị trúng độc vẫn chưa tìm ra kẻ chủ mưu, mặc dù thái y chết. Khai mama là do thái y sai khiến, nhưng Lân Dạ Hủy vẫn rất đáng nghi? Nước sông cuộn cuộn như vậy, làm sao nàng ta có thể sống được, không phải rất kì lạ sao? Nếu Di nương không trúng độc, không vì sự xuất hiện của nàng, thì làm sao lại ra đi sớm như vậy. Tất cả không phải lỗi của người, Khiếu Dương ca tỉnh lại đi”

Lăng Khiếu Dương nắm chặt bầu rượu trong tay, hung hăng ném xuống đất nát bầy.

35. Chương 75

Chương 75

Hai người sau nhiều ngày đã tới Đồng thành ở phía đông lạnh lẽo hẻo lánh, nhưng vẫn không có ít người mạo hiểm chịu giá rét sống ở đó.

Phố Cát Tường, là thành phố nhộn nhịp nhất, tất cả mọi việc mua bán, mở tửu lầu, trà lâu, bán nghệ đều có đầy đủ ở đây. Trong một nhà nọ dù trước mặt tiền không rộng nhưng lại khiến người khác chói mắt. Mùa đông rét mướt, mưa bụi lất phất, duy nhất chỉ có nơi đó để vòng hoa bằng tiền khiến mọi người bừng lên sức sống. Phía ngoài cửa còn treo mấy chữ bắt mắt: Hoa chi ngữ hoa phường.

Những chữ này không phải điêu khắc, cũng không phải viết thành, mà là dùng màu xanh biếc của hoa, mùa đỏ của hoa để tạo thành, thật sự rất bắt mắt. Cổng Hoa phường rất lớn, lại mở rộng, đi ngang qua nhìn vào có thể thấy rõ bên trong trưng bày đủ loài hoa màu sắc khác nhau. Cho dù tin hay không tin, nhưng những bông hoa xinh đẹp ấy chỉ được làm từ vải bố trắng. Lúc đầu sẽ cảm thấy ngạc nhiên rồi từ từ cũng quen dần, thậm chí không ít người tới thăm hoa phường để mua đồ trang trí phòng.

Tất cả mọi người đến đây đa số đều là tiểu thư đến mua hoa. Nhiều người giả bộ thuê phòng, tận hưởng ở lại đây vài tháng, hoa phường cũng không ít khách ra vào.

Lúc này, bên trong hoa phường, một đứa trẻ cúi đầu chăm chú may váo, sau đó gấp lại tạo thành những đóa hoa rất đẹp. Nàng có đôi tay xinh đẹp nhỏ bé linh hoạt, dùng những sợi chỉ nhiều màu sắc kết hợp với vải bố trắng, qua vào mũi thêu nên một đóa hoa. Nàng chăm chú làm cẩn thận, gương mặt hồn nhiên mỉm cười. Tựa hồ đang chìm đắm trong công việc.

Gương mặt quen thuộc đó không phải ai khác, là người cùng Hoàng Bắc Thiên về Đồng Thành- Hữu Hi.

Hữu Hi nhìn bông hoa hồng mình đã tạo thành công, không nhịn được trầm tư một thoáng. Thật sự không thể ngờ tới, một con người sống ở thế kỷ 21, đối với công việc này chỉ là nghiệp dư nhưng quay về đây lại là thứ giúp nàng mưu sinh. Mặc dù không dư, nhưng ít ra có thể tự lo cho cuộc sống bản thân. Nàng thích một cuộc sống như thế.

Thời gian qua đi rất nhanh, nàng theo Hoàng Bắc Thiên đến Đồng Thành đã hơn hai tháng. Lúc đầu nàng không đồng ý cùng Hoàng Bắc Thiên về Vương phủ, vì nàng cũng có tự tôn và kiêu ngạo của bản thân. Có thể nàng không còn chỗ để ở, có thể thân phận nàng thấp kém, nhưng nàng muốn mình kiên cường, không phụ thuộc vào người khác.

Hoàng Bắc Thiên cũng hiểu nàng, hẳn không miễn cưỡng nàng về Bắc Vương phủ, vì Hoàng Bắc Thiên biết rõ, nếu đem Hữu Hi về, hẳn lấy thân phận gì cho nàng?

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên về Bắc Vương phủ, chắc chắn có nhiều người nghĩ Hữu Hi là phụ nữ của Hoàng Bắc Thiên, như thế chẳng khác gì nói nàng là thiếp.

Mặc dù Hoàng Bắc Thiên yêu Hữu Hi, muốn cấp cho nàng mọi thứ, nhưng nói thẳng ra bọn họ đã là gì của nhau đâu chứ. Nàng là Hữu Hi, đã có nam nhân mình yêu, một người muốn trở về quê hương tìm lại tình yêu cho bản thân. Hẳn vì nàng mà hi sinh bản thân sao...

Chính vì thế, chỉ để Hoàng Bắc Thiên trợ giúp tìm một phòng thuê, giúp nàng mở một hoa phường nhỏ mà thôi. Hữu Hi biết mình nợ Hoàng Bắc Thiên rất nhiều, nàng cũng không cách nào trả lại hết chỉ biết cố gắng thôi...

Nàng từ từ thích ứng với cuộc sống ở đây, vượt qua những đêm cô đơn cùng sợ hãi. Đến đây, Hữu Hi cũng gặp được muội muội Hoàng Bắc Thiên, người mà nàng thiếu chút nữa làm cho liên lụy gã cho lão hoàng đế. Hoàng Bắc Song là một cô gái thẳng thắn, dường như rất quý nàng nên luôn đi ra vào tìm nàng chơi đùa, quần quít lấy giỏ hoa.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Hữu Hi đến gặp mặt mẫu thân Hoàng Bắc Thiên. Bà ấy rất nghiêm khắc, có vẻ không thích nàng nên chỉ hàn huyên vài câu cho có phép, không nóng không lạnh. Hữu Hi cũng biết phụ thân Hoàng Bắc Thiên mất sớm, một mình mẫu thân nuôi hấn lớn lên.

Nàng đến đây hơn hai tháng, thu hoạch lớn nhất là gặp được nhiều bằng hữu mới, tự mình mở cửa hàng bán, nghĩ đến đó Hữu Hi không nhịn được cười khúc khích.

Tóm lại cuộc sống hiện giờ rất tốt.

“An cô nương!”- Bên ngoài cửa truyền đến một giọng nói, cắt đứt suy nghĩ của Hữu Hi, đôi mắt nhìn về phía người khách cười hỏi: “Lưu công tử, người lại tới mua hoa sao?”

“Ta mua hoa cho cô nương, cô nương không vui sao?”- Lưu công tử cau mày, nói nhỏ một tiếng.

Hữu Hi cười khê đứng dậy: “Ta nào dám, chỉ là trong vòng một tháng người đã mua 28 lần rồi, ta muốn cản cũng không được, ta chỉ là lo lắng thôi nếu có chỗ nào không phải thì tha thứ cho ta, ta chỉ là lo lắng cho người thôi?”

Lưu công tử xúc động nói: “Ai biết phụ nữ kia xảy ra chuyện gì, hoa cũng đã mua mà không chịu tha thứ cho ta”

Hữu Hi bật cười: “Ta nghĩ chắc cũng có tiến triển nếu không bao nhiêu công sức khổ cực của ta bị dẫm nát dưới chân rồi sao”

“Này, cô nương đang chê cười ta phải không, ta đang sầu gần chết”- Lưu Công Tử tỏ vẻ mệt mỏi.

“Ai bảo người đi kỹ viện, nếu là ta ta cũng không đồng ý tha thứ”- Hữu Hi vừa nói vừa lấy từ trong giỏ ra mười một đoá hồng.

“Thôi, đành chịu. Hắc Hắc”- Lưu công tử chột dạ, cầm lấy hoa từ tay Hữu Hi. “Nó có ý nghĩa gì không?”

“Mười một đoá tượng trưng cho người công tử yêu nhất là nàng, công tử chỉ có mình nàng”- Ngoài cửa truyền tới một giọng nói nghịch ngợm, thay Hữu Hi trả lời.

Một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, cùng một dáng người cao lớn đi vào. Hữu Hi mỉm cười, không phải ai khác là Hoàng Bắc Thiên và em gái hắn- Hoàng Bắc Song.

“Hữu Hi tỷ”- Bắc Song tiến vào Diễm Diễm hô to một tiếng, sau đó nhìn Lưu công tử: “Lưu ca ca, ta nói người cũng tệ quá đi, sắp đến lễ mừng năm mới mà vẫn chưa làm cho Văn Thúy tỷ tha thứ cho người, ta đây chẳng thèm cứu người, kỹ viện tốt như thế sao? Ta sẽ thay mặt toàn bộ nữ nhân khinh bỉ người?”

Lưu Tuấn cau mày: “Được, nữ nhân các người chỉ biết đào bới ta, nam nhân nào chưa từng đi kỹ viện chứ, kể cả ca ca vĩ đại của người, cũng từng đi kỹ viện”

Sắc mặt Hoàng Bắc Thiên trầm xuống, mắt nheo lại, tay nắm thành quyền. Hữu Hi không nhìn được lên nhìn Hoàng Bắc Thiên, cảm giác có gì đó là lạ.

“Ca ca của ta không có giống người đâu, đừng có đành đồng”- Vô Song hung hăng nói, nháy mắt với Lưu Tuấn, bảo hắn đừng nói nữa.

Lưu Tuấn không hề nhìn thấy, bộ dạng ảo não lại xuất hiện: “Nếu ta nhớ không lầm, năm mười sáu tuổi, người và ta cùng đi tới kỹ viện phải không Hoàng Bắc Thiên?”

Hữu Hi cúi đầu cười thầm, sửa lại đóa hoa. Chân Lưu Tuấn hung hăng bị giẫm lên, hắn hú lên một tiếng, không sợ chết nói tiếp: “Thật đúng là không có ai tin ta cả, ta nói Bắc Vương tôn kính của chúng muốn giữ thân trong sạch cho An công nương sao?”

Lời nói của Lưu Tuấn có chút chế nhạo, vẻ mặt chăm chú quan sát sắc mặt không tự nhiên của Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Song cũng cau mày.

“Này không được ăn nói lung tung, nếu không ta sẽ kêu Văn Thúy tỷ bỏ người yêu người khác đó”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Lưu Tuấn hồ ngôn loạn ngữ, sợ gây họa liền uy hiếp.

“Nếu không có việc gì người có thể đi!! Đừng để Hoàng Bắc Song phải tố người ra khỏi đây”- Hoàng Bắc Thiên âm trầm nói.

Lưu Tuấn cười hắc hắc: “Được, ta đi, ta đi, Bắc Song, ta nói người nghe, ca ca của người muốn cùng An công nương nói chuyện riêng, người lại đi theo phá rối, chẳng bằng đi theo tìm Văn Thúy, giúp ta nói chuyện với nàng”

“Này, người còn ăn nói lung tung ...”- Hữu Hi liếc mắt nhìn Lưu Tuấn, con dao trong tay đưa lên xẹt qua cổ Lưu Tuấn.

Đôi mắt Bắc Song chuyển động: “Ta không đi, ta phải giúp Hữu Hi tỷ làm hoa”- Vừa nói vừa đẩy Hoàng Bắc Thiên: “Ca ca, không phải người nói có việc sao, mau đi đi, lát hồi qua lại tìm muội”

Hoàng Bắc Thiên nhíu mắt: “Uh, nhưng đừng có nghịch ngợm”- Dặn dò Hoàng Bắc Song xong, Hoàng Bắc Thiên xoay người rời đi.

Hoàng Bắc Song nói: “Gì nghịch ngợm chứ, ta đâu còn là tiểu hài tử.”

Hữu Hi rất thích tính các ngay thẳng của Hoàng Bắc Thiên, cũng vui khi tìm được bằng hữu mới, giống như Lưu Tuấn mà nói, dù không đàng hoàng, nhưng cũng chẳng xấu xa gì.

Hoàng Bắc Song cùng Hữu Hi vừa nói chuyện phiếm vừa làm hoa, đôi lúc một vài người mua hoa cũng ngồi xuống bắt chuyện giúp đỡ nàng làm, thoáng chốc đã xế chiều.

Hoàng Bắc Song nhìn Hữu Hi mãi mê làm hoa, do dự một chút mở miệng hỏi: “Hữu Hi tỷ, kỳ thật tỷ đầu cần phải vất vả như vậy, trời lạnh thế, còn phải gấp gấp làm hoa, tỷ có biết ca ca ta rất đau lòng không, tỷ theo ta về Bắc Vương phủ đi? Ta rất cần một bằng hữu”

Hữu Hi mỉm cười, tay không hề ngừng lại: “Như thế này là được rồi, ta thích cuộc sống bây giờ, mỗi ngày có khách tới mua hoa cũng cảm thấy vui”

Hoàng Bắc Song có chút bất đắc dĩ, đành phải buông tha, ghé vào giỏ hoa của Hữu Hi thần bí nói: “Hữu Hi tỷ, ca ca ta đối với tỷ chân tình, chẳng lẽ tỷ không thích ca ca của ta sao”

Hữu Hi chần chờ một lúc rồi lắc đầu, nàng vẫn không ngẩng đầu lên, bàn tay nhỏ bé liên tục làm, bề ngoài thì bình tĩnh bên trong lòng rối loạn.

Hoàng Bắc Song suy nghĩ hồi lâu, cúi đầu nói: “Oh, ta biết rồi, nhất định tỷ đã có người mình yêu, cả phải hay không?”

Hoàng Bắc Song chỉ mới mười ba tuổi nói chuyện dĩ nhiên mang theo dáng vẻ của một đứa con nít, Hữu Hi nhéo gương mặt nhỏ nhắn của nàng: “Người thật là tò mò, sao hôm nay lại nhiều vấn đề như vậy”. Sau đó Hữu Hi im lặng không đáp

“Ah, xem ra thật là như thế rồi, ca ca ta thật đáng thương, chỉ có thể từ xa nhìn Hữu Hi tỷ, lại không có cách nào có được”- Giọng nói Hoàng Bắc Song mang theo thất vọng cùng thương tâm.

Trái tim Hữu Hi cũng giật mình, Hoàng Bắc Thiên mặc dù không nói gì, nhưng mọi hành động của hắn đều hướng về nàng, nói lên tất cả, nàng là người hắn thích. Hơn nữa, yêu lại càng không để ý mọi thứ xung quanh. Nhưng nàng đã có người yêu, làm sao yêu nam nhân khác, bông hoa trong tay bị trật đi.

Hoàng Bắc Thiên đứng ngoài cửa thật lâu, lặng lẽ nghe bên trong nói chuyện, hắn nghe rất rõ, trong lòng rất đau nhưng chỉ nuốt vào, cúi đầu, từ từ nhắm mắt, trấn tĩnh trái tim, mới tiến vào trong.

“Bác Song phải về thôi”- Đôi mắt đen của Hoàng Bắc Thiên sâu lắng nhìn Hữu Hi, mang theo thần sắc nan giải.

“Vâng”- Hoàng Bắc Song lên tiếng, đứng dậy, nhìn Hữu Hi: “Muội về đây”

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên không nói gì.

Hoàng Bắc Thiên cùng Hoàng Bắc Song rời khỏi cửa.

Hữu Hi ngồi xuống, lòng bồn chồn.

Sắc trời vãn tối, Hữu Hi đóng cửa. Sau khi ăn xong bữa tối, liền bắt đầu thêu hoa, nếu không sẽ thấy rất nhàm chán. Nhưng những lời Bắc Song nói luôn quanh quẩn trong đầu nàng.

Hữu Hi tỷ, ca ca ta đối với tỷ chân tình, chẳng lẽ tỷ không thích ca ca của ta sao

Bình tĩnh, bình tĩnh, Hữu Hi tự nói với bản thân, sau đó tiếp tục làm, nhìn những đóa hoa xinh đẹp dần dần được tạo thành hình, nàng mỗi lúc một chuyên chú. Nhưng đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Đã trễ thế này, còn ai tới, nói thật, ban đêm có người gõ cửa nàng rất sợ hãi.

Hữu Hi từ phòng nghỉ đi ra. Tối trước cửa, thấp giọng hỏi: “Ai vậy?”

“Là ta!!”- Ngoài cửa truyền đến một giọng nói có chút chua chát.

Là Hoàng Bắc Thiên!!

Hữu Hi vội vàng mở cửa, còn chưa thấy rõ người trước mắt, thì nàng đã bị ôm vào lòng. Trên người Hoàng Bắc Thiên mang theo mùi rượu, đầu vùi vào cổ nàng, hai tay gắt gao ôm lấy nàng, cảm giác dường như rất đau khổ.

Ngôn ngữ của hắn không rõ ràng khế nói: “Hữu Hi, người không yêu ta sao? Thật sự yêu ta khó vậy sao?”

“Hữu Hi, gả cho ta... làm tân nương của ta, hãy làm tân nương của ta”- Tay Hoàng Bắc Thiên càng siết chặt lấy Hữu Hi khiến nàng dựa sát vào người hắn.

Tay chân Hữu Hi càng lúc càng lạnh, đầu óc bị làm cho rối loạn, hắn nói cái gì, hắn muốn nàng làm tân nương của hắn sao? Không!! Trái tim bối rối, có cảm giác rất kì lạ, cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ thấy hắn say, cũng chưa nghe hắn nói yêu nàng, nhưng hắn lại nói muốn nàng làm tân nương. Chuyện này xảy ra quá đột ngột khiến nàng bản thân.

Hữu Hi bình tĩnh lại, hạ giọng nói: “Chờ người tỉnh táo lại, chúng ta sẽ nói chuyện được không?”

“Ta không say!!”- Hoàng Bắc Thiên vừa mới nói xong, người liền ngã xuống đất.

Hắn say!! Nàng chăm sóc hắn một đêm. Suốt tối hôm đó, hắn nói mớ, câu nói chẳng rõ ràng nhưng lại quấy nhiễu trái tim Hữu Hi, làm nàng không biết làm sao đối diện.

Trời còn chưa sáng, Hoàng Bắc Thiên trong cơn say tỉnh lại, xoa xoa đầu, thấy Hữu Hi ngủ trên mép giường.

Hắn sao lại ở đây? Hoàng Bắc Thiên xoay người xuống giường, ôm lấy Hữu Hi đặt lên giường. Động tác rất nhỏ nhưng khiến nàng thức giấc.

“Người khỏe chưa?”- Hữu Hi ngồi nhìn gương mặt Hoàng Bắc Thiên không chút khởi, sắc lo lắng hỏi.

Tối qua... hắn uống rượu... Hoàng Bắc Thiên nhắm mắt lại: “Ta không sao, xin lỗi, tối qua ta uống hơi nhiều”

Tối qua Hoàng Bắc Thiên nói rất nhiều, Hữu HI không nhận được hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Hoàng Bắc Thiên hồi tưởng lại, hắn cảm giác rất đau đầu: “Ta tối qua có nói gì không?”

Nghĩ tới những điều Hoàng Bắc Thiên nói đêm qua, Hữu Hi lắc đầu: “Không, không nói gì cả”

Không nói gì là được rồi. “Ta đi”- Hoàng Bắc Thiên xoay người sang chỗ khác rời đi. Đôi mắt đen sáng rực trước kia nay mờ mờ không ánh sáng.

Hữu HI muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng im lặng không mở miệng, mặc cho dáng vẻ đau khổ của Hoàng Bắc Thiên biến mất trước mắt nàng. Một số việc đến qua nhanh, một việc qua bất ngờ với nàng.

Mấy ngày sau, Hoàng Bắc Thiên vẫn không tới gặp nàng, Hữu Hi không biết hắn có xảy ra chuyện gì không, nàng bắt đầu lo lắng. Một ngày bận rộn trôi qua, Hữu Hi đang chuẩn bị đóng cửa thì người của Bắc Vương phủ tới muốn nàng tới đó một chuyện.

Hữu Hi hỏi có phải Hoàng Bắc Thiên xảy ra chuyện không, người đó nói là lệnh của lão phu nhân, hỏi chuyện gì thì người đó cũng không biết. Hữu Hi đóng cửa lại, đi tới Bắc Vương phủ.

Vừa tới nơi, Hữu Hi trực tiếp được đưa vào chủ lầu, mẫu thân của Hoàng Bắc Thiên đoan chính ngồi trên ghế..

“Lão phu nhân cát tường!”- Hữu Hi lễ phép cúi chào. Mẫu thân Hoàng Bắc Thiên gật đầu nói: “Ngồi đi”

Hữu Hi nói lời cảm ơn, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: “Không biết lão phu nhân tìm ta có chuyện gì?”

Nha hoàn dâng trà lên, lão phu nhân ra hiệu nha hoàn lui xuống. Hữu Hi biết lão phu nhân có chuyện muốn nói với nàng, nhưng không biết là chuyện gì mà phải dè chừng như vậy.

“Người tới đồng thành cũng đã hơn ba tháng rồi”

“Dạ phải”- Hữu Hi đáp.

Lão phu nhân nói xong, liếc mắt nhìn Hữu Hi: “Người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Ta sao lại hỏi tuổi? Nhưng nàng vẫn trả lời: “Mười bảy tuổi”

“Mười bảy. Lúc ta bằng tuổi người đã thành gia lập thất”- Lão phu nhân nhấp một ngụm trà thơm. “Nhà ta chỉ có mình Hoàng Bắc Thiên là đứa con nói dối duy nhất. Bây giờ, Hoàng Bắc Thiên cũng đã 23 lại chưa thành thân, đó là việc làm ta đau đầu nhất”

Hữu Hi trầm mặc, trái tim lại bắt đầu đập mạnh, loạn lên.

“Mấy tháng qua, ta cũng nhận thấy người là người tốt, Hoàng Bắc Thiên cũng thích người, ta cũng thấy rõ điều đó. Hắn vì người mà không chịu thành thân, một lòng một dạ chung thủy, người vẫn không chịu gặt đầu, nhưng vậy cũng chẳng còn cách gì. Nhưng chẳng lẽ người muốn dòng hạ tuyệt hậu sao? Nếu người cảm nhận được chân tình của Hoàng Bắc Thiên, thì hãy dọn vào phủ coi như đáp lại tâm ý của hắn. Như thế cũng giúp hắn sớm ngày thành thân, kếp dãi hương khóc. Ta cũng không muốn vì vị trí vương phi của Bắc Vương mà lo lắng.”

Vậy là đã rõ, Hoàng Bắc Thiên uống rượu đêm hôm trước là vì phu nhân muốn nàng lấy vợ. Mà hắn lại muốn lấy nàng- An Hữu Hi, nên đêm qua hắn muốn nàng gả hắn. Hắn biết rõ bản thân nàng không chấp nhận, nên mới đau khổ như vậy.

Hoàng Bắc Thiên là đứa con duy nhất trong nhà, phải kéo dài hương khói, nhưng sự tồn tại của nàng, làm cho Hoàng Bắc Thiên nhất quyết không lấy vợ. Lão phu nhân gọi nàng tới, là muốn nàng thúc giục Hoàng Bắc Thiên lấy vợ. Thử hỏi, ở thời phong kiến thế này, nàng là tàn hoa bại liễu, không cách nào sinh con, thì có tư cách làm thê tử Hoàng Bắc Thiên sao, đừng nói đến việc nối dõi tông đường. Hơn nữa, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ lấy Hoàng Bắc Thiên, mặc dù mỗi lần nghĩ tới ân tình của hắn, lòng nàng không hiểu sao lại đau như muốn xé nát ra. Nhưng dù là vậy nàng cũng chưa từng có ý định gả cho Hoàng Bắc Thiên.

“Lão phu nhân!”- Hữu Hi kích động đứng lên, giữ bản thân khỏi xúc động, mở miệng nói: “Lời lão phu nhân nói Hữu Hi đã rõ, ta chưa từng bao giờ muốn, cũng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ được gả vào vương phủ, nếu không có việc gì, ta cáo từ trước.”

Hữu Hi xoay người, nhưng lại nhìn thấy một người đứng ngay trước sảnh vẻ mặt đau khổ, hồn phiêu phách lạc.

“Hoàng Bắc Thiên!!!”- Hữu Hi thì thào nói, nhưng cảm giác được ngực nhức nhối.

Nàng không muốn làm tổn thương hắn, nhưng mọi lời nàng nói hắn đều nghe thấy. Nàng đã thương hắn, cũng tự đã thương chính mình.

Nàng đối với hắn, không phải vô cảm, dù là báo ân, chỉ cần Hoàng Bắc Thiên mở miệng, nàng cũng nguyện ý suốt đời ở bên cạnh hắn, chăm sóc hắn. Nhưng chuyện gả cho hắn... nàng không thể.

Hai người đứng đối mặt với nhau, ai cũng không dám mở miệng, mẫu thân của Hoàng Bắc Thiên đứng dấy đi vào nội thất.

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên bật cười. Hữu Hi là lần đầu tiên thấy hắn cười, Tốt, cười là tốt, nhưng lại rất đau. Hắn đi lại tới gần nàng, ôm nàng vào lòng, vỗ về nàng, lạnh lùng nói: “Không liên quan, không liên quan tới người”

Giọng nói bình tĩnh, vô cảm, nhưng Hữu Hi cảm nhận rất rõ cõi lòng hắn đang tan nát.

“Hoàng Bắc Thiên xin lỗi!”- Giọng nói Hữu Hi nghẹn lại, cảm giác thật đau lòng.

“Không sao cả, đồ ngốc”

“Hoàng Bắc Thiên ta kể cho người nghe chuyện trước đây của ta được không?”- Nàng muốn nói cho Hoàng Bắc Thiên mọi chuyện về mình, mặc dù nghe rất hoang tưởng nhưng nàng chỉ muốn nói cho hắn nghe.

Chuyện xưa rất dài, nàng từ thế kỷ 21 cùng Nhất Thần là tri kỷ, sau đó vô tình tới thời cổ đại này. Chuyện còn rất dài, nhưng Hoàng Bắc Thiên vẫn ôm nàng, chuyện chưa kể xong, nhưng Hoàng Bắc Thiên ôm mỗi lúc một chặt. Quả thật ly kỳ, khiến người khác giật mình, quả thực không thể ngờ được Hữu Hi lại đến từ tương lai, Hoàng Bắc Thiên từ từ nghiêng ngẫm những lời Hữu Hi kể.

Cuối cùng tới một lúc nào đó, nàng cũng phải trở về thế giới thuộc về nàng. Hắn ngay cả việc nhìn nàng từ xa, trông nhà cho nàng cũng không có cơ hội. Hắn tin Hữu Hi càng tin tưởng thì càng sợ hãi. Sợ sẽ mất đi Hữu Hi, sợ sẽ không nhìn thấy nàng nữa...

Nhưng ở đó, nàng có người mình yêu, trở về nàng sẽ hạnh phúc hẳn đáng ra nên vui mới phải. Nhưng bên trong trái tim lại khóc, đau khổ, hắn không thể tỏ ra bàn quang được. Hắn vẫn ích kỷ mong Hữu Hi sẽ yêu hắn, sẽ ở lại. Hắn không nói gì cả, chỉ đẩy nhẹ Hữu Hi, rồi hôn lên trán nàng.

“Trở về nghỉ ngơi đi, đừng để trong lòng, ta biết phải làm thế nào rồi”

Hữu Hi nhìn vào mắt Hoàng Bắc Thiên, nàng muốn nhận ra gì đó nhưng hắn che đậy rất tốt. Hắn tựa hồ đã hiểu rõ mọi chuyện nên không còn đau khổ nữa.

Hữu Hi trở về căn phòng nhỏ quen thuộc, trái tim tê dại đi, nhìn căn phòng đầy hoa, nhưng lại buồn bã thất sắc.

Hoàng Bắc Thiên đã nói hắn muốn nàng gả cho hắn, tại sao hắn chỉ muốn mọi điều đó. Nàng lại không nhận ra trái tim mình.

Nằm trên giường, không biết bao lâu, Hữu Hi mơ mơ màng màng thiếp đi. Trong mộng nhìn thấy mặt Nhất Thần và Hoàng Bắc Thiên, súa đó còn nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên đau khổ làm nàng cũng đau khổ theo, không cách nào thở được,

Thân thể tựa hồ bị thứ gì đó ép xuống, chặt, làm nàng không thở nổi. Trong đêm tối nàng nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu.

“Ah”- Hữu Hi vừa tỉnh la lên thì liền bị nhét vào miệng thứ gì đó, làm nàng không cách nào mở miệng

Hữu Hi hoảng sợ mở to mắt, nhìn người trong bóng tối. Ánh mắt quen thuộc, mùi quen thuộc, nồng đậm sự hận thù làm nàng không nhận được sợ hãi run rẩy.

Muốn đứng dậy nhưng lại phát hiện bản thân, hai tay đã bị trói vào cột giường, Hữu Hi chỉ có thể phát ra tiếng ô ô nhỏ.

Một đôi bàn tay thô ráp vuốt ve mặt nàng, xuống phách dưới, lướt qua cổ, chạm vào quần áo, dùng lực kéo mạnh để lộ ra mảnh phong doanh.

“Lâu rồi không gặp, dạ thiếp của ta”- Giọng nói lạnh lẽo giống như ma chú nguyện rửa, làm cho trái tim Hữu Hi đóng băng rơi vào địa ngục...

36. Chương 76

Chương 76

Mới xa cách có mấy tháng, hắn đã tới. Hắn vẫn nhất quyết không buông tha nàng, rốt cuộc muốn thế nào đây, muốn thế nào mới để cho nàng sống cuộc sống mình muốn.

Ban đêm dù không có ánh nến, nàng vẫn có thể nhìn ra mặt hắn, cặp mắt tràn ngập thú tính. Trong không khí phảng phất tiếng cười âm trầm pha lẫn chút mệt mỏi của hắn. Cho dù là mệt, hắn cũng gắt gao ôm lấy nàng, áp mặt hắn vào da thịt, dây trói trên tay thắt chặt khiến nàng đau đớn.

Nàng giãy giụa, hắn cũng không để ý, vì càng giãy cổ tay sẽ còn đau. Hắn dùng tay xe rách quần của nàng, dùng sức tách hai chân thon dài mảnh khảnh rồi gác lên trên vai hắn, một tay giữ lấy cổ chân nàng đang đá loạn xạ. Hắn nhanh chóng cởi bỏ hạ y của mình, dù không nhìn thấy, hắn vẫn có thể dễ dàng tìm ra nơi mềm mại của nàng. Lăng Khiếu Dương vội vã nhắm thẳng ngay vào, khát vọng bao lâu nay được giải phóng.

Cảm giác siết chặt bên trong, làm cho hắn tìm lại được cảm giác thoải mái trước đây, không chịu rời khỏi mà càng tiến sâu quá. Hắn quá lớn, quá cứng, dục vọng quá mức mãnh liệt, vội vàng đưa vào trong khiến Hữu Hi chỉ cảm thấy đau đớn, nàng không hiểu sao mình lại nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Có thể vì lần hư thai trước, nàng rất e ngại chuyện này, vẫn cảm thấy thân thể mình rất yếu ớt dù đại phu đã nói thân thể đã khỏi hẳn. Nhưng nàng vẫn cảm giác hạ thân rất đau, đại phu nói là do tâm lý sinh ra, ngay cả nguyệt sự tới cũng làm nàng sợ hãi, huống chi Lăng Khiếu Dương thô lỗ tiến vào, làm cho bụng nàng như bị xé ra.

Lăng Khiếu Dương vừa di chuyển hai lần đã khiến Hữu Hi đau đến không chịu được, không biết là vì sợ hãi hay vì đau thật sự, Hữu Hi cuối cùng cũng ngất đi không hay biết gì. Trong bóng đêm, dễ dàng nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Hữu Hi mang theo sợ hãi.

Âm thanh cuồng dã biến mất, trong phòng cực kỳ an tĩnh.

Trời đã sáng, hoa phượng mọi khi đều mở rất sớm, hôm nay lại yên tĩnh, cửa đóng chặt, ngoài cửa lại thấy chốt khóa, chẳng lẽ chủ nhân của hoa phượng không ở đây?

Hữu Hi từ từ tỉnh lại, trong phòng sáng rực mờ lung, đầu óc một khắc cũng không quên sự xuất hiện của Lăng Khiếu Dương. Thân thể của hắn như mảnh thú chiếm lấy Hữu Hi. Nàng ngồi dậy nhìn quanh phòng chỉ thấy những đóa hoa xinh đẹp.

Chẳng lẽ là mơ sao.

Hữu Hi cúi đầu, chứng kiến cả người quang lỏa, rai rách khắp nơi là dấu hôn, cổ tay bị buộc chặt tới hôm qua ứ đọng máu. Trái tim Hữu Hi cực kỳ hoảng loạn, không phải mơ, hắn đã tới rồi, lại còn thiếu chút nữa là đã hại chết nàng, cảm giác đau đớn lúc đó giờ phút này vẫn hiện lên rõ ràng.

Hữu Hi ôm đầu, đau khổ chìm trong im lặng, vội vàng mặc quần áo, vừa xuống giường đã thấy trên quần dính máu. Hắn làm nàng bị thương! Nam nhân khôn khiếp, Hữu Hi không nhận được mẫn hẫn, nhưng hạ thể không hề đau như tưởng tượng ngược lại còn có cảm giác lạnh lạnh. Hay là do nàng cắn môi hắn, làm hắn chảy máu... Hữu Hi tự hỏi bản thân mấy lần, rồi suy nghĩ không biết Lăng Khiếu Dương tới đây làm gì.

Đang trong tình thế hỗn loạn, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa dồn dập kèm theo giọng nói lo lắng của Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi hoảng hốt, hướng ra gian phòng phía ngoài, vừa mới bước qua cửa, Hữu Hi đã nhìn thấy bóng người đang mở cửa.

Nàng tưởng hắn đã đi, nhưng không ngờ, hắn vẫn còn...

Cửa mở ra, Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy ánh mắt của Hữu Hi lạnh lẽo nhìn về một hướng. Lăng Khiếu Dương đứng yên một chỗ, dù không nói nhưng cũng đủ tuyên bố đêm qua hắn đã ở đây.

Giờ phút này, Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Lăng Khiếu Dương trên mặt hiện lên sự tức giận, đau lòng cùng lo lắng.

“Bắc Vương đến đây có chuyện gì?”- Kể mở miệng trước lại là Lăng Khiếu Dương.

Hắn tưởng hắn là ai chứ? Chủ nhân nơi này sao? Hữu Hi chán nản, trong lòng bối rối bất an, đi tới cửa, tức giật nhìn Lăng Khiếu Dương. “Người cho rằng người là ai chứ? Nơi này là hoa phòng của ta? Mời người đi ra ngoài!!”

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi khó khăn nói, nhìn thấy nàng tức giận đến run rẩy cảm giác rất lo lắng. Hắn đi tới bên cạnh Hữu Hi, không chút do dự nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Hữu Hi, khiêu khích nhìn Lăng Khiếu Dương: “Nơi này hình như không phải là nơi Vương Gia nên tới!”

Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Chẳng lẽ bốn vương đi đâu còn đợi người ân chuẩn sao?”

Hoàng Bắc Thiên tức giận nói: “Nếu như Vương gia không chê có thể đến phủ của thần, mặc dù nó tuy kém xa Vương phủ, nhưng cũng là chỗ tốt để vương gia dừng chân, ắt hẳn sẽ hơn hẳn phòng hoa nhỏ bé này”

Lăng Khiếu Dương tỏ vẻ tốt lành, không hề tức giận, nhàn nhã nói: “Bốn Vương cảm thấy rất tốt, nơi này rất tốt, Bắc Vương đối với bốn vương hình như có thành kiến, không biết Bắc Vương cùng với nữ nhân bán hoa có quan hệ thế nào?”

Hoàng Bắc Thiên liếc mắt qua Hữu Hi, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Lăng Khiếu Dương, gần từng chữ một: “Thần mặc kệ, chỉ là Hữu Hi hiện giờ là vị hôn thê của thần, xin Vương gia tự trọng.”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương trầm xuống, nhìn gương mặt trắng bệch của Hữu Hi, đôi mắt bất an, hắn một cách lạnh lẽo. Vị hôn thê, được lắm, rất có bản lĩnh mới mấy tháng không gặp, từ một tiểu thiếp đã trở thành vị hôn thê của người khác, tốt lắm.

“Vương gia xin mời”- Hoàng Bắc Thiên không chút khách khí hạ lệnh trục khách.

Lăng Khiếu Dương cao thâm khó lường cười nhẹ, có ý định rời đi, nhưng vừa đi nửa bước, đã quay lại trên chộc nói: “Vị hôn thê của người đêm qua hầu hạ bốn vương rất vui vẻ, mùi vị của nàng không tệ”

Hữu Hi tức giận vung tay, muốn tát Lăng Khiếu Dương một cái, nhưng bị hắn chụp được.

Hữu Hi hung hăng chửi Lăng Khiếu Dương: “Lăng Khiếu Dương, người quả thật là làm cho người khác phải nhỏ.”

“Còn sống thì ta sẽ còn đến tìm ngươi”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói, bỏ tay Hữu Hi xuống, nhanh chóng rời đi. Thân ảnh đầy vẻ kiêu ngạo khiến người ta cực kì chán ghét

Hoàng Bắc Thiên nắm tay xuống đất, phần nộ không thôi, không hề nghĩ tới chuyện Lăng Khiếu Dương tìm ra Hữu Hi, lòng cực kì đau khổ. Gương mặt vô cảm mang theo chút đau lòng, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi: “Ngươi vẫn còn muốn ở đây sao?”

Hữu Hi uể oải, đau khổ thầm nói: “Ta còn biết đi đâu. Hẳn chắc chắn sẽ có cách khiến ta quay về? Trừ phi ta chết đi.”

Hoàng Bắc Thiên trầm xuống, mặt đầy lửa giận, túm lấy tay Hữu Hi: “Theo ta về phủ, không thể tiếp tục thế này được”

Hữu Hi lắc đầu không chịu đi, lo lắng nhưng vẫn nói: “Không, Hoàng Bắc Thiên, ta không đi, ta nghĩ lão phu nhân cũng đã biết Vương gia tới. Hơn nữa hẳn đã xuất hiện ở đây, nếu ta qua phủ ngươi ở chắc chắn sẽ gây ra không ít rắc rối, Lăng Khiếu Dương còn chuyện gì không dám làm chứ, ta không đi”

Hoàng Bắc Thiên mất tinh tảo quát: “Sao lại khó khăn như thế!! Chẳng lẽ ngươi bảo ta trở mặt để hẳn hạ nhục ngươi sao”

“Ta không sao, thật sự không sao”

“Ngươi phải nghe ta, theo ta đi!”- Hoàng Bắc Thiên không lời thôi nữa kéo Hữu Hi đi khỏi hoa phòng, sao đó khóa lại.

Hữu Hi bị lôi kéo đến Bắc Vương phủ, cuộc sống bình thường cuối cùng cũng không kéo dài được lâu, niềm vui sướng nhỏ nhoi cũng chấm dứt. Hoàng Bắc Thiên mang Hữu Hi vào phủ thì nhìn thấy trong sảnh có rất nhiều người.

“Bắc Thiên còn không mau tham kiến Vương gia”

Lão phu nhân nói một câu quả thật là làm cho Hoàng Bắc Thiên phát điên. Lăng Khiếu Dương dám tới nhà hẳn, Hoàng Bắc Thiên giữ chặt lấy Hữu Hi một khắc cũng không buông ra.

Hữu Hi theo sau, cố gắng gỡ tay Hoàng Bắc Thiên ra nhưng hẳn vẫn không buông tay.

Trong phòng có vài phụ nữ đứng tuổi cùng những trưởng giả già nua, Lăng Khiếu Dương ngồi ở chính giữa, vui vẻ cười đùa.

Mẫu thân Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi, trong mắt có chút tức giận mở miệng nói: “Bắc Thiên, con trở về rất đúng lúc, Vương gia có việc đến Đồng Thành. Hai quả núi bao lấy thành có rất nhiều quặng sắt, con nên giúp đỡ Vương gia một tay”

“Hài nhi đã rõ”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng trả lời.

Lăng Khiếu Dương nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Hữu Hi, khoé môi cong lên cười: “Dạ Hủy sao ngươi lại tới đây, Bốn Vương nói, đi ra làm việc lập tức trở về? Nhanh như vậy ngươi đã không chờ nổi rồi sao?”

“Vương gia biết nàng sao”- Một trưởng giả khẽ hỏi

Lăng Khiếu Dương cung kính điềm đạm đáp: “Sao lại chỉ quen biết, nàng vốn là sủng thiếp của bốn vương, mấy ngày nay còn muốn đa tạ Bắc Vương huynh đã chiếu cố nàng”- Rõ ràng câu nói bị lượt bớt rất nhiều, nhưng cũng đủ khiến mọi người hiểu rõ.

Hoàng Bắc Thiên cau mày, lòng bị lửa giận thiêu đốt, hẳn là vương gia sao lại cổ bực người như vậy.

“Vương gia nói thế sai rồi, Hữu Hi là thê tử tương lai của ta, chiếu cố nàng là lẽ đương nhiên”

“Không được vô lễ”- Lão phu nhân quát lạnh một tiếng. “Bắc Thiên không hiểu biết nên đã mạo phạm mong vương gia không chấp nhất”

“A? Nàng là thê tử tương lai của ngươi sao?”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh, hỏi ngược lại lão phu nhân. “Việc này phu nhân có biết không?”

Lão phu nhân do dự, đang tính trả lời. Hữu Hi hung hăng nhìn Lăng Khiếu Dương, cao giọng nói: “Ta có biết Vương gia sao? Nhưng ta có cảm giác là chưa từng gặp qua đừng nói gì đến chuyện là sủng thiếp, xin hỏi Vương gia có bằng chứng gì nói ta là thiếp của ngài”

Lăng Khiếu Dương không giận cũng không cười, cảm giác khó chịu dâng lên, đứng dậy, đi tới bên cạnh Hữu Hi, giọng nói khàn khàn: “Không thừa nhận cũng không sao, bổn vương còn rất nhiều thời gian”

Sau đó hắn quay lại nhìn mọi người: “Quấy rầy đã lâu, bổn vương cao từ, hy vọng mọi người sớm phối hợp với bản việc hoàn thành công việc hoàng thượng giao”

“Cung tiễn Vương gia”- Mọi người đứng dậy đưa tiễn, Lăng Khiếu Dương cũng không hề quay đầu lại cứ như thế rời đi.

Vương gia rời đi, mấy người phụ nữ cùng trưởng giả cũng giải tán.

Hoàng Bắc Thiên tính kéo Hữu Hi đi kiểm Bắc Song thì nghe lão phu nhân nghiêm khắc trách mắng: “Bắc Thiên quỳ xuống!”

“Mẫu thân”- Hoàng Bắc Thiên nhìn mẫu thân vẻ mặt xanh mét.

“Quỳ xuống”- Lão phu nhân đập tay xuống bàn, tức giận đứng lên, Hoàng Bắc Thiên của mày quỳ xuống.

“Vương gia là kẻ bề trên, chúng ta là thần, có thần tử nào lại dám cùng Vương gia tranh cãi, người muốn cả gia tộc bại hoại trong tay người sao, vì một người phụ nữ, người không muốn có thể tử, quên đi lễ nghĩa của thần tử...dám lớn tiếng nói nàng là vị hôn thê của người, ta là mẹ người có đồng ý qua sao? Người tự kiểm điểm lại mình đi, một phụ nữ thân phận thấp hèn như vậy có tư cách làm thê tử của người sao”

Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, lớn tiếng quát: “Mẫu thân, đừng nói nữa, Hữu Hi không phải loại người như thế, nàng rất tốt, đáng được mọi người quý trọng, mẫu thân không biết gì cả”

“Câm miệng!”- Lão phu nhân gầm lên. “Thân là phụ nữ cũng nên biết liêm sỉ, tự biết thân phận của mình, muốn làm thiếu phu nhân của Bắc Vương phủ sao, chờ ta chết đi”

“Đủ rồi”- Hữu Hi cắn môi, nuốt ngược nước mắt, đau lòng sắp ngất đi. Thở nào, nàng không cần để ý đến người khác nói, nhưng mẫu thân của Hoàng Bắc Thiên nói như vậy làm nàng thật sự đau lòng, cảm giác thật nhục nhã, nàng không cách nào trốn tránh liền gạt tay Hoàng Bắc Thiên ra, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại giữ lại.

“Hữu Hi”

“Buông ra để cho ta đi”- Hữu Hi rút cuộc cũng thoát khỏi tay Hoàng Bắc Thiên, xoay người chạy ra ngoài.

“Hữu Hi!”- Hoàng Bắc Thiên đau khổ la lên, muốn đuổi theo, nhưng lão phu nhân lại nói: “Nếu người dám đuổi theo thì đừng nhận ta làm mẹ”

“Mẫu thân, từ khi nào người trở nên khó khăn như vậy, trái tim lại sắt đá đến vậy. Hữu Hi đã nhận đủ mọi đau khổ, nàng nhẫn nhịn chịu đựng, không phải để thỏa ý nguyện của nàng, nhưng mẫu thân, người lại dùng lời nói tàn nhẫn đả thương nàng, ngay cả chút tự trọng duy nhất cũng không cho Hữu Hi, mẫu thân chẳng phải người rất khoan dung sao? Tại sao duy chỉ đối với người hài nhi yêu lại đối xử như vậy”

Hoàng Bắc Thiên lần đầu tiên nói nhiều như vậy, ở nhà hắn khiến cho người ta cảm giác rất lạnh lẽo, trầm mặc ít nói, lúc này nói nhiều như vậy để chỉ trích mẫu thân mình.

“Bắc Thiên, chẳng lẽ người chưa bao giờ nghĩ, gánh nặng gia tộc ở trên vai, người chộc giận Vương gia, có biết sẽ gánh hậu quả gì không?”

“Nếu Hữu Hi không hạnh phúc, con nguyện cùng nàng gánh chịu đau khổ”- Hoàng Bắc Thiên nói xong xoay người đuổi theo Hữu Hi.

Nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên rời đi, lão phu nhân vội vã thở dài, nghiệt chủng, đúng là nghiệt chủng mà...

Hữu Hi vừa chạy khỏi Bắc Vương phủ mặt đã rơi đầy lệ, những lời lão phu nhân nói đã đâm thẳng vào trái tim nàng.

Trở lại hoa phường, Hữu Hi khóa cửa lại, ngồi trên giường, khóc thất thanh, căn bản nàng vẫn muốn bảo vệ sự tôn nghiêm của mình, không muốn người nhà Hoàng Bắc Thiên coi thường nàng. Những lời lão phu nhân nói, so với người ngoài đã tác động đến nàng rất lớn. Nàng không biết tại sao lão phu nhân lại phản ứng kịch liệt như vậy.

“Hữu Hi, mở cửa!”- Bên ngoài truyền đến giọng nói của Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi bịt tai lại, giả vờ như không nghe thấy, cuộn chân lại, yên lặng mà khóc, không dám đối mặt với Hoàng Bắc Thiên. Dần dần bên ngoài cửa cũng không còn âm thanh, tất cả đều an tĩnh trở lại, đầu óc Hữu Hi trống rỗng, không cách nào suy nghĩ, chỉ ngơ ngác ngồi yên như kẻ ngốc.

Trời đã tối đen nàng cũng không biết, cả ngày không ăn cơm cũng không thấy đói, không cách nào làm cho bản thân tỉnh táo lại. Sau một hồi trầm tĩnh, trái tim Hữu Hi cuối cùng cũng lắng xuống, trong phòng giờ đã tối như mực. Ngoài cửa có tiếng bước chân lo lắng đi qua đi lại.

Hữu Hi chậm rãi đi ra ngoài hoa phường, tới trước cửa, tay mở ra, một trận gió lạnh ủa vào mang theo những bông tuyết.

Tuyết rơi rồi!!

Là tuyết!!!

Một luồng khí lạnh như băng từ cơ thể của hắc bao lấy nàng, đôi môi lạnh giá hôn lên môi nàng mang theo cả nước mắt, hắc thì thầm nói: “Hữu Hi, đừng rời xa ta”

Hắc vốn là kẻ lạnh lùng, môi cũng lạnh giá, đầu lưỡi của hắc xông vào miệng nàng mang chút hương ý nhẹ. Hắc cướp đi hơi thở của nàng, làm cho nàng chỉ có thể nhắm mắt buông xuôi, trong lòng mang theo sự chua xót.

Hoàng Bắc Thiên thở dồn dập, môi rời khỏi đôi môi cánh hoa của nàng, sau đó hôn lên mắt, lông mi, hôn lên hai mắt. Lòng ngực rộng rãi gập gao ôm lấy nàng, Hữu Hi lần đầu tiên hiểu ra được, thiêu thân bay vào lửa hoàn toàn không có cảm giác.

Hoàng Bắc Thiên cọ xát đầu vào trán nàng: “Người sẽ không lạnh lẽo bỏ đi đúng không!”

“Sẽ không!”

37. Chương 77 Phần 1

Chương 77

Ôm nhau một lát, hai người dần dần bình tĩnh lại, Hữu Hi dựa vào người Hoàng Bắc Thiên, nghe thấy tiếng trống ngực của hắc, cảm nhận được hắc đang ấm dần lên.

Hoàng Bắc Thiên do dự một lát, sau đó mới mở miệng: “Hữu Hi...”

“Uh...”- Hữu Hi cúi đầu, trả lời

“Chúng ta... chúng ta...”- Bình thường hắc lúc nào nói chuyện cũng lãnh đạm, không chút e ngại, bây giờ lại nói chuyện cà lăm như vậy.

“Chuyện gì?”- Hữu Hi rầu rĩ hỏi.

Hoàng Bắc Thiên đẩy Hữu Hi ra, nhìn đôi mắt vẫn còn đọng nước nói: “Chúng ta hẹn hò đi?”

“Hẹn hò?”- Hữu Hi kinh ngạc, từ này là nàng chỉ cho Hoàng Bắc Thiên

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên vội vàng giải thích: “Hay giống như người nói làm bạn gái ta đi”- Hoàng Bắc Thiên bối rối giải thích, cảm giác khẩn trương giống như là đang cầu hôn.

Hắn muốn làm bạn trai của nàng? Muốn cùng nàng hẹn hò?

“Hoàng Bắc Thiên... ta”

“Chẳng lẽ ngay cả làm bạn trai cũng không thể sao?”- Hoàng Bắc Thiên biết, hoàn cảnh hiện tại không thể mong muốn gì nhiều hơn, mẫu thân hắn chắc chắn sẽ không đồng ý để Hữu Hi gả vào Bắc Vương phủ

Trong khi đó Hữu Hi lại quá kiêu ngạo, nhất quyết không chấp nhận lấy hắn, quan trọng hơn cả là trái tim Hữu Hi vốn không thuộc về hắn.

Hữu Hi không biết trả lời ra sao, thật lâu sau cũng không nói, Hoàng Bắc Thiên thất vọng thở dài, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn trên mặt Hữu Hi: “Ngủ đi, ta sẽ ở bên ngoài canh cho ngươi”

Hữu Hi cầm tay Hoàng Bắc Thiên, mỉm cười nói: “Chúng ta đi xem tuyết đi”

Ở trên nóc nhà, hai người ngồi gần nhau, trên người khoác chiếc chăn bông thật dày, nhìn bông hao tuyết bay tán loạn, hung cảnh hết sức lạnh mạn, Mặt đất đã khoác lên mình bộ quần áo màu trắng, giống như cô dâu mặc váy cưới rất xinh đẹp và thanh khiết.

Hai người không phải vợ chồng, cũng không phải người yêu, nhưng lại cùng nhau làm chuyện rất lãng mạn. Giờ phút này, Hữu Hi quên mất chuyện cũ, quên cả những đau khổ trong lòng, không thêm nghĩ đến việc Lăng Khiếu Dương đã ngược đãi cơ thể nàng. Trong tim chỉ muốn đem hình Hoàng Bắc Thiên khắc sâu. Một nam nhân chung thủy, một người nam nhân tốt.

Cũng chẳng phải không đoán trước, đến ngày thứ hai thì Hữu Hi bị cảm, ngay cả cơ thể cường tráng của Hoàng Bắc Thiên trong đêm đứng cũng bị đông thành đá.

Kỳ thật đêm hôm đó, Hoàng Bắc Thiên lo lắng quả không sai, Hữu Hi đúng là có ý định rời bỏ Hoàng Bắc Thiên, một mình phiêu bạt chạy trốn khỏi Lăng Khiếu Dương, mặc dù có thể nàng sẽ rất mau chóng bị bắt lại, nhưng ít nhất bây giờ bỏ đi, nàng sẽ không phải xấu hổ, cũng không liên lụy Hoàng Bắc Thiên.

Nhưng, màn đêm chưa buông xuống thì Hoàng Bắc Thiên đã xuất hiện. Bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy, không nói gì cả, nhưng trong lòng lại sợ hãi nàng sẽ bỏ đi, sợ Lăng Khiếu Dương sẽ làm tổn thương nàng.

Lúc hắn ôm nàng, nói đừng rời đi, nàng không chút do dự nói sẽ không. Nghĩ một đường, nói một nẻo, hay thật sự là nàng không thể bỏ đi, nàng luyện tiếu sao?

“Mua hoa”

Giọng nói ngoài cửa cắt đứt suy nghĩ của Hữu Hi, nàng ngẩn đầu nhìn thấy dáng người cao to của Hoàng Bắc Thiên đứng ở đó, ngón tay chạm nhẹ vào những bông hoa hồng màu đỏ.

Hữu Hi đứng dậy, vui vẻ nói: “Vị công tử này, không biết muốn mua hoa gì, tặng cho ai?”

Hoàng Bắc Thiên chỉ vào bông hoa đó, nghiêm trang nói: “Ta muốn mua nó”

Hữu Hi nhún mày, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Nó không phải đồ để bán”

Tay Hoàng Bắc Thiên cầm lấy nó, móc ra ngân lượng: “Ta muốn mua, ngươi phải bán cho ta”

“Có cần phải bá đạo như vậy không, là thật hay giả vậy?”- Nàng từng bán cho Hoàng Bắc Thiên rất nhiều hoa, nhưng riêng hoa hồng thì chưa lần nào hết. Hoàng Bắc Thiên từng cười nhạo Lưu Tuấn đường đường là một nam nhân lại đi mua hoa. Lưu Tuấn lúc đó ủy mỵ nói: “Hoàng Bắc Thiên, ngươi có phụ nữ tặng hoa rồi cần gì phải đi mua”

Có đôi khi, nàng cảm thấy Hoàng Bắc Thiên và Lưu Tuấn vốn là đôi oan gia.

Hoàng Bắc Thiên cau mày, đặt ngân lượng vào tay Hữu Hi: “Ta không phải là người hay nói giỡn, ta muốn mua nó để tặng cho người trong lòng”- Hoàng Bắc Thiên nói xong xoay người rời đi.

Cứ như vậy mà đi sao?

Nhìn theo thân ảnh Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi thử người ra, người trong lòng? Nhanh như vậy hắn đã có người khác rồi sao? Ngay cả việc hắn khinh thường nhất là nam nhân đi mua, hắn cũng chịu làm.

Hữu Hi trầm suy nghĩ, xoay người đi về phía bàn, vừa mới di chuyển trước mắt đã xuất hiện bó hồng màu đỏ, sau đó một gương mặt tuần tú lộ ra.

“Làm gì vậy?”- Hữu Hi cau mày, nhìn những đóa hồng cùng gương mặt tuần tú của Hoàng Bắc Thiên.

“Tặng người”- Hoàng Bắc Thiên đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống, tay cầm hoa đặt trước mặt nàng, có chút không tự nhiên. Hắn vì nàng mà làm mọi việc ngay cả việc bản thân mình khinh thường nhất.

“Tặng cho người trong lòng người đi, ta nào dám nhận”- Hữu Hi đẩy tay Hoàng Bắc Thiên sang một bên, đi về phía trước nhưng bị Hoàng Bắc Thiên ngăn lại.

“Người là người trong lòng ta”- Hoàng Bắc Thiên nói giọng lạnh như băng, đem hoa đặt vào lòng Hữu Hi.

Hữu Hi cầm hoa, trả lại cho Hoàng Bắc Thiên: “Được rồi, người đừng làm phiền ta nữa, ta bận lắm”- Sau đó, thuận tay cầm hoa ở trên bàn

Hắn nghiêm túc, nàng không phải nói, người ở thời hiện đại rất hay làm vậy sao, nhưng sao nàng lại tưởng hắn nói đùa. Gương mặt Hoàng Bắc Thiên dần dần đóng băng, không hề lên tiếng, tức giận thất vọng bỏ đi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói bức tức của Thiếu Cửu: “Gia, người đi đâu vậy, nghe nói Xuân Mãn Lâu vừa xuất hiện tiểu mỹ nhân tuyệt sắc, hay ta đi xem một tí đi”- Hắn cố ý để Hữu Hi nghe thấy

Hữu Hi không nghe thấy Hoàng Bắc Thiên trả lời, cũng không nghe thấy giọng nói của Thiếu Cửu nữa, chắc là đã đi xa rồi.

“Hữu Hi tỷ”- Hữu Hi vừa xoay người thì nghe giọng Hoàng Bắc Song, thì ra nàng ấy đã đứng sẵn ở cửa.

“Bắc Song”- Hữu Hi mỉm cười, “Mấy hôm nay có chuyện gì mà không thấy tới”

“Ta à, nghe Lưu Tuấn ca nói xong, nên không dám đến quấy rầy ca ca cùng tỷ nói chuyện với nhau”- Bắc Song cười hì hì.

“Lưu Tuấn nói hưu nói vượn, người cũng bị hắn làm cho hóa điên rồi”- Hữu Hi lắc đầu cười khẽ.

Bắc Song nhíu mày, đi tới bên cạnh Hữu Hi: “Hữu Hi tỷ, người đối với ca không phải cũng cảm giác sao, tại sao không tiếp nhận ca ca?”

Nàng đối với Hoàng Bắc Thiên có cảm giác ư? Cho dù có tỉnh táo suy nghĩ cũng không có đáp án.

“Có biết bao nhiêu người mê ca ca, nhưng ánh mắt của tỷ nhìn ca ca có chút không giống với...”

“Quý nha đầu, lại ánh mắt gì đây”

Bắc Song nháy mắt nhìn Hữu Hi, tinh nghịch nói: “Quên đi, không nói nữa, nhưng Hữu Hi tỷ, ca ca vừa rồi hình như rất tức giận, tỷ mau đi xin lỗi ca ca đi”

Hữu Hi không chút nghĩ ngợi nói: “Bắc Thiên không nhỏ nhen vậy đâu!”

“Hữu Hi tỷ người bắt đầu bao che cho ca ca rồi”- Bắc Song không nhịn được bật cười. “Nhưng hôm nay là sinh nhật ca ca, tỷ có đi không?”

Sinh nhật Hoàng Bắc Thiên? Hắn không hề nói với nàng, xem ra là tức giận thật rồi. Hữu Hi nhìn Bắc Song với ánh mắt nghi vấn.

“Đúng vậy, là sinh nhật lần thứ 24, buổi tối, gia đình ta tổ chức ở khách điểm, chỉ mời mấy vị bằng hữu quen biết, không có trưởng bối, Hữu Hi tỷ có muốn đi không?”

“Được, ta sẽ đi”- Hữu Hi áy náy, nàng không biết hôm nay sinh nhật Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Song vỗ trán nói to: “Được rồi, sinh nhật thì phải tặng quà, Hữu Hi tỷ người cùng ta đi lựa quà nha”

Hữu Hi gật đầu, mang theo chút tiền, cùng Hoàng Bắc Song ra ngoài, hai người chọn lựa rất lâu mới tìm được món như ý.

Sắc trời sớm đã tối, Bắc Song trở về phủ trước, buổi tối mới hội ngộ tại Vọng Giang lầu, còn Hữu Hi thì về hoa phòng.

Lúc đi rõ ràng nàng đã khóa cửa, nhưng khi về lại không thấy chốt khóa. Trong lòng Hữu Hi có chút nghi hoặc, cảm giác sẽ xảy ra điều không tốt. Hữu Hi do dự đẩy cửa vào, quả nhiên không ngoài dự đoán chính là Lăng Khiếu Dương.

Hắn quả thật rất có tố chất của một kẻ trộm.

Hắn nhìn nàng cười, để lộ ra hàm răng trắng, làm cho Hữu Hi ớn lạnh: “Người tới đây làm gì?”

Hắn nhìn nàng cười, để lộ ra hàm răng trắng, làm cho Hữu Hi ớn lạnh: “Người tới đây làm gì?”

Lăng Khiếu Dương bật cười, đứng dậy, đi tới trước cửa, ánh mắt vốn lạnh như băng nay còn mang theo tia châm chọc.

Hắn từng bước lại gần, áp lực phủ lên không khí xung quanh Hữu Hi, làm nàng không nhận được lui về sau, muốn thoát đi, hơn nữa chân nàng cũng tự chủ động bước rất chậm.

“Sao lại sợ ta như vậy?” Lăng Khiếu Dương cười lạnh, nắm lấy cánh tay Hữu Hi, kéo nàng từ ngoài cửa vào.

Những người đi đường dùng ánh mắt quái dị nhìn Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương, cuối cùng bị ánh mắt đỏ ngầu của Lăng Khiếu Dương làm cho sợ hãi mà vội vã bỏ đi.

Sắc mặt Hữu Hi trắng bệch, cánh tay bị Lăng Khiếu Dương nắm chặt rất đau, không chịu được phải cau mày, dùng ánh mắt chán ghét nhìn Lăng Khiếu Dương, ánh mắt đó khiến Lăng Khiếu Dương tức giận, cười lạnh nói: “Đừng sợ, bốn vương chỉ tới đây thăm người, người là phụ nữ bên cạnh bốn vương, quan tâm một chút, lỡ có chuyện không hay xảy ra chắc ta sẽ rất đau khổ”

Hữu Hi dùng sức giãy giụa: “Ta dù xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến người, mời người đi cho”

“Sao lại không liên quan?” Lăng Khiếu Dương khoái chí đi tới trước mặt Hữu Hi, giữ lấy tay nàng: “Người là thiếp của bốn vương, bốn vương sao lại không quan tâm, lỡ như người xảy ra chuyện, chẳng lẽ bốn vương mang thi thể của người về sao?”

Tay hắn dùng lực lớn như vậy, hành vi vẫn thô bạo như trước, đôi mắt vẫn giữ nguyên màu đỏ, giống như trước đây, đôi mắt của ác ma.

Hữu Hi giãy giụa, cau mày hét lên: “Khốn kiếp, buông tay!”

Lăng Khiếu Dương cau mày, tay nắm lấy thắt lưng Hữu Hi, dùng sức kéo lại, khiến Hữu Hi ngã vào lòng hắn, bị giữ chặt, Lăng Khiếu Dương cúi đầu không hề để ý ánh mắt của người đi đường, chuẩn xác hôn lên môi Hữu Hi, khiến nàng đành nuốt tiếng la vào trong.

Một kẻ dùng nụ hôn để trừng phạt thì không mang theo bất cứ sự dịu dàng nào, ngược lại chạm vào nhau liền thấy đau đớn. Hữu Hi đá hắn, lại bị hai chân hắn kẹp chặt, tay bị trói, cả người bị hắn giữ lại từ đằng sau.

“Ta sẽ không ngại dùng cách này để khiến người im miệng”- hắn đắc ý thả môi nàng ra, nhún mày, tàn khốc bá đạo nói: “Tâm tình bốn vương hôm nay rất tốt, đi, bồi bốn vương uống rượu.”

Ai hầu hắn uống rượu chứ, Hữu Hi thất kinh giãy giụa: “Không, đừng, buông ta ra, buông ta ra”

“Không uống rượu, được, chúng ta cùng làm chuyện bốn vương thích, ví dụ như ở trên giường.”- Lời nói của hắn vô cùng ám muội, mang theo sự uy hiếp, không do dự kéo Hữu Hi ra ngoài.

Cánh tay hắn đặt trên thắt lưng nàng, dùng tay kẹp chặt đầu nàng, hắn lâu lâu lại cúi đầu liếc nhìn nàng một cái mang theo sự uy hiếp. Bàn tay to lớn giữ lấy cằm nàng, chỉ cần nàng kêu lên hắn không ngại ngần mà hôn nàng.

Hữu Hi thừa nhận, nàng không dám gọi, cũng không dám hô, càng không muốn để cho người trên phố nhìn thấy nàng bị Lăng Khiếu Dương hôn. Hai người đi đến trước lầu ba tầng, nhìn lên tấm biển đề Vọng Giang lầu. Hoàng Bắc Thiên tổ chức tiệc sinh nhật ở đây. Lăng Khiếu Dương rốt cuộc có ý định gì đây!!

Căn phòng nhỏ ở trên, Lăng Khiếu Dương dìu Hữu Hi ngồi xuống, cậy sức mạnh của mình làm cho Hữu Hi không cách nào nhúc nhích. Hữu Hi nhìn thấy trên bàn có rất nhiều thức ăn và rượu đã từng ăn qua, trong phòng còn có hai người phụ nữ mặc quần áo nửa kín nửa hở.

Hữu Hi nhìn thẳng Lăng Khiếu Dương: “Người muốn như thế nào đây?”

“Rất đơn giản, uống rượu đi!”

Lăng Khiếu Dương cười đen tối, hai người phụ nữ cũng đi tới bên cạnh Lăng Khiếu Dương rót rượu cho hắn.

Lăng Khiếu Dương đặt ly rượu bên môi Hữu Hi nói: “Uống!”

Hữu Hi vừa để lên môi, đã cau mày, không biết Lăng Khiếu Dương lại phát khùng gì nữa đây, dùng cách mới mẻ này để hành hạ nàng sao?

“Thật là mất hứng”- Lăng Khiếu Dương tự uống hết, sau đó giữ lấy mặt Hữu Hi buộc nàng mở miệng ra, sau đó rượu từ miệng hắn chảy vào trong miệng nàng.

Thật độc ác, Hữu Hi cảm thấy vừa buồn nôn vừa cay. Hữu Hi giãy giụa muốn nôn ra, nhưng lại bị Lăng Khiếu Dương cầm lấy bầy rượu đổ vào.

“Người bị thần kinh sao, buông ta ra”- Hữu Hi ho sặc sụa, giãy giụa, tức giận mắ Lăng Khiếu Dương. Hắn đem nàng đẩy nằm lên chiếc bàn trống.

“Sao, hầu hạ bốn vương uống rượu lại là sỉ nhục người sao, người khác muốn có cơ hội, bốn vương còn không cho”

“Người đó chắc cũng không bình thường”- Dạ dày Hữu Hi bắt đầu nóng rực, mặt cũng nóng. “Buông ta ra, khốn khiếp”

38. Chương 77 Phần 2

Lăng Khiếu Dương cười lạnh, nhìn hai người phụ nữ hỏi: “Nói. Các người có muốn cùng bốn vương uống rượu không?”

Một người phụ nữ e lệ nói: “Cùng Vương gia uống rượu là đại vinh hạnh, cầu còn không được nữa là”

Nữ tử khác không cam lòng nói: “Phải đó, có thể cùng vương gia uống rượu nói chuyện, là phúc đức ngàn năm mới có một lần, vị tỷ tỷ này, khiến Vương gia không vui rồi”

Lăng Khiếu Dương cười ha hả, không phải cười vui vẻ mà mang theo sự đau khổ, hắn đem bầu rượu đặt vào miệng Hữu Hi, lạnh lùng nói: “Người nói xem, người có phải không biết tốt xấu không?”

Lăng Khiếu Dương vừa nói thân thể vừa tới gần Hữu Hi, hắn ép chặt nàng xuống, tay giữ lấy cằm nàng buộc nàng hé miệng ra, đưa tay dốc rượu vào miệng Hữu Hi...

Cay quá, thật khổ sở, Hữu Hi chưa bao giờ uống rượu, mọi thứ bắt đầu nửa tỉnh nửa mê. Những vật xung quanh đều mê ảo, không nhìn rõ người trước mắt, mất đi cả lí trí. Làn da của nàng ửng hồng lộng lẫy, gương mặt phỉm đỏ, hai mắt mơ màng.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, cười lạnh, đưa tay hất bầu rượu rơi xuống đất.

Nàng không cách nào thắng được rượu, đã vậy còn say, càng lộ ra vẻ mê người. Lăng Khiếu Dương không nhịn được, cúi đầu hôn Hữu Hi, Hữu Hi giật mình chuyển người. Nhưng cơn say khiến nàng không cách nào phản kháng, chỉ ưm một tiếng.

Lăng Khiếu Dương hài lòng ngẩng đầu, ngón tay vuốt ve gương mặt đã ửng hồng của Hữu Hi, chạm vào cổ nàng, đẩy quần áo của nàng ra, cả da thịt bắt đầu ửng đỏ.

“Hai người các người, xuống lầu, nói với chủ nhân, bên trong đã có người hầu hạ bốn vương rồi, đi đi!”

Lăng Khiếu Dương cười đen tối, trong mắt hằn sâu sự đau đớn, hôm nay, là sinh nhật của mẫu thân hắn.

“Vâng ạ!”- Hai người phụ nữ đã nhận được bạc nên chỉ lẳng lặng nghe Lăng Khiếu Dương phân phó, xoay người đi xuống lầu.

Dưới lầu đang là sinh nhật của Hoàng Bắc Thiên, chờ Hữu Hi nhưng mãi vẫn không tới, Hoàng Bắc Thiên tới hoa phòng tìm Hữu Hi, nhưng cửa mở mà không thấy nàng đâu cả.

Hỏi những người bên cạnh, mới biết, Hữu Hi bị một nam nhân mang đi, Hoàng Bắc Thiên liền hướng về Vọng Giang lâu, không cần hỏi cũng biết, kẻ mang Hữu Hi đi chính là Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên vội vã chạy tới Vọng Giang lâu, tức giận hô to, Hữu Hi có ở đây không, nhưng chỉ nhìn thấy hai phụ nữ mà hắn đã cấp cho Lăng Khiếu Dương chạy ra khỏi phòng, Hoàng Bắc Thiên cau mày chạy lên lầu, đẩy tất cả khách khứa qua lại, đi đến căn phòng đó. Dùng chân đạp mạnh khiến cửa mở phát ra tiếng nổ mạnh, cánh cửa nát vụn, ánh mắt Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy hình ảnh thật xấu hổ nhưng lại khiến hắn tức giận.

Hữu Hi nửa thân trần trụi, sắc mặt ửng hồng, hai mắt mơ màng, Lăng Khiếu Dương thì nằm trên người nàng.

“Khốn khiếp”- Tức giận, nộ khí ngút trời, lửa giận bùng bùng, Hoàng Bắc Thiên mất đi lí trí, rống giận một tiếng, xông lên nắm lấy Lăng Khiếu Dương mà đánh, khiến Lăng Khiếu Dương ăn một quả.

Lăng Khiếu Dương ăn một cú đấm, nhưng vẫn cười, dùng sức hất tay Hoàng Bắc Thiên, vung tay đánh trả vào mặt Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên cổ nén đau, nhìn cơ thể không được che đậy của Hữu Hi định cởi áo khoác đắp lên cho nàng thì Lăng Khiếu Dương đá tới, đạp Hoàng Bắc Thiên văng đi rất xa.

Hoàng Bắc Song là người thứ nhất từ ngoài đi vào, thấy ca ca cùng nam nhân khác đánh nhau, sau đó nhìn thấy Hữu Hi mất đi tri giác, nằm trên bàn không có quần áo, cũng có thể tưởng tượng ra tỷ ấy gặp chuyện gì, Bắc Song khó chịu chạy lên phía trước cầm lấy áo của Hữu Hi, nâng nàng dậy. Nhưng thân thể Hữu Hi mềm nhũn, nằm co quắp trên mặt đất, ngay cả Hoàng Bắc Song cũng không biết nên làm thế nào.

Hai nam nhân lại không cách nào tách rời, cái bàn bị Hoàng Bắc Thiên đá văng, ngã rầm một tiếng.

Theo sau là bằng hữu của Hoàng Bắc Thiên, còn có cả chương quỳ, nhìn Vương gia cùng Bắc Vương đánh nhau, muốn nói gì đó nhưng không dám mở miệng, đau lòng nhìn những đồ vật bị phá hủy.

Lưu Tuấn cùng một nam nhân khác chạy lên kéo Hoàng Bắc Thiên lại: “Đừng đánh nữa...”

Hoàng Bắc Thiên đỏ mắt, hận không thể giết chết Lăng Khiếu Dương chứ đừng nói tới việc ngừng lại, tiếp tục lao về phía Lăng Khiếu Dương đánh tiếp.

Lưu Tuấn vội vàng ôm lấy thắt lưng Hoàng Bắc Thiên: “Bình tĩnh một chút!”

Mặt Lăng Khiếu Dương bầm tím, hắn kéo quần áo, đứng đối diện Hoàng Bắc Thiên nói: “Tốt lắm, dám ra tay với cả chủ tử, xem ra các ngươi muốn tạo phản rồi”

Hoàng Bắc Song tuy còn nhỏ, nhưng cũng hiểu việc ra tay với Vương gia tội không nhẹ, dìu Hữu Hi đứng lên, nhìn Lăng Khiếu Dương, nói: “Vương gia, tất cả chỉ là hiểu lầm, cần gì phải nghiêm trọng như vậy”

“Hiểu lầm?”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh “Hoàng Bắc Thiên, dám đánh bốn vương, nhiều người nhìn thấy như vậy, không phải tạo phản chứ là gì, trong mắt các ngươi còn có vương gia ta không?:”

Cơn giận của Hoàng Bắc Thiên không hề thuyên giảm, còn muốn xông hô, nhưng Hoàng Bắc Song hô to: “Ca ca đừng đánh nữa, qua đây xem Hữu Hi tỷ đi, tỷ ấy hình như rất khó chịu, không biết là bị gì?”

Hoàng Bắc Song biết, ca ca rất ít khi tức giận, nhưng một khi thật sự giận lên người nào cũng không ngăn được, đành phải nói câu đó để phân tán tư tưởng của Hoàng Bắc Thiên. Quả nhiên Hoàng Bắc Song vừa nói xong đã thu hút được sự chú ý của Hoàng Bắc Thiên, bạo khí trong mắt giảm đi, xoay người chạy tới, ôm lấy Hữu Hi.

Thật là mất mặt!!

Bữa tiệc sinh nhật, lại chấm dứt bằng trận đánh nhau, nếu Lăng Khiếu Dương đem việc này báo cho hoàng thượng, hậu quả không thể lường trước được...

Hữu Hi được mang về Bắc vương phủ, ngủ trong phòng Hoàng Bắc Song, nàng say đến bất tỉnh nhận sự, hoàn toàn không biết có đánh nhau xảy ra. Còn Hoàng Bắc Thiên thì mặt bầm tím, quỳ gối bên tông bài của các vị tiền bối, vẻ mặt bình tĩnh dị thường, đứng bên cạnh Hoàng Bắc Thiên là Quân gai của Vương Phủ tay cầm roi đánh hấn.

Lão phu nhân nhìn bài vị, uy nghiêm nói: “Nghĩ tới tổ tiên ta từng cùng tiên hoàng nam bắc chinh chiến, lập bao nhiêu chiến công, được phong vương, ban thưởng, nhờ có sự ân sủng đó mà nên cơ nghiệp hôm nay. Tất cả đều là do ân đức của hoàng đế, từ trước đến giờ không đổi, nay chỉ vì đứa cháu bất yếu vì một người phụ nữ, ngay cả cơ nghiệp của tổ tiên cũng không quan tâm, dám đánh cả Vương gia, người khiến cho hoàng đế thất vọng, làm cho liệt tổ liệt tông thất vọng”

Hoàng Bắc Thiên quỳ ở đó, cúi đầu không nói, hấn không sai, chẳng lẽ nhìn Hữu Hi bị chà đạp, hấn chỉ biết đứng nhìn như thế mới đúng sao?

Lão phu nhân nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên không nói lời nào, trong lòng tức giận: “Người có biết hối lỗi hay không, gia pháp đâu”

“Phu nhân, nô tài nghĩ Bắc Vương chắc cũng biết sai rồi”- Quân gia cầu tình, thật sự không nhẫn tâm hạ thủ.

Lão phu nhân kiên quyết nói: “Nhìn hấn như vậy vẫn chưa biết sai là gì, đánh cho ta, đánh tới khi nào hấn nhận sai mới thôi”

“Nhưng...”- Quân gia do dự, vẻ mặt khó xử, xem ra sự tình rất nghiêm trọng, Hoàng Bắc Thiên từ nhỏ đến lớn chưa từng bị đánh như thế

“Người không dám đánh ta đánh, ta là mẹ nó”-Lão phu nhân tiến lên, giục roi trong tay quân gia. Hoàng Bắc Thiên lại mở miệng nói: “Quân gia, đánh đi”

Lão phu nhân càng tức giận, Hoàng Bắc Thiên rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngộ, tức giận nói: “Người là đứa con bất hiếu.”

“Đánh”- Hoàng Bắc Thiên trầm giọng hô.

Quân gia cầm roi, do dự, sau đó quất vào lưng Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên đau nhưng không rên một tiếng, im lặng chịu đựng, không thừa nhận cũng không kêu đau.

Lão Phu nhân tức giận hất đồ gạt trắng khiến nó rơi trên người Hoàng Bắc Thiên: “Bất hiếu, ngươi muốn chọc giận mẫu thân sao, ngươi đúng là đứa con bất hiếu”- Lão phu nhân tức giận khóc, thương tâm cùng đau khổ.

“Mẹ”- Hoàng Bắc Thiên cuối cùng không chịu được khi nhìn thấy mẫu thân kích động nói

“Người tiếp tục quỳ cho đến khi tỉnh ngộ cho ta, trước liệt tổ liệt tông, ngươi suy nghĩ xem mình đã gây ra chuyện gì”- Đánh con, trái tim bà cũng đau.

Hoàng Bắc Thiên trầm mặc, lão phu nhân thở dài, quân gia dịu bà rời khỏi tông đường.

Chỉ còn lại Hoàng Bắc Thiên vẫn quỳ... và quỳ

Đầu đau đến muốn nứt ra, Hữu Hi từ từ tỉnh dậy, vừa mở hai mắt đã nhìn thấy một căn phòng rất xa lạ, đây là đâu? Nàng lắc lắc đầu làm cho nó tỉnh táo lại thì càng đau hơn, nàng bị làm sao vậy?

Nhớ lại, tối hôm qua, nàng bị Lăng Khiếu Dương lôi đi, sau đó hấn bắt nàng uống rất nhiều rượu, chuyện tiếp đó thì nàng không biết.

“Hữu Hi tỷ tỉnh rồi!”

Hữu Hi quay lại thì nhìn thấy Hoàng Bắc Song đang che miệng cười nhưng không dấu nổi sự cô đơn.

“Nơi này là...”

Hoàng Bắc Song đem cho Hữu Hi chén nước đặt vào tay nàng: “Đây là khuê phòng của ta”

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?”- Hữu Hi nhớ tới Lăng Khiếu Dương lời nàng đến Vọng Giang lâu, tiệc sinh nhật của Hoàng Bắc Thiên cũng tổ chức ở đó, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao.

Bắc Song cười nói: “Không có gì đâu, hôm qua tử uống nhiều quá, bọn ta phải kêu người đem tử về phủ, tử thế nào rồi, còn đau đầu không?”

Hữu Hi nắm lấy tay Bắc Song hỏi: “Bắc Song nói cho ta biết, hôm qua nhất định đã xảy ra chuyện gì phải không?”- Lăng Khiếu Dương đã xuất hiện thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện

Hoàng Bắc Song do dự một lát mới thành thật nói: “Ngày hôm qua, ca ca cùng Vương gia đánh nhau, bây giờ đang bị mẫu thân bắt quỳ, hiện giờ vẫn chưa ra”

Hữu Hi cảm giác sự xuất hiện của mình chính là một phiền toái, nàng vội vàng muốn đứng dậy, nhưng Bắc Song ngăn lại nói: “Tử đừng lo lắng, không có việc gì đâu, mẫu thân từ từ rồi cũng sẽ nguôi giận”

“Tội đánh vương gia có nặng không?”- Hữu Hi lo lắng hỏi.

“Chuyện này ta cũng không biết, đành phải xem hoàng thượng xử trí thế nào”- Giọng nói của Hoàng Bắc Song lộ ra nỗi bất an cùng lo lắng.

Hữu Hi không suy nghĩ nhiều, vội xuống giường, mặc lại quần áo, cố gắng chịu đựng cơn đau đầu, bỏ đi ra ngoài.

“Hữu Hi, tử đi đâu vậy”

Trái tim đau khổ, nàng chỉ thốt lên: “Vương gia ở đâu? Ta đi cầu xin hần, cầu xin hần đừng truy cứu, tất cả mọi việc đều do ta gây ra, ta không nên để liên lụy các người”

“Vô dụng thôi”

“Tại sao?”- Hữu Hi sốt ruột hỏi.

“Vương gia xem ra rất quyết tâm, tấu sớ đã được gửi đi, chỉ chờ hoàng thượng ra lệnh mà thôi”

Lời nói của Bắc Song làm cho cả đầu óc Hữu Hi choáng váng, ở thế giới cổ đại này không gì cao hơn quyền lực của hoàng thượng. Nàng có cảm giác như mưa gió, bão, sấm sét đang tát vào mặt nàng. Nàng nên làm gì bây giờ, phải làm gì để giúp Hoàng Bắc Thiên, làm sao để hoàng thượng không trừng phạt.

Nhưng nàng có thể làm gì chứ? Nếu Hoàng Bắc Thiên có chuyện xảy ra, nàng sẽ lôi cả Lăng Khiếu Dương cùng nhau chết chung.

Tấu sớ đã gửi đi, không cách nào lấy lại, bây giờ chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Mấy ngày không gặp Hoàng Bắc Thiên, hần bị lão phu nhân phạt quỳ gối trong từ đường, không được đi ra... Ngoại trừ cảm giác bị dày vò, nàng bắt đầu nhớ mong, không biết hần có đói không? Có lạnh không? Có mệt không?

Bắc Song đến tìm, cho nàng biết một vài tin tức của Hoàng Bắc Thiên, chuyện nàng có thể làm là làm một bó hoa đưa cho Bắc Song mang lên cho Hoàng Bắc Thiên, hy vọng hần nhận ra việc làm sai của mình, đừng ương bướng nữa.

Hữu Hi không biết, lão phu nhân không cho phép Hoàng Bắc Thiên đi ra là bởi vì bà không muốn Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi, muốn cả hai đoạn tuyệt quan hệ.

Cuộc sống mỗi ngày trôi qua, nỗi dày vò hằng đêm vẫn không cách nào vượt qua, ngày mai là đêm 30, nhưng nàng vẫn không hề nhận thấy niềm vui của không khí tết, lòng nàng đã lạnh băng. Hoàng Bắc Song mấy ngày liền cũng không thấy tới, nàng cũng không biết kết quả ra sao.

Đêm 30, cả không khí lạnh lẽo bao lấy Bắc Vương phủ, Hữu Hi đứng ở ngoài nhưng không đủ dũng khí gõ cửa, nhìn cánh cửa im lìm nàng có cảm giác mình sắp phát điên. Gió lạnh thổi qua, màn đêm đen bao phủ, một mình nàng bước đi, nước mắt đọng lại, trời mênh mông đen thẫm một màu, nàng vô dụng. Phía sau một cánh tay to lớn mãnh liệt ôm lấy, khiến nàng ngã sát vào lòng ngực của hần.

“Hữu Hi năm mới vui về”

Giọng nói khàn khàn nồng đậm sự yêu thương vang lên bên tai Hữu Hi.

“Hoàng Bắc Thiên”- Hữu Hi vội vàng xoay người lại nhìn hần, dưới ánh đèn đêm trên con phố, nàng nhìn thấy hần trở nên rất tiền tụy, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

“Đừng khóc, mọi chuyện đã qua rồi, đã qua rồi!”- Hoàng Bắc Thiên lau nước mắt cho nàng, lên tiếng an ủi.

“Không xảy ra chuyện gì sao?”- Hữu Hi ghen ngào, bắt an hỏi.

“Phải, không có việc gì hết, ta không có lừa người”

“Thật sự không sao ư? Hoàng thượng không truy cứu nữa chứ?”- Hữu Hi hỏi xác nhận lần nữa.

“Hoàng thượng không truy cứu, chỉ trừng phạt nhẹ thôi, tạo cơ hội cho ta lấy công chuộc tội”

“Không sao là được rồi, thế là ta an tâm”- Trái tim của Hữu Hi cuối cùng cũng được thả lỏng, nàng cuối cùng cũng có thể ngủ ngon... Vừa biết Hoàng Bắc Thiên không xảy ra chuyện, nàng cũng ngất đi. Tâm trí của nàng đã bị hao tổn suốt mấy ngày nay!

Hoàng Bắc Thiên chỉ cần dùng mấy chục vạn lượng bạc đã thắng được hoàng đế. Mặt trời lên cao, đêm 30 qua đi, tất cả mọi thứ cũng tốt đẹp trở lại.

Lăng Khiếu Dương cũng an bình bất động, không hề dả động đến Hoàng Bắc Thiên, dù lần này thua nhưng cũng xem như thắng, hành vi của Hoàng Bắc Thiên đã để lại trong lòng hoàng đế một suy nghĩ về mối họa ngầm từ Hoàng Bắc Thiên.

Hôm nay gió thổi mạnh, Hoàng Bắc Thiên muốn cùng Lăng Khiếu Dương đi xuống mở quặng một chuyến, hần đi đến chỗ Lăng Khiếu Dương tiện thể ghé ngang qua hoa phường vào xem Hữu Hi ra sao, vừa vào cửa liền nói ngay: “Ta phải đi Tây Sơn một chuyến”

Tây Sơn, đường đến đó rất dài, Hữu Hi đi lên, kéo mũ Hoàng Bắc Thiên xuống, hy vọng hần sẽ thấy ấm hơn một chút: “Người phải chú ý sự an toàn của bản thân đó”.

“Hôm nay, người cho ta hoa gì đây?”

Hữu Hi nhìn những bó hoa, do dự một lát rồi lựa hoa hồng đỏ đặt vào tay hần: “Đi sớm về sớm, gió lớn lắm”

“Được!”- Hoàng Bắc Thiên không nhịn được cười, đem hoa hồng như vật quý cẩn trọng đặt vào tay áo.

Sắc mặt Hữu Hi có chút e thẹn, hai mắt bị nụ cười của Hoàng Bắc Thiên mê hoặc. hần biết ý nghĩa của hoa này? Nàng không biết hần hiểu hay không?

Hoàng Bắc Thiên hiểu. Hoa hồng nói rằng ta yêu chàng, Hữu Hi cho hần rất nhiều loại hoa. hần sớm đã chú ý đến, chỉ có mình hoa này là Hữu Hi chưa bao giờ cho hần.

Hôm nay là nàng cố hay không chỉ là vô tình?

Tâm trạng Hoàng Bắc Thiên cực kỳ vui sướng, hôn nhẹ lên môi Hữu Hi, cười bỏ đi. Nam nhân này, học hôn lên từ bao giờ chứ?

Tâm tình Hữu Hi cũng tốt lên, trên mặt cười tươi.

Đêm tối, gió lớn đập vào cửa rầm rầm, trái tim Hữu Hi xao động, tại sao lại không ngủ được.

Ban đêm đang yên tĩnh thì nghe tiếng nổ âm âm, Hữu Hi ngồi bật dậy. Trong lòng sợ hãi. Mang giày vào, nàng chạy ra vội vàng mở cửa, gió thốc vào, không có gì xảy ra, nhưng nàng rất bất an.

Sau tiếng nổ, không có chuyện gì xảy ra cả, Hữu Hi đóng cửa nằm trên giường, đợi bình minh lên. Đang mơ màng thiêm thiếp ngủ, lại nghe tiếng đập cửa tiếng hô to.

“Mỏ Tây Sơn bị xập, mau đi cứu người”

Mỏ Tây Sơn!!!!

Hữu Hi trở mình ngồi dậy, trái tim thất lại, như bị ai đó bóp nghẹn...

39. Chương 78 (hết)

Chương 78

Bên ngoài bắt đầu nhốn nháo hết cả lên, mọi người đều bị tiến la hét làm cho giật mình, Hữu Hi đi ra đi vào không yên, chưa kịp nghĩ nghĩ liền phóng ra khỏi phòng.

Trên đường, nhiều nam nhân cầm cuốc, kiếm xẻng, chạy về hướng Tây Sơn.

Tây Sơn, Hoàng Bắc Thiên ở đó.

Nỗi sợ hãi bao trùm lên Hữu Hi, nàng như kẻ điên chạy theo đám người đang đi về Tây Sơn. Gió lạnh quất vào mặt, khiến da thịt nàng như bị cắt ra rất đau đớn, thở không ra hơi, trong đầu, trong mắt nàng đều chỉ nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên đi Tây Sơn, không hẳn nhất định không sao, hẳn nhất định không xảy ra chuyện gì hết, Hữu Hi cầu khẩn.

Vì không am hiểu địa hình, vừa đi được vài bước nàng liền bị sẩy chân, sau đó Hữu Hi lại tiếp tục đứng lên, túm vấy lên thất lưng tiếp tục chạy về hướng Tây Sơn. Hiện giờ không gì có thể ngăn nàng tới gần Hoàng Bắc Thiên.

Cả đoạn đường dài như vậy, nàng đi không hề ngừng nghỉ, không biết sức lực ở đâu lại nhiều như vậy. Vừa tới nơi, trên mặt Hữu Hi nhễ nhại mồ hôi, gió lạnh thổi qua như muốn đóng băng mặt nàng, những sợi tóc bay đan vào nhau

Hữu Hi nhìn xung quanh, mọi người đang ra sức đào tìm kiếm. Nàng sẽ điên mất, nàng không hề nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, đứng ra hẳn phải chỉ huy mọi người tìm kiếm chứ.

Hữu Hi vọt lên, khóc đến thất thanh kêu tên Hoàng Bắc Thiên, vùi đầu vào tìm người. Hai tay không hề để ý cứ liên tục đào bới trên đất cát cứng. Nước mắt không ngừng rơi, khóc gọi: “Hoàng Bắc Thiên người ở đâu, người không thể xảy ra việc gì được.”

Nghĩ tới việc mất đi Hoàng Bắc Thiên, trái tim Hữu Hi sợ hãi không thôi, đau muốn ngắt đi, nếu như không có Hoàng Bắc Thiên, thì tất cả có ý nghĩa gì nữa đây, hẳn sớm đã trở thành một phần con người nàng. Ngón tay chạm vào những hòn đá thô cứng. Cổ cào, máu chảy ra nhưng nàng đã không còn quan tâm đến chuyện đau đớn, không thể dừng lại, những tảng đá bị nàng đào lên cũng dính đầy máu.

Nàng không biết mình điên cuồng như thế bao lâu, có người ngăn nàng lại, dùng sức kéo nàng ngã vào lòng ngực.

Hai mắt Hữu Hi sưng đỏ, ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt, nàng đột nhiên thét lên, hai tay liên tục đâm mạnh vào ngực hắn, gào to: “Lăng Khiếu Dương, người sao lại ở đây, Hoàng Bắc Thiên đâu, hắn ở đâu?”

Lăng Khiếu Dương bắt lấy cổ tay Hữu Hi, nhìn những ngón tay đầy máu, đôi mắt trầm xuống, cánh tay giữ chặt thất lưng nàng, không nói một lời kéo nàng đi về phía chân núi.

“Buông ra, ta muốn tìm Hoàng Bắc Thiên, ta phải đi tìm Hoàng Bắc Thiên”- Hữu Hi giãy giụa trong đau khổ, nhìn về phía mọi người vẫn đang đào bới.

Hữu Hi phát điên rồi, đôi mắt Lăng Khiếu Dương trầm xuống, dùng tay đánh nhẹ vào ót Hữu Hi khiến nàng bất tỉnh. Khóe mắt vẫn còn ngấn lệ.

Hữu Hi không biết bản thân đã bất tỉnh bao lâu, lúc tỉnh lại, nhìn thấy mình đang ở trong căn phòng hoa lệ. Hữu Hi không kịp suy nghĩ nhiều, xoay người xuống giường, chạy ra khỏi phòng thì đụng phải lòng ngực kiên cố. Là ai? ai cản trở nàng đi, Hữu Hi cảm phần ngăn đầu nhìn nam nhân trước mắt.

Lại là hấn, lại là hấn, Lăng Khiếu Dương!

Sắc mặt Hữu Hi tái nhợt vì giận dữ cùng lo lắng: “Hoàng Bắc Thiên ở đâu? Hấn ở đâu?”

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi vì Hoàng Bắc Thiên mà mất đi lý trí, trái tim có cảm giác ghen ghét cùng đau khổ. Nàng quân tâm Hoàng Bắc Thiên như vậy, nàng hận kẻ bị chôn dưới núi đá là nàng chứ không phải hấn!!!

Hữu Hi thấy Lăng Khiếu Dương không nói lời nào, không chút do dự chạy vòng qua ra ngoài, lúc này, Lăng Khiếu Dương không hề ngăn cản nàng, chỉ nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, ngơ ngác đứng đó...

Hữu Hi chạy khỏi chỗ ở Lăng Khiếu Dương thì liền ghé qua Bắc Vương phủ, trời lúc này đã sáng: “Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên đã được cứu ra chưa?”

Hữu Hi như người điên, nắm kéo lấy tay người đi đường, lớn tiếng hỏi: “Việc cứu người ở quảng mỗ sao rồi? Bắc Vương được cứu ra chưa? Mau, mau nói cho ta biết”

Người qua đường nhìn Hữu hi, nhận ra nàng là bà chủ của hoa phường, cũng biết nàng và Bắc Vương có quan hệ thân mật, vội vàng trả lời: “Cứu ra rồi, đã được xuống núi từ sớm, bây giờ chắc cũng về phủ, nghe nói đã tìm đại phu tốt nhất về xem bệnh.”

Không đợi người đi đường nói xong, Hữu Hi lo lắng chạy đến Bắc Vương phủ”

Cánh cửa vương phủ đóng chặt, Hữu Hi sải bước lên bậc thang, tay nện vào cửa, lớn tiếng nói: “Mở cửa. mở cửa, mau mở cửa cho ta vào”

Cửa bị nàng gõ phát ra tiếng, nhưng không ai ra mở cửa, Hữu Hi chỉ có thể sốt ruột đứng bên ngoài vừa khóc vừa la. Hoàng Bắc Thiên sao rồi, nhất định không có việc gì, để cho nàng gặp hấn, làm ơn để cho nàng nhìn thấy hấn, đừng bắt nàng đứng ngoài cửa như vậy.

Tiếng la hét ầm ĩ của Hữu Hi truyền vào tong, sắc mặt lão phu nhân âm trầm, giống như bức tượng ngồi bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, hai mắt ngấn lệ. Bắc Song nhìn Hoàng Bắc Thiên đã khóc suốt, đến giờ khóc không còn ra tiếng, bên ngoài nghe tiếng Hữu Hi la khản cả giọng, nàng cuối cùng chịu không được, khóc chạy ra ngoài, mở cửa, nhìn thấy gương mặt hoảng loạn sợ hãi của Hữu Hi, trên mặt đầy lệ

Hữu Hi giống như nhìn thấy cứu tinh, ôm lấy tay Hoàng Bắc Song, vội vàng hỏi: “Hoàng Bắc Song đâu, hấn không xảy ra chuyện gì đúng không, đưa ta đi gặp hấn”

Kỳ thật vừa nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của Hoàng Bắc Song, Hữu Hi vốn đã có đáp án. Nhưng nàng không tin.

Hoàng Bắc Song đưa nàng vào trong, xuyên qua ngoại thất tiến nhập vào nội thất. Vừa vào, mắt đã dán chặt vào Hoàng Bắc Thiên đang nằm trên giường. Lúc này, nàng mới biết, có thể nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên cũng là hạnh phúc, chỉ cần nhìn thấy hấn mà thôi.

Hữu Hi hồn bay phách lạc đi tới gần Hoàng Bắc Thiên để có thể nhìn rõ mặt hấn, trong mắt nàng không có ai ngoại trừ Hoàng Bắc Thiên.

Đầu Hoàng Bắc Thiên quấn những miếng vải trắng thấm đầy máu, trên mặt đầy nước, hai chân phải dùng vật cứng cố định, hoa hồng đỏ đặt bên cạnh vẫn rực rỡ tươi nguyên, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại như chiếc lá sắp héo, sắp tàn nằm yên bất động.

Hoa hồng nàng đã đưa trước lúc lên núi, Hữu Hi ngơ ngác nhìn Hoàng Bắc Thiên, linh hồn như bay đâu mất chỉ còn thể xác.

Lão phu nhân im lặng bỏ đi, chỉ qua một đêm mà Hoàng Bắc Thiên trông già đi rất nhiều, trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc vang vọng. Những ngón tay mệt mỏi cầm lấy hoa hồng, nước mắt không kìm được rơi xuống tích trên cánh hoa, dù không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, nhưng tựa hồ có thể nghe tiếng lòng vỡ nát.

Bắc Song nhìn gương mặt an tĩnh của Hoàng Bắc Thiên, khổ sở nói: “Lúc phát hiện ra xa xa, đã thấy huynh ấy nằm hôn mê bất tỉnh, chân bị đá đè xuống, tay vẫn nắm chặt hoa hồng.”- Giọng nói của Bắc Song nghẹn lại, không hề nói thêm câu nào

Hữu Hi nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên, đau lòng, trong lúc nguy hiểm mà hắn vẫn còn nhớ đến nàng. Hắn yêu nàng sâu đậm như vậy, yêu nàng nhiều như vậy, sớm biết như thế, liệu nàng có trốn tránh nữa không?

Hữu Hi đặt hoa hồng vào tay Hoàng Bắc Thiên, lẩm bẩm nói: “Hắn chỉ ngủ thiếp đi rồi, rất tốt, rất tốt, như thế tốt lắm phải không Bắc Song?”

Bắc Song ngồi xuống bên Hữu Hi, gật đầu nói: “Phải, ta tin tưởng ca ca sẽ không buông tay dễ như vậy, ca ca sẽ khỏe thôi, chỉ là đại phu nói cần có thời gian.”

Hữu Hi cầm tay Hoàng Bắc Thiên đặt lên môi mình hôn khẽ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mi mắt Hoàng Bắc Thiên: “Hoàng Bắc Thiên, ngươi muốn tỉnh lại đúng không... ngươi bị thương rất nặng sao?”

“Đầu bị thương làm cho ca ca hôn mê, ta nghĩ ca ca rồi sẽ tỉnh dậy...”

Hữu Hi yên lặng, cầu khẩn Hoàng Bắc Thiên tỉnh dậy. Đêm hôm đó, nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Vị trí Hoàng Bắc Thiên trong lòng nàng vượt xa ngoài tưởng tượng, ngay cả nàng cũng không ý thức được, hắn quan trọng như vậy.

Chỉ là trong lòng nàng vẫn cố chấp. Nếu như Hoàng Bắc Thiên xảy ra bất trắc nàng cũng không sống nổi. Lần này nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên cứ nằm yên một chỗ, nàng chỉ giơ hai mắt nhìn, tay chạm vào mới cảm thấy Hoàng Bắc Thiên là tất cả với nàng.

Hữu Hi vẫn ngồi bên cạnh chăm sóc Hoàng Bắc Thiên, lão phu nhân không hề ngăn cản dường như bà đã thấy gì đó. Thiếu Cửu cùng Bắc Song cũng thường xuyên qua chăm sóc, cả ba người đều lo lắng.

Hữu Hi lau mặt cho Hoàng Bắc Thiên, quan sát, cho hắn uống thuốc, lại còn nói chuyện với hắn. Hữu Hi trấn tĩnh bản thân, kiên cường chờ đợi, tin tưởng Hoàng Bắc Thiên sẽ tỉnh dậy, nhưng thời gian như nước chảy mà Hoàng Bắc Thiên vẫn ngủ say như cũ, thật ra trái tim Hữu Hi bắt đầu lo lắng.

Nàng tự tay làm 40 đóa hồng đặt bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, ngồi xuống, cầm lấy tay hắn, hắn vẫn không tỉnh lại, hắn muốn ngủ bao lâu đây!!

“Ca ca vẫn mê man sao? Đại phu đã nói nhất định sẽ tỉnh mà?”- Bắc Song đau khổ rên rỉ, cô đơn ngồi trên ghế, ảo não nhìn Hữu Hi rửa mặt cho Hoàng Bắc Song, nhìn như vậy, nàng không tin Hữu Hi tỷ không thương ca ca.

Bắc Song hỏi: “Hữu Hi tỷ, người yêu ca ca ta phải không?”

Hữu hi quay đầu lại, nhìn Bắc Song, sau đó lại nhìn về phía Hoàng Bắc Thiên, nhắm mắt lại: “Yêu, rất yêu, chỉ là không đủ dũng khí đối mặt, cũng hiểu trái tim mình, khi xảy ra chuyện thế này, ta mới biết Hoàng Bắc Thiên ở trong lòng ta quan trọng đến mức nào”

Giống như trả lời Bắc Song, nhưng đồng thời cũng là nói cho Hoàng Bắc Thiên, dù hắn có nghe hay không

“Ca ca nghe được nhất định sẽ rất vui, nhưng huynh ấy...”- Bắc Song đang vui vẻ thì nhìn về phía ca ca đang hôn mê, sắc mặt lại ảm đạm. “Nếu ca ca không tỉnh lại...”

Hữu Hi thản nhiên cắt ngang lời Bắc Song, trong mắt chứa đầy sự quyết đoán: “Ta vẫn sẽ ở cùng hắn”

Hoàng Bắc Song nhướng mày, trong đầu đột nhiên nảy ra một loại suy nghĩ, hét vào tai Hoàng Bắc Thiên thật lớn: “Ca, Hữu Hi tỷ sắp lấy người khác rồi, huynh mau tỉnh dậy cướp tỷ ấy về đi”- Hoàng Bắc Song ngây thơ nghĩ cách đó có thể khiến Hoàng Bắc Thiên kích động tỉnh dậy

“Bắc Song”- Hữu Hi nghi hoặc nhìn Bắc Song, muốn ngăn cản nàng ấy không nên ăn nói bậy bạ, Bắc Song vẫn tiếp tục hô: “Ca ca, Hữu Hi tỷ nói yêu người, ca ca không phải rất mong đợi sao, Hữu Hi tỷ tức giận, ca ca không để ý đến tỷ nữa đã vội vàng lấy nam nhân khác, đến lúc đó ca ca chỉ có thể khóc mà hối hận, ca ca người tỉnh lại đi, chẳng lẽ để Hữu Hi tỷ gả cho người khác sao, tỉnh lại đi ca ca...”

“Bắc Song”- Trái tim Hữu Hi thật sự khó chịu, Hoàng Bắc Thiên vẫn nhất quyết không tỉnh lại: “Bắc Song người đi xem lão phu nhân đi, nơi này có ta chăm sóc được rồi”

Bắc Song đứng dậy, vẻ mặt tức giận, có chút không cam lòng, nói: “Vậy muội đi chiếu cố mẫu thân đây”

Buổi tối lại đến, trong phòng chỉ có ánh nến chiếu vào, Hữu Hi nắm tay Hoàng Bắc Thiên, ngủ gật trên giường. Đột nhiên, Hữu Hi cảm giác tay mình rất đau, cố thoát khỏi nhưng vẫn không được, nằng ngắc đầu dậy, nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên.

Hắn vẫn nhắm mắt, nhưng bàn tay to lớn lại dùng sức nắm lấy tay nàng, như sợ nàng trốn mất. Trái tim nàng nổi trống, kích động không biết nên nói thế nào, rốt cuộc cũng nói nên lời, kích động gọi: “Hoàng Bắc Thiên, người tỉnh rồi phải không? Hoàng Bắc Thiên, mở mắt ra nhìn ta, ta là Hữu Hi đây, ta sẽ không rời xa người nữa, cũng không bao giờ làm người tức giận, Hoàng Bắc Thiên, mở mắt ra nhìn ta”

Tay Hoàng Bắc Thiên nắm càng chặt, khóe môi cong lên, khàn khàn nói: “Lần này người chạy không thoát đâu.”

Hữu Hi vừa khóc vừa cười, kích động ôm lấy Hoàng Bắc Thiên, hô to: “Ta không chạy, không đi đâu cả, ta đang ở bên người”

Hắn tỉnh dậy, tỉnh dậy rồi, trái tim nàng đắm chìm trong mùa xuân ngập tràn gió mát, cảm giác chưa khi nào tốt như vậy, lau khô mắt, giọng nói hoan hỉ: “Ta đi gọi đại phu, nói cho lão phu nhân và Bắc Song biết người đã tỉnh”

Hoàng Bắc Song ho khan một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Nước...”

Hữu Hi vội vàng đứng dậy: “Nước, để ta lấy”- Hữu Hi đi tới bàn, rót ly nước đưa tới bên người Hữu Hi, nâng đầu hắn dậy.

Hữu Hi đang muốn đứng dậy cất ly nước thì tay Hoàng Bắc Thiên giữ lại, hai mắt nhắm lâu như vậy cuối cùng cũng mở ra, hai người nhìn nhau.

Hắn thấy trong mắt nàng còn ứ lệ, trong mắt còn có chữ “ái”: “Người nói sẽ không bỏ đi, có thật hay không?”

Hữu Hi cắn môi, rơi lệ, dùng sức gật đầu, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Hoàng Bắc Thiên: “Là thật, là thật”
“Người nói yêu ta cũng là thật phải không?”

Hữu Hi gật đầu, rơi lệ, nghẹn ngào nói: “Đúng, tất cả đều là thật, Hữu Hi yêu Hoàng Bắc Thiên, rất yêu, chỉ vì Hữu Hi là kẻ ngốc, không dám thừa nhận, không dám nói ra điều đó”

“Xin lỗi đã nghe lén người và Bắc Song nói chuyện”- Gương mặt lạnh lùng mang theo chút tiền tụy nhưng lại vui vẻ kích động

Hữu Hi lắc đầu: “Không sao, không sao”

Hoàng Bắc Thiên kéo Hữu Hi vào lòng, áp mặt mình vào trái tim Hoàng Bắc Thiên, nghe trong lòng hắn đang hát khúc hoan ca...

Hai người họ yêu nhau rồi...

Bên trong phòng không khí ngọt ngào, ngược lại bên ngoài, một thân hình cao lớn, bất động đứng đó.

Hắn nghe hai người bên trong tâm tình, nghe trái tim mình khóc, nghe thấy cõi lòng của mình vỡ ra. Đau đớn lan tràn. Cả cơ thể muốn chạy tới ôm lấy Hữu Hi, không chỉ muốn giữ lấy cơ thể nàng, hắn còn muốn có được trái tim của nàng, muốn mọi thứ của nàng thuộc về mình, không cần biết là thể xác hay trái tim, nhưng lòng của nàng đã Hoàng Bắc Thiên lấy mất...

Gương mặt đang ngập đầu đau khổ bỗng trở nên âm tàn, tràn đầy tức giận, đôi mắt một màu lạnh lẽo. Hắn đã từng nói, nàng không xứng có được bất cứ thứ gì cả. Hắn sẽ phá hủy tình yêu của nàng, khiến nàng mất đi chỗ dựa mà đau khổ.

Dựa vào cái gì, Dạ Lan an nghỉ dưới đất, nàng lại sung sướng vui vẻ hưởng thụ hạnh phúc, hắn sẽ phá hủy tình yêu của nàng...

[Hoàn quyển 1]

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách

Chimcanhcut100786 – Hải Bằng – nangmualachuyencuatroi

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-quan-da-thiep-tap-1>